A Doua Lună Plină

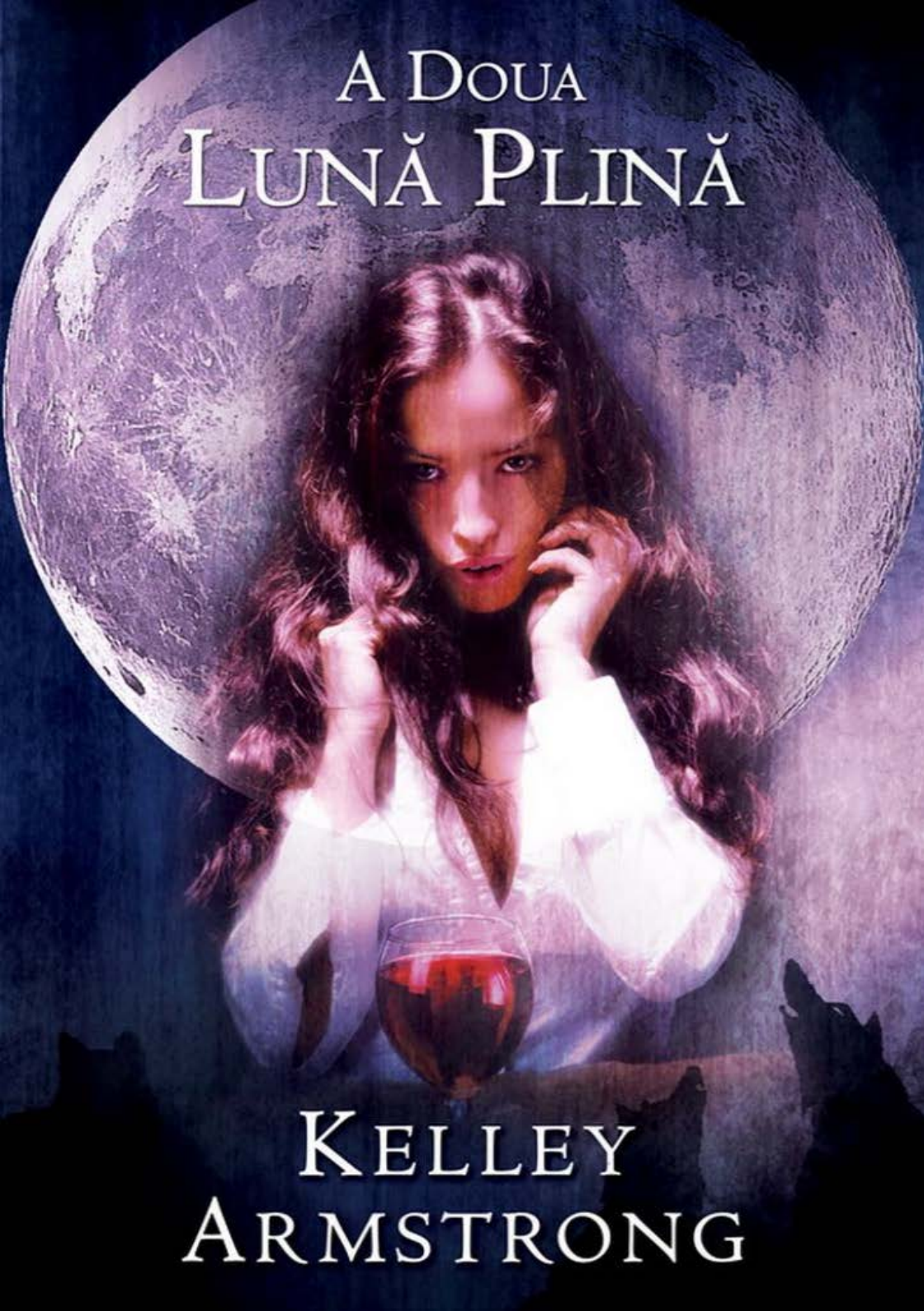

Kelley Armstrong

PROLOG

Ura pădurea. Îi ura peticele de umezeală și întuneric. Îi ura nesfârșitul amestec de copaci și boscheți. Îi ura mirosul de vegetație în stare de putrefacție, de animale moarte, totul muribund, până și creaturile vii urmărindu-și neîncetat viitoarea lor masă, la un eșec distanță de începuta traversare în moarte. Curând corpul lui ar fi încă o duhoare poluând aerul, ori îngropat, ori lăsat pentru necrofagi, moartea lui amânând-o pe a lor cu încă o zi. Avea să moară. Știa asta, nu cu intenția unică de suicid sau cu disperarea fără speranță a blestematului, ci cu simpla resemnare a unui om care știe că este la numai câteva ore distanță de trecerea din lumea aceasta spre următoarea. Aici, în duhnindul, întunecatul și al naibii de umedul loc, avea să moară.

Nu își căuta moartea. Dacă ar fi putut, ar fi evitat-o. Dar nu a putut. A încercat, plănuindu-și scăparea cu zile înainte, conservându-și energia, forțându-se să mănânce și să doarmă. Apoi a scăpat, surprinzându-se chiar și pe el însuși. Nu a crezut niciodată că ar putea funcționa. Bineînțeles, nu a funcționat deloc, doar i s-a părut, precum un miraj strălucind în deșert, numai că oaza nu s-a transformat în nisip și soare, ci în umezeală și întuneric. A scăpat din așezare pentru a se găsi în mijlocul pădurii. Încă plin de speranță, a fugit. Și a tot fugit. Și nu a ajuns nicăieri. Veneau după el acum. Îl vânau.

Putea să audă ogarii lătrând, venind rapid pe urmele lui. Trebuie să existe vreun mod prin care să îi păcălească, dar nu avea nici cea mai vagă idee cum. Născut și crescut în oraș, acolo știa cum să evite să fie descoperit, cum să devină invizibil în plină stradă, cum să efectueze o apariție atât de banală încât oamenii s-ar fi putut uita direct la el și să nu vadă pe nimeni. Știa cum să își salute vecinii în blocul unde locuia, cu ochii plecați, dând doar ușor din cap, fără cuvinte, astfel încât dacă oricine ar fi pus întrebări despre locatarii de la 412, nimeni nu ar fi știut cu adevărat cine locuiește acolo: cumva cuplul acela mai în vârstă? Poate familia de tineri? Sau fata oarbă? Niciodată mitocan și nici prea prietenos pentru a atrage atenția, dispărând într-o mare de oameni prea adânciți în propriile lor vieți pentru a o observa pe a lui. Acolo era maestru al invizibilității. Dar aici, în pădure? Nu mai punea piciorul într-una de la 10 ani, când părinții lui, disperați până

la urmă că nu vor putea face niciodată din el un aventurier, l-au lăsat să stea cu bunica în timp ce frații și surorile lui făceau drumeții și camping. Aici era pierdut. Complet pierdut. Ogarul avea să îl găsească iar vânătorii să îl ucidă.

— Nu ai de gând să mă ajuți, nu? a întrebat el, rostind vorbele în gând.

Pentru moment, Qiona nu i-a răspuns. O putea simți, spiritul care îl ghida, în adâncul minții sale, acolo unde s-a dus cel mai departe de el de când și-a făcut simțită prezența pe când era doar un copil care nici nu învățase încă să vorbească.

— Vrei să te ajut? a întrebat ea într-un final.

— Nu mă vei ajuta. Chiar dacă vreau. Asta e ceea ce vrei tu. Ca eu să mă alătur ție. Nu vei opri urmărirea.

Ogarul a început să cânte, bucuria intrându-i în voce cu melodia pe măsură ce se apropia de țintă. Cineva a strigat.

Qiona a oftat, sunetul fluturând ca o briză prin mintea lui.

— Ce vrei să fac?

— Pe unde scap? a întrebat-o el.

Și mai multă liniște. Mai multe țipete.

— Pe acolo, i-a arătat ea în gând.

El știa în ce direcție se referea ea, deși nu putea s-o vadă. Un ayami avea prezență și substanță, dar nu formă, o idee imposibil de explicat oricui care nu era un șaman și la fel de ușor pentru un șaman să înțeleagă, precum conceptul de apă sau cer.

Întorcându-se către stânga, a luat-o la fugă. Ramuri îi biciuiau fața, pieptul dezgolit și brațele, provocându-i răni precum urmele unei flagelări. La fel de autoprovocate, s-a gândit el. Parte din el dorea să se oprească. Să renunțe. Să accepte. Dar nu putea. Nu era pregătit să renunțe încă la viață. Simplele plăceri umane păstrau încă prea multă ispită: brioșe englezești cu unt și gem de căpșune la cafeneaua Talbot, balconul de la etajul doi, cea mai îndepărtată masă pe stânga, soarele încălzindu-i brațele, romanul polițist zdrențuit într-o mână, cana de cafea în cealaltă, oamenii țipând, râzând pe strada aglomerată de sub balcon. Lucruri prostești, ar pufni Qiona. Ea era geloasă, bineînțeles, așa cum era pe orice altceva ce nu putea împărtăși, orice îl ținea pe el legat în trup. El vroia să i se alăture, dar nu încă. Nu încă. Așa că a fugit.

— Oprește-te! i-a cerut Qiona.

El a ignorat-o.

— Las-o mai încet! a insistat ea. Liniștește-te!

El a ignorat-o.

Ea s-a retras, furia ei întețindu-se ca un foc rapid în creierul lui, strălucitor și fierbinte, apoi mocnind, așteptând să izbucnească din nou. Încetase să audă ogarul, dar numai pentru că sângele pulsa prea zgomotos. Plămânii îi luaseră foc. Fiecare respirație îl ardea, precum un foc nimicitor. El a ignorat-o. Asta îi venea ușor. Ignora majoritatea comenzilor corpului său, de la foame la sex și până la durere. Corpul său era numai un vehicul, un mediu pentru transmiterea lucrurilor precum gem de căpșune, râset și lumina zilei pentru sufletul său. Acum după o viață de ignoranță față de corpul său, îi cerea să îl salveze și acesta nu știa cum. Din spate se auzea lătratul ogarului. Era mai zgomotos acum? Mai aproape?

— Urcă-te în copac! l-a îndemnat Qiona.

— Nu de câine îmi e frică. Ci de oameni.

— Atunci încetinește! Întoarce-te! Bagă-i în ceață! Lași o urmă prea evidentă. Mergi mai încet!

Nu avea cum. Sfârșitul pădurii era aproape. Trebuia să fie. Singura lui șansă era să ajungă acolo înainte să îl ajungă câinele. Ignorând durerea, și-a adunat fiecare urmă de putere care îi mai rămăsese și merse mai departe.

— Las-o mai încet! îi strigă Qiona. Ai gri...

Piciorul său stâng a lovit o mică ridicătură, dar s-a redresat, aruncându-și piciorul drept înainte pentru echilibru. Totuși piciorul drept îi coborî în aer. Pe când se apleca înainte, a văzut pârâul dedesubt, la baza unei mici ravene, erodată de decenii de apă curgătoare. A sărit peste marginea ei, s-a arcuit în aer, încercând să se gândească cum să aterizeze fără să se rănească, dar din nou nu știa cum. Pe când atingea pietrișul de dedesubt auzea și ogarul. I-a auzit cântecul de triumf atât de tare încât timpanele amenințau să se spargă. Întorcându-se ca să se ridice, a văzut trei capete canine arătându-se peste marginea ravenei, un ogar și doi câini masivi de pază. Ogarul și-a ridicat capul și a lătrat. Ceilalți doi au făcut o pauză numai pentru o secundă, apoi au sărit.

— Ieși din trup! a țipat Qiona. Ieși acum!

Nu! Nu era pregătit să plece. A rezistat pornirii de a-și despărți sufletul de corp, încleștându-se într-o minge de parcă aia l-ar fi ținut înăuntru. A văzut piepturile câinilor pe când săreau de pe stâncă. Unul a aterizat drept pe el, eliminându-i ultimul strop de suflare. Colții i s-au înfipt în antebraț. A simțit o durere cumplită. Apoi s-a înălțat. Qiona îl trăgea afară din corp, departe de durerea morții.

— Nu te uita înapoi! l-a îndemnat ea.

Bineînțeles că s-a uitat. Trebuia să știe. Și cum s-a uitat în jos, a văzut câinii. Ogarul rămăsese tot în vârful ravenei, urlând și așteptând

oamenii. Ceilalți doi câini nu au așteptat. I-au sfâșiat corpul într-un maldăr de carne și sânge.

— Nu! a gemut el. Nu!

Qiona l-a încurajat cu șoapte și sărutări, l-a rugat să se uite în altă parte. Încercase să îl salveze de durere, dar nu a reușit. El o simțea în timp ce se uita în jos spre câinii care îi distrugeau corpul, nu simțea durerea provocată de colții lor, ci agonia unei pierderi și dureri incredibile. Se terminase. Totul.

— Dacă nu m-aș fi împiedicat! s-a plâns el. Dacă aș fi fugit mai repede...

Qiona l-a întors atunci să se uite peste pădure. Întinderea de copaci se tot continua, sfârșind într-un drum atât de îndepărtat încât mașinile păreau niște gândaci târându-se pe pământ. Și-a privit din nou corpul, o ciopârțeală de sânge și oase. Bărbații tocmai ieșeau din pădure. I-a ignorat. Nu mai contau. Nimic nu mai conta. S-a întors spre Qiona și a lăsat-o să îl conducă.

*

— Mort, îi spuse Tucker lui Matasumi de cum intră în corpul de gardă al pușcăriei.

Își șterse noroiul de pădure de pe ghete.

— Câini l-au prins înainte să ajungem noi la el.

— Ți-am spus că îl vreau viu.

— Iar eu ți-am spus că avem nevoie de mai mulți ogari. Rottweilerii sunt pentru pază, nu pentru vânătoare. Un ogar își așteaptă vânătorul. Un rottie ucide. Nu știe să facă nimic altceva.

Tucker își scoase ghetele și le puse pe preș, perfect aliniate la perete, cu șireturile înăuntru. Apoi luă o pereche identică dar curată și le trase în picioare.

— Nu înțeleg ce mai contează. Tipul era oricum pe jumătate mort. Epuizat. Nefolositor.

— Era un șaman, îi aminti Matasumi. Șamanii nu au nevoie să fie atleți de olimpiadă. Toată puterea lor stă în minte.

Tucker pufni.

— Și l-a ajutat tare mult împotriva câinilor, dă-mi voie să îți spun. Nu au lăsat nicio bucată din el întreagă mai mare decât pumnul meu.

Matasumi îi întoarse spatele, dar chiar atunci cineva împinse ușa și îl lovi în bărbie.

— Hopa, exclamă Winsloe rânjind. Scuze, bătrâne. Ale naibii, au nevoie de ferestre.

Bauer trecu pe lângă el.

— Unde-i șamanul?

— Nu a... supraviețuit, îi răspunse Matasumi.

— Câinii, adăugă Tucker.

Bauer își scuturâ capul și continuă să meargă. Un paznic apucă ușa interioară, ținând-o deschisă să poată trece mai departe. Winsloe și paznicul o urmară. Matasumi încheiea șirul. Tucker rămase la corpul de gardă, probabil pentru a pedepsi pe oricine îl lăsase pe șaman să scape, deși ceilalți nu se obosiră să întrebe. Asemenea detalii erau sub demnitatea lor. Pentru asta îl angajaseră pe Tucker.

Următoarea ușă era din oțel gros, având cu un mâner alungit. Bauer făcu o pauză în fața unei mici camere. O rază îi scană retina. Una dintre cele două luminițe de deasupra ușii se aprinse verde. Cealaltă rămase roșie până când femeia apucă mânerul ușii iar senzorul îi verifică și amprenta. Când cea de-a doua luminiță se făcu verde, deschise ușa și păși înăuntru. Paznicul o urmă. Pe când Winsloe înainta, Matasumi se întinse să îl apuce de braț, dar ratâ. Alarmele țipară. Luminile licăriră. Sunetul a jumătate de duzină de bocanci militari tropăiau în pas alert sincronizat de-a lungul unui coridor îndepărtat. Matasumi smulse o stație de emisie-recepție de pe masă.

— Te rog cheamă-i înapoi, vorbi Matasumi în microfon. Era numai domnul Winsloe. Iar.

— Am înțeles, domnule! se auzi vocea lui Tucker cârâind din radio. Îi poți reaminti domnului Winsloe că fiecare combinație de scanare de retină și amprentă autorizează trecerea unei singure persoane din personal angajat plus un însoțitor.

Amândoi știau că Winsloe nu avea nevoie să i se reamintească așa ceva, din moment ce el crease sistemul. Matasumi apăsă butonul de deconectare al stației. Winsloe se mulțumi să rânjească.

— Scuze, bătrâne, zise Winsloe. Testam senzorii doar.

Făcu un pas înapoi spre scanerul de retină. După ce computerul îl recunoscu, prima luminiță se făcu verde. Apucă mânerul ușii, a doua luminiță licări și ea verde apoi se deschise ușa. Matasumi putea să îi urmeze fără scanare, la fel cum făcuse paznicul, dar preferă să lase ușa să se închidă și să urmeze întreaga procedură. Acceptarea unui însoțitor era menită să permită trecerea captivilor dintr-o secțiune a închisorii în alta, într-un ritm de un captiv per angajat. Nu era permis să treacă doi angajați împreună. Matasumi trebuia să îi amintească lui Tucker să-și instruiască paznicii mai sever. Toți erau autorizați să treacă dincolo de aceste uși și ar trebui să o facă în mod corect, nu să apeleze la scurtături.

Dincolo de ușile de siguranță, holul interior arăta ca un coridor de hotel, mărginit în fiecare parte de camere mobilate cu paturi duble,

o masă mică, două scaune și o ușă care ducea spre o baie. Cazare de lux în niciun caz nu era, în schimb sobru și curat, așa cum găseai în partea superioară a spectrului de oferte pentru călătorul cumpătat la buget, deși ocupanții acestor camere nu s-ar mai fi bucurat atât de mult de călătorie. Ușile aici se deschideau numai din exterior.

Peretele dintre camere și coridor era unul dintr-o sticlă special creată, mai rezistentă decât barele de oțel – și mult mai plăcută privirii. Din hol, un observator putea să studieze ocupanții ca pe niște șoareci de laborator, aceasta fiind și ideea. Ușa spre fiecare cameră era de asemenea din sticlă pentru ca priveliștea observatorului să nu fie obstrucționată. Chiar și peretele frontal al fiecărei băi era din plexiglas transparent. Peretii transparenți ai băilor erau o renovare recentă, nu pentru că observatorii deciseseră că vroiau să studieze practicile de eliminare ale subiecților, ci pentru că descoperiseră că atunci când toți cei patru pereți ai băilor erau opaci, unii dintre subiecți își petreceau acolo ziua întreagă pentru a scăpa de cercetarea permanentă.

Peretele exterior de sticlă era de fapt o sticlă unidirecțională. Dezbătuseră pe această temă, unidirecțional față de bidirecțional. Bauer permisese ca Matasumi să aibă el ultimul cuvânt în luarea deciziei finale, iar el își trimisese în grabă asistenții de cercetare după fiecare tratat de psihologie care studia efectele observației permanente. După cântărirea probelor, se decisese că sticla unidirecțională era mai puțin invazivă. Ascunzând observatorii astfel, era mai puțin probabil să agite subiecții. Greșise. Cel puțin cu sticla bidirecțională subiecții știau când erau urmăriți. Cu unidirecționala, știau doar că sunt urmăriți – niciunul nu era atât de naiv încât să confunde un perete întreg din oglindă cu vreo decorațiune – dar nu știau și când, așa că stăteau mereu în alertă, ceea ce le producea un efect mai traumatizant asupra sănătății lor mentale și fizice.

Grupul trecu prin fața celor patru celule ocupate. Un subiect își întorsese scaunul spre peretele din spate și stătea nemișcat, ignorând revistele, cărțile, televizorul, radioul, orice îi fusese pus la dispoziție pentru a-i distrage atenția de la captivitate. Se așezase cu spatele la peretele de sticlă unidirecțional și nu făcea nimic. Acela fusese băgat la pușcărie de aproape o lună. Un alt ocupant ajunsese abia în această dimineață. Stătea de asemenea pe scaun, dar cu fața spre peretele de sticlă unidirecțional, încruntându-se la el. Sfidător... deocamdată. Nu avea să țină prea mult.

Tess, una dintre asistenții de cercetare pe care Matasumi îi adusese la proiect, stătea în fața celulei ocupantului sfidător, luându-și

notițe pe clipboard. Ridică privirea și salută ușor din cap în timp ce grupul trecea pe lângă ea.

— Vreo mișcare? o întrebă Bauer.

Tess se uită la Matasumi, îndreptându-și răspunsul către el.

— Nu încă.

— Pentru că nu poate sau nu vrea? insistă Bauer.

O altă privire spre Matasumi.

— Se pare... aș spune...

— Ei bine?

Tess inspiră.

— Atitudinea ei sugerează că dacă ar putea să facă mai mult, ar face.

— Nu poate, atunci, se lămuri Winsloe. Ne trebuie o vrăjitoare Coven. De ce ne-am obosit cu acestă...

Bauer îl întrerupse.

— Ne-am obosit pentru că se presupune că ar fi extrem de puternică.

— Potrivit lui Katzen, comentă Winsloe. Dacă tu îl crezi. Eu nu îl cred. Vrăjitor sau nu, tipul spune numai prostii. Se presupune că ne ajută să îi prindem pe acești monștri. În schimb, tot ce face este să ne spună unde să căutăm, apoi stă deoparte cât timp oamenii noștri își asumă toate riscurile. Pentru ce? Pentru asta?

Își întinse un deget acuzator spre captivi.

— Cea de-a doua vrăjitoare inutilă. Dacă continuăm să ascultăm de Katzen, vom rata niște descoperiri reale.

— Cum ar fi vampiri și vârcolaci?

Buzele lui Bauer se curbară într-un mic zâmbet.

— Ești încă îmbufnat pentru că ne-a spus Katzen că nu există.

— Vampiri și vârcolaci, mormăi Matasumi. Suntem pe cale să dezlegăm o forță mentală inimaginabilă, o adevărată magie. Avem un potențial acces spre vrăjitori, necromanți, șamani, vrăjitoare, către orice posibil vas de magie... iar el vrea creaturi care sug sânge și urlă la lună. Conducem o cercetare științifică serioasă aici, nu umblăm după baubau.

Winsloe se opri în fața lui Matasumi, înfruntându-l cu cei 15 cm în plus la înălțime față de el.

— Nu, bătrâne, TU conduci o cercetare serioasă aici. Sondra își caută sfântul gral. Iar eu, m-am băgat pentru distracție. Dar aduc și un sprijin financiar acestui proiectel, așa că dacă eu spun că vreau să vânez un vârcolac, ai face bine să îmi găsești unul pe care să îl vânez.

— Dacă vrei să vânezi un vârcolac, atunci îți sugerez să-ți creezi unul în jocurile tale video, pentru că noi nu putem să îți oferim ceva ce nu există.

— Mă rog, vom găsi noi ceva să vâneze și Ty, îi liniști Bauer. Dacă nu putem să găsim unul din monștrii lui, îl vom lăsa pe Katzen să convoace un demon pe măsură.

— Un demon? exclamă Winsloe. Asta ar fi chiar mișto.

— Sunt sigură că ar fi, murmură Bauer deschizând ușa de la fosta celulă a șamanului.

DEMONIC

— Te rog spune-mi că nu crezi în poveștile astea, spuse o voce de lângă umărul meu.

M-am uitat la vecinul meu de scaun. Trecut de patruzeci, costum, laptop, dungă nebronzată în jurul degetului său inelar de unde își scosese verigheta. Frumoasă urmă. Foarte greu de observat.

— Nu ar trebui să citești prostii din astea, spuse el arătându-și dinții pătați de cafea. O să-ți putrezească creierul.

Am încuviințat, am zâmbit politicos cu speranța că o să plece, cel puțin atât de departe cât să fie într-un avion care să zboare la o altitudine de câteva mii de metri. Apoi m-am intors la cititul paginilor pe care le printasem de pe website-ul believe-punct-com.

— Se referă chiar la vârcolaci? spuse vecinul meu de scaun. Adică din ăia cu dinți și blană? Michael Landon? „Am fost un vârcolac adolescent?"

— Michael?...

— Ei, un vechi film. Din alte timpuri. Pe video, știi.

O altă încuviințare politicoasă. O altă încercare nu atât de politicoasă de a mă întoarce la studiul meu.

— E pe bune? mă întrebă vecinul de scaun. Cineva vinde informații despre vârcolaci? Vârcolaci! Ce fel de oameni ar crede o asemenea tâmpenie?

— Oameni ca mine.

S-a oprit, cu degetul în aer deasupra hârtiilor mele, luptându-se să se convingă pe sine că cineva ar putea crede în vârcolaci fără să fie un țăcănit, cel puțin nu dacă acel cineva era o tânără femeie obligată să aștepte în scaunul alăturat încă o oră. Am decis să îl ajut.

— Sigur, am spus cu cel mai bun accent de blondă care să-ți taie răsuflarea. Vârcolacii sunt la modă. Vampirii sunt atât de învechiți. Prea gotic, neah. Am încercat și eu o dată cu niște prieteni, dar când mi-am vopsit părul negru, s-a făcut verde.

— Ei, na...

— Verde! Îți vine să crezi? Și hainele pe care vroiau să le purtăm! Absolut scârbos. Așa că atunci, Chase, mă rog, a venit cu ideea, ce zici de vârcolaci? A auzit el de un grup din Miami, așa că am vorbit cu ei și ne-au spus că vampirii nu mai sunt la modă. Vârcolacii sunt

noul trend. M-am dus cu Chase să-i vedem și aveau niște costume, blănuri și dinți și tot felul de chestii, ni le-am pus pe noi și am luat niște pastile și imediat am devenit vârcolaci.

— Hă, serios?! se minună el, căutând cu ochii o cale de scăpare. Ei bine, sunt convins că...

— Puteam să fugim și să sărim și să lătrăm și am plecat la vânătoare, și unul dintre tipi a prins un iepure și, mă rog, știu că sună grosolan, dar eram atât de înfometați și mirosul de sânge..."

— Scuză-mă, mă întrerupse bărbatul. Trebuie să mă duc până la baie.

— Sigur. Arăți un pic verde. Probabil răul de înălțime. Prietenul meu Tabby suferă grav de așa ceva. Sper că te simți mai bine, pentru că vroiam să te întreb dacă vrei să vii cu mine diseară. Știu un grup de vârcolaci în Pittsburgh. Organizează un Urlet Grandios diseară. Mă întâlnesc cu Chase acolo. Poți să-i spui că-i iubitul meu, dar îi place și cocoșelul, mă rog, și e chiar foarte drăguț. Cred că ți-ar plăcea.

Omul a murmurat ceva și a țâșnit pe culoar mai repede decât și-ar putea imagina cineva c-ar putea un tip care arăta că nu și-a obosit picioarele mai mult decât la o plimbare de când a terminat liceul.

— Așteaptă să îți spun despre Urletul Grandios! am strigat după el. Sunt atât de tari.

Zece minute mai târziu, încă nu se întorsese. Mare păcat. Răul de înălțime poate deveni o adevărată pacoste.

M-am întors la lectura mea. Believe-punct-com era un website care vindea informații despre paranormal, un fel de eBay supranatural. Înspăimântător că există asemenea lucruri. Chiar mai înspăimântător era că puteau face și profit. Believe-punct-com avea o întreagă categorie dedicată licitației de epave de nave spațiale care, cel puțin la ultima numărătoare, ajungeau la 320 piese oferite spre vânzare. Vârcolacii nu prezentau nici măcar propria lor clasificare. Erau puși laolaltă în categoria „Zombie, Vârcolaci și Diverse Fenomene Demonice". Diverse fenomene demonice?! Partea cu demonic înțepa într-un fel. Eu nu eram demonică. Mă rog, poate faptul că am ridicat un tip nefericit de pe locul său din avion nu era chiar drăguț, dar cu siguranță nu era demonic. Un divers fenomen demonic ar fi fost să îl împing prin trapa de ieșire. Nici măcar nu am fost tentată să-i fac așa ceva.

Da, eram vârcolac, am fost de când aveam douăzeci de ani, de acum aproape doisprezece ani. Spre deosebire de mine, majoritatea vârcolacilor se nasc vârcolaci, deși nu-și pot schimba forma până când nu ajung la maturitate. Gena este transmisă de la tată la fiu – la fiice nu se aplică. Singură cale ca o femeie să devină vârcolac este să fie mușcată de un vârcolac și să supraviețuiască. Lucru rar, nu partea

cu mușcatul, ci partea cu supraviețuirea. Supraviețuisem în primul rând pentru că am fost adoptată de Haită – care este exact ceea ce știm că este: o structură socială bazată pe haita de lupi, cu un Alpha, cu un teritoriu protejat și reguli bine definite, regula numărul unu fiind să nu ucidem oameni decât dacă este absolut necesar. Dacă ne răzbea foamea, intram în cel mai apropiat fast-food ca toată lumea. Vârcolacii care nu făceau parte din Haită, pe care îi numeam corciți, mâncau oameni pentru că nu se oboseau să se lupte cu dorința de a vâna și de a ucide, iar oamenii se găseau din belșug. Lupii din haită vânau cerbi și iepuri. Da, i-am ucis și i-am mâncat pe Bambi și Thumper. Uneori mă întrebam dacă oamenii nu ar considera asta șocant, într-o lume în care un câine aruncat din mașină atrage mai multă atenție din partea mass-media decât copiii uciși. Dar divaghez.

Ca parte din haită, trăiam împreună cu masculul Alpha – Jeremy Danvers – și Clayton Danvers, fiul său adoptive / bodyguard / secund, care era de asemenea partenerul / iubitul / ciuma existenței mele... Dar povestea devine complicată. Mă întorc la subiect. La fel ca toată lumea din Haită, aveam și eu responsabilități. Una dintre sarcinile mele era să monitorizez internetul pentru eventuale semne că vreun corcit atrăgea atenția asupra sa. Un loc în care căutam constant era believe-punct-com, deși rareori găseam ceva care să merite mai mult decât o citire în diagonală. În februarie trecut am urmărit ceva în Georgia, nu atât pentru că postarea trăgea mari semne de alarmă, ci pentru că în Statul New York se pornise o furtună de zăpadă de vreo săptămână iar orice loc la sud de Carolina părea să fie un paradis.

Postarea pe care o citeam acum era diferită. Îi zăngănea alarma atât de tare încât după ce am citit-o marți, am lăsat un mesaj pentru vânzător imediat, am aranjat o întâlnire cu el în Pittsburgh vineri, așteptând trei zile numai pentru că nu vroiam să par prea nerăbdătoare.

Anunțul spunea:

„Vârcolaci. Informații prețioase de vânzare. Numai pentru adevărații încrezători. Doi oameni fără adăpost au fost uciși în Phoenix în perioada 1993-94. Inițial s-a crezut că au fost omorâți de câini. Gâturile rupte. Corpurile parțial mâncate. O urmă canină exagerată găsită lângă cel de-al doilea cadavru. Toate celelalte urme șterse (câini foarte ordonați?). Zoologul a identificat amprenta ca fiind un lup extrem de mare. Poliția a investigat grădinile învecinate și a concluzionat că zoologul se înșală. A treia victimă era o prostituată. I-a spus colegei de apartament că avea o invitație pentru toată noaptea. A fost găsită moartă trei zile mai târziu. Modelul se potrivea cu primele victime. Colega de cameră a condus poliția la hotelul folosit de către victimă.

Au fost găsite urme curățate de sânge în cameră. Poliția reticentă la a îndrepta atenția spre un ucigaș uman. A decis că cea de-a treia victimă a fost un caz de copie la indigo. Cazul rămâne deschis. Toate detaliile sunt informații publice. Accesează Arizona Republic pentru a verifica. Vânzătorul știe mai multe. Reprezentanții mass-media bineveniți."

Fascinantă poveste. Și complet adevărată. Jeremy era responsabil cu verificarea ponturilor din ziare despre răniri și alte potențiale activități ale vârcolacilor. În Arizona Republic găsise articolul descriind cea de-a doua crimă. Prima nu ajunsese în ziare – un om al străzii mort nu era cine știe ce știre. Mă dusesem să investighez, ajungând prea târziu pentru a o ajuta pe cea de-a treia victimă, dar la timp pentru a mă asigura că nu urma a patra. Corcitul vinovat a fost îngropat la doi metri sub nisipul deșertului. Haita nu se uita cu îngăduință la ucigașii de oameni.

Nu fusesem îngrijorați de investigația poliției. Din experiența mea, detectivii de la omucideri sunt o adunătură de isteți, destul de deștepți să știe că nu există vârcolaci. Dacă ar fi găsit răni cu urme canine, ar fi văzut un măcel comis de un câine. Dacă ar fi găsit răni cu urme umane, ar fi văzut o crimă înfăptuită de un psihopat. Dacă ar fi găsit răni cu urme atât umane cât și canine, ar fi văzut un psihopat cu un câine sau ar fi considerat că locul faptei a fost alterat de un câine. Nu ar vedea niciodată un cadavru parțial mâncat, urme de tălpi și blană de câine și să spună: „Dumnezeule, avem un vârcolac!" Chiar și țăcăniții care cred în vârcolaci n-au văzut asemenea crime ca fiind înfăptuite de vârcolaci. Erau prea ocupați să caute bestii înnebunite, jumătate umane, care urlă la lună, fură copii din leagănul lor și lasă urme care se schimbă în mod misterios din labe în picioare. Așa că atunci când am citit o astfel de știre, a trebuit să mă îngrijorez ce alte informații avea în ofertă vânzătorul.

Partea cu reprezentanții mass-media bineveniți mă îngrijora și ea. Aproape toate știrile care apăreau pe believe-punct-com se încheiau cu „reprezentanții mass-media nu au ce să investigheze." Deși pe de o parte vânzătorii pretindeau că avertizarea era menită să-i descurajeze pe jurnaliștii de tabloide care le-ar fi denaturat poveștile, pe de altă parte erau chiar îngrijorați că s-ar putea trezi cu un reporter legitim care să îi umilească. Când mergeam să investighez asemenea revendicări, mă prezentam drept membră a unei societăți de paranormal. De data aceasta, din moment ce vânzătorul nu avea nicio problemă cu media, am pretins că sunt jurnalist, lucru care nu era prea departe de adevăr din moment ce asta era chiar profesia mea, deși specializarea

mea erau articolele independente despre politica administrației canadiane, care nu includeau niciodată vreo menționare a vreunui fenomen demonic, oricât de bine ar putea explica urcarea neo-conservatorilor.

*

Odată ajunsă în Pittsburgh, am luat un taxi, m-am cazat la hotel, mi-am lăsat lucrurile și m-am îndreptat spre întâlnire. Trebuia să mă întâlnesc cu vânzătoarea – Domnișoara Winterbourne – în fața unui local numit Ceai pentru Doi. Exact cum îi spunea numele, era o frumusețe de local în care se serveau ceaiuri pentru după-amiază și prânzuri ușoare. Exteriorul din cărămidă albă părea spălăcit cu roz pal și margini bleu. Rânduri de ceainice antice se aliniau pe pervaze. Înăuntru se vedeau mici mese de bistro cu fețe de masă albe și scaune din fier forjat. Apoi, după ce s-au chinuit să facă un local cât de amețitor de dulce fusese posibil, cineva lipise pe geamul vitrinei o bucată de carton scrisă de mână cu markerul anunțând trecătorii că localul vindea și cafea, espresso, latte și „alte băuturi pe bază de cafea".

Domnișoara Winterbourne îmi promisese că ne întâlnim în fața localului la trei și jumătate. Am ajuns la trei și treizeci și cinci, am aruncat un ochi înăuntru și nu am găsit pe nimeni așteptând, așa că am ieșit din nou. Să îți pierzi vremea prin fața unei ceainării nu era ca și cum ai sta la o cafenea. După câteva minute, oamenii dinăuntru începură să se holbeze. O chelneriță ieși să mă întrebe dacă mă poate ajuta cu ceva. Am asigurat-o că așteptam pe cineva, în caz că mă confundase cu vreo vagaboandă care cerșește biscuiții rămași.

La ora patru, o femeie tânără s-a apropiat de mine. Când m-am întors, mi-a zâmbit. Nu era foarte înaltă, cu vreo cincisprezece centimetri mai mică decât cei 1,75 m ai mei. Probabil la vreo douăzeci de ani. Păr lung cârlionțat, trăsături comune și ochi verzi — genul de femeie care de cele mai multe ori este descrisă drept „frumușică", acea descriere atotcuprinzătoare care înseamnă că nu era o frumusețe, dar nici nu avea nimic care să o ducă pe meleagurile urâțeniei. Purta ochelari de soare, o pălărie cu boruri și o rochie de vară care îi punea în evidență talia pe care o iubesc bărbații iar femeile o urăsc, curbele pline atât de maligne într-o lume a lui Jenny Craig și SlimFast.

— Elena? întrebă ea pe un ton contralto deosebit de adânc. Elena... Andrews?

— Ăă, da, i-am răspuns eu. Domnișoara Winterbourne?

Mi-a zâmbit.

— Una dintre ele. Eu sunt Paige. Mătușa mea va veni în scurt timp. Ai ajuns devreme.

— Nu, am contrazis-o cu un zâmbet energic. Tu ai întârziat.

Ea clipi, surprinsă de îndrăzneala mea.

— Nu trebuia să ne întâlnim la patru și jumătate?

— Trei și jumătate.

— Eram sigură că...

Am scos din buzunar foile imprimate ale corespondenței noastre pe email.

— Vai, se scuză ea după o scurtă privire. Trei și jumătate. Îmi pare atât de rău. Trebuie că mi-am notat eu greșit. Mă bucur atunci că am venit mai devreme. Ar fi bine să o sun pe mătușa mea și să o anunț.

În timp ce își scotea telefonul din geantă, m-am îndepărtat ca să îi las intimitate, deși cu simțurile mele auditive ridicate puteam să ascult murmurul unei conversații de la treizeci de metri depărtare. Prin telefon am auzit o femeie mai în vârstă oftând. A promis să ni se alăture imediat ce era posibil și a rugat-o îngrijorată pe nepoata ei să nu cumva să începem fără ea.

— Ei bine, spuse Paige închizând telefonul. Scuze din nou, Doamnă Andrews. Pot să îți spun Elena?

— Te rog. Putem aștepta înăuntru?

— De fapt, este un loc nepotrivit pentru așa ceva. Mătușa Ruth și cu mine am servit cafeaua aici în această dimineață. Mâncarea e minunată, dar este mult prea multă liniște. Poți auzi conversații din cealaltă parte a camerei. Presupun că ar fi trebuit să ne fi dat seama de asta, dar nu suntem foarte experimentate la așa ceva.

— Nu?

Ea râse, o chicoteală gâtuită.

— Presupun că auzi des asta. Oamenii care nu vor să recunoască că sunt interesați de astfel de lucruri. Noi suntem interesate. Nu voi nega asta. Dar asta e prima noastră... cum ai numi-o? Vânzare? Oricum, din moment ce ceainăria s-a dovedit a fi o alegere proastă, am cerut niște platouri și le-am luat la noi la hotel. Vom ține întâlnirea acolo.

— La hotel?!

Credeam că locuia în Pittsburgh. Vânzătorii de obicei aranjează întâlniri în orașul lor natal.

— Încoace la câteva străzi distanță. O plimbare ușoară. Intimitate garantată.

Ditamai clopotele de alarmă. Orice femeie, chiar și una cu o feminitate îndoielnică precum a mea știa că nu trebuie să urce în camera de hotel a unui străin. Era ca un film horror în care eroina intră singură în casa abandonată după ce toți prietenii ei mor în condiții oribile iar publicul spectator țipă din sală: Nu te duce, proasto! Mă rog, în cazul

de față eu eram cea care țipa, Hai să mergem, dar pune mâna pe Uzi! Să te arunci ca berbecul spre pericol era una, dar să mergi neînarmată era cu totul altceva. Norocul meu, eram înarmată cu puterile unei Superfete. Și dacă asta nu era de ajuns, jocul meu de-a Clark Kent venea cu dinți și gheare. O scurtă privire spre această femeie, scundă de 1,60 m, aproape cu un deceniu mai mică decât mine, m-a lămurit că nu aveam de ce să mă îngrijorez. Bineînțeles, trebuia să mă arăt îngrijorată. Era de așteptat.

— Hmm, mă rog... m-am bâlbâit, uitându-mă furiș peste umăr. Aș prefera un loc public. Fără supărare...

— Nicio problemă, mă asigură ea. Dar toate lucrurile mele sunt la hotel. Ce zici dacă trecem pe acolo și în caz că tot nu te simți confortabil, putem să-mi iau lucrurile, ne întâlnim cu mătușa mea și mergem în altă parte. Bine așa?

— Cred că da, am spus eu nu prea convingător și am urmat-o în josul străzii.

CEAI

Hotelul era o clădire din acelea vechi cu un hol la intrare cât o sală de bal, cu candelabre de sticlă și liftieri îmbrăcați în uniforme ca niște flașnetari. Camera lui Paige se afla la etajul patru, a doua pe stânga de la lift. A descuiat ușa și a ținut-o deschisă pentru mine. Am ezitat.

— Aș putea pune ceva sub ușă să o las deschisă, mi-a spus ea.

Fața ei emana o inocență deplină, dar nu i-am ratat inflexiunea batjocoritoare din voce, gândindu-se poate că eram mult mai înaltă și într-o condiție fizică mai bună. Chiar fără puterea vârcolacului, aș fi putut să o dobor în luptă. Totuși, asta nu însemna că nu mă puteam aștepta la vreo namilă pândind cu o armă semiautomată după ușă. Toți mușchii din lume n-ar opri un glonț în cap.

M-am uitat în jur și am intrat. A luat un caiet de notițe de pe masă, gesticulând cu el spre ușa închisă.

— Nu va fi necesar, am asigurat-o eu.

— Telefonul e chiar aici.

A ridicat receptorul ca să pot auzi tonul.

— Vrei să-l aduc mai aproape? Sunt convinsă că și Pittsburgh-ul are serviciul de urgențe.

Bine, bine, era clar că acum făcea bășcălie de mine. O prostănacă mică. O fraieră ca multe altele care-și lasă mașinile noaptea în parcări pustii și se laudă ce curajoase sunt. Impulsivitatea tinereții, m-am gândit eu cu maturitatea cuiva care mai are aproape doi ani până să împlinească treizeci.

Pentru că nu i-am răspuns, Paige s-a oferit să facă un ceai și a dispărut în camera adiacentă apartamentului. Eu rămăsesem în partea de living, mobilată cu o măsuță, două scaune, o canapea, un fotoliu și un televizor. O ușă parțial deschisă dădea spre dormitor. Prin crăpătură se vedeau niște valize aliniate lângă perete și foarte multe rochii atârnate pe un stativ. Lângă ușa de la intrare erau trei perechi de pantofi, toți de femeie. Niciun semn că în cameră s-ar fi aflat și un ocupant masculin. Până acum, domnișoarele Winterbourne păreau a fi pe față. Nu că m-aș fi așteptat ca vreun tip cu o armă semiautomată chiar să sară de după ușă. Devenisem suspicioasă din fire. Ca vârcolac ajungi să te schimbi.

În timp ce mă așezam la masă, mi-am aruncat privirile spre platourile aduse de la ceainărie. Sandvișuri, prăjituri și produse de patiserie. Aș fi putut devora toate cele trei platouri pline ochi ca pe o gustare. O altă trăsătură de vârcolac. Precum majoritatea animalelor, petreceam mare parte din viețile noastre angajându-ne în cei trei M de bază pentru supraviețuire: mâncare, mardeală și... montă. Partea cu mâncarea era o necesitate. Ardeam calorii așa cum arde focul mocnit – fără o rezervă constantă, energiile noastre se epuizau. Trebuia să am grijă când mâncam de față cu oamenii. Ceea ce nu era corect. Bărbații puteau devora câte trei Big Mac deodată și nimeni nu clipea. La mine se uitau imediat cruciș dacă terminam doi.

— Deci informația pe care spuneți c-o vindeți, am început eu de îndată ce s-a întors Paige, este la fel de bună precum cazul Phoenix, corect?

— Mai bună, s-a lăudat ea aranjând tava de ceai pe masă. Este dovada că vârcolacii există.

— Crezi în vârcolaci?

— Tu nu?

— Eu cred în orice ajută revistele să se vândă.

— Deci nu crezi în vârcolaci?

Buzele ei s-au curbat într-un zâmbet enervant.

— Fără supărare, dar subiectul nu-i pe gustul meu. Eu doar scriu chestiile astea. Le vând revistelor. Cei ca tine le cumpără. Nouăzeci la sută din cititori nu cred nici ei. Le consideră doar o fantezie nevinovată.

— Mai bine să rămână așa, nu? O fantezie nevinovată. Dacă începi să crezi în vârcolaci, atunci trebuie să recunoști posibilitatea altor lucruri, cum ar fi vrăjitorii, vrăjitoarele și șamanii. Ca să nu mai pomenesc de vampiri și fantome. Apoi vin demonii, și cu ei o întreagă cutie a Pandorei pe care nu vrei s-o deschizi.

Fie. Acum clar făcea bășcălie de mine. Mi-a lipit cineva pe spate un mare semn cu „Ia-mă la mișto"? Poate că mă simțeam ofensată mai mult decât era cazul. Privește treaba asta din punctul ei de vedere. Ca o persoană care credea în chestii de genul ăsta, probabil că se uita și ea la cei care nu credeau întocmai cum se uitau la ea cei care nu credeau, ca la niște ignoranți patetici. Și iată-mă aici, gata să cumpăr informații pentru a pătrunde un mit în care nu credeam, vânzându-mi integritatea pentru chiria pe luna următoare. O curvă jurnalistică. Nu meritam un pic de bășcălie?

— Unde-i informația? am întrebat-o cât de politicos puteam.

S-a întins spre marginea mesei, unde stătea un dosar. Pentru moment l-a răsfoit, cu buzele încordate. Apoi a scos o foaie și a pus-o

între noi. Era o fotografie în care se vedea bustul unui bărbat în floarea vârstei, asiatic, un nas subțire și o gură sinistră înmuiate de niște ochi blânzi.

— Îl recunoști?

— Nu prea cred, i-am răspuns eu. Dar este o față destul de comună.

— Dar pe acesta? Mai puțin comun.

În următoarea fotografie se vedea un bărbat pe la treizeci de ani. Purta părul roșcat închis într-o coadă strânsă la spate, un detaliu de modă care nu avantaja pe nimeni peste vârsta de douăzeci și cinci de ani. Precum majoritatea tipilor care continuă acea coafură peste primul sfert din viață, părea să compenseze pentru o chelie care deja recidivase mai departe decât Golful Fundy la reflux. Fața i se buhăise, trăsăturile semifrumoase pe vremuri pierzându-se la fel de repede ca și părul.

— Ei da, pe el îl recunosc, am spus eu.

— Da?

— Bineînțeles. Haide. Ar fi trebuit să trăiesc în Tibet să nu îl recunosc. La naiba, chiar și jurnaliștii din Tibet citesc Time sau Newsweek. Au scris acolo despre el de cât, de vreo cinci ori în ultimul an? Ty Winsloe. Miliardar și geniu al calculatoarelor.

— Deci nu l-ai cunoscut niciodată în persoană?

— Personal? Aș vrea eu. Oricât de multe interviuri ar fi dat, un material exclusiv despre Ty Winsloe ar fi totuși un mare salt în cariera unui reporter anonim ca mine.

S-a încruntat, de parcă aș fi răspuns la o altă întrebare. În loc să spună totuși ceva, a așezat ambele poze în fața mea și a așteptat.

— Bine, mă dau bătută, am spus eu. Ce au pozele astea de-a face cu dovada existenței vârcolacilor? Te rog, te rog, te rog să nu-mi spui că tipii ăștia sunt vârcolaci. Ăsta e jocul tău? Pui o poveste decentă pe net, ademenești o jurnalistă toantă aici, apoi fluturi o enormitate despre vârcolaci miliardari?

— Ty Winsloe nu e un vârcolac, Elena. Dacă era, ai fi știut.

— Cum să...? mi-am scuturat eu capul nedumerită. Cred că facem o confuzie. Precum scriam în emailul meu, asta ar fi primul meu articol despre vârcolaci. Dacă există și experți în domeniu, mă înspăimânt numai gândindu-mă la așa ceva, dar eu nu mă număr printre ei.

— N-ai venit aici pentru a scrie un articol, Elena. Ești o jurnalistă, dar nu genul acela.

— Ei, na, am comentat. Deci, ia zi-mi, de ce-am venit aici?

— Pentru a-ți proteja Haita.

Am clipit. Cuvintele mi s-au oprit în gât. Momentul de liniște depășise cele trei secunde clasice de uimire, iar eu mă chinuiam să le umplu cu ceva.

— Să-mi... ce?

— Haita. Ceilalți. Ceilalți vârcolaci.

— A, deci eu sunt... – m-am forțat să afișez un zâmbet ironic – vârcolac.

Inima îmi bătea atât de tare încât puteam să o aud. Așa ceva nu mi se mai întâmplase. Am mai avut parte de suspiciuni, dar numai întrebări generale despre comportamentul meu – de pildă: Ce faci în pădure după lăsarea întunericului? – dar niciodată ceva care să mă compare direct cu un vârcolac. În lumea normală, oamenii normali nu-și aruncă acuze unii altora că ar fi vârcolaci. O persoană, cineva cu care eram apropiată, chiar m-a văzut schimbându-mi forma și s-a convins că halucina.

— Elena Antonov Michaels, a început să recite Paige. Antonov fiind numele de domnișoară al mamei tale. Născută pe 22 septembrie 1968. Ambii părinți morți într-un accident auto în 1974. Crescută în numeroase orfelinate din sudul statului Ontario. Ai intrat la cursurile Universității din Toronto. Ai renunțat în cel de-al treilea an. Te-ai întors câțiva ani mai târziu să îți termini cursurile cu diplomă de jurnalist. Motivul întreruperii? O mușcătură. De la un iubit. Clayton Danvers. Fără alte nume. Născut pe 15 ianuarie 1965...

Nu am auzit restul. Sângele îmi vuia în urechi. Podeaua îmi fugea de sub picioare. M-am apucat de marginea mesei pentru a mă echilibra și m-am luptat să mă ridic. Buzele lui Paige se mișcară. Nu am auzit ce a spus. Nici nu-mi păsa.

Ceva m-a trântit înapoi în scaun. Presiunea creștea în jurul picioarelor de parcă cineva mi le lega. M-am smucit în sus dar nu mă puteam ține pe picioare. Am privit în jos dar nu am văzut nimic care să mă strângă.

Paige s-a ridicat. M-am izbit de scaun. Picioarele nu mă ascultau. Panica a început să-și facă loc în pieptul meu. Am respins-o. Era vorba de un truc. Un simplu truc.

— Orice îmi faci, am avertizat-o, ți-aș sugera să te oprești. Număr până la trei.

— Nu mă amenința...

— Unu!

— ... tu pe mine, Elena. Pot să-ți fac...

— Doi!

— ... mult mai mult decât să te leg...

— Trei!

— ... de scaunul ăla.

Am lovit cu pumnii sub tăblia mesei și am aruncat-o în aer. Imediat ce presiunea din picioare mi-a dispărut, am sărit peste locul acum liber dintre noi și am împins-o pe Paige de perete. A început să murmure ceva. Am strâns-o puternic de gât, oprindu-i cuvintele în gât.

— Ia te uită! Pare-se c-am ajuns exact la țanc! s-a auzit o voce din spatele nostru.

M-am uitat peste umăr spre femeia care tocmai intra în cameră. Avea cel puțin șaptezeci de ani, scundă și durdulie, cu părul alb, o rochie înfloratăși un șirag de perle asortat cu cerceii, imaginea perfectă a unei bunicuțe de prin 1950.

— Eu sunt Ruth, mătușa lui Paige, s-a prezentat ea cu seninătate de parcă stăteam la taclale la un ceai cu nepoata ei în loc să o îmbrâncesc. Încerci să rezolvi lucrurile pe cont propriu din nou, Paige? Acum na, uite ce-ai făcut. Vânătăile o să-ți treacă de-abia peste câteva săptămâni și nici nu ne-am adus bluze pe gât.

Mi-am slăbit strânsoarea din jurul gâtului lui Paige încercând să formulez un răspuns pe măsură. Nu mi-a venit nici unul. Ce-i puteam spune? Să-i cer o explicație? Prea periculos, implicând faptul că aveam ceva de ascuns. Mai bine să mă comport ca și cum acuzațiile lui Paige păreau nebunești și că aveam de gând să plec naibii de acolo. Odată ieșită din situație, puteam să îmi dau seama de următoarea mișcare. I-am aruncat lui Paige privirea prudentă pe care o folosesc oamenii când au de-a face cu cineva cu o sănătate mintală limitată și am făcut un pas lateral spre ușă.

— Te rog să nu pleci.

Ruth a pus o mână pe brațul meu, ferm dar nerestrictiv.

— Trebuie să vorbim cu tine, Elena. Poate eu o să mă descurc mai bine.

La asta, Paige s-a înroșit și și-a ferit privirea. Mi-am eliberat brațul din strânsoarea lui Ruth și am mai făcut un pas spre ușă.

— Te rog să nu pleci, Elena. Te pot reține, dar prefer să nu apelez la asta.

M-am întins spre ușă și am apucat mânerul cu ambele mâini. Ruth a murmurat ceva. Mâinile mi-au înghețat. Am dat să le trag de pe mânerul ușii, dar nu mai vroiau să se desprindă. Am încercat să răsucesc mânerul. Nici degetele nu vroiau să răspundă.

— Așa trebuie să funcționeze vrăjile, a comentat Ruth cu vocea și fața radiind calmul unei profesoare sezoniere care se ocupă de un elev recalcitrant. Nu se va rupe până nu dau eu comanda.

A mai murmurat câteva cuvinte. Mâinile mi-au zburat libere, dezechilibrându-mă. În timp ce mă împleticeam înapoi, Ruth m-a

sprijinit cu o mână pentru a mă echilibra. Mi-am revenit și m-am dat repede la o parte.

— Te rog rămâi, m-a rugat ea. Vrăjile de legat își au locul, dar nu sunt extrem de civilizate.

— Vrăji de legat? m-am mirat eu, scuturându-mi mâinile încă amorțite.

— Vrăjitorie, a recunoscut Ruth. Dar sunt sigură că ți-ai dat seama deja de asta. Dacă vrei să crezi sau nu poate fi o altă discuție. Hai să o luăm de la început, vrei? Eu sunt Ruth Winterbourne. Acea tânără impulsivă din spatele tău este nepoata mea Paige. Trebuie să vorbim cu tine.

HOCUS-POCUS

Așa aveam un chef să fug. Să dau cu ușa de perete, să fug și să nu mă opresc până când Ruth și Paige Winterbourne nu vor fi dispărut, nu doar din fața mea, dar și din capul meu. Vroiam să fug până când m-ar fi durut picioarele și mi-ar fi luat foc plămânii, și nu puteam să mă gândesc la nimic altceva decât să mă opresc, incapabilă să consum un strop de energie pentru a înțelege ce mi se întâmplase. Nu era cel mai matur comportament. Sunt conștientă că nu. Dar la asta eram eu bună. Să fug. Făcusem asta toată viața. Chiar când nu fugeam, când mă propteam pe călcâie și mă confruntam cu propriile-mi temeri, o parte din mine tot trăgea să fugă cât mă țineau puterile.

Știam ce aveam de făcut. Să stau și să rezolv problema, să combat acuzele lui Paige și să descopăr cât de mult cunoșteau aceste femei. Dacă Paige ar fi spus pur și simplu că știe că sunt vârcolac, pe cât de deranjant ar fi fost asta, m-aș fi descurcat. Dar când mi-a recitat biografia, deși până la urmă se afla disponibilă în documente publice, violarea părea cumva mai personală. Apoi pomenind în treacăt despre povestea mea cu Clay ca și cum mi-ar fi recitat data nașterii, ei bine, fiecare fibră din mine mi-a urlat să fug, să scap de acolo, să iau distanță, să mă ocup de asta mai târziu. Numai demonstrația de putere a lui Ruth m-a ținut să nu fug. Mi-a dat în același timp răgazul necesar să mă opresc și să mă gândesc.

Țineam neapărat să mă întorc la Jeremy și să mă plâng că două străine m-au acuzat că aș fi vârcolac iar eu am luat-o la sănătoasa? Ehe, el nu s-ar supăra. M-ar înțelege. Asta era partea cea mai gravă. Nu vroiam ca el să înțeleagă de ce am clacat. Vroiam ca el să fie mândru de mine. Da, știu, eram mult prea bătrână să mai caut acceptul de la un surogat de tată, dar așa ajunsesem. După ce m-a mușcat Clay, Jeremy avusese grijă de mine, punându-și propria viață în cui pentru a o aduna pe a mea. De fiecare dată când porneam în vreo investigație, îi arătam lui Jeremy că nu făcuse o greșeală, că îmi dovedeam valoarea în fața Haitei recompensându-i eforturile înzecit. Acum, pusă pentru prima dată în fața unei iminente expuneri, aveam să mă întorc la New York și să-i spun: „Scuze, Jer, dar nu m-am descurcat?" Niciodată cât voi trăi. Dacă o luam la fugă acum, trebuia să continui să fug. Tot ce muncisem din greu să clădesc în ultimii ani – faptul că am acceptat

să trăiesc la Stonehaven, cu Haita, cu Clay – ar fi fost aruncat la gunoi iar eu m-aș fi întors la stadiul de ratată și nefericită așa cum eram cu optsprezece luni în urmă.

Așa că am rămas. Am ajuns cu Ruth la o înțelegere. Eu aveam să o ascult, nerecunoscând nimic. Dacă preferam, puteam să tratez povestea ei ca pe niște bălmăjeli ale unei bătrâne senile și să pretind că o ascultam doar din politețe.

Ne-am așezat la masă, Paige în partea îndepărtată, cu scaunul tras înapoi. Nu rostise un cuvințel de când apăruse mătușa ei.

— Crezi în vrăjitoare? m-a întrebat Ruth în timp ce îmi turna o ceașcă de ceai.

— Gen Wicca? am întrebat precaută.

— Nu. Vrăjitoare. Vrăjitoare înnăscute. La fel ca și vârcolacii ereditari.

A ridicat o mână pe când eu mă apucam să protestez.

— Nu-ți cer o mărturisire, cum ne-am înțeles? Faci doar pe plac unei bătrâne. Ei bine, dacă nu crezi sau nu ai crezut în vrăjitoare, atunci trebuie să presupun că nu crezi în nimic altceva fantastic. Prea bine, atunci. Hai să începem cu începutul. Să pretindem că ar exista vrăjitoare și... alte lucruri. Să pretindem, de asemenea, că aceste ființe – rase le numim noi – știu unele despre altele și se adună periodic pentru a disemina informațiile și a rezolva o potențială expunere. Acuma, la un moment dat vârcolacii făceau parte din această colaborare.

Am deschis gura, dar Ruth și-a ridicat din nou mâna.

— Prea bine, a acceptat Ruth. Nu ai nevoie de o lecție de istorie. Nu am venit aici pentru asta. Cum ar fi trebuit să-ți spună Paige, am venit să te avertizăm. A ajuns măcar până la partea aceea?

— I-am arătat fotografia, a intervenit Paige. Nu am trecut la explicații.

— Dă-mi voie atunci. Indivizii aceia doi, oameni, ne-au tot dat bătăi de cap. Bătăi serioase de cap. Confruntări, acuzații, răpiri. Ar părea că știu mai multe decât ar trebui.

— Aceia doi? am întrebat eu arătând spre dosar. Ty Winsloe? Răpește vrăjitoare? M-ai pierdut. N-are niciun sens.

— Ce mai are sens? m-a provocat Ruth cu un mic zâmbet. O dată ca niciodată nu trebuia să ne temem decât de rug și de Marea Inchiziție. Acum avem magnați malefici ai computerelor. Nu voi intra în detalii, pe de o parte pentru că bănuiesc că nu vei zăbovi destul de mult să mă asculți, iar pe de altă parte pentru că sper ca un pic de curiozitate să-ți poată atrage Haita la o întâlnire comună.

— Chiar nu...

— Ei au aflat despre vârcolaci și îi caută, așa cum ne caută și pe toți ceilalți.

M-am lăsat pe spate în scaun și m-am uitat când la Ruth, când la Paige. Ruth mă examina cu ochii ei verzi și pătrunzători. Paige pretindea că mă examinează și ea, dar aceeași ochi verzi păreau înfundați și distanți, privind spre mine dar nevăzându-mă.

— Știi cum sună asta, nu? le-am întărâtat eu. Să zicem că AȘ FI vârcolac. Voi două mă ademeniți aici cu o poveste cretină și îmi spuneți că sunteți vrăjitoare. Nu numai că sunteți vrăjitoare, dar faceți parte dintr-o organizație mondială a supranaturalului. Ca delegate ale acestei organizații, ați decis să mă contactați cu această poveste despre maeștrii demonici ai computerelor...

— Nu sunt demonici, m-a contrazis Ruth. Precum spuneam, sunt oameni.

— Voi chiar luați lucrurile astea în serios, nu?

— Totul este serios, a insistat Paige holbându-se la mine cu o privire înghețată. Poate că am făcut o greșeală alegându-te pe tine...

— Și asta. De ce să mă alegeți pe mine? Sau ați pus povestea pe internet și ați presupus că doar un vârcolac vă va răspunde? Hai să zicem că această conspirație există, și că niște oameni undeva acolo caută vârcolaci. Ce îi va opri pe ei să răspundă la anunțul tău?

— Am primit multe răspunsuri, a intervenit Ruth. Dar noi îl așteptam pe al tău.

— Pe al meu?

— Acum câțiva ani, consiliul nostru a avut o întâlnire cu un vârcolac. Nu era unul din Haita ta. Ci un paria. L-am urmărit, în caz că aveam nevoie vreodată să contactăm vârcolacii. Când au început problemele acestea, am dat de el și... l-am convins să ne împărtășească niște informații. Știa despre haita ta, cine o conduce, cine e în ea, unde locuiește fiecare. Mai mult, știa totul despre tine și trecutul tău. Fiind singura femeie vârcolac, se pare că ai dobândit un statut destul de legendar printre ai tăi.

Bătrâna a zâmbit. Eu doar m-am holbat la ea. Ruth a continuat:

— El știa că urmărești apariții realiste ale vârcolacilor, urmărind orice comportament deviant. Destul de interesant. Și noi facem la fel, urmărim vrăjitoarele care au părăsit Adunarea. Așa că am decis să încercăm să dăm de tine prin varianta anunțului înainte de a încerca să te contactăm direct.

— De ce eu?

— Faci parte din Haită. De asemenea, fiind singura femeie, păreai o... alegere mai bună pentru contact. Părea mai ușor de vorbit cu tine decât cu confrații tăi bărbați.

Cu alte cuvinte, mai credulă? Mai puțin probabil să contrez cu violență o amenințare? Dacă vroiau a doua opțiune, ar fi trebuit să se ducă direct la vârf. Jeremy era cel mai calm și înțelegător dintre noi. Era de asemenea cel mai deschis la minte. Ar fi fost cea mai bună alegere pentru această întâlnire. Nu ar fi avut mai mult sens să își ducă îngrijorările direct la masculul alpha? Dacă nu cumva, din diverse motive, exact asta nu vroiau să facă.

— Vă dați încă seama cum arată toată povestea asta, am comentat eu. Să lăsăm deoparte modul și motivul pentru care m-ați ales pe mine. Mă aduceți aici, emițând replici din filme de categoria B gen „Știm cine ești". Scuze, dar mă uit după camera ascunsă. Hai să spunem că eu aș crede tot acest hocus-pocus. De ce, dacă această organizație nu include vârcolaci, ați vrea brusc acum să îi contactați? Dacă sunteți vrăjitoare, trebuie să fi dat peste oameni răi și înainte.

— Și noi riscăm expunerea la fel de des ca voi, mi-a explicat Ruth. Dar întotdeauna lucrurile se întâmplau pe rând. De data aceasta este diferit. Ceea ce ne implică pe toți, de aceea trebuie să ne adunăm toți.

— Unul pentru toți și toți pentru unul, am mormăit eu.

— Cu așa ceva nu-i de glumă, m-a apostrofat Paige.

— Tot nu ne crezi, nu? a insistat Ruth. Chiar și partea cu vrăjitoarele, în ciuda micii noastre demonstrații.

— Am putea face una mai de amploare, a propus Paige. Să zicem că ți-am coase gura. Permanent.

— Paige! a domolit-o Ruth. Iartă-i nepoatei mele exuberanța tinereții. Dacă vrei, totuși, aș putea cu siguranță să îți fac o demonstrație mai bună. Nimic necivilizat precum o vrajă de legat, bineînțeles.

— Nu, mulțumesc, am refuzat eu.

— De ce? a întrebat Paige. Pentru că nu crezi? Sau pentru că nu vrei să crezi?

— Am făcut ce am zis că voi face. Am stat. Am ascultat. Acum plec.

În timp ce mă ridicam în picioare, Ruth mi-a atins brațul.

— Cel puțin transmite-i liderului vostru ce am spus noi. Ne întâlnim peste două zile. Delegați din marile rase vor fi acolo pentru a discuta problema. Ne-ar plăcea ca Haita voastră să ni se alăture. Ai aici cartea mea de vizită.

Mi-a dat o carte de vizită. Aproape că mă așteptam să scrie „Ruth Winterbourne, Vrăji și Poțiuni". În schimb, era o carte de vizită cu „Winterbourne Designs, Croitorie la Comandă pentru Femei". Adresa era din Massachusetts, deși dezamăgitor că nu din Salem.

— Da, a spus Ruth cu un zâmbet. Este o carte de vizită reală pentru o afacere reală. Nu ies cine știe ce bani din vrăji zilele astea.

— Eu nu...

— Pune-o în buzunar și vom pretinde că o vei arunca imediat ce nu te mai vedem. Dacă suni, folosește numărul de mobil. De aici ne ducem direct la întâlnirea din Vermont. Nu va fi un drum lung de la New York dacă vă decideți să veniți. Sper că o veți face.

Am bâlbâit ceva care să nu sune a promisiune, am băgat cartea de vizită în buzunar și am plecat.

*

După aceea, mi-am petrecut mai mult timp gândindu-mă la vrăjitoare decât la teoriile conspirației miliardarilor. Gândul la alte ființe supranaturale mă intriga, deși îmi venea greu să cred. Bine, scepticism de la cineva care din când în când se metamorfoza într-un lup poate suna ipocrit, dar nu puteam să mă abțin. Devenisem vârcolac de șase luni înainte să cred în existența lor. M-am metamorfozat, l-am văzut și pe Jeremy transformându-se, totuși am reușit să mă conving singură că ce vedeam nu era adevărat. Negare serioasă. Poate era mai ușor să cred că vârcolacii sunt o aberație a naturii, felul în care unii oameni – inclusiv eu – credem că universul conține doar o planetă populată. Gândul că zombii și vampirii se plimbă pe pământ era prea ciudat. Dar Ruth nu a menționat zombi și vampiri. Spusese numai vrăjitoare și... alte lucruri. Puteam să cred în vrăjitoare. Ideea că unii oameni puteau înhăma puterile pământului era mai ușor de acceptat decât ideea că, să spunem, unii oameni s-ar putea transforma în lupi.

*

Când am intrat în camera mea de hotel, telefonul suna. Am stat în ușă, contemplând dacă să fac stânga împrejur, apoi m-am resemnat să răspund. Și apoi, s-ar putea să nu fie cine mă așteptam.

— Ce dracu cauți în Pittsburgh? a zbierat vocea de la telefon înainte să apuc măcar să duc receptorul la ureche.

Am căutat un buton de volum la telefon, nu am găsit unul, și m-am gândit să apăs „accidental" clapeta de închidere.

— Și mie îmi pare bine să te aud, Clayton. Zborul meu a fost bun, mulțumesc. Cum e în Detroit?

— Mai cald decât în Hades, a mormăit el și accentul său tărăgănat de sudist s-a resuscitat pe măsură ce vocea îi cobora la câțiva decibeli mai jos de nivelul de spargere a timpanului. Miroase și mai rău, de asemenea. De ce nu m-ai sunat să îmi spui că te duci la Pittsburgh?

— Pentru că ai fi insistat să te întâlnești cu mine aici. Nu am nevoie de...

— Prea târziu. Deja împachetez.

— Nu am nevoie de ajutorul tău și nu am nevoie nici de protecția ta.

— Dar de compania mea, dragă? Presupun că nu ai nevoie nici de asta.

— Ia o pauză. Abia ai plecat ieri și ne vedem luni.

— Atunci pot să te scutesc de două zboruri. Vin la tine în seara asta și când ai terminat acolo, pot să te aduc înapoi la Detroit...

— Nu.

— Încerc doar să fiu...

— Manipulator, posesiv, prea protector.

— Mi-e dor de tine.

— Bună încercare. Răspunsul este în continuare nu. Pot să mă descurc singură.

— Mai exact cu ce te ocupi?

— Îți voi spune mâine, am încercat eu să-l domolesc. După ce vorbesc cu Jeremy.

— Ceva de bine?

— Posibil.

— Distractiv? s-a interesat curios.

— Clar un posibil dezmăț.

— Haide. Spune-mi.

— Mai târziu.

— Mă tachinezi, a mârâit el.

— Vrei să auzi tachinare? l-am întrebat.

— Sigur, dacă vrei să fiu în Pittsburgh într-o oră.

— Faci șase ore pe drum.

— Punem pariu?

Am ținut-o așa o vreme, patruzeci și cinci de minute mai exact. Înainte să terminăm conversația Clay a fost de acord – foarte reticent – să nu mă urmeze la Pittsburgh. Trebuia să recunosc că de când ieșeam din nou împreună, se muncea serios să fie mai puțin manipulator, posesiv și prea protector. Nu că ar fi renunțat și m-ar fi lăsat să duc o viață semi-independentă. Aveam dormitoare separate, dar până aici. Încă se aștepta de la mine să fiu cu el douăzeci și patru de ore pe zi. Chiar și chestia cu dormitoarele separate era o glumă. Având propria mea cameră însemna numai că aveam un loc unde să îmi depozitez lucrurile. Oriunde dormeam eu, dormea și Clay.

Ca parte din eforturile mele de a salva relația, trebuia să recunosc că această stare de împreună făcea parte din natura lui Clay. Mușcat de copil, uitase să fi fost vreodată uman și nimic din experiențele lui ulterioare nu l-au convins că pierduse ceva. Era mai mult lup decât om. În legătură cu faptul că eram împreună, Clay ar fi susținut că nu ai vedea niciodată un lup spunându-i partenerului că trebuie să stea

separați o vreme sau că are nevoie de ceva spațiu personal. Ei formau legături de-o viață care păreau să funcționeze perfect în ciuda lipsei grave de terapie de cuplu.

Clay și cu mine fusesem împreună aproape doisprezece ani. Mă rog, „împreună" era doar o ușoară exagerare. Începusem acum doisprezece ani, apoi a venit partea cu mușcatul. După zece ani de împăcări și despărțiri, renunțasem și recunoscusem că îl iubeam și nu puteam să trăiesc fără el – toată acea poveste din colecțiile Harlequin se adeverea. Totuși, relația noastră semăna prea puțin cu modelul ideal propus de romanele Harlequin. Clay și cu mine funcționam precum focul și benzina – căldură intensă, explozii incredibile și, ocazional, distrugere devastatoare. Ajunsesem să înțeleg că așa eram noi. Nu aveam o relație calmă, stabilă, nu ar fi fost niciodată, și, sincer, niciunul dintre noi nu își dorea așa ceva. Fericirea domestică era pentru alți oameni. Nouă dă-ne scântei și explozii, atât de natură pozitivă cât și de natură negativă, și eram pe cât de fericiți puteam fi.

*

Nu am putut să dorm în acea noapte.

Am zăcut în pat, uitându-mă pe tavan, luptându-mă cu o neliniște care mă ținea să nu închid ochii.

Mai întâi, aveam întrebarea cu vrăjitoarele. Erau vrăjitoare sau nu? În orice caz, nu aveam încredere în motivația lor. Prea mult din ce spuseseră nu avea sens. Ar fi trebuit să îl sun pe Jeremy imediat ce părăsisem hotelul în care erau cazate. Nu avea să fie foarte fericit când ar fi aflat că am pierdut o zi întreagă până să îi spun. Cel puțin doi oameni știau că sunt vârcolac iar eu nu îi spusesem nici lui Clay, nici lui Jeremy. Unde naiba îmi era capul? Să îl sun pe Jeremy acum? Era 2:45 dimineața. Zborul meu era programat pentru 8:00. Asta putea să aștepte. Putea? Trebuia?

Am ieșit pentru o tură să îmi mai limpezesc capul. Să alerg, vreau să zic. Deși să mă transform în lup și să dau o tură prin Pittsburgh putea însemna ceva distracție, nu era deloc genul de agrement de care aveam nevoie. Mi-am tras pe mine niște pantaloni scurți și un tricou, am ieșit din camera de hotel și am urmărit un labirint de alei spre o zonă industrială părăsită. Orașele mari nu era locul unde să alergi târziu în noapte. Oricine ar vedea o tânără alergând prin Pittsburgh la trei dimineața s-ar fi uitat să vadă cine o urmărește.

Alergasem aproape jumătate de kilometru când mi-am dat seama că mă urmărea cineva. Nicio surpriză. Precum spuneam, tinerele care ies să alerge noaptea atrag atenția, de obicei într-un sens negativ. Sigur, dacă vreun tip sărea pe mine, îl puteam lipi de primul perete și lumea ar fi avut un posibil violator mai puțin de care să se teamă.

Dar asta însemna un cadavru de care trebuia să scap într-un oraș străin. Nu numai asta, dar nu-mi venea ușor să o fac. De vorbit mă duce gura, dar nu sunt atât de dură. Chiar dacă vreun hoț ar scoate un pistol la mine și aș fi nevoită să îl omor, m-ar cuprinde remușcările. M-aș întreba dacă nu cumva am reacționat exagerat, dacă tipul era poate la prima abatere și o bună spaimă l-ar fi îndreptat pe calea cea bună, dacă avea poate o soție și copii acasă și vroia doar niște bani de mâncare. Mai bine să evit să intru într-o situație unde asemenea acțiuni ar fi necesare. Lupii sălbatici supraviețuiesc evitând confruntarea cu oamenii. Vârcolacii deștepți fac la fel.

Când am auzit pași ușori alergând în apropieere, mai întâi m-am asigurat că nu era o coincidență. M-am întors trei străzi mai jos și am făcut un tur complet până unde fusesem. Pașii m-au urmat. Apoi am mers în direcția vântului și am verificat mirosul, în caz că era un alt vârcolac. Ca singura femeie vârcolac într-o țară cu câteva duzine de masculi, eram considerată un trofeu. Faptul că iubitul meu era cel mai de temut și dușmănit vârcolac din zonă se adăuga la valoarea mea. Dacă corciții nu vroiau să mi-o tragă mie neapărat, vroiau să i-o tragă lui Clay – iar șansa de a le face pe amândouă deodată era o tentație mult prea mare să-i poată rezista cineva. Deși nu știam să fie vreun corcit în zona Pittsburgh, ei erau un soi de nomazi iar dosarele mele se dovedeau mereu depășite.

Urmăritorul meu nu era corcit. Vârcolacii au un miros specific distinct iar acest tip nu îl avea. Era un individ – un bărbat, adică. În afară de asta, mirosul lui nu îmi spunea multe. Nu folosea aftershave. Un slab miros al corpului, de parcă deodorantul său era expirat. Altfel, curat. Foarte curat. Nu mă așteptam la asta de la un violator sau hoț. Da, știu că nu orice nemernic este un vagabond jegos și nebărbierit. Majoritatea nu sunt. Dar de obicei nu sunt nici fanatici ai igienei. Curiozitatea odată stârnită, am decis să arunc o privire asupra urmăritorului meu.

Încă dornică să evit o confruntare, am decis să fac două lucruri deodată, să arunc o privire și să mă fac nevăzută. Ca să îl găsesc, m-am oprit în mijlocul străzii goale, m-am aplecat și mi-am relegat șireturile. Apoi am mormăit ceva de una singură, le-am desfăcut rapid și le-am relegat. La a treia legătură, urmăritorul a devenit nerăbdător, probabil înjurându-mă pentru că m-am oprit în drum în loc să mă opresc frumos într-un colț întunecat. A ieșit din ascunzătoare, dându-se de gol cu o mișcare încețoșată pe strada altfel liniștită. Se ascundea în arcada unei clădiri din stânga mea.

Îndreptându-mă, m-am lansat într-o înșiruire de întinderi de tendoane. La jumătatea celui de-al doilea set, am luat startul. Fugind, am ajuns pe aleea de lângă clădirea unde se ascundea urmăritorul

meu. În timp ce el venea după mine, eu mă ascundeam deja în spatele clădirii adiacente. M-am oprit lângă ușa din spate și am căutat pe jos. La câțiva metri la stânga mea am văzut ce vroiam. Ceva întunecat precum o rachetă. Șase sticle de bere erau împrăștiate la ușă. Apucând-o pe cea mai apropiată, am aruncat-o pe aleea din spate. S-a spart undeva în spatele clădirii următoare. Din fericire, urmăritorul meu nu era surd. Când a ajuns la capătul aleii lăturalnice, s-a întors spre locul impactului și s-a îndreptat în acea direcție, depărtându-se de mine.

Rămânând în umbră, am urmărit bărbatul pe când se depărta. 1,87, poate 1,90. Greutate medie. Îmbrăcat în pantaloni și jachetă ambele de culoare neagră. Un fel de pălărie. Șapcă de baseball? A încetinit, a făcut o pauză, căutându-și repere cunoscute. Apoi s-a lăsat pe vine și s-a furișat târâș înainte, mișcându-și capul dintr-o parte în alta, ca un lunetist furișându-se prin junglă. Ceva atârna în mâna lui. O armă. O armă mare. Sigur, Elena. Erai urmărită prin Pittsburgh de un veteran din Vietnam înarmat. Asta primesc pentru că m-am uitat cu Clay la Platoon săptămâna trecută. Tipul ducea probabil o sticlă de whiskey.

Rămânând lipită de perete, m-am strecurat tiptil spre urmăritorul meu. Lumina unui bec neacoperit a dezvăluit ce ținea în mână. Clar o armă. Mi-am mijit ochii să-i văd mai bine îmbrăcămintea. Purta haine de camuflaj negre. Gata, destul cu amintirile din Platoon. Hainele de camuflaj nu sunt toate de culoare neagră, cel puțin eu așa știam. Tipul purta niște pantaloni largi și negri, o jachetă la fel de largă, o șapcă de baseball și ghete cu talpă groasă.

S-a oprit. M-am aplatizat de perete și am așteptat. Smulgându-și șapca cu o mână, s-a scărpinat în cap cu cealaltă. În liniștea nopții, unghiile lui scârțâiau prin părul scurt. Părul foarte scurt. Tunsoare militărească. Cu șapca dată jos, a scos ceva din buzunar, și-a mișcat scurt încheietura și a ridicat obiectul spre ureche.

— A ieșit pe acolo? a murmurat el în stația radio.

Am presupus că e o stație pentru că nu l-am văzut să tasteze vreun număr de telefon.

— Da... nu. Trebuie că m-a simțit. S-a speriat și a fugit. M-a prins cu garda jos... da... nu, nu. Aș fi observat asta. Destul de greu de ratat un lup pe aici.

Lup? A spus lup?

Astăzi chiar nu era ziua mea bună.

HOUDINI

— Nu, a răspuns urmăritorul meu în stația radio. Ce?... Da. Probabil. Verifici cu Tucker? Nuu, merg pe jos. Spune-i lui Pierce să parcheze în spate... Da? Păi, nu-i departe... Ne vedem imediat.

Și-a îndesat stația în buzunar. Apoi și-a ridicat arma și i-a făcut ceva să devină mai mică, a rabatat țeava sau a deșurubat-o cumva. Hei, sunt canadiancă. Nu cunosc armele de stradă. Cumva a scurtat arma la jumătatea dimensiunii inițiale, și-a ridicat jacheta și a bagat arma într-un toc.

L-am urmat pe urmăritorul meu înapoi în stradă. Acolo s-a întâlnit cu un al doilea bărbat, de asemenea îmbrăcat în ținută de spărgător/camuflaj gotic. Amândoi și-au scos șepcile și le-au băgat într-un rucsac pliant. Apoi și-au desfăcut fermoarele la jachete, făcându-se să pară pe cât de normali era posibil fără să își dezvăluie armele. Au pornit spre est. I-am urmat.

După a treia cotitură, am știut unde se duc. Mai aveam trei sferturi de kilometru până acolo, dar am știut. După cum m-am așteptat, au mers trei străzi, au făcut la stânga, au făcut la dreapta, au mai mers trei străzi și s-au oprit în fața hotelului unde m-am întâlnit cu Winterbourne în acea după-amiază. Iată deci că îngrijorarea mea în legătură cu bărbații înarmați ascunzându-se în camera de hotel a domnișoarelor Winterbourne nu fusese o paranoia până la urmă. Doar că în loc să își pună cohoarta de slugi să sară atunci pe mine, au așteptat să vină după mine la adăpostul nopții.

M-am așteptat ca bărbații să intre direct în holul hotelului. M-au surprins să văd că nu, apoi mi-am dat seama că doi bărbați îmbrăcați în negru care intră în holul unui hotel scump la ora patru dimineața ar ridica câteva sprâncene... și ar porni câteva alarme. Cazați sau nu în hotel, o luau pe ruta din dos. Au făcut un ocol până la o ușă laterală. Urmăritorul meu s-a lipit de perete, blocându-mi priveliștea, în timp ce prietenul lui s-a jucat la încuietoare. Au trecut două minute. Apoi ușa s-a deschis iar ei au intrat. Am numărat până la douăzeci, apoi am intrat după ei.

Cei doi bărbați au luat-o pe scări. S-au urcat până la etajul al patrulea, au deschis ușa de urgență și s-au uitat afară. După câteva

minute de discuții, însoțitorul urmăritorului meu a intrat în hol, lăsându-l pe urmăritor pe scări.

Acum aveam o dilemă. Din poziția în care mă aflam sub nivelul urmăritorului, nu puteam vedea nimic – nici pe el și evident nici pe însoțitorul său, chiar dacă proptiseră ceva în ușă s-o țină deschisă. În schimb aveam o altă opțiune. Când venisem cu Paige, observasem o a doua scară în cealaltă parte a holului. Puteam ieși la etajul al treilea, să găsesc ieșirea spre a doua scară, să urc până la etajul cinci și să fac un ocol până înapoi la scara pe care urcasem. De pe treptele de deasupra, aș fi fost în stare să văd. Plus că urmăritorul s-ar fi așteptat mai probabil la un pericol venind de dedesubt, cineva urcând de la parter. Pe de altă parte, planul însemna de asemenea să ies din raza de acoperire a simțului auditiv sau olfactiv pentru cel puțin câteva minute. Era mai bine să stau unde puteam să îmi folosesc cele două simțuri? Cu cât așteptam mai mult, cu atât era mai riscant să plec. M-am furișat în jos pe scări până la etajul al treilea.

Să fac un ocol n-a fost o problemă. Ieșirile erau marcate vizibil la fiecare capăt al holului. M-am întors înapoi la prima scară, mi-am scos pantofii, m-am furișat prin ușa de la etajul al cincilea și am coborât în jos pe scări până am ajuns la șase trepte de nivelul etajului al patrulea unde aștepta urmăritorul. Trăgându-mi pantofii înapoi în picioare, m-am aplecat să mă uit prin balustradă. Perfect. Acum aveam sunet, miros și imagine. Partenerul urmăritorului meu era la camera 406. Unde se cazaseră domnișoarele Winterbourne. Se lăsase pe vine în fața ușii, mânuind niște șperacle. Va să zică nu erau musafiri poftiți. Poate că domnișoarele Winterbourne spuseseră adevărul despre faptul că ne aflam în pericol. Cel puțin, spuneau adevărul despre ele că se află în pericol. Dar eu? Ei bine, nu aș fi venit în Pittsburgh dacă nu ar fi fost ele, corect? Cumva mă îndoiam că indivizii ăștia care se jucau de-a soldații m-ar fi urmărit în seara asta dacă stăteam acasă. Că domnișoarele Winterbourne erau sau nu complice în toată treaba asta, puteam oricum să le învinovățesc pe ele. Coincidență norocoasă, că oricum vroiam să le condamn pentru ceva.

Urmăritorul s-a ridicat de pe călcâie pe vârfuri, mormăind ceva în barbă. Pe coridor, companionul său și-a șters fața transpirată de umăr. S-a ridicat, și-a întins oasele și s-a lăsat iar pe vine. De câteva ori a încercat mânerul ușii, apoi s-a întors către partenerul său și a dat din cap. În cele din urmă urmăritorul meu i-a făcut semn cu mâna să vină înapoi. Am urcat repede trei trepte, ieșind din raza lor vizuală. Au ieșit pe casa scărilor și au închis ușa.

— Nu merge, s-a plâns tipul cu încuietoarea. Nu înțeleg. Sunt convins că am descuiat broasca, dar nu vrea să se deschidă.

— Poate cilindrul n-are bolț?

Spărgătorul a scuturat din cap.

— Am verificat locul în această dimineață. Încuietori clasice cu chei.

— Sună-l pe Tucker. Am văzut un telefon public afară în față. Linie terestră. Aștept aici.

Tipul cu încuietoarea a coborât în fugă pe scări. Exact când ușa de la parter se închidea în spatele lui, am auzit o altă ușă deschizându-se, la etajul al patrulea. Urmăritorul a crăpat ușa scării să se uite pe coridor. Apoi a scos un zgomot guturalnic, ca un chicot. M-am furișat câteva trepte mai jos, m-am lăsat din nou pe vine și m-am uitat prin ușa crăpată.

Paige Winterbourne stătea pe hol, cu brațele încrucișate la piept, îmbrăcată într-o cămașă verde de mătase și halat asortat. Încruntată, scruta coridorul. Apoi s-a oprit și s-a uitat fix spre ieșirea unde ne ascundeam noi. Deși ușa era deschisă numai câțiva centimetri, trebuie să fi văzut lumină sau o umbră strecurându-se înăuntru. În timp ce femeia privea atentă ușa, urmăritorul a stat un pic pe gânduri, ținând de mânerul ușii, gata să o închidă. Dacă femeia se întorcea în camera ei să cheme paza, el ar fi fugit. Dar ea nu s-a întors. Și-a mijit ochii și a pornit spre noi. Încă un clișeu din filmele de groază. Când prostănaca ingenuă aude un zgomot în noapte, se retrage cumva în siguranță și sună după ajutor? Bineînțeles că nu. Trebuie să vadă ce e dincolo de ușa parțial deschisă. Tot ce-i mai rămânea de făcut lui Paige era să își piardă neglijeul, ca să poată fugi dezbrăcată și țipând pe hol după ce, deschizând larg ușa, îl găsea pe ucigaș pitit în spatele ei.

Urmăritorul însă nu a respectat scenariul clasic. În loc să o aștepte pe Paige să deschidă larg ușa, și-a scos arma și a rabatat-o la loc. Apoi a tras încet de ușă încă un centimetru și a ridicat arma prin deschizătura ușii. Anul trecut, văzusem o femeie inocentă omorâtă din cauza mea. Că Paige era inocentă sau nu era o altă discuție, dar mă îndoiam că merita să fie omorâtă pe un coridor de hotel. Am sărit peste balustradă și am aterizat în cârca bărbatului. Șocul l-a trântit în față. I-am apucat capul și i-am sucit gâtul. Cel mai simplu, tăcut și curat mod de a ucide.

I-am lăsat capul să cadă inert înapoi pe podea și m-am uitat spre Paige care ținea ușa deschisă și se holba.

— Stai de pază, i-am ordonat. Camera voastră e descuiată?

— A noastră?... A, da.

Am ridicat mortul pe umăr și am intrat pe lângă ea în hol.

— Am spus să stai de pază. Nu era singur.

— Unde te duci... Hei, stai. În camera noastră? Nu poți să-l lași...

S-a oprit.

— Du-l în camera de lângă a noastră. Ușa de dinainte. E goală.

— Cu atât mai bine.

— Pot deschide ușa cu o vrajă, mi-a spus ea.

A trecut în grabă pe coridor pe lângă mine, murmurând cuvinte într-o limbă străină. În timp ce vorbea, mi-am acoperit mâna cu cămașa, m-am aplecat și am lovit clanța camerei libere.

— Du-te și adu-i arma, i-am cerut. Apoi trezește-o pe mătușa ta și veniți amândouă înăuntru.

Am văzut-o pe Paige ezitând, un reflex necondiționat împotriva ordinelor. A înțeles că ar face mai bine să nu se certe și a stat doar o clipă pe gânduri înainte să alerge spre scări. Am târât mortul în baie, am închis ușa și i-am verificat buzunarele în căutarea unui act de identitate. Nimic. Văzând stația radio în buzunar mi-am amintit că mai aveam un al doilea bărbat înarmat iar Paige și mătușa ei nu se grăbeau să-și evacueze camera.

Am deschis ușa băii chiar în timp ce femeile intrau în camera neocupată. Paige era încă îmbrăcată în cămașă de noapte și halat. Haina lungă de casă a lui Ruth îi acoperea îmbrăcămintea de noapte. Amândouă aveau schimburi de haine și poșetele, iar Paige avea arma.

— Bună idee, le-am felicitat eu. Aveți toate actele cu voi?

— Nu avea sens să le lăsăm vreun indiciu în caz că dau buzna în cameră, a răspuns Paige. Dacă suntem nevoite, putem lăsa restul lucrurilor în urmă.

— Paige mi-a spus ce s-a întâmplat, m-a anunțat Ruth. Suntem foarte recunoscătoare. Și foarte impresionate în același timp. Ai niște reflexe excelente.

— Cursuri de autoapărare, am zis eu.

— Încă nu suntem gata să admitem chestia cu vârcolacul? m-a întrebat Paige.

Am intrat în baie și am ținut ușa deschisă.

— L-ați mai văzut vreuna dintre voi vreodată pe acest tip? Să nu atingeți nimic. Poliția va căuta amprente.

— Poliția? a repetat Paige ca un ecou.

— Da, poliția. Cine credeți că se va ocupa de investigarea crimei? Paza hotelului?

— Crimă? Vrei să spui că e mort?!

— Nicidecum, trage un pui de somn confortabil, i-am răspuns în zeflemea. Oamenii se odihnesc întotdeauna mai bine cu capul răsucit la nouăzeci de grade. Arată confortabil, nu?

— N-avem nevoie de sarcasm, s-a împotrivit Paige încordată. Poate că tu ești învățată să târăști cadavre de colo colo, dar eu nu sunt.

— Ce viață dulce. Se presupune că ești vrăjitoare dar nu a trebuit niciodată să omori pe nimeni?

Vocea lui Paige s-a încordat și mai tare.

— Noi folosim metode alternative de apărare.

— Cum ar fi? Să facem o vrajă care să-i oblige pe atacatori să se gândească la lucruri vesele? Să-și pună flori în arme? Pace și dragoste pentru toți?

— Aș fi folosit o vrajă de legat, m-a contrat Paige. L-aș fi ținut pe tip în viață pentru a-l putea interoga. Ia uite! O idee nouă. Dacă nu l-ai fi omorât am fi putut să vorbim cu el.

— Ei, ai dreptate. Vraja de legat ultraeficientă a lui Paige. Hai să îți spun ceva. Data viitoare când văd un tip cu o armă îndreptată spre tine, te voi lăsa să faci lucrurile cum știi tu. Începi invocația și vezi dacă reușești să finalizezi înainte să te împuște. De acord?

Paige a ridicat arma, a deschis-o, a scos săgeata tranchilizantă și a ținut-o la vedere.

— Nimeni nu a vrut să mă omoare.

— Ești sigură de asta? a întrebat o voce de bărbat.

Eu și Paige am tresărit. Chiar și Ruth s-a uitat în sus, înmărmurită. În colțul băii stătea un bărbat în aceleași haine de camuflaj negre întocmai ca și mortul de pe podea. Era de înălțime și greutate medie, cu păr șaten tuns scurt, dar nu stilul milităresc. Numai o trăsătură distinctivă – o cicatrice subțire ca hârtia întinzându-se de la tâmplă la nas – m-a asigurat că nu îl văzusem niciodată pe acest bărbat. M-am uitat spre ușa coridorului. Era încă închisă și încuiată. Schimburile de haine pe care le adusese Paige stăteau neatinse în dreptul ușii. Și atunci cum a intrat tipul ăsta?

— Mă bucur să aud că tu nu l-ai fi omorât pe sărmanul Mark, a comentat bărbatul așezându-se pe marginea patului, întinzându-și picioarele și încrucișându-și gleznele. Foarte corect din partea ta. Presupun că ce se spune despre vrăjitoare este adevărat. Atât de altruistă, atât de îngrijorată pentru alții, atât de incredibil de naivă.

Am făcut un pas spre el.

— Nu! mi-a șuierat Paige.

— Ea e vârcolacul?

Bărbatul și-a întors ochii cenușii spre mine măsurându-mă rapid din cap până în picioare și zâmbind sarcastic.

— Arată mai bine decât mă așteptam. Deci, vii și tu, fată-lup? Sau trebuie ca lucrurile să devină... fizice?

Zâmbetul i s-a lărgit repede într-un rânjet. M-am uitat la Paige și la Ruth.

— O, vin și ele, m-a asigurat bărbatul. Dar nu ele mă îngrijorează. Doar niște vrăjitoare, știi. Vor face ce li se spune.

Paige a scos un zgomot gutural, dar Ruth i-a pus o mână restrictivă pe braț.

— Deci ne răpești? l-am întrebat eu.

Bărbatul a căscat plictisit.

— Așa se pare, tu ce zici?

— Tu cu ce te alegi? s-a interesat Paige.

— Vezi? s-a uitat el la mine. Așa sunt vrăjitoarele. Mă fac să mă simt vinovat. Apelează la partea mea mai bună și mai amabilă. Metoda ar putea funcționa, dacă aș fi bun și amabil.

— Adică tu lucrezi pentru Ty Winsloe? m-am interesat eu.

— Ei, ce naiba, doamnelor. Oricât de mult mi-ar plăcea să stau la taclale despre motivele mele și despre șansele Yankeilor la Campionat...

M-am aruncat spre el, zburând cei doi metri dintre noi. Mâinile mele s-au întins, pregătite să îl prindă de piept și să îl izbească înapoi. Dar nu au făcut-o. În schimb am lovit aerul și m-am prăbușit pe pat, răsucindu-mă repede pentru a mă îndrepta înaintea contraatacului. Nu m-a atacat. M-am întors și l-am văzut pe tip stând lângă ușa dormitorului, cu aceeași expresie plictisită pe față.

— Asta e tot ce poți? a oftat el. Mare dezamăgire.

Am înaintat spre el, încet, fixându-l cu privirea. Când am ajuns destul de aproape să-i aud bătăile inimii, m-am oprit. A rânjit iarăși și ochii îi străluceau cu o anticipare băiețească, ca un copilandru nerăbdător să înceapă jocul. Gâtul îi pulsa, cuvintele mișcându-i-se spre gură. Înainte să poată spune ceva, mi-am balansat piciorul drept în față, i-am prins picioarele și l-am secerat. S-a prăvălit pe spate. Apoi a dispărut, într-o secundă picând greu ca un pietroi, în următoarea dispărând. Pur și simplu nu mai era acolo.

— Deșteaptă, m-a felicitat el de undeva din spatele meu.

M-am întors și l-am văzut în baie lângă cadavru.

— Începi să te prinzi, mi-a zis el și rânjetul i-a luminat ochii. Mi-ar plăcea să îți mai dau o șansă, dar îmi vin compatrioții. Nu pot să îi las să mă găsească jucându-mă cu dușmanul. Nu m-ar înțelege. Oameni, de!

S-a aplecat să ridice arma cu tranchilizante pe care o scăpase Paige. Buzele lui Ruth s-au mișcat. Omul s-a oprit aplecat de mijloc, cu degetele suficient de aproape încât să se strângă și să apuce metalul. Dar mâna nu i s-a mișcat.

— Să mergem! ne-a comandat Ruth, apucându-și geanta de pe podea. Nu o să țină prea mult.

Paige s-a repezit prin cameră, mi-a apucat brațul și m-a târât spre ușă. M-am smuls și m-am întors spre bărbat. Era imobilizat. Nu conta că nu-l ținea prea mult. Nu aveam nevoie de mult. Am pășit spre el. Paige m-a apucat iar de braț.

— N-avem timp! mi-a spus. Ar putea scăpa în orice clipă.

— Duceți-vă voi, le-am îndemnat.

— Nu, s-a opus Ruth.

Împreună m-au propulsat afară pe ușă. Am rezistat, dar era clar că nu plecau nicăieri fără mine iar eu nu aveam de gând să risc viața nimănui, inclusiv pe a mea. Așa că am fugit spre scări. Ele m-au urmat.

Am coborât aproape două rânduri de scări când am auzit tropăit de pași venind de jos. M-am răsucit pe călcâie și am împins-o pe Paige înapoi în sus. În timp ce căutam ieșirea de la etajul trei, cineva a țipat de jos. Bocănitul pașilor s-a transformat într-un ritm alert grăbindu-se în sus pe scări după noi.

Am trecut de Ruth și Paige și le-am condus înainte pe coridor spre cealaltă scară. Urmăritorii noștri tocmai ajungeau la etajul al treilea în timp ce noi ieșeam pe cealaltă ușă. În jos pe scări. Și afară pe ieșirea de urgență de la parter. Cu alarmele vuind.

Paige s-a îndreptat spre nord. Am apucat-o de braț și am tras-o înapoi.

— Pe acolo e strada, am sâsâit și am împins-o în fața mea pentru a fugi spre sud.

— Nu ne vor împușca în fața oamenilor, mi-a strigat ea.

— Ai chef să pariezi? Câți oameni crezi că au ieșit pe afară la patru jumătate dimineața?

— Fugiți! ne-a îndemnat Ruth. Vă rog.

Alarmele păreau să încetinească oamenii. Poate i-a oprit cineva. Habar n-aveam și nici nu-mi păsa. Tot ce conta era că am reușit să ajungem la capătul sudic al aleii, am cotit spre vest și am ajuns la jumătatea drumului înainte să aud urmăritorii ieșind din hotel, lătrându-și unul altuia ordine. Aleea dinspre vest se sfârșea. Opțiunile noastre erau spre sud către un drum închis sau spre nord către stradă. Cu Ruth și Paige în rochii de noapte, nu eram sigură că fuga spre o posibilă siguranță a străzii erau o idee așa de bună. Dar stradă închisă suna într-adevăr amenințător. Așa că am luat-o spre nord și am continuat să alerg. De fapt, exagerez când spun că am alergat. Să îi spunem un mers alert. Dacă Paige reușea să se țină aproape de mine, o-o oblig pe mătușa ei în vârstă să alerge la fel de repede ca mine ar fi egalat tot cu o execuție la fel și dacă aș fi lăsat-o singură în urmă.

Undeva într-o parte a străzii, am văzut o alee îngustă care ducea spre vest și am cotit pe ea. Bărbații ajunseseră acum la colțul nordic,

respirațiile lor greoaie precum lătratul câinilor pe urmele noastre. Eram fericită că Ruth și Paige nu-i puteau auzi. În față, o pubelă de gunoi bloca drumul spre vest. Am văzut o variantă spre sud și am presupus că undeva era și o bifurcație spre nord. Dar nu era. Mai rău chiar, bifurcația de la sud sfârșea într-un perete de peste doi metri înălțime.

— Peste pubelă, am șoptit eu. Sar eu peste ea și vă trag și pe voi.

Ruth a dat energic din cap.

— Pe acolo, m-a îndemnat ea gâfâind și a întins mâna spre sud.

— Dar pe acolo nu e...

— Ascunde-te, mi-a spus ea.

M-am ascuns pe aleea întunecată. Nu aveam nici un adăpost în afară de umbră. M-am întors spre Ruth să-i spun măcar atâta, și atunci i-am văzut fața. Congestionată, pieptul i se ridica greoi, respirația obosită făcând-o să se strâmbe. Nu putea merge mai departe.

Aprobând din cap, le-am condus înainte pe aleea dinspre sud și le-am făcut semn să stăm lipite de peretele vestic, unde umbrele erau cele mai adânci. Am pus-o pe Ruth, în rochia ei de noapte de un galben palid, ultima, să fie acoperită de Paige și de mine. Nu prea ne ajuta. Tot puteau să ne vadă. O privire în lungul aleii și am fi fost prinse. Tot ce puteam să fac acum era să mă pregătesc pentru confruntare.

Abia ce ne așezasem la adăpostul umbrelor când trei bărbați s-au oprit brusc în fața pubelei. Unul era spărgătorul de broaște, celălalt era Houdini din camera de hotel iar cel de-al treilea o altă clonă în stil militar.

— Nu te mișca, mi-a șoptit Paige atingându-mi brațul.

Nu credeam că avea să ne ajute în vreun fel, dar dacă le făcea să se simtă mai bine, aveam să stau nemișcată până în momentul în care urma să fim descoperite. Bărbații s-au uitat la pubelă, apoi s-au uitat pe aleea de sud, prea rapid ca să ne vadă. Spărgătorul de broaște a mers de la un capăt al pubelei la celălalt.

— Blocat, a anunțat el. Nici o altă cale decât peste.

— Cu o bătrână? s-a mirat tipul cel nou. În nici un caz.

Houdini s-a sprijinit de peretele nordic de cărămidă, a scos o țigaretă din buzunar și a aprins un chibrit. Flacăra i-a luminat fața pentru o secundă, apoi a dispărut în întuneric. A tras un fum cât dezbăteau ceilalți doi militari probabilitatea ca noi să fi sărit peste tomberon. Alo! Eram la șase metri distanță, aproape în câmp deschis. Dar nimeni nu a spus vreodată că armata recruta bărbați pentru creierul lor. Și apoi, cu cât vedeam mai mult din acești oameni, cu atât mă îndoiam că acționau sub auspiciile vreunei aripi a armatei SUA. Deci ce erau? Poate militari pensionați? Mai degrabă trecuți în rezervă. Sau acele

grupuri paramilitare care apar cu o frecvență alarmantă la știrile americane. Nu conta. Deștepți nu erau.

Pe când mă întorceam cu privirea spre Houdini, el s-a uitat fix spre mine. Știa exact unde eram. De ce nu le-a spus camarazilor lui? Pentru că vroia ca noi să transpirăm. Lungind jocul de-a șoarecele și pisica. A ridicat țigareta și a inhalat. Jarul roșu a strălucit în noapte, apoi a căzut, rostogolindu-se, licărind în noapte înainte de a lovi pământul într-o floare de scântei. În timp ce făcea un pas pe aleea dinspre sud, m-am încordat și mi-am ținut respirația. Ochii lui au scrutat aleea, mai întâi pe noi apoi în cealaltă parte. Ce drăguț. Pretinde că nu ne poți vedea. Lasă-ne într-un fals sentiment de siguranță. Nemernic sadic. Mi-am ținut respirația și m-am pregătit de atac.

ASOCIAȚIA VETERANILOR

Houdini s-a apropiat la mai puțin de jumătate de metru de mine, s-a uitat spre peretele opus, apoi și-a rotit privirea în direcția mea. Stai că vine. Nu se grăbea deloc, pretinzând că nu mă vede. Apoi, mi-ar fi întâlnit brusc ochii și bingo, ar fi savurat frica pe care se aștepta să o vadă în ei. Am scrâșnit din dinți în timp ce capul i se întorcea spre mine. Dar privirea a continuat să se miște, direct peste fața mea, cu ochii nici măcar clipind spre mine. A mormăit. Un mușchi de sub cicatrice s-a contractat. S-a întors spre peretele de la capătul aleii și s-a uitat în sus. Apoi a dispărut. Un trosnet de hârtie s-a auzit din partea cealaltă a peretelui. O înjurătură. Apoi a apărut înapoi, îndreptându-se spre soldații caraghioși.

— Gunoi neperturbat de partea cealaltă a peretelui, i-a anunțat el. Nu s-au dus pe acolo. Ori peste pubelă, ori ați luat-o voi greșit. Verific de partea cealaltă a pubelei, dar pariez pe a doua variantă. Oameni, de!

Confrații lui au început să comenteze, dar Houdini dispăruse deja. Un minut mai târziu s-a întors.

— Băltoace, a rezumat el. Fără urme umede care să iasă din ele. Ați dat-o în bară.

Spărgătorul de uși l-a privit dușmănos.

— Dacă ești așa bun căutător de urme, de ce nu preiei conducerea?

— Nu e treaba mea, l-a refuzat Houdini și s-a îndreptat spre est pe alee. Sunt de la operațiuni speciale.

— Păi da, a strigat în urma lui spărgătorul de uși. Ai superputeri. Așa că ar fi trebuit să poți să te propulsezi la ieșirea hotelului înainte să fi scăpat. Vai, scuze. Am uitat. Nu ești chiar atât de puternic, așa-i?

Houdini nu s-a întors, și-a ridicat doar degetul mijlociu în aer și a continuat să meargă. Spărgătorul de încuietori a mai privit o dată spre pubelă, apoi s-a uitat cu atenție pe aleea sudică. Doar dacă nu avea orbul găinilor, altfel ar fi trebuit să ne vadă. Dar nu ne-a văzut. S-a răstit spre cel de-al treilea bărbat și apoi au plecat după Houdini.

După ce s-au depărtat suficient ca să nu ne audă, Ruth s-a aplecat spre mine și mi-a șoptit:

— Vrajă de ascuns. Ți-aș fi menționat-o, dar nu aveam timp.

Am ascultat pașii bărbaților, așteptând să se îndepărteze complet de noi, apoi m-am întors către ea.

— A funcționat, dar mă gândesc că poate ai avea ceva mai serios în tolba cu trucuri, în cazul în care se întorc.

Ruth a chicotit.

— Scuze. Vrăjile noastre sunt create pentru apărare, nu pentru atac.

— Avem și câteva vrăji agresive, mi-a spus Paige. Dar ne iau timp să le pregătim.

Ruth s-a strâmbat.

— Noi nu le folosim. Nu e stilul nostru.

Mi-am amintit ce spusese Houdini despre vrăjitoare. Personal, eu mai degrabă i-aș opri pe agresori permanent, dar vrăjitoarele păreau să aibă o filozofie diferită. Gândindu-mă la Houdini, a trebuit să întreb.

— Ce era tipul ăla?

— Jumătate demon cu abilități de teleportare, mi-a explicat Paige. Rază limitată, probabil nu mai mult de 2-3 metri. Progenitură a unui demon minor, asta i-a cauzat puterile diluate. Presupunerea mea este că asta e tot ce poate mai mult Winsloe și gașca lui. De aceea își doresc specimene mai bune.

— Specimene? m-am mirat eu.

— Vom explica în cadrul întâlnirii, mi-a promis Ruth. Acum trebuie să ajungem într-un loc sigur.

— Pot să vă trec peste pubelă, m-am angajat eu. Ne murdărim, dar mai sigur așa decât să ne întoarcem la hotel.

Ruth a încuviințat din cap și ne-am grăbit de-a lungul aleii. Să trecem peste pubelă nu era cea mai plăcută cale, în schimb era destul de ușor. Un salt de doi metri era o nimica toată pentru un vârcolac. La fel era și ridicatul pe sus a două femei de greutate medie. Duhoarea era cea mai rea, destul cât să mă facă să îmi pierd pofta de mâncare, care era în sine o mare reușită. Am trecut de partea cealaltă fără a auzi niciun sunet de pe alee. Urmăritorii noștri plecaseră de mult.

Odată trecute de pubelă, mi-am urmat nasul spre o gogoșerie nonstop. Am reușit să ne furișăm prin parcare și să fugim în baie fără să atragem atenția. Am cumpărat cafea și gogoși și le-am luat în baie unde Paige și Ruth se curățau. În timp ce ele mâncau, eu m-am furișat prin ușa pe care scria „Accesul interzis persoanelor străine" și am dat iama prin dulapurile angajaților după ceva de îmbrăcat. Nu eram sigură ce se va potrivi, dar orice trebuia să fie mai bun decât cămășile de noapte, așa că am înșfăcat ce am găsit și le-am luat în baie. Am găsit toate de acord că venise momentul să ne separăm.

— Ai grijă, m-a avertizat Ruth pe când mă pregăteam să plec. Păzește-ți spatele și du-te direct la aeroport. Ne vedem la întâlnire.

Am ezitat, nedorind să le las impresia că, alăturându-mă lor în acea seară, eram pregătită și să mă alătur întâlnirii lor, dar Ruth se întorsese deja cu spatele și începuse să vorbească cu Paige. Așa că am mormăit un la revedere și am plecat.

*

M-am întors la hotel și i-am spus recepționerului că ieșisem să alerg devreme și mi-am uitat cardul sus. M-a însoțit sus în cameră, mi-a descuiat-o și a așteptat cât eu m-am făcut că îmi caut cardul, uitându-mă de fapt după musafiri nepoftiți. Imediat ce a plecat, mi-am luat lucrurile, am ieșit, am luat un taxi spre aeroport și l-am sunat pe Jeremy.

*

Când am reușit să-l sun pe Jeremy, creierul meu luase foc. Cât alergasem și mă îngrijorasem cum să scap, nu am avut timp să mă gângesc mult la ce vedeam. Acum aveam prea mult timp iar mintea mea a profitat din plin de el. Vrăjitoare și vrăji de legat. Demoni care se teleportează și soldați înarmați. Arme cu tranchilizante și planuri de răpire. Ce s-a întâmplat cu vremurile bune când nu trebuia să mă tem decât de niște corciți nebuni? Cu vârcolacii mă descurcam. Dar asta? Ce naiba era asta?

I-am turuit întreaga poveste lui Jeremy într-un șuvoi semicoerent de cuvinte, mulțumită că am putut găsi o cabină telefonică discretă și că nu trebuia să mă îngrijorez de ce spuneam. Jeremy a așteptat până am terminat, a făcut o pauză să se asigure că nu mai adăugam nimic, apoi a concluzionat:

— Asta nu sună bine.

A trebuit să pufnesc în râs. Și cum am făcut-o, am simțit tensiunea eliberându-se din ceafă și din umeri și m-am relaxat pentru prima dată în acea zi. Tipic pentru Jeremy. Maestru al subevaluării. Aș fi putut să îi spun că o rachetă nucleară a scăpat din Rusia și se îndreaptă spre New York iar el ar fi comentat la fel, pe același ton calm și netulburat.

— Și nu, l-am asigurat eu, nu am băut alcool și nici nu am consumat narcotice ilegale.

El a chicotit.

— Te cred. Unde ești acum?

— În aeroport.

— Bun. Nu zbura spre Syracuse. Cumpără un bilet pentru Buffalo și fii atentă să nu stea careva cu ochii pe tine. Te aștept aici la aeroport.

*

Avionul meu atingea pământul și eu deja mă relaxasem suficient încât să mă simt destul de prost că l-am sunat pe Jeremy panicată și că l-am făcut să conducă aproape trei ore până în Buffalo. Trebuie să existe o explicație logică, fără nicio legătură cu supranaturalul, pentru ce văzusem noaptea trecută. Nu știam cum s-ar putea explica, dar eram sigură că exista un răspuns.

Lăsându-mă purtată de mulțimea de pasageri care cobora spre zona de așteptare, m-am uitat peste capetele lor după Jeremy și l-am zărit îndată. La un metru optzeci și șapte, Jeremy s-ar putea să nu fie cel mai înalt bărbat din încapere, dar de obicei îi depășea cu câțiva centimetri pe cei de lângă el, suficient de înalt pentru ca eu să îi văd ochii negri sub niște sprâncene negre arcuite și bretonul negru care trebuia să mai treacă pe la frizer. Când mă lăsase ultima dată din condescendență să îi tund părul, observasem primele fire albe. Deloc de mirare având în vedere că Jeremy avea cincizeci și doi de ani. Noi îmbătrâneam greu – Jeremy arăta dor un pic trecut de treizeci de ani – iar lui ar cam fi trebuit demult să-i apară fire cărunte, dar tot îl tachinam fără milă. La Jeremy, orice punct slab merita ridiculizat. Nu prea avea suficient de multe.

Când m-a văzut și el în cele din urmă, buzele i s-au curbat în cel mai slab zâmbet, apoi a încuviințat din cap și m-a așteptat pe mine să vin la el. Tipic.

— Bine, am început eu când am apărut lângă el. Spune-mi că am exagerat.

Mi-a luat geanta.

— Cu siguranță nu. Mult mai bine decât să ignori situația și, să zicem, să nu mă suni imediat ce ai aflat despre aceste femei.

— Iartă-mă.

A ignorat scuza.

— Acum suntem noi călare pe situație. Ne îndreptăm direct spre Vermont. Am făcut bagajele. Nu pare înțelept să ne întoarcem în Stonehaven până nu aflăm mai multe despre această amenințare.

— Deci mergem la întâlnire?

— Nu prea avem de ales. Aceste vră... femei par să aibă toate răspunsurile.

— Deci luăm informații de la ele, nu ne alăturăm lor?

Jeremy a chicotit.

— Pari ușurată. Nu te teme, Elena. Haita nu are nevoie de niciun ajutor din afară.

— Am încercat să îl sun pe Clay de la aeroport, dar era plecat în oraș. I-am lăsat un mesaj spunându-i că trebuie să vorbim cu el. Să mai încerc acum?

— Ți-a ascultat mesajul și a sunat acasă. I-am explicat eu ce s-a întâmplat. Cred că e mai bine să nu vină cu noi la această întâlnire. Cumva mă îndoiesc că s-ar purta frumos.

— Acum înțeleg. Ar da buzna la întâlnire, cerând răspunsuri și amenințând că aruncă pe cineva prin cea mai apropiată fereastră dacă răspunsurile corecte nu vin destul de repede. Și așa s-ar purta el cel mai frumos.

— Exact. Nu e chiar intrarea pe care o aveam în minte. Așa că am minimizat pericolul și i-am spus că ne putem descurca doar noi doi. Îl țin în temă, și doar dacă lucrurile se dovedesc dificile poate să ni se alăture.

— Dar Nick și Antonio? Rămân în Europa încă două săptămâni.

— Trei, m-a corectat el. Am sunat și i-am spus lui Tonio să fie în alertă. Dacă avem nevoie de ei îi chemăm. Altfel, chiar dacă această amenințare este reală, Europa poate fi cel mai bun loc pentru ei. Departe de pericol.

— Deci suntem doar noi doi.

O altă chicoteală.

— Sunt convins că vom supraviețui.

*

Am petrecut noaptea la cabana pe care Jeremy o închiriase în Vermont. În ciuda sezonului aglomerat, reușise să găsească un loc unde oaspeții inițiali își anulaseră rezervarea în ultimul minut. Nu numai că se afla într-o zonă izolată și împădurită, dar depășea categoria „potrivită" și se apropia de perfect, un castel pe malul lacului departe de traficul vacanțelor. Eu aș fi avut mare noroc să găsesc rezervări la un motel ieftin de pe autostradă. Te poți baza pe Jeremy să găsească Paradisul doar cu o zi înainte.

Întâlnirea se ținea în Sparta, statul Vermont. Pe drum, Jeremy a apelat-o pe Ruth pe numărul de mobil și i-a spus că vom ajunge luni, deși întâlnirea începea duminică. De fapt, noi plănuiam să apărem duminică, dar el s-a gândit că minciuna ne-ar putea ajuta. Dacă picam într-o capcană, atunci ajungând mai devreme i-am fi luat pe nepregătite.

Cu fiecare oră care îmi îndepărta mintea de Pittsburgh, scepticismul meu revenea. Ce văzusem eu de fapt? Nimic din ce nu ar putea face o trupă bună de magicieni și iluziониști. Vrăji de ascuns și demoni care se teleportează? Sigur că da. La lumina zilei, asemenea lucruri păreau ridicole. Fantasmele nopții și ale nervilor sensibili. Mai degrabă picam într-adevăr într-o capcană, o capcană inteligentă dar foarte umană. În cel mai rău caz, aveam să ne întâlnim cu niște oameni înșelați serios în credința lor.

*

Dimineața următoare, ieșind dintre munți pe autostradă, am văzut Sparta în zare, ascunsă în vale, o biserică albă solitară pe un versant, turla înfășurată în nori sau într-un strat de ceață întârziată. Case din lemn, în toate culorile curcubeului, adunate parcă din grădina lui august. Vaci pătate și hambaruri roșii împestrițau cele câteva câmpuri sculptate din pustietate. Cabane roz înconjurau un lac pe malul sudic. Un tărâm pitoresc... de la distanță. Cu cât te apropiai mai mult, cu atât observai semnele degradării. Casele în culori deschise țipau după tencuială sau grund. Fundațiile hambarelor se fărâmițau în grămezi de pietre care abia mai sprijineau construcția de lemn de deasupra. Garduri ruginite și stâlpi putreziți lăsau vacile să scape în câmpurile învecinate. Cabanele de pe marginea lacului nu arătau destul de mari încât să aibă paturi duble, ca să nu mai spunem de băi. La marginea orașului am trecut de indicatorul care ne ura bun venit în Sparta, 600 de locuitori. Cimitirul de vizavi avea mai mulți locuitori decât satul în sine. Un oraș pe cale de dispariție, susținut de o singură modalitate de turism, un masiv teren de camping aflat la marginea orașului, plin cu tot felul de rulote și nici un cort nicăieri.

Centrul orașului mișuna de turiști, unii din parcul de rulote, alții probabil din colibele din apropiere. Nu că în centru găseai vreun fel de mecca a cumpărăturilor. Benzinăria Exxon, restaurantul cu specific chinezesc Casa lui Wang, salonul de frizerie și coafură Lynn, magazinul universal Yankee Trader – cu multe anunțuri promovând jocuri video și înghețată la cupe – și omniprezenta cafenea, intitulată simplu La Joe. Din câte puteam vedea, erau numai trei străzi în Sparta, autostrada plus străzi încrucișate la fiecare capăt, Brutarului spre vest și Luna Nouă spre est. Pe cele două străzi limitrofe se aliniau case diferențiate numai prin culorile lor, totul de la bleu la violet la lămâiță. În ciuda abundenței de teren viran dincolo de oraș, curțile erau atât de mici încât de abia dacă justificau o mașină de tuns iarba. Florile creșteau în două variante: gălbenele și begonii. Coronițe din flori de

câmp făcute manual atârnau la uși și pancarte agățate pe verandă întâmpinau „Familia Miller: John, Beth, Sandy, Lori și Duke. Bine ați venit cu toții!"

— Ciudat că au ales un orășel atât de mic pentru întâlnirea lor, m-am mirat eu.

— Poate, a spus Jeremy, dar câți dintre oamenii care se plimbă prin oraș crezi că locuiesc de fapt aici?

Am înțeles ce vroia să spună. Ambele părți ale autostrăzii erau aglomerate cu SUV-uri și minivanuri. Familiile se plimbau pe stradă, lingând conuri de înghețată și bând din cutii sucuri acidulate cu îndulcitori artificiali. Străinii probabil că depășeau localnicii cu zece la unu. Câțiva în plus nu ar fi fost sesizați de nimeni.

— Hopa, am trecut! am exclamat eu. Am văzut indicatorul pentru Sala Veteranilor mai înapoi. Scuze.

Jeremy a tras mașina într-o parcare, a așteptat să treacă o brigadă de plimbători de cărucioare, apoi a întors Explorerul și s-a îndreptat înapoi. Sala Veteranilor era situată la celălalt capăt al străzii Brutarului, mai bine de trei sferturi de kilometru dincolo de ultima casă de pe stradă. Jeremy a încetinit pentru a se uita la sală, apoi a continuat încă treizeci de metri și a parcat pe o alee fără ieșire. Am găsit o potecă spre Sala Veteranilor care trecea printre niște copăcei. Am analizat dacă să o luăm sau nu pe acolo, dar am decis că-i mai bine să nu. Dacă pe de o parte ne era dată o șansă să ne furișăm și să aruncăm o privire, pe de altă parte exista și riscul ca cineva de la întâlnire să aleagă exact acel moment să iasă afară și să ne surprindă ascunzându-ne printre copaci. Nu era chiar o intrare demnă.

Hotărându-ne să mergem pe drum, ne-am apropiat totuși cu grijă. Când am ajuns lîngă sală, am cercetat parcarea dintr-o privire și am numărat patru autovehicule: două de dimensiuni medii închiriate, un Jeep cu numere de California și un Accord cu numere de Massachusetts.

— Văd că vrăjitoarele au condus până aici, am comentat eu gesticulând spre Accord. S-a dus vremea vrăjilor de teleportare și a măturilor magice. Și uită-te la locul ăsta. Este o Sală a Veteranilor. Ne ducem la o întâlnire a raselor supranaturale într-o Sală a Veteranilor. Într-o zi frumoasă de vară, fără nici măcar un bubuit în fundal. Nu puteau ele să găsească undeva un conac victorian dărăpănat?

— Mausoleul de la cimitir era rezervat. Dacă te uiți sus în colțul stâng de sub streașină, cred că văd o pânză de păianjen.

— E o panglică. O panglică roz. De la o recepție de nuntă.

— Mă rog, sunt convins că o să găsești ceva pânze de păianjen înăuntru.

— Exact, chiar lângă masa cu gustări a grupului de voluntare.

Jeremy s-a aplecat să citească programul afișat sub geamul crăpat al avizierului.

— Deci sub ce denumire ne-am înscris? am întrebat eu. Conferința Noului Stil de Viață Alternativ?

— Nu, Atelierul de Tehnologie Corporatistă.

— Minunat! Vrăjitoare fără mături, vrăji de teleportare sau imaginație. Ce mai urmează? Dacă au adus și vampiri înăuntru, probabil că beau surogat de plasmă din sânge artificial. Sterilizat, bineînțeles.

— Dacă au adus vampiri, ar fi în criptele lor acum. Este încă zi.

— Ca urmare, în acest caz pot concluziona logic că vampirii nu există, corect? Pentru că dacă ar exista, ar veni la întâlnire. Și dacă veneau la întâlnire, ar fi trebuit ținută noaptea. Deci o întâlnire pe timp de zi înseamnă că nu sunt vampiri. Bonus.

— Nu ești un mare fan al vampirilor?

— Nu mă refer la asta. Gândește-te un pic. Vrăjitoare, vrăjitori, magicieni, orice... ei sunt răii de la grupa mică. Dacă asemenea chestii ar exista, nu ar fi decât niște oameni ceva mai înzestrați. Vârcolacii sunt la grupa mare. Nici o iuțeală de mână oricât de magică nu poate să ne depășească trucul nostru. Adaugă putere superumană, simțuri supranaturale și o atitudine cu adevărat rea...

— Vorbește pentru tine.

— Persoanele de față sunt excluse. Ideea este, vrăjitoarele nu au nimic asupra noastră. Dar vampirii? Vampirii ar putea fi mai puternici. Ei cu siguranță au parte și de o promovare mai bună. Aș putea intra la întâlnirea asta și să descopăr că nu sunt cea mai rea din sală.

— Poate că nu, dar măcar rămâi cea mai rea creatură VIE din sală.

Am rânjit.

— Treaba cu moroii. Nu m-am gândit la asta.

— Cheia este să-i pui pe fiecare în categoria potrivită. Acum hai să intrăm.

Jeremy a tras de ușă. Nu s-a deschis.

— Încuiată, a remarcat el.

A făcut o pauză de un moment, gândindu-se parcă dacă să bată sau nu, dar știam că nu o va face. Masculul vârcolac alfa nu aștepta să fie primit la nicio așa-zisă întâlnire a supranaturalului. Jeremy a smucit de ușă, dar nu s-a rupt, nici măcar nu s-a clintit.

— Cred că puterile sunt menite să te lase baltă când treci de o anumită vârstă, l-am consolat eu. Dă-mi voie mie.

Jeremy s-a dat la o parte cu o sprânceană ridicată batjocoritor. Am apucat mânerul ușii și am aplicat destulă forță încât ușa ar fi trebuit să zboare din balamale. Nu s-a mișcat.

— Ha, am exclamat.

— Ha, într-adevăr. Ai putea încerca să pufăi și să sufli ca să dărâmi ușa.

O imagine din Pittsburgh mi-a revenit în memorie. Spărgătorul de încuietori plângându-se de ușa de la camera de hotel a domnișoarelor Winterbourne.

— O vrajă, m-am dumirit eu. I-au făcut o vrajă. Cred că va trebui totuși să batem.

— Te rog.

Ce jenant. Vârcolaci bătând la ușă. Unde ajunsese lumea? Totuși, nu aveam de ales. Am bătut, și câteva minute mai târziu a răspuns Paige.

Ochii i s-au deschis la fel de mari ca și ușa.

— Ați ajuns mai devreme.

— E vreo problemă? a întrebat Jeremy cu vocea mătăsoasă.

Paige s-a uitat în sus la el, a ezitat, apoi a scuturat din cap.

— Nu, firește că nu. Intrați și faceți cunoștință cu toată lumea.

PREZENTĂRI

În timp ce Paige ne conducea pe coridor, am putut să vedem în față sala principală. Patru oameni ședeau pe scaune pliante în jurul unei mese pliante din lemn, tipul de mobilă care se găsește în pivnițele bisericilor de peste tot. Uitându-mă la cei patru, m-am simțit ușurată – sau poate ușor dezamăgită – să observ că le lipseau cu desăvârșire copitele despicate și nevăzutele apendice corporale. Cei patru arătau de parcă ar fi participat cu adevărat la o conferință, fie ea o conferință întâmplătoare în miezul verii într-o cabană la țară.

Ruth s-a așezat lângă un scaun gol. Așa cum o știam deja, Paige purta o rochie de vară. În fața lor ședea o femeie pe la patruzeci de ani, grațioasă, cu părul scurt roșcat. Lângă ea ședea un tânăr cu umerii lați, fața băiețoasă și părul șaten deschis cu vârfurile vopsite blond. La stânga lui era un bărbat trecut bine de a doua tinerețe, masiv și încărunțit. Arăta ca un băștinaș, probabil eschimos, fața lui fină părând o mască de calm meditativ. Deci așa arăta o adunare a celor mai puternice ființe supranaturale din America de Nord? Te rog frumos! O agenție de casting ar fi putut găsi o adunătură mult mai probabilă printre telespectatorii programelor de duminică seara.

În partea cealaltă a camerei fusese aranjată masa cu gustări a voluntarelor. Mă rog, nu chiar, dar pe aproape. Singurul lucru care lipsea era matroana cu părul albastru împărțind bunătăți și păzindu-și cutia cu donații. Am văzut și o masă cu o cafetieră, o untieră conținând o pudră albă care ar fi trebuit să fie mai cremoasă decât cocaina, un turn de pahare de plastic – dintre care unul umplut cu zahăr cubic – și o farfurie cu gogoși pudrate cu zahăr. Pe peretele din spate, un anunț scris de mână amintea celor care se serveau că gogoșile și cafeaua costau 25 cenți fiecare, urmate de un rând cu roșu clarificând că asta însemna cincizeci de cenți pentru amândouă: o gogoașă și cafea, nu douăzeci și cinci de cenți pentru cele două împreună. Speram din toată inima că oamenii din Asociația Veteranilor erau responsabili pentru bunătăți și pentru anunț. Altfel... ei bine, nu voiam să mă gândesc la cealaltă variantă. Hai să spunem doar că dacă oricine altcineva împărțea o farfurie în contul taxei de membru, n-aveam ce căuta în grupul lor.

Lângă masă fusese adus un flip-board, iar pe prima pagină a flip-board-ului fusese scrisă ordinea de zi a întâlnirii. Nu vă păcălesc. Aveau o ordine de zi, nu doar o simplă listă de subiecte, ci un întreg program, începând cu urările de bun venit și răcoritoare la orele 10:00, informații de bază la 10:30, masă rotundă la 11:45, urmate de un dejun de la 12:15 la 1:15. Am privit peste umăr și l-am văzut pe Jeremy citind și el ordinea de zi, dând încet din buze.

– Măcar sunt organizați, a murmurat el prea încet să audă Paige.

Toată lumea s-a întors spre noi când am intrat. Ruth s-a ridicat, trăsăturile reașezându-i-se într-un zâmbet de bun venit, încercând cu greu să-și ascundă surprinderea.

– Bună! ne-a întâmpinat ea. Am crezut că ajungeți de abia luni.

– Planurile noastre de weekend au picat.

– Așa? Păi, bine, da. Intrați atunci. Toată lumea, el e Jeremy... Jeremy Danvers, liderul... sper că e corect, lider?... al...

– Jeremy e de ajuns, a oprit-o el. Ea e Elena.

Tânărul cu vârfurile vopsite blond a rânjit.

– Faimoșii vârcolaci? Ce amuzant, nu arătați ca niște vârcolaci. N-aveți sprâncenele împreunate, nici păr în palmă. La naiba. Încă un mit spulberat. Și eu care credeam că toți vârcolacii sunt masculi. Ea clar nu e bărbat.

– E liber și pentru femei, am spus eu. Ne-am băgat peste tot acum.

Rânjetul tânărului s-a lărgit.

– N-a mai rămas nimic sacru?

– Elena este singura femeie vârcolac, a spus Paige îndreptându-se spre scaunul gol. Vârcolacii sunt făcuți pe două căi, prin moștenirea genelor sau prin mușcătură. Majoritatea vârcolacilor sunt ereditari, din moment ce puțini oameni mușcați de un vârcolac supraviețuiesc. Pentru că genele trec numai pe linie masculină, femeile vârcolac apar extrem de rar.

Tânărul și-a rotit ochii în cap.

– În continuare pe Discovery Channel, o analiză completă a vârcolacilor și feminismului, de Paige Winterbourne.

– Du-te dracu', Adam.

– Nu mă zori.

– Ignorați-i, vă rog, ne-a îndemnat Ruth. Adam și Paige se cunosc de când erau copii. Uneori suspectez că nu au depășit foarte mult acea vârstă. Acum, să facem prezentările. Aici lângă mine stă Paige, iar acel tânăr este Adam, în caz că n-a fost destul de evident. Generația noastră tânără. Sărmanul bărbat prins între cei doi este Kenneth.

Bărbatul trecut de-a doua tinerețe a clipit surprins, revenit parcă înapoi pe pământ. S-a uitat la noi și ne-a arătat un zâmbet confuz.

– De partea cealaltă a lui Adam stă Cassandra.

Zâmbetul femeii cu părul roșcat nu i-a ajuns și în ochi, dar ne-a studiat cu interes și foarte puțină emoție.

– Nu asta vreți să știți de fapt, nu-i așa? ne-a stârnit Adam. Cel puțin nu asta e partea cea bună, adică nu CINE suntem, ci mai cu seamă CE suntem, corect? Deși e mai bine să explicăm cele două separat, altfel o să spuneți că ați venit la o întâlnire a alcoolicilor anonimi pentru blestemați. „Bună, numele meu este Adam și sunt semi-demon".

– Semi?!... am exclamat eu.

– Exact cum se aude. Mama este om. Tata este întruchiparea vie a răului absolut. Din fericire, am primit înfățișarea de la mama. Tata nu-i tocmai potrivit pentru un pictorial. Nu mă întreba ce-a fost în capul mamei. Evident mult prea multă tequila în seara cu pricina.

– Demonii iau forme umane pentru a viola sau seduce femeile, a explicat Paige. Semi-demonii sunt mereu oameni ca înfățișare. Moștenesc alte calități de la tații lor. Fiecare are puteri diferite, în funcție de tipul de demon care i-a însămânțat.

– X-Men ai lumii întunecate, a glumit Adam. Acum că Paige a făcut un sumar atât de frumos al biologiei mele, iată care sunt părțile bune despre restul. Paige și Ruth, vrăjitoare, dar asta ați aflat. Cass, vampir. Ken, șaman. Știți ce e un șaman?

– Da, a răspuns Jeremy.

– Deci ăștia suntem. Marile rase supranaturale, toate adunate la un loc, precum Arca lui Satan.

– Adam, te rog, l-a domolit Ruth, apoi s-a întors spre noi. Lui Adam îi place să glumească, dar vă asigur că nu suntem diabolici, nici sataniști, nimic asemănător.

– Doar niște oameni obișnuiți, a insistat Adam. Cu ceva ciudățenii.

M-am uitat la Adam. Deci ăsta era un semi-demon. Mm-hm. Nu auzisem niciodată de semi-demoni înainte de Pittsburgh, dar eram sigură că dacă astfel de ființe ar fi existat, nu ar fi trebuit să arate ca tipul ăsta. Toate reproducerile de demoni pe care le văzusem înainte îi defineau destul de clar din câteva puncte de vedere: aveau copite despicate, solzi, coarne și cozi. Logic, atunci, că un semi-demon trebuia să aibă cel puțin pielea urâtă. N-ar fi trebuit să aibă o față de copil, un băiețel american normal care arăta ca și când ar trebui să primească vizitatorii la Disney World. Poate că asta era de fapt ideea. Poate se presupunea că semi-demonii par fermecători și inofensivi. Ar fi fost mult mai ușor să tenteze muritorii spre rău fără ca solzii și coarnele să strice prima impresie atât de importantă. Poate dincolo de exteriorul cu ochi mari pândea un suflet de o răutate pură.

– Scaune! a exclamat Adam sărind în picioare. Domnilor, aveți nevoie de scaune. Stați un pic. Mă întorc îndată.

Poate avea un izvor de răutate ascuns adânc. Foarte adânc.

Apoi Cassandra. Ea, vampir? Pe cine credea că păcălește? Arăta la fel de mult ca un mort viu sugător de sânge precum arătam eu ca un monstru pe jumătate lup. Bine, bine, am făcut o analogie proastă. Ideea era că Cassandra nu putea să fie vampir. Nu mă refer doar la înfățișarea ei. Recunosc, arăta mai puțin ca un drac care doarme în cripte decât ca un director de pe Wall Street, tipul de femeie ale cărei rochii perfect croite, manichiură imaculată și machiaj aproape impecabil deveneau o capcană așteptând să zdrobească pe oricine confunda ambalajul cu un semn de sensibilitate interioară. Dar problema mergea mai adânc de atât. Mult mai adânc. Mai întâi, nu avea colți, nici măcar canini supradimensionați. În al doilea rând, stătea într-o cameră cu lumina soarelui pătrunzând prin ferestre. În al treilea rând, nu era tot un drac – scuzați jocul de cuvinte – să-mi spui că vreo femeie își putea aranja părul și să-și aplice machiajul atât de bine și-n același timp să știi că nu-și poate vedea reflexia. Chiar și cu o oglindă multifațetată, eu nu pot să îmi prind părul cu o agrafă fără să îmi scape șuvițe în toate părțile.

Jeremy trebuie să fi gândit același lucru pentru că a început să spună:

– Înainte de toate, trebuie să clarificăm un lucru. Nu vreau să par suspicios...

– Nu te scuza, a înțeles Cassandra. Ar trebui să fii suspicios.

Jeremy a încuviințat.

– Deși Adam a categorizat atât de frumos pe toată lumea, se poate vedea unde s-ar putea să avem nevoie de... dovezi mai concrete.

Am adăugat și eu:

– Ca s-o spunem pe șleau, cum știm că sunteți ceea ce spuneți că sunteți? Tu spui că ești vampir, dar...

– Toată lumea știe că vampirii nu există, a completat Cassandra.

– Este puțin mai greu de înghițit, am corectat-o eu. Vampiri, vrăjitoare, șamani, demoni.

– Tu auzi ce spui? m-a contrat Paige. TU nu crezi în supranatural?! Dar ești vârcolac!

– Presupus vârcolac.

Paige și-a dat ochii peste cap.

– Iar o luăm de la capăt. Tu tot nu crezi că suntem vrăjitoare, nu-i așa? Chiar și după ce am făcut atâtea vrăji să-ți salvăm viața?

– Să-mi salvați MIE viața?! am izbucnit eu. Tu erai cea care umbla pe un hol de hotel în cămașă de noapte, atât de dornică să-l vezi pe tipul cel rău pândind dincolo de ușa numărul unu.

Adam a pufnit în râs. Paige i-a aruncat o privire furioasă.

– Bine, m-am sucit eu, hai să pretindem că aș crede în vampiri și vrăjitoare. Cum știu că voi de aici sunteți așa ceva? Aveți idee câți nebuni se cred vampiri? Credeți-mă, nu vreți să știți. Vă va ține treji toată noaptea.

– I-am văzut, m-a susținut Cassandra. Ruj negru, ojă neagră, niciun simț al modei. De unde or fi luat ideea că vampirii nu percep culorile?

Și-a ridicat pixul și mi l-a oferit.

– Poți să mă înjunghii cu ăsta. Numai nu în inimă, te rog.

– Prea multă mizerie, am refuzat eu.

S-a sprijinit în scaun, cu ochii pe mine de parcă nu mai era nimeni altcineva în cameră. Puteam să-i simt curiozitatea în privire, studiindu-mă. Buzele i s-au curbat într-un zâmbet, încă rece, dar colorat acum cu un interes prietenos.

– Aș putea să te mușc, a propus ea.

– Te-aș mușca și eu.

Zâmbetul i-a luminat ochii căprui.

– Ce propunere interesantă. Ce crezi că s-ar întâmpla? Un hibrid vampir-vârcolac? Sau nu ar avea niciun efect? O idee captivantă, dar impracticabilă pentru moment. Ne-am putea compara colții.

– Clar o chestie masculină.

Ea a râs.

– Foarte corect.

– Poate poți să ne explici altceva atunci, am propus eu. Dacă ești vampir...

M-am uitat la lumina care pătrundea prin fereastră.

– De ce nu explodez într-un nor de praf? M-am întrebat și eu adesea același lucru. Cum ar spune Adam, la naiba, un alt mit spulberat. Sunt foarte fericită că măcar unul nu e adevărat. O eternitate fără vacanțe pe plajele caraibiene ar fi mai mult decât aș putea duce. M-am simțit mai deznădăjduită când am descoperit că nu pot zbura. Dar ca demonstrație poate asta-i de ajuns.

Cassandra și-a întins mâna stângă pe masă, a ridicat pixul și l-a înfipt în palma deschisă, adâncindu-l un centimetru în mână. Ruth s-a cutremurat și și-a întors privirea în altă parte. Cassandra și-a examinat rana cu detașare crudă, de parcă ar fi înjunghiat de fapt masa.

– O demonstrație umilă, a comentat ea. Spre deosebire de vârcolaci, noi nu avem super puteri. Asta-i ce pot mai bine, dar ar trebui să-mi dovedească punctul de vedere.

A smuls pixul, apoi și-a ridicat palma spre mine ca să o examinez. Înțepătura era la fel de curată ca o gaură de cui într-un manechin de ceară. În timp ce o priveam, marginile rănii s-au adunat, carnea reconstituindu-se singură. Într-un minut, pielea ei a devenit iar netedă și nevătămată.

– Fără durere, fără sânge, fără probleme, a spus ea. Destul de bine?

– Da, a acceptat Jeremy. Mulțumim.

– Rândul meu? a întrebat Paige. Ce pot face să te conving, Elena? Să invoc un demon?

– Paige!

Ochii lui Ruth s-au mărit alarmați. S-a întors repede spre noi.

– Dați-mi voie să vă asigur, noi nu invocăm demoni. Pe lângă cele câteva vrăji simple autoprotectoare, vrăjitoarele practică numai magie de bună credință.

– De nu faci rău, nici rău nu găsești, a murmurat Cassandra.

Ruth a șoptit ceva către Paige, care a ridicat din umeri și și-a dat ochii peste cap, clar adoptând defensiva mereu la modă printre tineri.

– Iisuse, am glumit!

Oare chiar a glumit? Poate nu în legătură cu invocarea demonilor, ci cu puterea de a o face? Ruth afirmase că ele practicau așa-numita magie albă. Doar atât puteau face? Sau atât ar face? Era o anume ucenică într-ale magiei nu prea fericită cu rolul ei predefinit de descendentă directă a Vrăjitoarei cea Bune din Nord? Hmmm.

– Destul cu demonstrațiile, a intervenit Jeremy. În momentul de față, mi-ar plăcea să aflu mai multe despre oamenii care au urmărit-o pe Elena.

– Am auzit ce s-a întâmplat, a comentat Adam rânjind spre mine. Prima victimă a războiului. Ține-o tot așa. M-ai făcut gelos.

– Ar trebui să fii, i-a întors-o Paige.

Ruth s-a uitat la cei doi cu o privire 90 la sută afecțiune exasperată și 10 la sută atenționare blândă. Au încetat repede de parcă i-ar fi plesnit peste limbă. Ruth a făcut o pauză, asigurându-se pesemne că vor face liniște, apoi a început să-și depene povestea.

ORDINEA DE ZI

Cu cinci săptămâni în urmă, un șaman a fost răpit și l-a contactat pe Kenneth prin intermediul proiecției astrale – ce-o fi fost aia. Până când a reușit să-l contacteze pe Kenneth, ajunsese deja într-o stare șubredă. Un șaman nu avea niciodată fizicul puternic, trebuie să știm de la început, așa că n-a fost nevoie de mult tratament dur pentru a-l răni – cel puțin așa a explicat Ruth. Datorită stării sale fragile, raportul său s-a transmis împleticit și din când în când incoerent. Din ce a putut să înțeleagă Kenneth, șamanul fusese răpit de doi bărbați și dus pe o proprietate aflată la o zi distanță cu mașina de la casa lui din Virginia. Acolo, alți doi bărbați l-au interogat în legătură cu puterile și abilitățile lui. În primele zile de captivitate, șamanul a avut destulă putere să se proiecteze astral prin clădire în timpul nopții, căutând indicii despre cine l-a capturat și de ce. Așa a aflat numele celor doi bărbați care îl interogaseră, Lawrence Matasumi și Tyrone Winsloe. Numele lui Winsloe nu însemna nimic pentru șaman sau Kenneth. Aparent, cunoștințele despre evenimentele întâmplate recent nu aveau mare însemnătate pentru șamani.

Cât timp șamanul s-a proiectat astral, a aflat că nu era singura ființă supranaturală din clădire. Cei care îl întemnițaseră aveau în slujba lor un semi-demon cu capacități de teleportare – foarte probabil Houdini. A mai auzit și că un vrăjitor îi ajuta, deși nu l-a văzut niciodată pe acel bărbat. Cât despre ceilalți captivi, când s-a proiectat astral prima dată a descoperit o vrăjitoare, doi semi-demoni și un preot voodoo. Apoi vrăjitoarea a dispărut iar el a aflat că o altă vrăjitoare, mai puternică, intrase în colimator pentru a-i lua locul.

Asta era tot ce a aflat șamanul. A promis că îl va contacta pe Kenneth din nou în ziua următoare, dar nu a mai făcut-o niciodată. Când Kenneth a transmis informația către Ruth, Paige a recunoscut numele lui Winsloe și a folosit internetul pentru a-l depista pe Lawrence Matasumi, un renumit cercetător parapsiholog.

— Ați avut ceva noroc să dați de urma acestor oameni? a întrebat Jeremy când Ruth și-a încheiat povestea.

— Să dăm de urma lor?! s-a mirat Adam. La naiba, nu! Ne-am gândit să ne ascundem și să ne rugăm că nu vor da ei de urma noastră.

— De fapt, am dezbătut exact acest subiect, a subliniat Ruth ignorând sau ratând sarcasmul lui Adam.

— Serios?! s-a mirat iar Adam. Am crezut că am decis deja. Reactiv, nu proactiv. Asta-i calea noastră. Mă rog, este calea vrăjitoarelor și din moment ce ele conduc aceste întâlniri...

— I-auzi, Adam! l-a provocat Paige. Nu cumva îți exprimi interesul pentru un rol de conducere mai înalt? Pentru mai multe responsabilități?

El s-a mulțumit doar să rânjească.

— Ia-ți gândul. Spuneam doar că, în calitate de preastimații noștri lideri, vrăjitoarele iau în general asemenea decizii strategice, iar ele au decis să ne ascundem.

— Trebuie să discutăm problema mai departe, a intervenit Cassandra. A apărut o situație nouă pentru noi. N-a trebuit niciodată să ne îngrijorăm cum să-i găsim pe cei care ne amenință. Dacă cineva se gândește că au dovezi despre existența vampirilor, nu sunt interesați în explorarea complexității vieții noastre. Calculează cât de mulți bani vor scoate din vânzarea cărții. Găsirea lor nu e o problemă. Flutură steaguri roșii pe care scrie – Găsiți-mă, vă rog, găsiți-mă și îmbogățiți-mă!

— În schimb cu indivizii ăștia este altceva, am spus eu. Deci, o amenințare diferită, un răspuns diferit, corect? Dacă ei se ascund, atunci voi trebuie să-i găsiți.

— Și să facem ce? a întrebat Paige. Să le cerem să nu ne mai hărțuiască?

Jeremy s-a uitat la Ruth.

— Noi dacă găsim amenințarea, o eliminăm. Așa procedăm noi.

— Vreau să mă înscriu și eu, s-a bucurat Adam.

— Vom lua și noi măsuri, i-a spus Ruth. Știi doar, Adam, cu toate că ideea noastră de acțiune poate nu se potrivește cu a ta. Avem de-a face cu o amenințare serioasă și nu mă simt bine nici măcar să ne adunăm aici pentru a o discuta. Oricât de grijulii am fost în organizarea acestei adunări, am adus șapte ființe supranaturale într-un singur loc, iar indivizii ăștia ar fi înnebuniți să-l adauge pe oricare la colecție.

— Asta fac ei? a întrebat Jeremy. Colecție?

— Nu ne sunt clare motivele lor, a răspuns Ruth. Roger, șamanul răpit, n-a fost capabil să determine cu exactitate. Din ce a observat el, credem că ne studiază, încercând să ajungă la rădăcina puterilor noastre.

— Ca să poată găsi o cale de a le folosi pentru ei, a conchis Paige.

Ruth s-a încruntat.

— Nu suntem siguri de asta. Nu îmi place să trag concluzii pripite, dar da, asta ar părea să fie o motivație viabilă. Prezența lui Lawrence Matasumi în echipa lor ar putea sugera interese științifice puternice.

— Iar prezența lui Ty Winsloe înseamnă că cineva se așteaptă să încaseze mulți bani, a comentat iar Paige. Winslow nu e nici pe departe vreun filantrop. Individul nu ar trece strada să salveze o bătrânică dacă femeia nu i-ar fi lăsat lui moștenire averea ei doar pentru acest inconvenient.

O mică încruntare din partea lui Ruth.

— Probabil. Ideea este, totuși, că ei par să vrea să ne înhame puterile. Pentru câștigul personal sau în numele științei, nu mai contează.

— Nu îmi pot lua puterile, s-a revoltat Adam. Le-am moștenit ereditar.

— Ești convins de asta? l-a întrebat Paige. Poate dacă te tranșează, organ cu organ, pot găsi exact ce anume din structura ta fizică îți dă puterile pe care le ai. Bineînțeles, fie că-și dau seama sau nu, pentru tine n-ar mai conta foarte mult, din moment ce te vei afla într-o mulțime de saci de autopsie.

— Frumoase imagini, Paige, i-a răspuns Adam.

— Ideea este, a continuat Ruth, că nu știm ce pot lua de la noi. Unele lucruri, cum ar fi vrăjile simple, pot fi învățate. Cât despre cum să te transformi în vârcolac sau vampir, este un subiect înspăimântător de simplu. Dacă acești oameni ar începe să vândă capacitatea de a te transforma în vârcolac?

— Sper să nu taxeze prea mult, am mormăit eu.

— Sunt convinsă că mulți oameni ar vedea un avantaj în a deține puteri superumane, a comentat Ruth.

— Ca să nu mai vorbim de tinerețe prelungită, a adăugat și Paige. Ar sta idioții la zece cozi pentru așa ceva. Ultima alternativă la operațiile estetice: deveniți vârcolac.

— Ideea este, a continuat Ruth, că având posibilitatea să facă aceste lucruri, să distribuie liber, sau nu chiar atât de liber, aceste puteri, indivizii ăștia ar putea perturba echilibrul naturii. Oamenii ar muri. Omenirea ar fi în pericol, amenințată de cele mai rele tipuri de excese, dictatori nemuritori, tirani vrăjitori, criminali în serie care ar putea lua forma lupilor...

— Am fost și-am făcut, am mormăit eu destul de încet încât să mă audă doar Jeremy.

Un zâmbet i-a strălucit în ochii, dar și-a păstrat fața impasivă.

— Trebuie să gândim dincolo de noi, a spus Ruth.

— Chiar trebuie? a întrebat Cassandra. Știu că tu așa simți, Ruth, dar pe mine nu mă preocupă teribil apărarea omenirii de la autodistrugere. Îmi pasă ce înseamnă această amenințare pentru mine. Dacă îmi spui că acești bărbați vor să mă răpească, este un motiv destul de puternic pentru mine să o iau în serios. Întrebarea este, ce vom face în privința asta?

Aceasta era cu siguranță întrebarea. Și am petrecut următoarele șapte ore discutând, trimițându-i pe Adam și pe Paige să ne ia de mâncare la unu și oprind cu greu dezbaterea doar cât să mâncăm.

Până la urmă care era planul lui Ruth? Ei bine, pasul unu era ca fiecare delegat să anunțe monștrii înrudiți cu ei. Sună simplu și logic, corect? Bineînțeles, Jeremy ar anunța restul Haitei. Nici nu concepea să facă altceva. Acum că realiza dimensiunea pericolului, i-ar spune lui Clay să ni se alăture imediat. O dată asta făcută, ar mai avea nevoie doar să mai dea un telefon. Două morți în încăierările din ultimul an cu corciții ne-au redus Haita la doar cinci membri. Pe lângă Clay, Jeremy și cu mine mai erau doar Antonio Sorrentino și fiul său Nick. Pe listă erau mereu vreo doisprezece corciți care încercau să fie acceptați de Haită, și de când numărul nostru se tot diminua, Jeremy se gândea la doi sau trei, dar nu se grăbea să ia o decizie, așa că pentru moment eram noi cinci. Două telefoane simple. Dar nu asta era ce vroiau vrăjitoarele. Ele vroiau ca noi să anunțăm și corciții. Ce spui! Precum îi explicase și Jeremy, corciții erau nomazi. Noțiunea de teritoriu exista doar pentru Haită. Numai un corcit avea teritoriu și asta printr-un aranjament special. Apoi Ruth a vrut ca noi să-l anunțăm pe acest corcit și să-l lăsăm pe el să-i contacteze pe ceilalți. Da, bine. Sigur că da. Acum înțelegeam. Îl sunam pe Karl Marsten, îi ceream să dea de veste „colegilor săi corciți" iar el s-ar fi stricat de râs până i s-ar fi rupt stomacul. Ar fi continuat să râdă și după ce-mi închidea telefonul.

Ruth nu înțelegea cum funcționează lucrurile. Întocmai ca și noi, vrăjitoarele aveau un mic grup central, numit Consiliu. Mai multe vrăjitoare trăiau în afara consiliului și nu în interiorul lui, la fel cum se întâmpla cu Haita și corciții. Dar, spre deosebire de noi, vrăjitoarele nu recunoșteau că celelalte le erau inferioare. A, nu. Conform lui Ruth, vrăjitoarele din afară erau suflete ușor rătăcite care aveau nevoie de protecție și convertire. Îmi amintea de un misionar creștin vorbind despre băștinașii americani, și am observat-o pe Paige foindu-se rușinată auzind-o vorbind pe mătușa ei. Spre deosebire de misionari, totuși, Ruth nu vroia ca aceste vrăjitoare din exterior să li se alăture bisericii lor – consiliului lor. Vai, nu. Voiau doar ca ele să-și trăiască viața cumsecade pe cont propriu. Consiliul era special.

Dacă ne-am gândit că logistica avertizării vârcolacilor era complicată, informarea vampirilor și a semi-demonilor era aproape imposibilă. Cassandra știa unde să-i găsească pe toți cei câteva zeci de vampiri care trăiau (sau ar trebui să spun existau?), dar nu avea niciun interes să-i informeze pe toți mai puțin câțiva, lăsând să se înțeleagă clar că nu avea de gând să-și piardă vremea cu o sarcină așa de ridicolă. Lasă-i pe alții să aibă grijă de ei înșiși. Cât despre semi-demoni, aparent ei numărau peste o sută numai în America de Nord, din care aproape jumătate, dacă erau anunțați, s-ar alinia să se angajeze în slujba dușmanului.

Acum, bineînțeles că Ruth nu voia ca noi să contactăm fiecare membru al rasei noastre, dar se aștepta ca noi să îi anunțăm măcar pe câțiva și să le cerem acestora să dea de veste mai departe. Asta era mai mult decât era dispus oricine să facă, cu excepția lui Kenneth. Jeremy, Cassandra și Adam au fost toți de acord că era o pierdere de timp. După câteva ore de dezbatere a ideii, au abandonat-o și au trecut la pasul al doilea.

Toată lumea a fost de acord asupra pasului al doilea: află mai multe despre dușman. Cum să continuăm era altă discuție, dar toată lumea a fost de acord principial. Trebuia să aflăm mai multe. Iar pasul al treilea? Nici nu întrebați de pasul al treilea. Grupul se împărțise între vrăjitoare și șamani pe de o parte, dornici să găsească o cale să-i descurajeze sau să-i discrediteze pe antagoniștii noștri, și vârcolacii și semi-demonii pe de cealaltă parte, dornici să-i elimine. Cassandrei nu îi păsa prea tare care dintre cele două variante se stabilea, atâta vreme cât acești indivizi dispăreau și o lăsau în pace.

La șapte încă discutam. Toată lumea devenise obosită și un pic nervoasă. Când Ruth ne-a sugerat să comandăm cina acolo, răspunsul a venit în cor: NU! Aveam nevoie de o pauză. Ne puteam deplasa în orășelul învecinat Kingston pentru cină, urmând să revenim la întâlnire. Cum subliniase și Ruth mai devreme, adunarea noastră era periculoasă în sine. Voiam cu toții să decidem în acea zi ce acțiuni aveam de urmat și să plecăm naibii din Sparta.

Întâlnirea fiind întreruptă pentru cină, toată lumea cu excepția lui Paige s-a îndreptat spre parcare în masă. Poate că rămăsese să-și aranjeze notițele. Sau poate ea făcea curățenie. Când am ajuns afară, Kenneth și Cassandra s-au dus fiecare spre câte o mașină închiriată. Eu și Jeremy ne-am îndreptat spre Explorer când Ruth l-a strigat. Jeremy mi-a făcut semn să merg la mașină și s-a întors spre Ruth.

— Înfricoșătoare adunătură, nu? am auzit o voce în stânga mea.

M-am întors și l-am văzut pe Adam alergând pe lângă mine. A rânjit.

— Deci, care parte ți s-a părut mai înfricoșătoare? Flip-boardul cu ordinea de zi? Gogoșile pudrate?

— Spune-mi te rog că vrăjitoarele nu taxează douăzeci și cinci de cenți pentru cafea și gogoși.

— Nu-nu-nu. N-ai văzut semnul? Costă cincizeci de cenți pentru o cafea cu o gogoașă. Douăzeci și cinci pentru fiecare. Vorbind serios, alea vin de la Asociația Veteranilor. Dar flip-boardul și ordinea de zi sunt clar opera lui Ruth. Un tip care înainte era delegat mi-a spus că, acum mulți ani, vrăjitoarele își defineau o misiune oficială și un cod de conduită pentru aceste întâlniri. Cred că glumea, dar n-am fost niciodată sigur.

— Deci sunt mereu așa de... serioase?

Adam a pufnit în râs.

— Serioase. Este un cuvânt bun pentru a descrie vrăjitoarele. Păi, Paige nu, dar cu siguranță Ruth și restul. Foarte serioase. Asta e o treabă importantă, la naiba.

Și-a dat ochii peste cap.

— Toată lumea trebuie să aibă un hobby iar vrăjitoarele îl au cu organizarea adunărilor. Hei, e adevărat că tu i-ai pricinuit lui Paige vânătăile alea de pe gât?

— A fost o neînțelegere.

El a rânjit.

— Sunt convins. Sunt convins și că a meritat-o. Paige poate fi o adevărată pacoste, dar poate fi de asemenea foarte amuzantă. Trebuie să ai grijă pe care față o găsești.

A privit înapoi înspre Jeremy și Ruth.

— Ce crezi, liderul tău ne poate convinge să luăm atitudine?

— Dacă nu vă convinge, ne ocupăm singuri. Nu suntem obișnuiți să primim ordine de la alții.

— Genul meu de tovarăși. De asta avem nevoie în aceste adunări. De un lider puternic, nepasiv.

— Un lider?

Adam și-a ridicat mâinile să se apere.

— Nu m-am referit așa. Nu este o chestie de sex. Este o chestie de rasă. Vrăjitoarele și șamanii nu sunt ca noi. Cât despre vampiri? Ei bine, ei nu sunt ca nimeni, exact cum le place. Cass poate să facă praf dacă vrea. Nu-i super-puternică sau ceva asemănător, cum zicea și ea, dar acea putere regenerativă îi vine de mare ajutor într-o luptă. Tipul trage în tine, tu continui să mergi și îi iei arma. Foarte tare.

— Deci ei sunt nemuritori?

— Nț! Nu chiar așa oricum. Se pot regenera, trăiesc sute de ani și sunt al naibii de greu de ucis. Destul de aproape de nemuritori pentru mine.

Înainte să mai pot întreba ceva, ni s-a alăturat Paige.

— Vin cu tine, i-a spus ea lui Adam. Kenneth s-a oferit să o ducă pe Ruth. Aș merge și eu, dar la viteza cu care conduce aș leșina de foame înainte să ajungem la restaurant.

Mi-a aruncat o privire.

— Vrei să vii cu noi?

Eram pe cale să refuz când Jeremy mi-a făcut semn cu mâna, salvându-mă de deranjul de a inventa o scuză politicoasă. Am spus că ne revedem la restaurant și am alergat la Jeremy.

ARSURĂ

Am ales să mâncăm la un restaurant italienesc. Proastă alegere. Deși era aproape opt, locul era aglomerat. Această zonă din Vermont nu oferea prea mult în privința restaurantelor alese, așa că toată lumea de pe o rază de optzeci de kilometri careia nu îi plăcea hamburgerii venise aici. Nu exista nici o speranță să găsim o masă pentru șapte, așa că am fost de acord să ne separăm. Când chelnerul ne-a găsit o masă de șase și una de doi, Cassandra s-a oferit să stea la masa mică. La început, m-am gândit că vrea să mănânce singură, ceea ce nu m-ar fi surprins, dar în schimb m-a invitat să mă alătur ei. Nu eram singura surprinsă de asta. Paige s-a holbat la mine încercând parcă să-și dea seama ce ar putea-o poseda pe Cassandra să mă aleagă pe mine ca partener la cină. Cred că ar fi fost mai puțin surprinsă dacă în schimb Cassandra m-ar fi invitat să-i FIU cina. Chiar și Kenneth a clipit nedumerit, ceea ce părea un semn sigur că o invitație la cină din partea Cassandrei nu era un eveniment obișnuit. Recunosc, am fost flatată. Cassandra nu părea genul care să aibă nevoie, cu atât mai puțin să-și dorească, companie.

Eu și Cassandra ne-am așezat departe de ceilalți, afară pe terasă. M-am întrebat dacă va mânca ceva la cină. Comandase pui cu parmezan și vin alb. Dacă din vinul alb a băut, din pui a luat doar câteva îmbucături, plimbând apoi mâncarea pe farfurie ca să pară că mâncase mai mult. Poate că urma să mănânce mai târziu. Chiar nu voiam să mă gândesc la asta. Greața culinară poate părea absurdă venind de la cineva care roade iepure crud, dar exista o diferență între ceea ce-mi plăcea ca lup și ce-mi plăcea ca om. Pe cât de bun la gust era un cerb proaspăt ucis după o vânătoare, nu îmi plăcea să mă gândesc la el pe când mâncam linguini cu scoici.

— Ești curioasă, mi-a spus Cassandra după ce ne-au venit porțiile. Dar nu pui întrebări. Ciudat pentru un jurnalist.

Cât le spuseseră Ruth și Paige celorlalți despre mine?

— Depinde de tipul de jurnalist, i-am răspuns. Eu mă ocup de politică și probleme sociale. Strict viață publică. Foarte puține mizerii de natură personală.

— Deci eviți întrebările personale. Probabil pentru că nu vrei ca cineva să te întrebe la rându-i. Dacă ești curioasă poți să mă întrebi. Nu mă deranjează.

— Bine, am fost eu de acord.

Și nu am întrebat-o nimic.

După câteva minute de liniște, am decis că ar trebui să întreb ceva. Nu orice, ci marea întrebare. La urma urmei, se zgâia la mine, din mâncarea abia atinsă a Cassandrei. Am arătat spre farfurie.

– Deci, presupun că nu ești mare fan al puiului.

– Mâncarea uscată în general. Pot să iau câteva guri, dar mai mult îmi provoacă o indigestie urâtă.

A așteptat, cu figura fără nicio expresie, dar cu un zâmbet strălucindu-i în ochi.

– N-are sens să întreb, nu? am spus eu sorbind din vin. Să întrebi dacă vampirii, știi, ar fi ca și cum ai întreba dacă vârcolacii se schimbă în lupi. Este specificul speciei.

– De fapt, în cazul meu, ai greși. Știu, știu, ai citit atâtea povești. Dar pur și simplu nu sunt adevărate. Eu nici forțată nu dorm într-un sicriu.

A făcut o pauză, apoi și-a arcuit sprâncenele.

– Vai, nu la asta te-ai referit?

– M-am referit la... evident că bei...

Am gesticulat spre paharul cu vin.

– Roșu? Prefer alb. Da, beau vin alb. Slavă cerului că i s-a făcut un pic de milă. Numai mâncarea uscată îmi dă bătaie de cap. Dă-mi voie să te ajut, Elena. Cred că cuvântul pe care îl cauți este „sânge".

– Asta e. Nu îmi venea.

A râs, un râs gutural care l-a intimidat pe chelnerul care ieșea pe ușa terasei. Am cerut încă un rând de vin, apoi am așteptat până a plecat.

– Deci care-i metoda în zilele noastre? am întrebat eu. Livrări la domiciliu de la banca de sânge?

– Mi-e teamă că nu.

– O înțelegere specială cu măcelarul?

– S-ar oripila Ministerul Agriculturii. Din păcate, suntem nevoiți să ne procurăm mesele în stilul clasic.

– Aha.

– Aha într-adevăr, a repetat ea cu un alt râset. Da, îl beau direct de la sursă. Unele reguli se aplică totuși. Fără copii. Nimeni sub treizeci de ani. E mai sportiv așa.

– Ți-am spus cumva că am douăzeci și opt de ani?

– Eu n-am auzit așa.

A rânjit.

– Nu trebuie să te îngrijorezi. Regulile de curtoazie spun să nu luăm sânge de la cei cu care am făcut cunoștință.

A tăiat câteva bucăți de pui și le-a plimbat pe farfurie.

— Să fiu sinceră, am încercat sânge de animale și băncile de sânge. Nu funcționează. Trăind așa este ca și cum aș trăi doar cu apă și pâine. Existăm, dar cu greu. Unii încă o fac. Eu sunt prea egoistă. Dacă sunt vie, vreau să fiu complet vie. Singura scuză pe care o am este că încerc să-i aleg pe cei care vor să moară, pe cei bătrâni, bolnavi, sinucigași. Mă înșel pe mine, bineînțeles. Pot să îmi dau seama că un om vrea să moară, dar nu am cum să știu dacă e pe cale să se urce pe o clădire de douăzeci de etaje sau este vorba despre o depresie temporară în urma unei relații eșuate. Viața ar fi mult mai simplă dacă ne-am pierde sufletele când renaștem, dacă ne-am pierde capacitatea de a simți, de a deosebi răul de bine. Dar presupun că de aceea se numește blestem. Încă știm.

— Dar tu nu ai de ales.

— O, ba da, mereu ai de ales. Auto-anihilarea. Unii o fac. Majoritatea se gândesc la asta, dar dorința de a supraviețui este în cele din urmă prea puternică. Dacă înseamnă alegerea între viața lor și a mea, blestemat fie altruismul. Motoul celor cu adevărat puternici. Sau al celor incredibil de egoiști.

Am tăcut un moment, apoi ea a continuat.

— Presupun că vârcolacii nu sunt canibali, nu?

— Vrei să spui dacă mâncăm oameni, nu alți vârcolaci, ceea ce ar însemna propriu-zis canibalism.

— Nu vă considerați oameni?

— Într-o oarecare măsură. Eu însămi, încă mă consider jumătate om, jumătate lup. Cla... Alții nu se consideră. Ei consideră vârcolacii o specie diferită. Nu evit întrebarea. Lupilor de Haită le e interzis să mănânce oameni. N-am face-o oricum. N-are sens. A mânca oameni nu ne-ar servi nici unui alt scop decât să saturăm o foame care poate fi la fel de ușor satisfăcută cu un cerb.

— Vă vine ușor deci?

— Așa-mi doresc. Din păcate, nu e numai foamea. Mai e instinctul de vânătoare și, trebuie să recunosc, oamenii ni-l satisfac mult mai bine decât orice animal.

Ochii Cassandrei au strălucit.

— Cel mai periculos JOC.

Atunci m-a lovit gândul, cât de ciudat era că discutam asta cu o altă femeie. L-am alungat și am continuat.

— Necazul e că-i cam greu să vânezi fără să ucizi. Este posibil, dar periculos, riscând să nu te poți opri înainte de a-l ucide. Lupii care nu fac parte din Haită vânează, ucid și mănâncă oameni. Tentația este prea mare iar majoritatea nu sunt interesați să-și controleze impulsurile.

Atunci a ieșit chelnerul să ne ia comanda pentru desert. Eram pe cale să refuz, cum făceam de obicei când luam masa cu o altă femeie, apoi mi-am dat seama că nu conta. Cassandrei nu i-ar fi păsat dacă mâncam trei prăjituri. Așa că am comandat un tiramisu și o cafea. Cassandra a cerut și ea o cafea. Când chelnerul s-a întors să plece Cassandra s-a repezit și l-a apucat de încheietură.

— Decofeinizată, de fapt, a corectat ea.

În timp ce vorbea, și-a păstrat mâna pe încheietura lui, cu degetul întins pentru a-i simți pulsul. Chelnerul era tânăr și frumos ca un latino-american, ochii mari și negri și pielea fină măslinie. Observase că îl ținea de mână prea mult? Nicio șansă. Chemându-l înapoi să schimbe comanda, și-a ținut ochii pe el ca și când era cel mai fascinant lucru din încăpere. Iar el se holba la ea ca un șoarece hipnotizat de o cobra. Dacă i-ar fi cerut să se ducă pe aleea din spate cu ea, s-ar fi împiedicat grăbindu-se să i se supună. Când în cele din urmă i-a dat drumul la mână, el a clipit, apoi o dezamăgire i-a umbrit fața. A promis să se grăbească cu cafelele și s-a întors în restaurant.

— Uneori aproape că nu pot rezista, mi-a spus Cassandra după ce s-a depărtat. Chiar dacă nu-mi e foame. Intoxicarea cu putere. O dependență urâtă dar de neînvins, nu crezi?

— Este... tentant.

Cassandra a pufnit în râs.

— Nu trebuie să te prefaci cu mine, Elena. Puterea este un lucru glorios, mai ales pentru femei. Am petrecut patruzeci și șase de ani ca femeie normală în Europa secolului al șaptesprezecelea. Aș fi ucis pentru o șansă la putere.

Buzele i s-au curbat într-un zâmbet răutăcios.

— Dar presupun că am făcut-o, nu-i așa? Alegerile pe care ajungem să le facem.

S-a sprijinit de spătar și m-a studiat, apoi a zâmbit din nou.

— Cred că noi două ne vom înțelege foarte bine. O plăcere rară pentru mine, să întâlnesc o femeie vânător care nu este un alt vampir absorbit de propria-i persoană.

Atunci au venit cafelele noastre și desertul meu. Am întrebat-o pe Cassandra cum era să trăiești atât de mult, așa ca ea, iar ea drept răspuns m-a delectat cu povești pentru restul mesei.

După cină, Adam a repetat oferta lui Paige de a mă alătura lor pe drumul de întoarcere spre Sala Veteranilor. Din nou aveam de gând să refuz, dar de data asta Jeremy a auzit și a insistat să merg, sperând probabil că cei doi mai tineri delegați să vorbească mai liber fără bătrânii lor prin preajmă. Discret, mi-a promis să ne urmărească cu Explorerul.

*

Spre deosebire de Jeremy, Adam nu găsise loc în mica parcare din spatele restaurantului, așa că noi trei ne-am despărțit de ceilalți și ne-am îndreptat spre o stradă laterală. În față, pe partea cealaltă a drumului, am văzut jeep-ul vechi din parcarea Sălii Veteranilor, cel cu plăcuțe de California.

— Al tău? l-am întrebat pe Adam.

— Din păcate.

— Ce mai drum.

— Un drum lung. Într-un jeep, un drum foarte, foarte lung. Cred că am dat gata vreo două plinuri de data asta. Depășirea vitezei legale este aproape imposibilă. Iar depășiri? Nici vorbă. Ar fi mai ușor să conduc PESTE mașinile din trafic. Data viitoare, îmi strâng bani să iau avionul.

— Așa zici de fiecare dată, l-a împuns Paige. Robert ți-ar cumpăra un bilet de avion oricând, dar mereu refuzi. Îți place să conduci vechitura aia.

— Roșeața alungă romantismul. Încă o... Rahat!

M-am uitat înainte și am văzut un Yukon imens dând înapoi în locul din fața jeep-ului lui Adam. Spațiul era de abia suficient cât să încapă o mașină compactă. Matahala SUV a continuat să dea înapoi până când a ajuns la doar câțiva centimetri de bara din față a jeep-ului. O altă mașină era parcată la mai puțin de treizeci de centimetri de spatele jeep-ului.

— Hei! a strigat Adam alergând spre Yukon. Așteaptă!

O femeie la vreo patruzeci de ani de pe locul pasagerului s-a întors și l-a fixat pe Adam cu o privire lipsită de expresie.

— Sunt blocat în spatele tău, a explicat el afișând un rânjet larg. Poți ieși un pic? O dau eu pe a mea afară și așa o să ai destul loc.

Fereastra pasagerului era coborâtă, dar femeia nu i-a răspuns. S-a uitat spre șofer. N-au schimbat niciun cuvânt. Ușa șoferului s-a deschis și a coborât un bărbat într-un tricou de golf. Soția lui a făcut și ea la fel.

— Hei! le-a strigat Adam. M-ați auzit? M-ați blocat. Dacă dați un pic în față, ies într-o secundă.

Bărbatul și-a apăsat telecomanda. Alarma s-a activat. Soția lui i s-a alăturat și amândoi s-au îndreptat spre restaurant.

— Nemernici, a mormăit Paige. Și-au luat o sugativă de benzină de cincizeci de mii de dolari și cu ea și-au luat și tot drumul ăsta nenorocit.

— Vorbesc eu cu ei, am spus eu. Poate că ascultă de o femeie.

— Nu.

M-a apucat de mână.

— Îi prindem pe ceilalți din urmă și ne întoarcem după jeep mai târziu.

— Mă duc doar să vorbesc cu ei.

S-a uitat spre Adam, care o pornise după cuplu.

— Nu de tine mi-e teamă.

Bărbatul se întorsese acum, buzele mișcându-i-se în timp ce-i arunca niște insulte lui Adam.

— Ce ai zis, mă? i-a strigă Adam.

— Vai, la naiba! a murmurat Paige.

Bărbatul i-a întors spatele lui Adam.

— Mă, ce-ai zis?! a zbierat Adam.

În timp ce Adam avansa spre bărbat, am luat într-o fracțiune de secundă decizia să intervin. Încercam să fim discreți și nu puteam să ne permitem să atragem atenția asupra noastră cu un scandal care ar putea implica poliția. Adam ar fi trebuit să știe asta, dar presupun că și cei mai calmi tineri pot fi victimele unei răbufniri de testosteron.

M-am întors să mă iau după Adam, dar Paige m-a apucat de braț.

— Așteaptă, mi-a spus. Nu te...

Am îndepărtat-o și am început să alerg, ignorându-i pașii care se țineau după mine și strigătele de avertizare. Apropiindu-mă mai mult de Adam, am simțit miros de foc. Nu fum, sau lemn arzând, sau sulf, ci mirosul fin de foc în sine. Ignorându-l, l-am apucat pe Adam de încheietură și l-am tras înapoi.

— Lasă-l în pace, i-am spus în timp ce se întorcea. Jeremy ne poate duce el...

Adam se întorsese acum cu fața la mine și am înțeles de unde venea mirosul de foc. Ochii lui luceau roșiatici. Albul era de un roșu luminiscent, strălucind furie absolută, fără limite.

— Ia-ți mâinile de pe mine! a tunat el spre mine.

Nu mai era nicio urmă din vocea lui Adam în cuvinte, nici urmă de el pe fața lui. Emana căldură în valuri din tot corpul. Era ca și cum ai stai aproape de un rug. Transpirația îmi ieșea prin pori. Mi-am întors

fața de la căldură, încă ținându-l de încheietură. M-a apucat și el pe mine, fiecare mână ținând un antebraț. Ceva a sfârâit. Am auzit mai întâi zgomotul, am avut o secundă să mă întreb ce era, apoi o durere orbitoare mi-a pătruns prin brațe. Mi-a dat drumul iar eu am făcut câțiva pași împleticiți înapoi. Echimoze roșii mi-au apărut pe fiecare antebraț.

Paige m-a apucat de spate, susținându-mă. Am împins-o și m-am întors spre Adam. Se îndepărta cu pași mari spre o alee pustie.

— Este în regulă, m-a asigurat Paige. Se va controla acum.

Explorerul a apărut de după colț. I-am făcut semn cu mâna lui Jeremy să oprească și am deschis larg ușa pasagerului înainte ca SUV-ul să se oprească de tot. Pe când săream înăuntru, privirea lui Jeremy s-a oprit pe mâinile mele arse iar dinții i s-au încleștat, dar n-a spus nimic. A așteptat până m-am urcat înăuntru, apoi a apăsat accelerația.

DISECȚIE

În timp ce Jeremy conducea, i-am explicat ce se întâmplase. Odată ieșiți din oraș, Jeremy a oprit la o benzinărie, a parcat în fața unei cabine telefonice și a coborât. Câteva minute mai târziu s-a întors și ne-a scos pe autostradă.

— Ruth? am întrebat eu.

— I-am spus că nu ne întoarcem la adunare în seara asta. A aflat ce s-a întâmplat. Era foarte umilă. A întrebat dacă venim în cazul în care se mai strâng din nou mâine. Am spus că nu știu, așa că vrea s-o sun înapoi diseară când o să știe ce au decis.

— O s-o suni?

— Probabil. Prioritatea mea este să protejez Haita. Pentru a face asta, va trebui să ne alăturăm acestor oameni temporar, în timp ce ei investighează această amenințare. Ei au resurse pe care nu le putem egala. La cină am discutat despre proiecția astrală pe care o fac șamanii și sună ca o unealtă de neprețuit pentru a afla mai multe despre oamenii cu care te-ai confruntat tu la Pittsburgh. Dincolo de asta, totuși, nu am nicio intenție de a rămâne prin preajmă să-i ajut. Noi ne purtăm singuri bătălile.

În liniștea care a urmat, am reflectat asupra zilei pe care am petrecut-o, asupra copleșitoarelor lucruri pe care le descoperisem. Copleșitoare pentru mine, cel puțin. Jeremy părea nu numai defazat dar nesurprins de nimic. Puteam pune asta pe seama calmului său, dar răspunsul lui la orice părea prea calm, chiar și pentru el.

— Ai știut, l-am stârnit eu. Ai știut că mai există și alte... chestii. În afară de noi.

— Am auzit zvonuri. Când eram copil. Nopți lungi, după o Întâlnire, ocazional venea vorba despre posibilitatea existenței altor creaturi, vampiri, vrăjitori și alții asemenea. Cineva și-a amintit de un unchi care o dată s-a întâlnit cu o ființă cu puteri ciudate, genul ăsta de povești. Cam la fel cum dezbat oamenii existența extratereștrilor sau a fantomelor. Unii credeau. Majoritatea nu.

— Tu credeai?

— Pare improbabil ca noi să fim singurele ființe legendare cu baza în realitate.

A condus în liniște un moment, apoi a continuat.

— Odată, nu cu mult înainte de moartea sa, bunicul mi-a povestit că bunicul lui pretindea să fi stat într-un consiliu al unor ceea ce Ruth numește „ființe supranaturale". Bunicul meu a bănuit că povestea fusese o simplă vedenie confuză a unui bătrân, dar s-a gândit să-mi transmită și mie mai departe. Dacă era adevărat, dacă existau și alte creaturi, atunci cineva din Haită trebuia să fie conștient de această posibilitate.

— N-ar fi trebuit ca toată lumea din Haită să fie conștientă de această posibilitate? am întrebat eu. Fără supărare, Jer, dar eu aș fi apreciat o avertizare.

— Ca să fiu sincer, nu mi-a trecut niciodată prin minte. N-am încercat niciodată să descopăr dacă povestea bunicului meu era adevărată sau nu. Ideea părea irelevantă. N-am niciun interes în alte ființe și suntem mai în siguranță dacă nici ele n-au vreun interes în noi. Da, presupun că unul dintre voi ar putea din întâmplare să se intersecteze cu una, dar având în vedere cât de puțini ca noi există și cât de puțini ca ei există, șansele să vă întâlniți și mai cu seamă să vă și recunoașteți păreau infinitezimale. Cu siguranță nu s-a mai întâmplat niciodată înainte, nici în viața mea, nici în a bunicului meu. Acum se pare că aceste vrăjitoare au știut de noi de foarte mult timp. N-am luat în calcul niciodată această posibilitate.

— Recunoști că ai făcut o greșeală?

Buzele lui s-au schimonosit în cel mai slab zâmbet.

— Recunosc că a fost o scăpare. Ar fi o greșeală numai dacă m-aș gândi la această posibilitate și aș alege să o ignor.

— Dar dacă vârcolacii au stat în acel consiliu la un moment dat, de ce nu-i trecut în Moștenire? am spus eu făcând referire la cartea de istorie a Haitei.

— Nu știu. Dacă, așa cum spune Ruth, vârcolacii au plecat din consiliu, s-ar putea ca tot ei să fi ales să elimine acel capitol de istorie din Moștenire.

— Poate pe bună dreptate, am spus eu trecându-mi degetele peste brațele arse.

Jeremy s-a uitat scurt la mine și a încuviințat.

— Poate că da.

*

La cabană, Jeremy mi-a spălat și mi-a bandajat rănile, apoi m-a întrebat dacă eram pregătită de culcare sau voiam să mai stau treză.

— Tu mai stai? l-am întrebat eu.

— Dacă stai tu.

— Dacă stai tu, stau și eu, dar dacă ești obosit?...

— Nu ești obo...

Jeremy s-a oprit. O jumătate de zâmbet i-a fluturat de-a lungul buzelor și mi-am dat seama la ce se gândea. Am fi putut continua așa toată noaptea, nici unul dintre noi nedorind să-și expună o părere care ar putea să îl deranjeze pe celălalt. Cu Clay sau Nick sau Antonio, îmi făceam cunoscute dorințele și părerile fără ezitare. Supraviețuirea celui mai zgomotos. Cu Jeremy, politețea lui fără greșeală mi-a resuscitat educația primită, astfel că o simplă alegere putea evolua într-o nesfârșită farsă gen „după tine", „nu, insist, după tine". Dacă Clay ar fi fost aici, ar hotărî el în locul nostru chiar înainte de a doua tură a dansului. Fără el însă, eram pe cont propriu.

— Voi mai sta un pic, am spus eu.

— Îți țin companie.

— Nu trebuie.

— Știu. Vom sta pe verandă. Du-te afară și pregătesc o gustare.

Am ieșit. Câteva minute mai târziu, Jeremy m-a urmat cu două pahare de lapte și o pungă de fursecuri.

— Nicio tărie prin preajmă să îndulcească durerea, s-a scuzat el oferindu-mi laptele. Va trebui să te mulțumești cu un confort minim.

Jeremy s-a așezat lângă mine. Ne-am uitat peste apă câteva minute, rontăielile din fursecuri făcând ecou în liniște. Fumul de la un foc de tabără plutea peste lac.

— Ar trebui să facem un foc, am propus eu într-o doară.

— N-avem chibrituri.

— La naiba. Unde-i Adam cand ai nevoie de el?

Jeremy mi-a arătat un zâmbet.

— Vom face un foc pentru tine la Stonehaven. Destule chibrituri acolo. Și bezele. Dacă aș reuși să-mi amintesc până atunci cum să sculptez o frigăruie.

— Știi cum?

El a chicotit.

— Greu de crezut, nu zici? Da, am făcut ceva camping copil fiind. Dominic obișnuia să închirieze o cabană în fiecare vară, îi scotea pe Tonio și pe frații lui din oraș înapoi în natură. Mă luau cu ei.

Cum Jeremy s-a afundat apoi în tăcere, m-am chinuit să mă gândesc la o cale de a-l face să mai vorbească. Jeremy nu discuta despre copilăria lui. Niciodată. Aveam indicii de la alții că nu a fost cea mai idilică tinerețe, dar Jeremy păstra discreție asupra subiectului. Acum că deschisese acea fereastră, n-aveam de gând s-o las să se închidă așa ușor.

— Unde mergeați? l-am întrebat.

— Nu prea departe. Vermont, New Hampshire.

— A fost distractiv?

Un alt zâmbet.

— Foarte. Nu îmi păsa de partea cu întoarcerea în natură. Stonehaven le are pe toate astea. Dar mă lăsa pe mine și pe Tonio să ne jucăm ca niște copii adevărați, să ne jucăm cu alți copii. Bineînțeles, am întâlnit alți copii la școală. Dar mergeam mereu la școli particulare. Ca Alpha, Dominic impunea asta pentru fiii Haitei. Dacă tații lor nu-și puteau permite să-i trimită, plătea el pentru asta. Control strict al mediului. Acasă la sfârșit de săptămână și de sărbători, interacțiune minimă cu oamenii. În vacanțe, totuși, ne lăsau liberi, atâta vreme cât foloseam nume false și restul.

— Trebuia să folosiți nume false? Câți ani aveați?

— Tineri. Tonio era mai mare, bineînțeles. Dar eu eram cel care inventa poveștile noastre. Era nostim, de fapt, să inventez o nouă identitate în fiecare vară. Într-un an eram mici nobili veniți în vizită din Anglia. Accentele noastre erau groaznice. Într-un alt an eram odraslele răzgâiate ale unor mafioți. Tonio adora povestea asta. Îi dădea ocazia să-și exerseze italiana și să îi facă pe bătăușii locali să tremure.

— Îmi și imaginez.

— Ne-am distrat grozav, până când copiii au început să ne ofere banii lor de înghețată. Tonio a tras atunci linie. Integritate mai întâi de toate, chiar dacă însemna să refuzăm supliment de mâncare. Dezbăteam dacă să recunoaștem că întreaga poveste cu mafia era o glumă când a apărut Malcolm să mă ducă înapoi la Stonehaven. Devreme ca întotdeauna.

Malcolm fusese tatăl lui Jeremy, deși nu l-am auzit niciodată pe Jeremy spunându-i oricum altfel decât pe numele mic.

— I s-a făcut dor de tine? l-am întrebat.

Jeremy a izbucnit în râs. Nu genul lui de chicot sau zâmbet, ci un hohot de râs care m-a speriat atât de tare că aproape mi-am scăpat fursecul.

— Nu, mi-a explicat el după ce s-a liniștit. Malcolm cu siguranță nu îmi ducea dorul. Făcea asta în fiecare vară, trecea să vadă ce fac. Dacă mă distram, ceea ce se întâmpla de fiecare dată, decidea că venise vremea să mă întorc acasă.

N-am știut ce să spun la asta, așa că nu am spus nimic. Jeremy a continuat.

— După câțiva ani, am început să îi dejoc planurile. Imediat ce ajungea Malcolm, aveam un atac imens de dor de casă. Foarte nefericit. Abia așteptam să plec. Atunci, bineînțeles, mă făcea să stau tot restul

verii. Fraţii Sorrentino intrau şi ei în joc. Ştiau cum era pentru mine acasă.

Mi-a aruncat un zâmbet sec.

— Tu, Clayton şi eu. Trei colegi, toţi cu copilării nefericite. Ce şanse ar fi?

— Clay a avut o copilărie bună.

— Cu excepţia cazului în care a fost transformat în vârcolac la vârsta de cinci ani şi şi-a petrecut următorii câţiva ani ascunzându-se în mlaştină, mâncând şobolani şi beţivi.

— Mă refeream după perioada aia. După ce l-ai salvat tu. Spune mereu că a avut o copilărie bună la Stonehaven.

— Când nu era exmatriculat din şcoală după ce diseca hamsterul clasei?

— Care cică era deja mort.

Jeremy a chicotit.

— Parcă-l mai aud şi acum spunând asta. Treizeci de ani mai târziu şi încă îl pot auzi perfect. Prima întâlnire a lui Clay cu Haita. Încerc să pretind că totul e bine, să nu las pe nimeni să afle de exmatriculare. Apoi Daniel apare zbierând şi anunţă întreaga Haită: „Pe Clayton l-a dat afară din şcoală fiindcă a spintecat un porcuşor de guineea!" Clay vine plângând în cameră, se duce direct la Daniel, se uită în sus la el – erau de aceeaşi vârstă, dar Clay era cu cel puţin un cap mai mic – şi strigă: „Era deja mort!..."

— Ceea ce explică totul.

— Absolut, a zâmbit Jeremy şi şi-a scuturat capul. Între disecarea mascotei clasei şi marele fiasco cu animalele de jucărie, trebuia să pun la îndoială dacă eram făcut pentru un părinte surogat.

— Animale de jucărie?

— Clay nu ţi-a spus despre asta?

Jeremy şi-a golit paharul, l-a luat pe al meu şi s-a ridicat. L-am apucat de piciorul pantalonului.

— Spune-mi.

— Când mă întorc.

Am gemut şi am aşteptat. Şi am aşteptat. I-a luat mult prea mult să toarne laptele ăla. Jucând totul pentru efect maxim.

— Animale de jucărie, i-am reamintit când s-a întors în sfârşit.

— Corect. Clay avea probleme cu alţi copii la şcoală. Presupun că ştii asta.

Am încuviinţat.

— Nu se adapta şi nu încerca. Mic pentru vârsta lui. Antisocial. Accentul făcea totul şi mai rău. M-am interesat în legătură cu asta când l-am întâlnit. A spus că trăise în statul New York timp de douăzeci

de ani, dar părea că tocmai coborâse din trenul de Louisiana. Spusese că atunci când era copil alți copii râdeau de accentul lui. Așa că l-a păstrat. Logica perversă a lui Clay.

— Orice să îl facă aparte. Deci, după dezastrul cu hamsterul, l-am educat acasă până în toamna următoare, apoi l-am trimis la o altă școală și i-am cerut directorului să mă anunțe în legătură cu orice problemă de comportament. Jur că am petrecut trei după-amiezi pe săptămână în ședințe cu părinții. Majoritatea erau încă lucruri minore, dar într-o zi profesorul a spus că au apărut probleme în timpul recreațiilor. Ceilalți copii se plângeau că îi urmărea, îi privea intens, treburi d-astea.

— Îi pândea, am înțeles eu. Căutându-le slăbiciunile.

— Exact. Acum, eu nu eram îngrijorat că le-ar face ceva. Eram foarte strict asupra acestui aspect. Nu avea voie să-și devoreze colegii de clasă.

Jeremy și-a dat ochii peste cap.

— Când alți părinți își atenționează copiii să nu vorbească cu străinii, eu trebuia să-l atenționez pe al meu să nu îi mănânce. În sfârșit, profesorul ăsta îmi spune despre Clay că nu arată un interes în preocupările normale din recreație, cum ar fi să se joace cu jucării. Jucării! Știam eu că omisesem ceva. Clay era cel mai necopilăros copil pe care îl cunoscusem vreodată, așa că tindeam să uit că ar trebui să facă lucruri specifice vârstei lui. După ședință, am mers direct la magazinul de jucării și am cumpărat saci de jucării. El le-a ignorat pe toate... toate mai puțin un set de animale din plastic: vaci, cai, oi, cerbi, cămile și așa mai departe. Le lua în camera lui și stătea acolo ore întregi. M-am felicitat în legătură cu marea mea inspirație, presupunând că i-au plăcut animalele pentru că simțea un fel de legătură cu ele. Apoi am găsit cartea.

Jeremy a făcut o pauză.

— Ce carte? am întrebat eu știind că trebuia să o fac.

— Ghidul lui Gibson asupra anatomiei animale. O furase de la biblioteca școlară și îndoise colțurile câtorva pagini. Așa că am aruncat o privire mai atentă asupra jucăriilor din plastic. Erau toate însemnate cu X-uri roșii marcate strategic.

— Identificând organele vitale, am spus eu. Pentru vânătoare.

— Exact.

— Și ce ai făcut?

— I-am ținut o prelegere lungă despre furt și l-am obligat să returneze cartea imediat.

Mi-am aruncat capul pe spate și am izbucnit în râs. Jeremy și-a pus mâna în jurul taliei mele, un gest rar de apropiere pe care l-am savurat cât mai mult posibil.

— Ce zici de o alergătură? m-a întrebat el după câteva minute. Ne-ar face bine amândurora să alungăm măcar o parte din stres după ziua de astăzi.

Începuse să mă prindă oboseala, dar nu i-aș fi spus niciodată. Vârcolacii preferă să alerge împreună cu alții – instinctul de haită. La fel ca și la alte lucruri, Jeremy era diferit. El prefera solitudinea când se transforma. Uneori ni se alătura într-o vânătoare cu Haita dar rar mergea la o alergare normală cu un partener. Așa că, atunci când îmi oferea el ocazia, aș fi putut fi gata să pic de oboseală și nu l-aș fi refuzat.

Am intrat în pădure, luând-o pe cărare până când am ajuns destul de adânc să găsim locuri pentru transformarea noastră. Mersesem de vreo 6 metri când Jeremy s-a întors să se uite peste umărul meu.

— Ce e? l-am întrebat eu.

— Faruri de mașină încetinind în vârful aleii, a murmurat el.

Aleea cobora abrupt de la drum până la cabană, lăsând mașina pe vârful dealului, așa că tot ce puteam vedea era strălucirea luminilor gemene. Așteptând, luminile au dispărut iar huruitul motorului s-a stins. O portieră s-a deschis și s-a închis. Pași s-au apropiat de marginea dealului. O piatră pocni de sub un pantof, rostogolindu-se zgomotos pe pantă. O pauză. Cineva asculta un răspuns la zgomot. Apoi șoapta ierbii înalte împotriva picioarelor greoaie. O strălucire de întuneric deasupra noastră, mișcare fără formă. Apoi mișcându-se la sud, în direcția vântului. Intenționat în direcția vântului. Un copac a scârțâit în dreapta noastră. Am tresărit. Doar vântul.

Jeremy privea, asculta, adulmeca, numai o încordare în falcă trădându-i tensiunea. M-am uitat la el, dar el nu s-a uitat înapoi. Prea ocupat să privească. Și să aștepte. Târșâitul crengilor rupte sub picioare. Liniște iarăși. Un cufundar a țipat pe lac. Din nou am tresărit. Apoi o piatră s-a rostogolit în jos pe versantul din dreapta mea. Întorcându-mi privirea, am surprins o mișcare nedefinită în stânga mea. Direcția greșită. Rahat. Prea târziu. Nedefinitul sărise pe mine, secerându-mi picioarele de sub mine. M-au apucat niște mâini în timp ce mă prăbușeam, întorcându-mă pe spate și prinzându-mi brațele de-o parte și de alta. M-am izbit de pământ cu atacatorul deasupra mea.

OASPEȚI

— Ți-a fost dor de mine? m-a întrebat Clay rânjind.

Mi-am adunat forțele și l-am aruncat peste cap drept într-o stivă de lemne pentru foc. Lemnele s-au răsturnat peste el, lăsându-l fără suflu.

— Cred că nu! a șuierat el, încă rânjind.

— Pot să-l omor? l-am întrebat pe Jeremy. Te rog!

— Desfigurează-l, dar nu-l ucide. S-ar putea să mai avem nevoie de el.

Jeremy i-a întins o mână lui Clay și l-a ridicat în picioare cu ceva mai multă forță decât ar fi fost nevoie.

— Mă bucur să văd că ai primit mesajul meu, dar nu credeam că poți veni aici așa de repede. Ai avut vreo problemă să pleci de la curs?

Nu, Clay nu era student la Universitatea din Michigan. Era profesor. Mă rog, nu chiar profesor. Adică, nu unul permanent. Era cercetător pe antropologie și ocazional ținea scurte prelegeri, dar nu pentru că-i plăcea – lui Clay nu-i plăcea să facă nimic care avea legătură sau îl aducea în contact cu oamenii – ci pentru că intruziunea ocazională în lumea relațiilor academice interpersonale era un rău necesar cu care-și menținea rețeaua de contacte și implicit munca. Mulți dintre cei care-l întâlniseră pe Clay și aflaseră cu ce se ocupă spuneau ceva de genul „Am crezut că aveți nevoie de doctorat să puteți face asta". În mod evident, imaginea lui Clay și diploma de doctorat nu mergeau împreună. Bine, sigur că își luase doctoratul – pot garanta eu pentru asta, căci văzusem diploma pe fundul sertarului cu șosete. Mulți dintre cei care l-au întâlnit pe Clay puteau fi iertați totuși pentru greșeală. El nu se exprima cum ar fi făcut-o cineva cu o diplomă superioară. Și cu siguranță nimic din aspectul lui nu trăda acest fapt. Clay era unul dintre acei oameni detestabili, binecuvântați atât cu un nivel de inteligență genială, cât și cu o înfățișare incredibil de frumoasă. Ochi albaștri, păr cârlionțat blond închis și o față dură extrase direct de pe copertele revistelor. Combină asta cu un corp puternic și obții un pachet care nu ar trece neobservat în mijlocul spectacolului Chippendales. Ura asta. Clay s-ar fi bucurat foarte tare să se trezească într-o dimineață și să se descopere transformat în genul de tip care să aibă

parte de priviri languroase doar când și-ar fi desfăcut șlițul. Eu, pe de altă parte, creatură superficială cum sunt, n-aș fi prea mulțumită.

Clay i-a spus lui Jeremy că prelegerile sale făceau parte dintr-un curs interimar, așa că n-a avut nicio problemă să vorbească cu profesorul titular și să-și reprogrameze partea lui pentru sfârșitul semestrului. În timp ce el dădea explicațiile, eu îmi exersam matematica de clasa a treia.

— I-ai lăsat lui Clay un mesaj pe telefonul meu mobil, pe care l-a luat cu el la Detroit, corect? am întrebat eu.

Jeremy a încuviințat.

— Și când i-ai lăsat mesajul?

— Înainte de cină. După ce te-ai așezat cu Cassandra la masă am folosit telefonul public din holul restaurantului.

— Aha. Deci acum vreo patru ore. Deci presupunând că dumnealui a ales cea mai scurtă rută din Detroit, prin Ontario, în Quebec și tot așa, asta înseamnă mai bine de o mie de kilometri. Un Porsche gonind, să spunem, cu cel puțin 140 kilometri la oră, fără opriri sau încetiniri, ar parcurge în cel puțin șapte ore tot drumul. Observă cineva o problemă matematică?

— Nu eram chiar în Detroit când a sunat Jer, a spus Clay.

— Așa.

— Eram ceva mai... aproape.

— Cât de aproape?

— Hm, să spunem... Vermont.

— Obsedat nemernic! Ai fost aici tot timpul, nu? Ce-ai făcut, ne-ai urmărit?

— Te protejam.

Am rezistat impulsului de a da cu piciorul în pământ. Nu era cea mai matură cale de a porni o ceartă, dar uneori frustrarea scoate maturitatea din discuție. Clay avea acest efect asupra mea. Am izbit totuși cu piciorul în pământ.

— N-am nevoie de protecție, m-am răstit. În câte confruntări am fost implicată? Prea multe ca să mai număr. Și nimeni nu m-a omorât încă, ce zici?

— A, iată o logică bună. Să aștept până o face cineva, drăguță? De-abia atunci am voie să te apăr? Să-ți păzesc mormântul, poate?

— Ți-am ordonat să stai în Detroit, Clayton, i-a amintit Jeremy.

— Ai spus că n-am DE CE să vin, a subliniat Clay. N-ai spus că n-am VOIE.

— Ai înțeles exact ce-am vrut să spun, a încheiat Jeremy. Vom discuta despre asta mai târziu. Acum hai înapoi la cabană să te punem la curent cu ce nu știi.

Ne-am îndreptat spre cabană. Când aproape am ieșit din pădure, Jeremy s-a oprit și a ridicat o mână, semnalându-ne să facem liniște.

— Ai închiriat o camionetă? i-a șoptit lui Clay.

— Nu, o rablă mică. M-am gândit că Boxsterul ar fi un pic prea evident pentru zonele astea. De ce?

I-a urmat privirea lui Jeremy.

— Aia nu-i a mea.

M-am uitat și eu spre vârful dealului și am văzut o camionetă parcată la capătul aleii.

— Cât e ceasul? a întrebat Clay.

— Prea târziu pentru giugiuleală, i-am confirmat eu. Prea devreme pentru vânătoare sau pescuit.

— Aș spune că avem oaspeți, a concluzionat Jeremy. Eu stau la pândă. Voi doi dați roată cabanei și întâmpinați oaspeții.

Clay și cu mine am ieșit tiptil din pădure. Partea dinspre sud a cabanei era întunecată și tăcută. Am tras cu urechea și am auzit foșnet de frunze moarte dinspre nord. I-am făcut semn cu mâna lui Clay să o ia pe partea dinspre lac, iar eu m-am strecurat pe alee.

Pe partea dinspre nord a cabanei mi-am găsit prada, un singur individ stând de pază. M-am furișat printre copaci până când am ajuns în dreptul lui. Era la vreo cincizeci de ani, dar cu fizicul și postura unui om de douăzeci și cinci. Stătea drept, cu ochii ațintiți spre drum, fără să clipească. Un profesionist. Militar în rezervă, probabil, având în vedere tunsoarea scurtă și hainele atât de țepene încât bănuiam că-și apreta până și lenjeria. Își ținea arma în partea dreaptă, mâna pe lângă corp dar încordată, gata să o ridice și să tragă precum o jucărie mecanică. De unde își recruta Winslow oamenii? Din revista Mercenarul? După cum apăreau tipii ăștia ca ciupercile, părea că-și cumpărase o întreagă armată.

Clay a ieșit din pădure, venind prin spatele tipului înarmat. Mi-a prins privirea printre copaci. Am dat din cap și m-am lăsat pe vine. În timp ce pășea tiptil spre individ, s-a auzit țipând un bețiv scandalagiu de pe partea cealaltă a lacului. Individul s-a răsucit, dar Clay era deja în mijlocul saltului. Am sărit și eu și am lovit arma din mâna bărbatului în timp ce Clay îl apuca de gât. O ruptură seacă. Apoi liniște.

Clay a așezat încet mortul pe pământ. Am deschis încărcătorul armei. Gloanțele din interior străluceau prea puternic ca să fie din plumb. I le-am arătat lui Clay care târa cadavrul în pădure.

— Gloanțe de argint, i-am șoptit. Nu fac parte din echipamentul standard al militarului de rând.

Clay a încuviințat.

— Pe ușa din față sau pe cea din spate? l-am întrebat.

— Alege tu.

M-am îndreptat spre ușa din față. Era întredeschisă. Strecurându-mă de-a lungul peretelui, am auzit un zgomot înfundat venind din spatele cabanei – Clay, spărgând încuietoarea ușii. Când am ajuns destul de aproape să văd prin ușa întredeschisă, m-am oprit. Nicio lumină, niciun sunet, nicio mișcare nu răzbătea din interior. Cu degetul mare de la picior am deschis ușa mai larg. Tot nimic. M-am aplecat și m-am strecurat înăuntru, rămânând destul de jos încât să nu atrag atenția nimănui – și nici să nu primesc vreun glonț tras orbește la nivelul pieptului.

Ușa din față și cea din spate erau opuse una alteia, legate printr-un hol comun, așa că imediat ce am intrat înăuntru l-am văzut și pe Clay. Și-a ridicat sprâncenele într-un „Auzi ceva?" Am scuturat din cap. Pășind în camera principală, a făcut semn în sus și buzele i-au mișcat tăcute: „lumină." M-am uitat spre scări. Sus flicărea o lumină, ca o lanternă în mișcare. Clay a gesticulat de la mine la el, apoi a arătat din nou în sus. Urcam amândoi. El primul.

Urcasem trei sferturi din trepte când una a scârțâit. Era inevitabil, nu? Cred că tâmplarii fac asta intenționat, lasă cel puțin o treaptă să scârțâie pentru ca nimeni să nu se poată furișa în sus sau în jos nedetectat. Am înțepenit și am ascultat. Liniște. Clay a pășit pe următoarea treaptă, s-a aplecat și s-a întins în față, trăgând cu ochiul pe holul de sus. A dat din cap. Nimic. După o pauză, a urcat și ultimele trei trepte. S-a dus în stânga în dormitorul din spate, de unde venea lumina. Am rămas la capătul scărilor, lângă perete, păzind dormitorul, scara și pe Clay în același timp.

— Rahat! a șoptit el.

M-am întors. Jeremy folosise dormitorul din spate. El sau poate unul dintre spărgători lăsase veioza aprinsă. În fața ei, un ventilator de podea se rotea la o viteza foarte mică, paletele blocând intermitent becul, dând impresia unei lumini mișcătoare. Am dat din cap și chiar atunci s-au auzit pași la parter. Trapa de la subsol s-a trântit.

— Asta e! a zis o voce de bărbat. Nu sunt aici.

— Atunci o să așteptăm, a zis un altul. Ia-l pe Brant și plecăm.

Pași pe verandă.

— Brant a dispărut.

— Probabil se ușurează mai încolo. Ce pază de rahat! Atunci du-te și pornește camioneta! O să-și dea el seama.

Clay mi-a șoptit:

— Îi interceptez prin spate. Tu ocupă-te de ușa din față. Du-i în pădure. Departe de camioneta lor și de Jeremy.

M-am repezit spre scări, așteptându-mă să mă urmeze și Clay. Ar fi trebuit să știu la ce să mă aștept. De ce să o ia pe scări când avea la îndemână o ieșire mai teatrală? Totuși, nu era doar o creație scenică. Ieșirea lui Clay le-a distras atenția celor doi cât să nu mă audă cum fug din casă. Tocmai săream de pe verandă când s-a spart geamul de la baia de la etaj, împroșcându-i cu cioburi pe cei doi tipi. M-am uitat în sus și l-am văzut pe Clay sărind pe pământ în fața lor.

— Plecați undeva? s-a răstit el.

Înainte ca vreunul dintre ei să poată reacționa, Clay a lovit cu piciorul în pistolul pe care-l ținea în mână bărbatul din stânga. Individul din dreapta s-a rotit, m-a zărit, a ridicat arma și-a tras. M-am ferit într-o parte, dar am simțit o pișcătură în pulpa piciorului. O săgeată cu tranchilizant. Clay își dăduse seama care bărbat avea arma mai periculoasă și l-a dezarmat mai întâi pe el, lăsând arma cu tranchilizant pentru runda a doua.

Primul individ s-a ferit de următoarea lovitură de picior a lui Clay și a fugit spre pădure. Clay s-a luat după el. Celălalt bărbat aștepta privindu-mă, ținând arma cu tranchilizant pregătită pentru un al doilea foc. Mi-am scos săgeata din picior și l-am atacat. A făcut ochii mari de uimire, de parcă se aștepta ca eu să leșin pe loc. Evident că cineva care se gândea că are nevoie de gloanțe de argint pentru a omorî un vârcolac nu știa nici că avea nevoie de o doză de tranchilizant cât pentru un elefant ca să-l doboare. Când a tras a doua oară, m-am aruncat într-un placaj spre picioarele lui, le-am apucat și le-am smucit, trântindu-l la pământ. Arma a zburat într-o parte. Și-a întins mâna, dar nu spre mine, ci la stânga, întinzându-se să culeagă ceva de pe pământ. La naiba. Cealaltă armă. Arma adevărată.

M-am rostogolit în lateral și am tras un șut armei să nu poată ajunge la ea. S-a ridicat în genunchi, și-a strâns pumnul, apoi s-a oprit. Bărbații făceau deseori așa. Era ca o regulă de curtea școlii inoculată în mintea lor. Băieții nu lovesc fetele. Niciodată. De obicei ezitau numai un moment înainte să-și dea seama că există și excepții de la fiecare regulă. Totuși, mi-a lăsat timp să mă feresc, ceea ce am și făcut. L-am izbit cu pumnul drept în stomac. S-a îndoit de la jumătate, încă îngenuncheat. L-am apucat de păr și l-am izbit cu fața de pământ. Și-a revenit repede, totuși. Prea repede să-i pot frânge gâtul. Privirea i-a fugit direct spre armă. A încercat să sară după ea, dar am apucat-o eu înaintea lui, mi-am dus brațul în spate pentru elan, apoi i-am înfipt cu putere țeava în inimă. Ochii i s-au bulbucat și mai mult, a privit spre arma încolțindu-i din piept, a atins picăturile de sânge care se scurgeau din rană, s-a încruntat confuz, s-a poticnit o dată pe picioare, apoi s-a prăbușit pe spate.

Clay a ieșit din pădure, s-a uitat la bărbatul căzut, apoi și-a lăsat capul într-o parte.

— Hei, scumpo, m-a mustrat el. Trișezi. Vârcolacii nu folosesc arme.

— Știu. Mi-e atât de rușine.

A râs.

— Cum te simți după săgeată?

— Nici măcar un căscat.

— Bun, pentru că ne-a rămas unul. TIpul a intrat în smârc. M-am gândit să vin înapoi să văd dacă n-ai cumva nevoie de ajutor înainte să pornim să-l vânăm. N-o să ajungă prea departe.

— Transformați-vă, atunci, ne-a recomandat Jeremy venind în spatele nostru. Este mai sigur. Brațele tale sunt în regulă, Elena?

Am dezlipit bandajele, strâmbându-mă când le-am smuls de pe piele. De obicei ne vindecăm repede, dar procesul durează totuși mai mult de câteva ore.

— Merge, l-am asigurat eu.

— Bun. Atunci plecați. Am eu grijă de ăștia doi.

Eu și Clay am plecat să găsim un loc pentru Transformare.

*

După doisprezece ani, adusesem Transformarea la rang de știință, un set simplu de pași pe care îi urmam să-mi distrag atenția de la durerea care urma. Pasul unu: găsește un luminiș în pădure, preferabil departe de oricine altcineva, din moment ce nicio femeie, sigură pe sine sau nu, nu dorea să fie văzută în mijlocul unei Transformări. Pasul doi: dezbracă-te și împăturește-ți hainele frumos – acesta era planul, deși nu știu cum de lucrurile mele ajungeau întotdeauna să atârne, întoarse pe dos, de ramurile copacilor. Pasul trei: așează-te în poziția corespunzătoare, în patru labe, capul între umeri, încheieturile destinse, mușchii relaxați. Pasul patru: concentrează-te. Pasul cinci: încearcă să nu țipi.

Când am terminat Transformarea, m-am odihnit, apoi m-am ridicat și m-am întins. Adoram să mă întind ca lup, explorând diferența de structură, noile modalități în care mușchii ajungeau să interacționeze. Am început de la labe, înfigându-mi ghearele în sol și împingându-mă în pământ cu toate cele patru picioare. Apoi mi-am arcuit spatele, auzind una sau două vertebre pocnind, bucurându-mă de absența totală a oricărei înțepeneli de spate sau gât, micile dureri ale bipedalismului pe care oamenii învață să le accepte. Mi-am mișcat extremitatea coloanei, ridicându-mi coada pe spate, apoi lăsând-o să cadă și mișcând-o dintr-o parte-n alta, părul de pe coadă foșnind pe

picioarele din spate. În cele din urmă, capul. Mi-am rotit urechile și am căutat cel puțin un zgomot nou, poate o ciocănitoare aflată la un kilometru depărtare sau un cărăbuș săpându-și drum prin pământ lângă mine. Am făcut același lucru cu nasul, adulmecând și găsind ceva nou, bălegar de pe un câmp la opt kilometri depărtare sau trandafiri înflorind într-o grădină de țară. Nu puteam face același lucru cu ochii. Spre deosebire de celelalte, vederea era mai slabă când treceam în starea de lup, dar am clipit și m-am uitat în jur, orientându-mi vederea nocturnă. Nu vedeam în alb și negru, precum majoritatea animalelor, ci într-o paletă șterasă de culori. În cele din urmă, mi-am tras buzele într-un mârâit sfidător și mi-am scuturat capul. Gata! Mi-am încheiat încălzirea. Urmează antrenamentul.

DISTRACȚII

De când îl lăsase Clay să fugă, individul parcursese o distanță mare. Alergase cel puțin trei kilometri – toți în același perimetru circular cu raza de patru sute de metri, alergând în cerc și în zig-zag la nesfârșit. Unii oameni n-au niciun pic de orientare. Tragic, dacă stăm să ne gândim.

Clay îl împinsese într-o zonă de smârcuri unde localnicii nu aveau niciun motiv să se aventureze și de aceea nici nu făcuseră poteci. Pe măsură ce ne apropiam mai mult de el, puteam să-l auzim pe bărbat, scârțâitul bocancilor construind o hartă fonică a deplasării lui. Spre est câțiva metri, abătându-se câțiva centimetri spre sud la fiecare pas, apoi întorcându-se abrupt spre sud-vest, mergând șase metri direct spre nord, o altă întoarcere, iar câțiva pași – și practic se întorsese cam de unde plecase. Oftatul lui Clay îi vibra prin coaste. Nicio provocare. Nicio distracție.

Deja în acest moment ar fi trebuit să-l fi terminat pe tip – să intrăm după el în smârcuri, unul prin față, altul prin spate, să sărim pe el, să-i sfârtecăm gâtul și să ne întoarcem acasă. Asta ar fi fost versiunea responsabilă, să înlăturăm amenințarea fără risc sau bătăi de cap. La urma urmei, asta era o sarcină, la naiba, nu trebuia să fie și amuzant. Totuși, aveam o problemă. Noroiul. Noroiul mi se impregna între falange, iar apa rece mă stropea pe picioarele din față. Am ridicat o labă. Parcă era un cub gros și negru, noroiul acoperind fiecare păr. Cum mi-am lăsat laba jos, a alunecat în față pe terenul mocirlos. Nu puteam să lucrez așa. N-aveam siguranță. Ne rămânea o singură variantă. Trebuia să-l scoatem pe tip din smârc. Ceea ce însemna că trebuia să-l gonim. Și, la naiba, îmi părea rău de asta.

Ne-am despărțit, înconjurându-l din direcții diferite pe omul care se împleticea în noroi. Eu am luat-o pe la sud și am găsit pământul la fel de mlăștinos. Când ne-am întâlnit în partea cealaltă, Clay a făcut un semn din cap spre nord, indicându-mi că pământul era uscat acolo. M-am oprit atunci și l-am relocalizat fonic pe om. Spre sud-vest, la vreo cincisprezece metri depărtare. Clay s-a frecat de mine și a mârâit încet. Mi-a dat târcoale, frecându-se de coastele mele, coada gâdilându-mi botul, apoi a trecut pe partea cealaltă. M-am dat mai aproape, mi-am afundat botul sub gâtul lui și l-am apăsat. Anticipația tremura

prin tot corpul, o vibrație palpabilă pe obrazul meu. Mi-a adulmecat urechea și m-a mușcat ușor de vârful ei. L-am împins cu botul și apoi am făcut un pas înapoi.

— Gata? l-am întrebat din priviri.

Gura i s-a deschis într-un rânjet, apoi a plecat.

Am apucat-o prin noroi după Clay. Am mers spre sud-sud-vest. La vreo șase metri înspre sud de ținta noastră, ne-am oprit. Apoi ne-am îndreptat spre nord. În fața noastră, bărbatul se împleticea încă prin noroi, blestemându-și fiecare pas. După ce se convinsese că a scăpat de Clay de câțiva kilometri buni, plănuia să iasă din ceea ce părea cel mai mare smârc din America de Nord. Pe măsură ce ne apropiam, am încetinit, încercând să reducem zgomotul pe care-l făceam. Nu că ar fi contat prea mult. Individul era atât de absorbit în încercarea de a scăpa din mlaștina fără capăt încât puteam probabil să ne legăm castaniete și tot nu ne-ar fi auzit. Ne-am apropiat la câțiva metri de el și ne-am oprit. Deși briza bătea din spatele nostru, ajunsesem acum destul de aproape să-i simțim mirosul chiar și împotriva vântului. Clay s-a frecat de mine să-mi atragă atenția. Când m-am uitat spre el, și-a ridicat botul spre cer, mimând un urlet. Am pufnit și-am scuturat din cap. Avertizarea prăzii își avea farmecul ei, dar eu voiam să încerc ceva diferit.

M-am strecurat printre boscheții deși. Când mirosul bărbatului m-a înecat, am făcut o pauză și i-am verificat direcția. Mergea spre nord, cu spatele întors spre mine. Perfect. Mi-am coborât capul, mi-am lăsat burta pe noroi și m-am târât până l-am putut vedea pe individ împiedicându-se prin niște tufișuri. Putea la fel de bine să se ducă printre copacii rari, dar el se împleticea în beznă, pentru că fie își pierduse lanterna, fie o lăsase partenerului său mort. În afară de tufișuri, zona din jurul lui era liberă. M-am dat înapoi – îmi venea mult mai greu să-mi coordonez mișcările ca lup decât ca om. Clay s-a apropiat de mine. Când l-am simțit lângă mine, mi-am coborât pieptul și mi-am avântat fundul în aer. El a mârâit și și-a aplecat capul într-o parte, un clar „Ce dracului ai de gând?" Am pufnit, m-am ridicat și am repetat gestul, de data asta balansându-mă în față și în spate. I-a luat o secundă, dar în cele din urmă m-a înțeles. S-a mai frecat de mine încă o dată, împungându-mă cu botul în grumaz. Apoi s-a întors și a pornit în fugă spre nord-vest.

M-am dus din nou spre nord, strecurându-mă doar câțiva centimetri înainte să-l văd pe om. Se afundase în apă până la glezne, blestemând la fiecare pas. Mi-am rotit urechile spre dreapta și am prins sunetul labelor lui Clay plescăind prin noroi. Când a ajuns în dreptul meu, s-a oprit, ochii lui albaștri strălucind în noapte. Nu trebuia să-i comunic

poziția pe care o aveam. Blana mea palidă strălucea mereu, mai puțin sub cerul întunecat. Întorcându-mă spre bărbat, i-am reverificat poziția. Avansase probabil doi pași între timp. Am adăugat încă jumătate de metru în plus poziției mele. Apoi m-am aplecat, cu pieptul în jos, crupa în aer, bâțâind din coadă în timp ce mi-am ajustat poziția și mi-am testat picioarele din spate. Sus, jos, într-o parte, în cealaltă, din nou jos, încordat, fixat... perfect. M-am concentrat apoi pe picioarele din față, încordându-mi mușchii. O ultimă verificare a țintei. Nicio schimbare de poziție. Bun. Acum lansarea.

Am plutit prin aer. Vegetația de sub mine a scrâșnit la decolare. Bărbatul m-a auzit, s-a întors și și-a ridicat mâinile să se ferească de mine, neobservând că traiectoria mea nu m-ar fi adus nici la un metru de el. Am aterizat în dreapta lui. Mi-am lăsat capul să cadă între umeri și am mârâit. Ochii i-au strălucit de la suprindere la înțelegere. Asta am vrut, de aceea nu-l lăsasem pe Clay să-l avertizeze. Voiam să-i văd expresia când înțelegea exact ce avea în față, pentru prima dată să nu mă confunde nimeni cu vreun lup sau câine sălbatic. Am vrut să-i văd înțelegerea situației, groaza și, în cele din urmă, panica eliberându-i vezica. S-a holbat lung la mine, cu fălcile deschise, fără să miște nicio parte din corp, nici măcar să respire. Apoi l-a lovit panica. S-a răsucit și aproape s-a împiedicat de Clay. A răcnit atunci, țipătul iepurelui îngrozit. Clay și-a retras buzele, colții strălucindu-i în lumina lunii. A mârâit și bărbatul s-a repezit în cel mai mare luminiș, la nord, spre pământul uscat.

Nu era cine știe ce urmărire în smârcuri, cam ca doi luptători în noroi urmărindu-l pe al treilea, toți trei alunecând mai mult decât alergând. Odată ajuns pe pământ uscat, bărbatul a rupt-o la sănătoasa. Ne-am luat și noi după el. Era o cursă nedreaptă. Alergând liber, un lup este mai rapid decât majoritatea atleților profesioniști. Individul era în formă excelentă, dar nu un profesionist, plus că avea dezavantajul epuizării, al panicii care-l cuprinsese și al vederii nocturne slabe. Am fi putut să-l prindem cu un simplu sprint. În schimb noi am încetinit într-o alergare ușoară. Trebuia să-i acordăm insului o șansă, corect? Bineînțeles, corectitudinea era singura noastră motivație. Nu încercam deloc să prelungim urmărirea.

Am fugit după el mai bine de un kilometru și jumătate peste un câmp deschis. Duhoarea panicii umane năvălea asupra noastră, umplându-mi nasul și saturându-mi creierul. Pământul zbura sub picioarele mele, mușchii contractându-se și extinzându-se într-o sincopă atât de absolută încât sentimentul era aproape la fel de potent ca mirosul fricii lui. Respirațiile lui obosite gâfâiau precum șmirghelul în liniștea nopții. Am blocat zgomotul, ascultând în schimb respirația

constantă a lui Clay, care alerga lângă mine. O dată sau de două ori, Clay s-a dat destul de aproape încât s-a șters de mine. Beția urmăririi devenise completă. Atunci, cu un nou miros purtat de adiere, realitatea a preluat conducerea. Vapori de motorină. Era un drum în față. Un sentiment de alarmare m-a străbătut, apoi s-a șters într-un val de bun-simț. Era aproximativ ora trei dimineața într-o zi de luni în mijlocul unui ținut de cabane. Șansele să dăm peste un trafic aglomerat în fața noastră erau egale cu zero. Șansele să ne întâlnim cu o mașină erau aproape la fel de mici. Tot ce trebuia să facem era să-l împingem pe individ să traverseze drumul și să ne continuăm goana.

Deși puteam încă să adulmec motorină, vaporii nu erau amestecați cu mirosul de asfalt. Un drum de țară. Și mai bine. Am trecut peste un dâmb și am văzut drumul în față, o bandă maronie goală unduind printre dealuri. Bărbatul a escaladat șanțul de pe marginea drumului. În timp ce săream peste movilă, am văzut o străfulgerare în josul drumului pentru o secundă, apoi a dispărut. M-am oprit. Pentru moment, peste tot era întuneric. Apoi străfulgerarea a apărut din nou. Două luminițe rotunde, în depărtare, șerpuind peste dealuri. Bărbatul le-a văzut și el. Și-a găsit o ultimă rezervă de putere și a sprintat spre vehiculul care se apropia, agitându-și brațele în aer. Clay s-a năpustit din urmă. În timp ce mașina cobora în ultima vale, Clay a sărit peste drum, s-a repezit la individ și l-a aruncat dintr-o lovitură în celălalt șanț. O camionetă a apărut peste ultimul deal, o barcă cu motor troncănind în remorca din spate. A trecut pe lângă noi și și-a continuat drumul.

Am alergat în partea cealaltă. Clay și individul se luaseră la trântă pe fundul șanțului, Clay mușcând, încercând să-l prindă ca lumea pe bărbatul care se chinuia să scape. Amândoi erau acoperiți cu noroi, făcându-i sarcina lui Clay mai dificilă, iar pe cea a bărbatului mai ușoară. Individul s-a aplecat într-o parte, întinzându-se spre cracul pantalonului. Într-o clipă, mi-am dat seama ce căuta. Am lătrat, avertizându-l pe Clay. Mâna bărbatului a apucat ceva de sub material. În timp ce o trăgea înapoi afară, Clay s-a repezit spre mâna lui. O strălucire. O lovitură de trăsnet. Un șiroi de sânge. Sângele lui Clay.

Am zburat în șanț, i-am izbit arma din mână și m-am întors spre tip. Ochii i s-au bulbucat. Am sărit pe el, l-am mușcat de gât și l-am sfâșiat. Sângele a țâșnit. Pe individ l-au cuprins convulsiile. L-am smucit violent dintr-o parte în alta până când i-am retezat gâtul, iar corpul i-a aterizat în boscheți. Ceva m-a împuns în șold și când m-am întors l-am văzut pe Clay lângă mine. Sângele îi curgea de sub pulpa din față. L-am împins jos pe o parte, i-am lins rana pentru a o curăța și am examinat-o. Glonțul trecuse prin piele și prin mușchiul care îi

lega piciorul din față de piept. Duhnea a praf de pușcă și piele arsă, și imediat ce am curățat rana s-a umplut iar de sânge. Am curățat-o din nou, apoi am evaluat cantitatea de sânge pierdut. Nu mai curgea, încetinise într-un picur stabil. Urât, dar nu-i amenința viața. M-am dat înapoi să mai arunc o privire, dar Clay mi-a lins partea laterală a botului și m-a împuns cu nasul în obraz. Un geamăt încet, ca un tors mârâit, a vibrat prin el. M-am aplecat din nou să-i verific rana, dar mi-a blocat vederea și m-a împins înapoi spre pădure. Misiune îndeplinită. Fără răni mortale. Timpul să ne transformăm înapoi.

*

După ce m-am transformat, m-am întors la locul unde zăcea cadavrul. Clay a sărit în spatele meu, m-a plesnit peste fund și m-a apucat pe după talie înainte să pot riposta. A dat să mă sărute, dar i-am evitat buzele și i-am verificat rana. Împușcătura era acum în spatele brațului, la câțiva centimetri de trunchi – un punct de pe noi ca lupi nu corespundea întotdeauna cu același punct ca oameni. Sângele se scurgea din rană. M-am aplecat să arunc o privire mai atentă, dar el m-a apucat de bărbie, mi-a ridicat-o și m-a sărutat.

— Trebuie să se uite cineva la rană, am îndrugat eu printre sărutări.

Mi-a încolăcit piciorul stâng și am căzut pe spate pe brațul lui sănătos.

— Chiar trebuie să...

M-a lăsat pe pământ. M-am proptit în călcâie și mi-am apropiat genunchii.

— Jeremy ar trebui să se uite...

A sufocat restul vorbelor sărutându-mă mai tare. M-am eliberat de brațul lui și m-am retras. A rânjit și a început să avanseze.

— Brațul e bine, atunci? l-am întrebat eu.

— Nici nu-mi pasă dacă nu-i.

— Bine. Atunci nu te superi dacă muncești să capeți ceva.

M-am întors și am luat-o la fugă. N-am ajuns prea departe. Această parte a drumului era împădurită, iar copacii nu tratau oamenii cu îngăduință, mai ales oamenii dezbrăcați care aleargă. Am dat ocol unui grup de copaci. Clay m-a urmărit o dată, apoi a schimbat direcția și a încercat să mă prindă pe partea cealaltă. Am râs și am alergat înapoi prin luminiș. În timp ce dădeam iar un ocol, el s-a aruncat la picioarele mele și m-a apucat de unul. M-am împiedicat, dar mi-am recăpătat echilibrul în timp ce el atingea pământul, cu mâna încă în jurul gleznei mele. Chinuindu-mă să scap din strânsoare, m-am eliberat și am luat-o

la fugă. Un râs zgomotos a răsunat printre copaci, urmat de o foială în timp ce se ridica înapoi în picioare. M-am ascuns în spatele unui alt rând de copaci și am așteptat să văd ce direcție va alege. L-am auzit venind spre mine. Apoi liniște. Am așteptat. Tot liniște.

Aplecându-mă sub nivelul ochilor, am privit în dreapta copacilor. Nimic. M-am întors, așteptându-mă să apară în spatele meu. Nu era acolo. M-am oprit, apoi m-am strecurat prin stânga înapoi în luminiș. Nici urmă de el. Am ascultat, am adulmecat, m-am uitat... nimic. Pășind înapoi în luminiș, am surprins o mișcare în stânga mea, din spatele unui stejar masiv. M-am ferit, dar prea încet. Clay m-a apucat de mijloc și ne-am prăbușit amândoi la pământ cu o bufnitură puternică.

Gura i s-a întors spre a mea, limba alunecându-mi printre dinți. L-am întors pe spate. M-am luptat să mă ridic, dar m-a rostogolit din nou, mâinile pironindu-le pe ale mele la pământ. M-am zbătut, mai mult de dragul artei, corpul lui mișcându-l pe al meu, greutatea lui, zgârietura dură a părului de pe piept și de pe picioare pe pielea mea, contracțiile mușchiilor lui chinuindu-se să mă țină jos. Sângele din rană s-a scurs peste noi, amestecându-se cu sângele uscat al mortului de pe mine. Era sânge pe buzele lui și în gura lui. Închizând ochii, am gustat senzația puternică și am explorat mai adânc cu limba.

Pământul de sub noi era alunecos, cu frunze moarte acoperite în straturi de noroi și sânge proaspăt. Am alunecat și ne-am tăvălit, hârjonindu-ne și râzând și sărutându-ne și pipăindu-ne, apoi Clay m-a apucat de șolduri și s-a năpustit în mine. Am tresărit, iar el și-a dat capul pe spate, râzând. Ne-am mai luptat, rostogolindu-ne și împungându-ne reciproc, fără să ne gândim să găsim un ritm. Pământul ne julea și vreascurile trosneau în cele mai nenorocite locuri, dar noi am continuat, sărutându-ne până n-am mai putut respira, apoi râzând și împotrivindu-ne iarăși. Am închis ochii și m-am lăsat cuprinsă de tot, de bătăile inimii, de mirosul de frunze uscate și sânge, de sunetul râsului glorios al lui Clay.

Când am deschis ochii, rânjea în jos la mine. Nu închidea niciodată ochii când făceam dragoste, niciodată nu se uita în altă parte, mereu privindu-mi fața și lăsându-mă să văd totul în ochii lui. Am văzut primul tremur al orgasmului, ochii dilatați, mișcarea încetă a buzelor lui șoptindu-mi numele. Inspirând adânc, mi-am simțit corpul tensionat în valuri de senzație perfectă alăturându-mă lui.

*

— Ți-a fost dor de mine? m-a întrebat el câteva minute mai târziu, încă deasupra mea și alunecând încet din mine.

Mi-am dat capul pe spate pentru a mă uita la el și am rânjit.

— Oarecum.

— Au. Câtă cruzime. Foarte multă cruzime.

— Cel puțin eu te apreciez pentru un lucru.

— Doar pentru un lucru?

Mâna i-a urcat spre sânul meu, agitându-mi sfârcul între degete, apoi ducându-și buzele în jos pentru completare. Am închis ochii și am gemut.

— Sau poate mai multe lucruri, am murmurat eu. Ăsta e unul dintre ele. Vrei să-ți scriu o listă?

A chicotit, vibrația transmițându-se prin sânul meu.

— Fără liste, vă rog! s-a auzit o voce profundă de undeva din dreapta noastră. O să mă țineți așteptând aici toată noaptea! A trebuit deja să suport runda întâi.

Mi-am întors capul și l-am văzut pe Jeremy mergând printre copaci.

— Îmi cer scuze, am spus eu.

— N-ai de ce. Dar mi-ar plăcea să curățăm aici înainte de răsărit.

Clay a gemut și s-a proptit în coate, încă peste mine.

— Mda, a continuat Jeremy. Ce puțină considerație din partea mea, să mă aștept ca voi să scăpați mai întâi de cadavrele pe care le-ați făcut înainte să vă terminați cotăiala. Îmi cer sincer iertare. Acum ridică-ți fundul de-acolo, Clayton, și la treabă.

Clay a oftat, mi-a dat un ultim sărut și s-a ridicat în picioare. M-am ridicat și eu și m-am îndreptat spre cadavrul bărbatului. Da, eram încă dezbrăcată și da, Jeremy stătea chiar acolo și nu, nu încercam să mă acopăr sau să fac vreun gest pudic care ar fi fost chiar ridicol. Jeremy mă văzuse goală, mă schițase nud, se împiedicase de mine lenevind dezbrăcată. Eram vârcolaci, v-amintiți? Asta însemna că, după ce ne transformam, eram mereu goi și adesea fără haine lângă noi. Ne-am obișnuit să fim goi și, după o vreme, îmbrăcați sau dezbrăcați, ne era totuna.

— Presupun că nu ne-ai adus hainele? am întrebat eu. N-ar trebui să conteze, cât timp nu ne întâlnim cu vreun pescar matinal la întoarcere.

— De fapt, le-am adus, dar având în vedere cantitatea de noroi și sânge de pe voi, cred că ar fi mai bine să rămânem la nuditate încă o vreme. Veți fi curați în curând.

N-am întrebat ce a vrut să spună cu asta. M-am lăsat în genunchi lângă mort și am căutat după un portofel sau act de identitate. Jeremy

s-a dus înapoi în șanț și s-a întors cu o sapă, pe care i-a aruncat-o lui Clay.

— Să-l îngrop aici? a întrebat Clay.

— Nu. Sapă-i o groapă lângă cap, întoarce-l și scurge-i sângele. Îl luăm înapoi la cabană pentru a scăpa de el. E la vreun kilometru înapoi. Speram să-l ucidem mai aproape.

— N-am avut de ales în cazul de față, i-am explicat eu. L-am găsit într-un smârc, l-am hăituit aici pe pământ uscat, apoi a scos o armă. L-a împușcat pe Clay în brat.

Jeremy s-a încruntat, s-a dus spre Clay și i-a examinat rana.

— Rană curată, a conchis el. Doare?

Clay și-a ridicat brațul deasupra umărului.

— Numai dacă fac așa.

— Atunci nu mai face așa.

— N-ai putut rezista, nu? l-am apostrofat eu.

Clay a rânjit. Buzele lui Jeremy s-au curbat în cel mai sec zâmbet, apoi l-a bătut pe Clay pe spate.

— Apucă-te de treabă. Scurge cadavrul ca să-l putem muta.

— N-are niciun act de identitate, am anunțat eu.

Jeremy a încuviințat. Văzându-l pe Clay ridicând sapa, eu și Jeremy ne-am repezit în același timp, realizând amândoi că nu era o activitate pe care ar trebui s-o facă cu un brat rănit. După o mică discuție în contradictoriu – doar eu am protestat, Jeremy a apucat sapa și a refuzat să-i mai dea drumul – l-am lăsat pe Jeremy să sape groapa, apoi am răsturnat cadavrul deasupra ei. După ce s-a scurs tot sângele, am umplut groapa cu frunzele îmbibate cu sânge de prin preajmă, apoi am acoperit-o cu pământ și am cărat cadavrul înapoi la cabană.

*

Era încă noapte când ne-am întors la cabană. Jeremy și cu mine am cărat două cadavre la o fâșie împădurită de pe marginea lacului. Clay a rămas în urmă cu cel de-al treilea, spunând că trebuie „să facă ceva" cu el. Nici eu și nici Jeremy nu i-am cerut detalii. Cu Clay, era mai bine să nu știi.

Am stat pe faleză, încă despuiată. Legasem fiecare cadavru cu câte o funie groasă în jurul gâtului și picioarelor apoi le-am îngreunat cu niște boltari luați de la o cabană demolată de pe drum.

— Hei! am exclamat eu spre Jeremy lăsându-mă în jos și scufundându-mi picioarele în apa rece. Am ajuns să învăț pe cineva „să doarmă cu peștii". Asta e chiar tare. Prima mea descotorosire în stil mafiot. Îți dai seama ce înseamnă asta! Dacă sunt prinsă, va trebui

să depun mărturie împotriva voastră. Apoi îmi voi vinde povestea pentru un milion de dolari. Dar nu voi mai apuca niciodată să mă bucur de bănet, pentru că voi trăi izolată pentru tot restul existenței mele mizerabile într-o cocioabă în Apalași, mâncând tocană de șobolani, tresărind la fiecare zgomot, așteptând ziua când unul dintre voi mă va vâna ca pe o jivină trădătoare ce sunt.

Am făcut o pauză.

— Stai puțin. Poate totuși chestia asta nu-i chiar așa de tare. Nu putem să-l îngropăm pur și simplu?

— Treci în apă, Elena.

Am oftat.

— Să fii gangster nu mai e ca pe vremuri. Al Capone, unde te-ai dus?

Jeremy m-a împins de pe mal. Am căzut în apă ca un pietroi.

— Și încearcă să nu mai faci zgomot, mi-a spus el.

— N-am...

A aruncat cadavrul peste mine, scufundându-mă în apă sub greutatea lui. Când am ieșit la suprafață, Jeremy plecase. Am înotat spre mijlocul lacului, trăgând cadavrul îngreunat după mine. Apoi m-am scufundat să verific adâncimea apei. Era de cel puțin cincisprezece metri. Individul nu avea să se ridice la suprafață prea curând. Pentru a mă asigura, l-am prins într-o încrengătură de plante subacvatice. Apoi m-am întors după cel de-al doilea cadavru.

Clay încă nu se întorsese când am ajuns la mal. Jeremy mi-a pasat cadavrul numărul doi și am înotat în larg să repet procedura, scufundându-l la vreo treizeci de metri înspre vest, în speranța că dacă vreunul ar fi ieșit vreodată la suprafață, celălalt nu va fi găsit. Uneori mă speriam că mă puteam gândi la așa ceva. Aveam prea multă experiență cu astfel de lucruri. Mult prea multă.

Am revenind la suprafață după ce am scufundat cadavrul, și imediat am simțit două brațe apucându-mă de mijloc și ridicându-mă din apă. Am căzut înapoi și am lovit apa ca un tsunami. L-am apucat pe Clay de gât și l-am tras sub apă, ținându-l acolo pentru o secundă – poate chiar mai mult – înainte să-i dau drumul.

— Nu ți-a spus Jeremy să nu faci zgomot? am șuierat la el ieșind la suprafață pentru aer.

A rânjit.

— Eu sunt cât se poate de tăcut. Tu te bălăcești pe aici.

Îl doream teribil. M-a apucat, m-a tras lângă el și m-a sărutat. Buzele îi erau reci ca gheața, dar respirația fierbinte ca aburii. L-am sărutat și mai profund, încolăcindu-mi brațele și picioarele în jurul lui, apoi scufundându-l din nou.

— Chiar mi-a fost dor de tine, i-am spus eu pe când ieșea la suprafață.

Și-a înclinat capul într-o parte și și-a plesnit urechea cu palma deschisă.

— Scuze, dragă. Am luat apă în urechi, cred. Aș fi putut să jur că ai recunoscut că ți-a fost dor de mine.

M-am strâmbat supărată, apoi m-am întors și am început să înot, îndreptându-mă spre mal. Clay mi-a prins piciorul și m-a tras înapoi.

— Și mie mi-a fost dor de tine, mi-a spus el trăgându-mă în dreptul lui.

Și-a plimbat degetele între coapsele mele.

— Ar trebui să intrăm. Crezi că-l putem păcăli pe Jeremy dacă ieșim pe mal ceva mai încolo?

— Doar câteva minute.

— Suficient?

— Suficient deocamdată.

El a rânjit.

— Bine! Vrei să ne luăm la întrecere?

— Care-i premiul?

— Rămâne la alegerea câștigătorului.

Am plonjat în față. El m-a apucat iar de gleznă, m-a tras înapoi, apoi s-a avântat înainte.

*

Când ne-am întors la cabană, Jeremy deja urcase bagajele în Explorer. Nu mai puteam sta la cabană niciun minut, din motive evidente. Înainte să plecăm, Jeremy i-a dezinfectat rana lui Clay și mie brațele arse, apoi ne-a bandajat pe amândoi. Apoi am plecat să găsim un loc de odihnă pentru noapte. Cât scăpasem noi de cadavre, Jeremy o sunase pe Ruth și, fără să-i pomenească nimic de oaspeții noștri, a aflat că grupul urma să se reîntâlnească din nou în cursul dimineții. Cineva le spusese indivizilor ăstora unde să ne găsească. Numai cinci alți oameni știau că suntem în Vermont. Toți cinci aveau să fie la întâlnire peste câteva ore. La fel și noi.

CONFRUNTARE

Întâlnirea trebuia să înceapă la opt. Ne-am trezit la șapte, dar tot am întârziat. O oră n-a fost de ajuns pentru ca trei oameni în mica noastră cameră de motel să facă duș, să se bărbierească (nu, faptul că am devenit vârcolac n-a însemnat că mi-a crescut și păr în exces; băieții s-au bărbierit, nu eu), să se îmbrace, să plece, să ia ceva de mâncare, să mănânce și să conducă spre Sparta. Ca să salvăm ceva timp, Clay și cu mine am făcut chiar duș împreună, ceea ce din anumite motive nu ne-a reușit să salvăm timp deloc. Dați-vă singuri seama.

Înainte să scăpăm de cadavre, Jeremy le golise buzunarele. Chiar dacă n-am fi fost deloc curioși să le aflăm identitatea, aveam o procedură standard prin care trebuia să distrugem actele de identitate înainte să ne descotorosim de un cadavru. Precum spuneam, aveam mult prea multă experiență cu astfel de chestii. Ca și în cazul individului pe care îl verificasem eu, unul din ceilalți doi nu avea la el nici portofel, nici buletin sau bani. Cel de-al treilea tip avea însă două bancnote de douăzeci și un permis de conducere în buzunarul de la spate. Bani pentru situații de urgență și un permis în caz că era tras pe dreapta. Minimul necesar. Acești indivizi știuseră în ce se bagă. Jeremy verificase permisul de conducere și îl declarase fals. Un fals impresionant, dar totuși un fals. Jeremy ar trebui să știe. El ne pregătise toate actele false, încă ceva la care aveam mult prea multă experiență.

*

Am ajuns la Sala veteranilor în jur de nouă și jumătate. Toate cele patru mașini erau în parcare. Din nou vrăjitoarele folosiseră o vrajă pentru a încuia ușa, dar de data asta n-am mai bătut. Clay a smuls ușa din țâțâni și am intrat înăuntru. Cum am intrat în încăpere, Ruth s-a oprit din vorbit. Toată lumea s-a uitat spre noi.

— Unde ați fost? ne-a întrebat Ruth.

Eu am rânjit, arătându-mi dinții.

— La vânătoare.

— Vreți să vedeți ce-am prins? a întrebat Clay din spatele meu.

S-a îndreptat spre masă și a trântit pe ea un sac de gunoi. Cassandra a fost singura care s-a uitat la el, întrebându-se cine era. Toți ceilalți s-au holbat la sac. Nimeni nu s-a mișcat să-l desfacă. Apoi Cassandra s-a întins spre sac, l-a desfăcut într-o parte și s-a uitat înăuntru. După o secundă, a lăsat plasticul să-i cadă din mână și s-a așezat înapoi în scaun. Ochii i s-au mutat de la Clay la mine și înapoi la Clay, cu fața imobilă, nici șoc, nici dezgust, nimic. Paige a desfăcut plasticul și s-a tras repede înapoi.

Capul celui de-al treilea individ zăcea pe o parte, cu ochii mari și goi. Paige a sărit în picioare și a încercat să tragă plasticul la loc peste el. Capul s-a rostogolit din cauza mișcării bruște. Ea și-a înghițit țipătul.

— Interesantă formă de prezentare, a comentat Cassandra uitându-se la Clay. Pot să te întreb tu cine ești?

— Clayton Danvers, a mormăit Paige printre dinți. Câinele de pază al Haitei de vârcolaci.

— Întrebarea corectă nu e cine-i Clay, le-am corectat eu, ci cine-i individul ăla din sac? Oferă careva informații voluntar?

— L-am găsit pe individul ăsta la cabana noastră astă-noapte, a explicat Jeremy. Era cu încă doi care, vă asigur, sunt la fel de morți. Au venit înarmați cu gloanțe de argint.

— Argint... a început Adam. Rahat, astea n-ar trebui folosite pentru...

S-a oprit și s-a uitat în jur către ceilalți.

— Credeți că noi i-am trimis pe indivizii ăștia?

— Uitați-vă la el, ne-a îndemnat Paige întorcându-se spre mine. Proaspăt bărbierit, tunsoare scurtă militărească. Exact ca tipii din Pittsburgh. Evident că...

— Evident că nimic! a întrerupt-o Clay. Fie întreaga afacere din Pittsburgh a fost o mascaradă, fie i-ați deghizat pe ăștia să arate ca urmăritorul Elenei în cazul în care, dacă lucrurile n-ar fi ieșit cum trebuie, am fi tras concluzia „evidentă". Dacă acești oameni au făcut parte dintr-o schemă de răpire, de ce ar veni după Jeremy și Elena când voi stăteați toți strânși aici într-o întâlnire noaptea târziu? Voi ar fi trebuit să fiți alegerea „evidentă".

— Poate au vrut un vârcolac, a încercat Paige o explicație. Și-apoi, noi facem mereu vrăji de protecție la întâlnirile noastre. N-ar fi putut să ajungă până la noi.

— Deci v-ați așteptat să aveți probleme? am întrebat eu. Mulțumim că ne-ați avertizat. Dar asta nu explică deloc cum de-au ajuns aici. Mai întâi apar în Pittsburgh, apoi aici. Cum?

— Trebuie că ne-au urmărit.

Paige s-a oprit, apoi a murmurat:

— ... cineva.

— V-au urmărit pe voi, s-a întors Cassandra spre Ruth. Voi i-ați condus direct la noi.

— Poate că n-ați fost voi în spatele atacului de astă-noapte, a conchis Jeremy, dar cu greu puteți fi absolvite de vină. Asigurându-vă că nu sunteți urmărite de la Pittsburgh era o măsură elementară de precauție. Dacă așa operează grupul vostru, atunci n-am niciun interes să-mi asociez Haita cu voi, nici măcar temporar. După cum puteți vedea – a arătat spre sac – putem să avem grijă de noi înșine. Vom continua să facem asta fără ajutorul vostru. Oricine se ia după noi sau își mai bagă nasul în treburile noastre va fi tratat la fel ca acești trei indivizi de astă-noapte. Oricine. Pentru orice motiv.

Și-am plecat. Nimeni nu s-a ținut după noi.

*

Am condus eu Explorerul înapoi până la motel. Era încărcat cu toate bagajele și gata de plecare. Tot ce mai trebuia era să luăm și mașina închiriată de Clay.

— Acum încotro? am întrebat eu stând în parcarea motelului.

— Montreal, a răspuns Clay. Trebuie să returnăm mașina.

Am privit spre rabla mică pe care o închiriase, observându-i numerele de Quebec.

— De ce naiba ți-ai lăsat mașina tocmai în Montreal?

— Crezi că aveam de gând să cutreier prin Vermont în căutarea unei agenții de închiriat mașini când conduceam chiar pe lângă ditamai orașul?

— Ce-ați zice voi dacă eu aș merge direct spre casă și ne întâlnim toți acolo?

— Vii și tu la Montreal, Elena, mi-a sugerat Jeremy.

Jeremy s-a îndreptat spre rabla economică și s-a înghesuit pe scaunul strâmt din dreapta. Da, i-ar fi fost mai confortabil în mașina lui, dar asta ar fi însemnat să-l asculte pe Clay cum îi înjură nesuferitul SUV cei 150 de kilometri de drum. Având de ales între crampe musculare și migrene, Jeremy ar alege prima variantă. Nici să meargă în SUV cu mine și să-l lase singur pe Clay în mașina închiriată nu era o opțiune bună. Până trecea pericolul, Clay avea să stea aproape de Jeremy, apărându-și masculul Alfa așa cum îi dicta instinctul.

Imediat ce Jeremy s-a așezat în mașină, Clay a venit lângă mine, m-a înconjurat cu brațele în jurul taliei și m-a tras aproape de el.

— O să mă revanșez față de tine, mi-a murmurat el în ureche. Diseară. Ieșim la o alergătură.

— În oraș?

A râmjit.

— Ai obiecții?

— Jeremy sigur o să aibă.

— Îl luăm și pe el. Îl conving eu pe drum. Și apropo, nu vrei să însuflețim un pic călătoria?

— Să ne întrecem?

— Mi-ai citit gândurile, drăguță.

— O rablă în patru cilindri împotriva unui V6?

— Șoferul contează, nu mașina.

— Perfect! Primul care ajunge în Montreal alege unde alergăm diseară.

— Cu o singură condiție, m-a domolit Clay. Trebuie să fim în siguranță și să ne vedem unul pe altul. Dacă nu te mai zăresc în oglinda retrovizoare încetinesc.

— Oglinda retrovizoare!? Puiule, pe mine n-o să mă vezi decât prin parbriz.

A râmjit.

— Mai vedem noi.

*

O cursă pe drumurile lăturalnice din Vermont a fost o distracție, pe cinste. Odată intrați pe autostrada 87, lucrurile vor deveni clar plictisitoare, dar pe drumurile adiacente cu doar două benzi trebuia să ne luptăm cu munți, cu văi, cu sătucuri, curbe periculoase, rulote late cât tot drumul și pietoni gură-cască. Multe evenimente incitante. Și multă distracție. Băieții răi nu aveau nevoie să ne omoare ei. Dacă așteptau suficient, o făceam noi singuri.

După aproape jumătate de oră, rămăsesem în spatele lui Clay. Din vina mea. Ne depășisem unul pe celălalt kilometri întregi. Mai întâi mersesem eu în față, apoi am ajuns în spatele unei camionete care trăgea după ea o rulotă și făcusem greșeala de a păstra suficientă distanță între mine și ea, de care Clay bineînțeles c-a profitat. Acum eram prinși amândoi pe un drum cu serpentine în spatele unui idiot care insista să păstreze viteza legală. În cele din urmă, am observat o bucată dreaptă de drum destul de lungă cât să depășim. Dar Clay nu s-a angajat. M-am gândit pe moment și am înțeles de ce. Nu putea să vadă dincolo de rulotă. Eu puteam. Avantajul conducerii unui SUV – vedere mai bună. Ha! Așa că la următoarea porțiune dreaptă, în timp

ce Clay se ținea de coada rulotei încercând fără succes să vadă dincolo de ea, am ieșit și i-am depășit. Odată trecută dincolo de camionetă, am mai depășit încă o mașină și un camion lung. Și de aici am călcat-o. Autoturismul lui Clay a dispărut într-un trafic nesfârșit de turiști. Trebuie că s-a enervat că i-am încălcat regula cu statul la vedere, dar bine i-am făcut dacă s-a gândit că mă putea întrece indiferent ce mașină ar conduce. Lui Clay îi prindea mereu bine o lecție care să-i mai zdruncine încrederea în sine. Avea să mă prindă din urmă în curând.

Am ars-o vreo 15 kilometri fără să-l văd pe Clay în oglinda retrovizoare, apoi am încetinit. Nu avea sens să-mi forțez norocul și să-l mai am dup-aia pe cap și pe Jeremy. Jeremy ne lăsa să ne jucăm jocurile noastre, dar dacă exageram, rupea o bucată din mine. În plus, mă apropiam de autostradă și am vrut să mă asigur că-l aveam pe Clay în spate până atunci. Așa că am încetinit la limita legală, am virat spre dreapta pe breteaua cu pietriș care ducea spre autostradă, am dat radioul tare și m-am relaxat.

După vreo doi kilometri, cum mergeam eu așa bucurându-mă de peisaj, mi-a apărut ceva în față. Ceva mare. Chiar în fața mea. Așa de aproape încât n-am avut timp să văd dacă era un elan sau un cerb sau o persoană. Nici n-am avut timp să mă gândesc. Am reacționat. Am tras de volan și am apăsat frânele. Prea puternic cu ambele mișcări. Am văzut strălucirea unei fețe pe drum. Apoi Explorerul a derapat spre stânga și pentru o secundă am crezut că se va răsturna. N-a reușit. În schimb s-a proptit în șanțul de pe partea opusă. Airbagul a explodat, plesnindu-mă peste față ca un sac de box. Înainte să-mi revin, ușa șoferului s-a deschis.

— Ești bine? s-a auzit vocea unei femei.

Mi-a tras airbagul din față și s-a încruntat.

— Ești bine? Bărbatul ăla a alergat chiar prin fața ta. Nu mi-a venit să cred.

Mi-am scuturat capul, ametită, lovită.

— Un bărbat?! L-am lovit?

— Nu. Așa ar fi trebuit, să se învețe minte.

Femeia a clătinat din cap.

— Presupun că n-ar fi trebuit să vorbesc așa. Hai să te scoatem de acolo.

În timp ce mă ajuta să ies, m-am uitat mai atentă la ea. Spre cincizeci de ani. Părul blond închis tuns până la bărbie în stil paj. Rochie de bumbac. Un lanț simplu de aur. Fața îngrijorată.

— Vino să stai pe bancheta din spate în mașina mea, s-a oferit ea. Am chemat ambulanța.

Am ezitat, clătinându-mă pe picioare.

— Vin prietenii mei în urmă.

— Bine.

M-a condus spre mașina ei, un Mercedes negru frumos, a deschis ușa din spate și m-a ajutat să intru.

— Îi așteptăm aici. Cum te simți?

— Ca și cum cineva m-a făcut knockout în runda întâi.

Ea a pufnit în râs.

— Nu pot spune că știu cum vine asta, dar îmi pot imagina. Ești palidă, dar îți revine culoarea în obraji. Pulsul e și el bun.

I-am simțit degetele pe încheietură. Apoi am mai simțit ceva acolo. O înțepătură. Ca un șuvoi rece ca gheața. Mi-am retras mâna și imediat s-a deschis ușa șoferului. Un bărbat a urcat în mașină. S-a întors rânjind spre mine.

— N-ai rezistat să aștepți încă un meci de încălzire, așa-i?

Figura lui îmi apărea cumva în memorie, dar creierul meu se încețoșa repede și nu-l puteam recunoaște. Apoi, pe măsură ce mușchii îmi slăbeau, mi-am amintit.

Semi-demonul din Pittsburgh. Houdini.

Capul mi s-a lăsat moale pe tetieră. Totul a devenit negru.

ÎNCHISOARE

Ore întregi, m-am tot luptat să-mi recapăt cunoștința, trezindu-mă cât să-mi dau seama că era ceva în neregulă, dar nereușind să mă trezesc complet, la fel ca un înotător care vede suprafața apei deasupra, dar n-o poate atinge. De fiecare dată când aproape că-mi veneam în fire, tranchilizantul mă trăgea cu forța înapoi. La un moment dat am simțit vibrația unui motor de mașină. Apoi am auzit voci. A treia oară totul era tăcut și nemișcat.

A patra oară, am reușit să-mi deschid ochii și să-i mențin deschiși, cu convingerea că dacă îi închideam eram pierdută. Cel puțin o oră am zăcut așa, luptându-mă cu dorința de a dormi, dar fără vlagă, doar holbându-mă la un perete cafeniu. Să fi fost cafeniu? Sau maroniu? Poate gălbui. Clar superlavabilă latex. Un gălbui acrilic. Înspăimântător că știam atât de multe despre vopsea. Și mai înspăimântător era că zăceam paralizată de la pleoape în jos și încercam să-mi dau seama în ce nuanță îmi vopsiseră închisoarea răpitorii mei. Cunoștințele mele enciclopedice despre lavabilele acrilice i se datorau lui Jeremy. El zugrăvea obsesiv. Și chiar vreau să spun obsesiv. Avea motivele lui, care nu interesau pe nimeni altcineva decât pe el. Dacă un tapet nou pus în sufragerie la fiecare doi ani liniștea fantomele care-l bântuiau, tăceam mâlc și dădeam cu clei. Cât despre faptul că mă gândeam la vopsea într-un moment atât de ridicol de inoportun, ei bine, nu prea aveam la ce altceva să mă gândesc, ce să zic? Aș fi putut să mă frământ de îngrijorare și să intru în panică întrebându-mă unde sunt și ce aveau de gând răpitorii să facă cu mine, dar asta n-ar fi schimbat situația cu nimic. Nu puteam nici să-mi ridic capul. Nu puteam nici să-mi deschid gura. Nu puteam face nimic altceva decât să mă holbez la peretele acela idiot, așa că dacă meditând la culoarea vopselei puteam să-mi păstrez nervii calmi, cu atât mai bine.

Maroniu. Da, eram destul de sigură că era maroniu. Buza de sus a început să mă gâdile, aceeași senzație ca după o anestezie dentară. Mi-am încrețit pielea nasului. O mișcare ușoară. Un miros. Vopsea proaspătă. Splendid. Ne întoarcem la zugrăveli. Am inspirat adânc. Doar vopsea, un miros atât de puternic încât îneca orice altceva. Ba nu, stai. Se mai amesteca ceva cu mirosul de vopsea. Ceva cunoscut. Ceva... Sânge. Al meu? Am adulmecat din nou. Nu al meu, ceea ce nu

era teribil de liniștitor. Rotindu-mi ochii în sus, am văzut stropi închiși la culoare sub un strat de vopsea aplicat în grabă. Pereți stropiți cu sânge. Niciodată nu e un semn bun.

M-am încruntat. Toți mușchii erau funcționali. Minunat. Acum, dacă m-ar ataca cineva, puteam să mușc, cu condiția ca respectivul să-mi dea o mână de ajutor și să-și pună o zonă vitală între dinții mei. Gâdileala a coborât în jos pe gât. M-am uitat în sus. Tavan alb. Zgomot îndepărtat. Voci. Nu, o singură voce. Vorbea cineva? Am ascultat mai cu atenție și am auzit delirul energic al unui D.J. După o înșiruire de vorbe dintr-o singură suflare, prezentare demnă de Cartea Recordurilor, s-a oprit. Un zbârnâit de chitară de la radioul îndepărtat. Muzică country. La naiba. Trecuseră deja la tortură.

Mișcare de mână și braț. Aleluia. Sprijinindu-mă cu coatele în pat, mi-am ridicat pieptul și m-am uitat de jur împrejur. Patru pereți. Trei maronii. Al patrulea cu oglindă. Geam cu sticlă reflexivă. Ce drăguț. La picioarele mele, o toaletă. Puteam să-mi dau seama că era o toaletă și nu o debara pentru că se vedea closetul, nu prin ușă, ci prin peretele despărțitor, care era din sticlă clară. Trasul cu ochiul în toaleta grădiniței îi lăsase cuiva un fetiș foarte deranjant.

Alte mirosuri. O femeie. Camera era impregnată cu mirosul ei. Patul pe care stăteam fusese așternut cu cearșafuri proaspete cu miros de lămâiță, dar mirosul celeilalte femei se îmbibase în salteaua de dedesubt. O notă de familiaritate. Cineva cunoscut? Femeia care m-a drogat? Nu, altcineva. Înnebunitor de cunoscut... Am reușit asocierea. I-am recunoscut mirosul pentru că avea nuanțe din mirosul de sânge de pe pereți. Nu e modul cel mai bun să faci cunoștință, plus că, judecând după cantitatea de pete închise la culoare de sub vopsea, nu se prevedea o întâlnire față în față. Cel puțin nu în viața asta.

Ia stai. Aveam șolduri. Mă rog, nu chiar – pantalonii mei cu turul lăsat dovedeau mereu contrariul. Vreau să spun că șoldurile mele anatomice fără curbe se mișcau și simțeau. Apoi picioarele. Da! Mi-am lăsat picioarele pe marginea patului și m-am prăbușit înainte pe podea. Mă rog, picioarele încă nu-și reveniseră. Frumos covorul în schimb. Lână țesută industrial. Un amestec plăcut de gri și maro, perfect pentru acoperit stropii aceia enervanți de sânge.

După câteva minute, am reușit să mă ridic în picioare. M-am uitat în jurul meu. Și acum? Presupunând că eram prizoniera acelorași indivizi care-l capturaseră pe șaman, însemna că trebuie să mai fie și alți prizonieri în celulele alăturate. Poate puteam să comunic cu ei.

— E cineva? am îngăimat.

Apoi mai tare.

— E cineva?

Niciun răspuns. Fără îndoială că pereții erau prea groși ca să comunici prin șoptit ca la pușcărie. Chiar și aerul care intra prin ventilatorul de un metru pătrat din tavan mirosea a filtrat și procesat. Totuși, dacă puteam să aud muzica de la radio... m-am uitat în jur după un difuzor. Era un interfon lângă ușă, dar muzica nu se auzea ca dintr-o conservă, așa că mă îndoiesc că o difuzau pe acolo. Ascultând, am prins sunetul cuiva care striga, o voce aspră, scoțând niște injurături neinteligibile. Am măsurat distanța de la care venea sunetul. Se auzea foarte înfundat, probabil de la mai mult de cincisprezece metri. Deci spațiul avea o bună izolație fonică, dar nu era suficient de antifonat pentru vârcolaci.

Când cel care striga s-a oprit să-și mai tragă sufletul, am auzit răcâieli. Șobolani? Șoareci? Nu, i-aș fi mirosit. În plus, celula mea era extrem de curată, sterilizată ca o bucătărie de la McDonald's în ziua în care vine sanepidul în inspecție. Mi-am rotit capul să localizez sunetul. Venea de pe hol. Scârț, scârț, pauză, scârț, scârț, scârț, hârș. Foșnetul unei hârtii. Cineva care ridică o pagină, o întoarce, apoi scârț, scârț – cu pixul pe hârtie. Cineva scria în afara celulei mele. M-am ridicat în picioare, m-am întors cu spatele la coridor, am făcut trei pași, apoi m-am răsucit cu fața la ușă. Zgomotul s-a oprit. Mi-am dezvelit dinții, am mârâit, apoi mi-am aplecat gura deschisă mai aproape de peretele de oglindă și mi-am scobit o bucată de mâncare imaginară rămasă între dinți. S-a pornit un scârțâit nebunesc. Așa deci, acum știam CE privea cel care lua notițe. Și totuși nu-mi aminteam să fi semnat vreun consimțământ.

M-am repezit spre ușă și am bătut în sticlă. Deși nu tremura sub atacul meu, pumnii mei bubuiau la fiecare lovitură. N-am strigat. Dacă nu puteau să-mi audă loviturile, atunci cu siguranță nu puteau să-mi audă nici strigătele. S-a scurs un minut întreg. Apoi interfonul de deasupra capului meu a sunat.

— Da? s-a auzit vocea unei femei.

Tânără. Neutră într-un mod studiat.

— Vreau să vorbesc cu cine conduce aici! am cerut eu.

— Mi-e teamă că nu-i posibil, a răspuns vocea acompaniată de scârțâitul pixului pe hârtie.

Am bătut mai tare.

— Te rog nu mai bate.

Calmă, aproape plictisită. Pixul scârțâind încontinuu.

Mi-am retras pumnul și l-am izbit de sticlă. Lovitura a zguduit sticla și brațul meu drept. Pixul s-a oprit.

— Înțeleg că ești supărată, dar asta nu te va ajuta. Violența nu rezolvă niciodată nimic.

Cine zice că nu?

M-am întors, ca și cum aș fi renunțat, apoi am izbit cu piciorul în peretele lateral. S-a desprins o bucată de tencuială, descoperind un cornier din metal solid. Mi-am introdus degetele sub banda de metal și i-am încercat rezistența. Nicio reacție. Dar nu încercasem cu adevărat. Acum dacă aș fi rupt destul din tencuială, mi-aș fi putut înfige degetele sub metal să trag cu putere...

Pași grei s-au apropiat clampăind în fața celulei. Aha, progresăm. S-a auzit interfonul.

— Te rog îndepărtează-te de perete, a intonat o voce masculină.

Suna ca alarmele acelea auto din anii 90, la care dacă făceai greșeala cumplită de a trece la mai puțin de cincisprezece centimetri de bemveul unui șmecheraș, o voce mecanică te avertiza să te îndepărtezi, de parcă urma să te sprijini de mașină și să-ți lași amprentele pe ea. Ultima dată când dădusem peste o astfel de alarmă, Clay sărise pe capota mașinii, lăsând mai mult decât amprente. Proprietarul mașinii a auzit alarma strigând. N-ai văzut un grăsun la vreo patruzeci de ani să se miște atât de rapid. Apoi a dat cu ochii de Clay și a decis că daunele nu erau chiar atât de mari. Urmând exemplul lui Clay, nu m-am îndepărtat de lângă perete. Am lovit cu pumnul în tencuiala dintre corniere, lăsând o gaură frumoasă spre celula alăturată.

S-a deschis brusc ușa. Un bărbat și-a vârât capul înăuntru, apoi s-a retras. Ușa s-a trântit la loc. O stație radio a chițăit.

— Baza Unu, aici Alfa. Cer întăriri imediat în corpul unu, celula opt.

— Te-ai luat de fata mea? a întrebat leneș o voce cu accent tărăgănat și bruiată de interferențe.

Houdini.

— Pari puțintel cam panicat acolo, soldat. Vrei să vin să te țin de mânuță?

— Reese? Ce naiba faci în... Las-o baltă.

Clic. Interferențele s-au oprit.

— Pulărău obraznic!

— Nu zău! am exclamat eu.

Liniște. Apoi un „Rahat!" și o plesnitură care a închis interfonul.

— Adu-mi pe cineva responsabil, am cerut iar. Acum!

Un schimb de murmure, nedeslușite prin sticlă. Apoi cizme îndepărtându-se. Am decis să nu trag să măresc gaura din perete. Deocamdată cel puțin. În schimb m-am aplecat și m-am uitat prin ea. Aș fi putut să mă uit într-o oglindă, o imagine inversată a propriei mele celule. Numai că era goală. Sau așa părea. M-am gândit să strig prin deschizătură, dar neauzind să fi plecat și persoana care lua notițe

nu avea sens să vorbesc cu un potențial coleg de celulă de față cu spectatori. Așa că am așteptat.

Au trecut douăzeci de minute bune. Apoi s-a deschis iar interfonul.

— Numele meu este Lawrence Matasumi, a început un bărbat într-o limbă lipsită complet de accent, dar cu inflexiunile prezentatorilor știrilor naționale. Vreau să vorbesc acum cu tine, domnișoară Michaels.

De parcă fusese ideea lui.

— Te rog intră în toaletă, lasă capacul, așază-te călare pe closet cu fața spre rezervor, întinde mâinile la spate și nu-ți întoarce capul până nu ți se va spune.

Cumva făcea ca asemenea instrucțiuni ridicole să pară perfect raționale. M-am gândit să-i dau o replică, dar m-am abținut. Nu părea un om care să aprecieze glumele de closet.

În timp ce stăteam pe budă s-a deschis cu zgomot ușa exterioară, la fel cum deschizi un recipient vidat. S-au auzit pași intrând în celulă. O pereche de pantofi, o pereche de tocuri joase și două – nu, trei – perechi de bocanci.

— Te rog să nu întorci capul, mi-a ordonat Matasumi deși eu nu mă mișcasem. Ține-ți mâinile întinse. Un paznic va intra în toaletă și-ți va lega mâinile la spate. Te rog nu te opune.

Era atât de politicos, cum aș fi putut să nu-l ascult? Mai ales având în vedere zgomotele celor două siguranțe de armă care i-au acompaniat instrucțiunile. Cineva a intrat în toaletă și mi-a apucat mâinile, atingerea lui fermă și impersonală – îmi fac meseria, doamnă. Mi-a tras brațele împreună și mi-a prins cătușe din metal rece în jurul încheieturilor.

— Paznicul te va conduce în camera principală. Poți să te așezi pe scaunul de acolo. Când te-ai așezat confortabil paznicul îți va lega picioarele.

Mă rog, deja devenea plictisitor.

— Sigur nu vrei să-mi lege picioarele mai întâi? am întrebat eu. Să mă ia pe umăr și să mă care la scaun?

— Te rog ridică-te de pe closet și mergi în camera principală.

— Acum pot să mă uit? am întrebat eu. Poate că ar trebui să mă legi la ochi.

— Mergi te rog în camera principală.

Doamne, individul era înfricoșător. Ieșind din toaletă, l-am văzut pe bărbatul din poza lui Paige, mic, cu fața rotundă și ochii de căprioară privindu-mă indiferent. La stânga lui era o femeie tânără cu părul tepos și roșcat și un nas mic decorat cu un cercel cu diamant. Își păstra privirea pe bărbia mea de parcă nu voia să se uite mai sus. Amândoi ședeau pe niște scaune care nu fuseseră în cameră cu cinci minute în

urmă. Îi flancau doi gardieni, genul mai milităros. La fel ca și cel care mă însoțea pe mine, erau îmbrăcați în uniforme, aveau părul tuns scurt, purtau arme și păreau într-o condiție fizică suficientă încât să le dea campionilor de lupte o bătaie zdravănă. Se holbau la mine cu expresii atât de goale încât ai fi crezut că păzeau scaunele și nu oameni vii. Am surprins privirea unuia și i-am arătat un zâmbet timid. Nici n-a clipit. La atât s-a limitat seducerea gardienilor. La naiba. Și arătau atât de bine... într-un fel soldățesc, niște roboței turnați în plastic.

Îndată ce m-am așezat, escorta mea m-a prins de scaun cu cătușe pentre brațe și fiare la picioare.

Matasumi m-a studiat cel puțin trei minute bune, înainte de a vorbi iar.

— Te rog să nu te folosești de această ocazie ca să încerci să evadezi.

— Chiar așa?!

M-am uitat la legăturile de metal care îmi țineau încheieturile și gleznele de scaun, apoi la trioul de gardieni înarmați din spatele meu.

— S-a dus pe copcă planul meu.

— Bine. Acum, domnișoară Michaels, vom sări peste faza de negare și vom începe discuția bazându-ne pe premiza că ești vârcolac.

— Și dacă refuz această premiză? am întrebat eu.

Matasumi a deschis o cutie din lemn de tec plină cu sticle, seringi și unelte, despre al căror scop am preferat să nu cuget.

— M-ai prins, am acceptat. Sunt vârcolac.

Matasumi a ezitat. Tânăra femeie și-a ridicat pixul de pe caiet, uitându-se la mine pentru prima dată. Poate că se așteptau să-i contrazic. Sau poate sperau să le dau șansa să-și folosească jucăriile. Matasumi m-a trecut printr-o serie de întrebări de bază din categoria celor folosite la detectorul de minciuni, genul de lucruri pe care le-ar ști oricine s-a ocupat de cercetare: numele meu, vârsta, locul nașterii, ocupația curentă. Nu eram proastă să mint. Mă păstram pentru lucrurile importante.

— Dă-mi voie să încep prin a-ți spune că avem deja un vârcolac în custodie. Răspunsurile tale vor fi comparate cu informațiile pe care el ni le-a furnizat deja. Îți sugerez deci să ne spui adevărul.

La naiba. Ei bine, asta schimba lucrurile, nu? Gata cu scornelile. Pe de altă parte, era posibil ca Matasumi să mă mintă că aveau un corcit. Și chiar dacă îl aveau, îmi puteam pipera minciunile cu destul adevăr cât să-i fac să se întrebe care dintre noi nu era cinstit până la capăt.

— Câți vârcolaci sunt în această... Haită? m-a întrebat Matasumi.

Am ridicat din umeri.

— Depinde. Nu există o cifră exactă. Vin și pleacă. Nu-i un grup închis. Totu-i arbitrar, de fapt, pe cine lasă masculul Alfa să intre sau pe cine dă afară, depinde de starea pe care o are. E un tip foarte temperamental.

— Alfa, a intervenit asistenta. Ca masculul Alfa dintr-o haită de lupi? Folosești aceeași terminologie.

— Bănuiesc.

— Interesant, a dat Matasumi din cap ca un antropolog care tocmai a descoperit un trib de mult pierdut. Cunoștințele mele despre zoologie nu sunt cum ar trebui.

În spatele meu s-a deschis ușa și s-a format un curent de aer. M-am întors și am văzut-o pe femeia care mă atrăsese în mașină.

— Tucker mi-a spus c-ați început devreme, a comentat ea.

Mi-a afișat un zâmbet plăcut, de parcă acum ne întâlneam la un pahar.

— Mă bucur să văd că ți-ai revenit atât de repede. Fără efecte de durată de la tranchilizante, sper.

— Mă simt teribil, am răspuns eu încercând din răsputeri să zâmbesc fără să-mi arăt dinții.

S-a întors spre Matasumi.

— Aș vrea s-o consulte doctorița Carmichael.

Matasumi a încuviințat din cap.

— Tess, te rog sun-o pe doctorița Carmichael de la telefonul de pe culoar. Spune-i să-și aducă echipamentul jos pentru o verificare la ora șapte. Asta ar trebui să ne lase destul timp cu subiectul.

— Subiectul?! a râs femeia în vârstă privind spre mine. Te rog să ne scuzi. Mă tem că terminologia noastră nu-i cea mai uzitată. Eu sunt Bondra Bauer.

— Cât de încântată sunt să te cunosc, am spus eu.

Bauer a râs iar.

— Sunt sigură că ești. Așteaptă, Tess – s-a întors ea spre asistenta care se îndrepta spre ușă. Nu-i nevoie s-o suni pe Carmichael. Ne așteaptă la infirmerie.

— Infirmerie?! s-a încruntat Matasumi. Nu cred că acest subiect...

— Numele ei este Elena, l-a întrerupt Bauer.

— Prefer domnișoara Michaels, am intervenit și eu.

— Mi-ar plăcea ca Elena să fie consultată de doctorița Carmichael imediat, a continuat Bauer. Sunt sigură că va aprecia șansa de a-și dezmorți picioarele și de a arunca o privire în jur. Putem continua discuția noastră cu ea în camera de sus. Se va plictisi de pereții aceștia patru cât de curând.

— Pot să-ți vorbesc în particular? a întrebat-o Matasumi.

— Da, da, te îngrijorează securitatea, pot să văd că așa e, a spus ea țuguindu-și buzele în timp ce se uita de la legăturile mele la paznici.

Mi-a făcut un semn din ochi, de parcă împărțeam o glumă.

— Nu te teme, Lawrence. Ne vom asigura că Elena este legată cum trebuie, dar nu văd să fie cazul de excese. Cătușele și paznicii înarmați ar trebui să fie suficienți.

— Nu sunt sigur...

— Eu da.

Bauer s-a îndreptat spre ușă. Imaginea pe care mi-o făcusem asupra structurii de putere de aici prindea repede contur. Asistenta de cercetare, paznicii, semi-demonul, toți la fel de egali – angajații. Omul de știință deasupra lor, iar femeia misterioasă peste omul de știință. Și Ty Winsloe? El unde trebuia încadrat? Era oare implicat direct?

Paznicul meu m-a dezlegat de pe scaun și mi-a scos legăturile de pe brațe și picioare, apoi m-a împins pe culoar. Celula mea era ultima din rând, vizavi de o firidă cu ușă de metal și două becuri roșii deasupra. În capătul celălalt se vedea o ușă identică, cu lumini roșii identice. Șiruri gemene de geamuri cu sticlă reflexivă de-o parte și de alta a peretelui. Am numărat clanțele. Încă trei pe partea mea, patru pe partea opusă.

— Pe aici, Elena, m-a îndemnat Bauer mergând spre dreapta.

Matasumi a arătat cu mâna spre ușa mai apropiată.

— Pe aici este mai rapid.

— Știu, a insistat Bauer și mi-a zâmbit încurajator ca unui sugar care făcea primii pași. Pe aici te rog, Elena. Aș vrea să-ți arăt împrejurimile.

Ete, na! Un tur cu ghid al închisorii? Mă rog, nu puteam să mă opun, nu? Am urmat-o pe Bauer.

EXPOZIȚIE

Îndreptându-mă spre Bauer, am trecut pe lângă un scaun așezat cu fața spre celula mea, probabil de acolo își lua Tess notițe. Când m-am uitat la scaun, a început să se miște. Mi-ar fi plăcut să cred că se speriase de mine, dar rareori stârnesc acest răspuns în ființe vii, darămite la obiecte neînsuflețite.

— Zonă afectată de cutremure? m-am interesat eu.

— Șșșt! m-a întrerupt Matasumi cu mâna ridicată.

Matasumi s-a ghemuit lângă scaun și l-a studiat. Scaunul se mișca de pe o diagonală pe cealaltă, înainte și înapoi, mai repede, apoi încetinind, căpătând iarăși viteză, ridicându-se aproape până la punctul de a se rostogoli, apoi revenind.

Matasumi m-a îndemnat să merg înainte. Cum nu m-am apropiat destul de repede, mi-a făcut semn nerăbdător. Am mers spre scaun. Continua să se miște. Matasumi mi-a făcut semn cu palma să mă retrag. Așa am făcut. Nicio schimbare. Și-a îndoit degetul chemându-mă înapoi, neluându-și nicio clipă privirea de la scaun. Am mers pe lângă el. Scaunul continua să se miște, cu aceeași viteză. Apoi s-a oprit. Bauer mi-a afișat un zâmbet larg, aproape mândru.

— Ce părere ai de asta? m-a întrebat ea.

— Sper din toată inima că locul ăsta nu-i construit pe o falie.

— Ei, nu. Alegem mediul cu mare atenție. N-ai simțit o vibrație, nu-i așa?

Mi-am scuturat capul.

— Vei vedea acest gen de lucruri destul de des aici, m-a asigurat ea. Nu te înspăimânta dacă te trezești dimineața și-ți găsești revistele în cabina de duș sau masa răsturnată cu picioarele în sus.

— Ce cauzează asta?

Ea zâmbi.

— Voi.

— Doamna Bauer se referă la voi toți, a simțit Matasumi nevoia să explice. Subiecții noștri. Mă îndoiesc că tu personal ai avea vreun impact. Vârcolacii sunt recunoscuți pentru puteri fizice, dar nu mentale. Aceste evenimente au început acum câteva săptămâni, când colecția noastră de subiecți a crescut. Ipoteza mea este că rezultă

dintr-o mare concentrare de tipuri diverse de energie fizică. Descărcări aleatorii de energie cauzează evenimente la fel de aleatorii.

— Deci se întâmplă pur și simplu? Nu le provoacă nimeni?

— N-am stabilit un model vizibil sau vreo semnificație a acestor evenimente. Sunt de asemenea chiar lipsite de pericol. N-a fost nimeni rănit. Le monitorizăm cu atenție pentru că există mereu posibilitatea ca energia să se acumuleze la niveluri periculoase, dar în acest moment putem spune cu siguranță că n-ai motive de îngrijorare.

— Dacă încep să zboare obiecte, ferește-te, m-a sfătuit Bauer. Acum, hai să revenim la tur înainte să ne mai întrerupă altceva.

A arătat cu mâna spre tavan.

— Ne aflăm în subteran. Pereții exteriori de beton armat au o grosime de câțiva metri. Poate nu-i imposibil de pătruns prin ei, dacă ai o bilă enormă de demolări, plus un buldozer să-ți sapi drum. Al doilea etaj este situat de asemenea în subteran, așa că nivelul acesta se află la mai bine de cincisprezece metri în pământ. Tavanul este din oțel solid, la fel ca și podeaua. Geamul cu sticlă reflexivă este un model experimental special. E proiectat să reziste la... cât de multe tone de presiune, Lawrence?

— Nu știu specificațiile exacte.

— Hai să spunem atunci FOARTE MULTE, a continuat Bauer. Ușile de la fiecare capăt sunt ranforsate cu oțel, cel puțin la fel de solid ca și sticla. Sistemul de securitate solicită atât scanarea palmei cât și a retinei. După cum ai descoperit deja, pereții dintre celule nu sunt chiar impenetrabili. Oricum, n-ai mare lucru de câștigat dacă faci găuri în el ca să tragi cu ochiul în celula de lângă tine, din moment ce, după cum poți vedea, momentan este neocupată.

A făcut semn cu mâna spre celula învecinată. Era goală, așa cum era și cea de pe partea opusă.

— Următorul nostru oaspete s-ar putea să-ți fie cunoscut, m-a avertizat Bauer ducându-mă mai departe și arătând spre stânga.

Bărbatul se uita la televizor. Înălțime medie, bine clădit, părul blond spălăcit întunecat de un interval prea lung între dușuri, perciunii crescând într-o barbă în toată regula. Cunoscut? Doar vag. După prezentarea lui Bauer, am bănuit că era un corcit, dar nu puteam fi sigură fără să-l adulmec. Dintre cei câțiva zeci de corciți din America de Nord, îi recunoșteam numai pe jumătate din vedere. Pentru ceilalți, îmi trebuia un miros ca să-mi împrospătez memoria.

— Vârcolac? am întrebat.

— Nu-l cunoști?

— Ar trebui?

— Am crezut că da. El te cunoaște destul de bine. După reputație, presupun. Ai vreun contact cu vârcolaci din afara Haitei?

— Cât de puțin posibil.

Era adevărat. Nu insistam să ne asociem cu corciții. Din păcate, asta nu însemna că ne și lipseau întâlnirile cu ei. Se prea poate să fi avut o întâlnire cu cel de aici și înainte, dar am avut atât de multe întâlniri cu atât de mulți corciți încât abia puteam să-i separ unul de altul.

Bauer și-a continuat drumul. Matasumi venea chiar în spatele nostru. Tess revenise la sarcina de a lua notițe, însemnând fiecare cuvințel pe care-l rosteam. Trebuia să încep să fiu mai elocventă. Dacă mă înregistrau pentru posteritate, voiam să par că am cel puțin o inteligență medie. Deșteaptă ar fi bine, dar cam exagerat.

— În continuare în dreapta avem un preot voodoo.

— Voodoo este numele comun, a explicat Matasumi. Terminologia corectă este vodoun.

Bauer i-a ignorat comentariul, apoi și-a îndoit palma ca o prezentatoare spre celula din dreapta. Știam că voi avea coșmaruri cu imaginea ei, visând că stau în cușca mea scărpinându-mă în fund în timp ce această Vanna White conduce grupurile de turiști prin închisoare – „... iar în partea stângă avem un exemplar rar de Canis Lupis Homo Sapiens, cunoscut sub denumirea populară de vârcolac".

Bărbatul din cușcă avea pielea închisă la culoare, șuvițe scurte și o barbă tunsă scurt. Se holba la sticla reflexivă de parcă ar fi putut vedea prin ea, dar ochii îi erau concentrați la câțiva metri în stânga grupului nostru. Buzele i s-au desfăcut și a murmurat ceva. Nu puteam să înțeleg ce spune, dar recunoșteam vocea aspră a celui care strigase mai devreme.

— Ne blesteamă, a spus Bauer.

Matasumi s-a prefăcut că se înecă. Tess și-a înăbușit un chicot. Bauer și-a dat ochii peste cap și au râs cu toții.

— Preoții voodoo au doar niște puteri neglijabile, m-a asigurat Bauer. Sunt o rasă minoră. Ești obișnuită cu acest termen?

Am dat din cap. Matasumi a preluat din mers.

— Avem norocul să avem pe cineva în echipă care ne-a putut furniza detaliile clasificării. Major și minor se referă la nivelul de putere pe care o posedă rasele respective. Rasele majore includ vrăjitoare, semi-demoni, șamani, vrăjitori, necromanți, vampiri și vârcolaci. Aceste grupuri sunt relativ mici. Rasele minore sunt mult mai mari. De fapt, ar fi o denumire greșită să le spunem rase pentru că cel mai adesea nu au legături de sânge. În mod clasic, sunt oameni normali care afișează un anumit nivel de aptitudini și pot fi instruiți să-și ascută

aceste talente. Rasele minore includ preoți vodoun, druizi, medii și mulți alții. Pentru o persoană obișnuită acești oameni par a avea puteri mari, dar în comparație cu o vrăjitoare sau un vârcolac...

— Nu există comparație, a intervenit Bauer. Cel puțin nu pentru scopul nostru. Acest preot nu are puterea pe care cea mai slabă vrăjitoare sau șaman să n-o poată depăși. Prima și ultima noastră incursiune în lumea raselor minore.

— Așa că deocamdată îl țineți aici? m-am repezit eu cu o întrebare.

— Până când ne va trebui celula, a răspuns Bauer.

Cred că ar fi prea mult să sper că și-ar elibera subiecții care s-au dovedit neinteresanți.

— Cine nu încearcă nu greșește, a continuat Bauer. Cel mai adesea am făcut alegeri excelente. Spre exemplu, uită-te la oaspetele nostru din camera următoare.

Următorul prizonier era un alt bărbat, spre patruzeci de ani, scund, cu o construcție compactă, pielea maronie deschisă și trăsături bine determinate. Și-a ridicat privirea de pe revistă, și-a întins picioarele, apoi și-a reluat lectura. Văzându-i figura, am ridicat estimarea la patruzeci și ceva de ani, poate chiar spre cincizeci.

— Poți să ghicești ce este? m-a întrebat Bauer.

— N-am nici cea mai vagă idee.

— La naiba. Speram să ne poți spune.

Matasumi s-a forțat să zâmbească îndurerat. Tess a râs obligată. Clar era o poantă veche.

— Nu știți ce este? i-am întrebat eu.

— N-avem nici noi vreo idee, spuse Bauer. Când l-am găsit, am crezut că este un semi-demon, dar fiziologia lui este total diferită. Ca majoritatea raselor majore, semi-demonii au trăsături fizice comune, așa cum am învățat în examinarea celor trei specimene pe care le-am achiziționat până acum. Armen nu le are pe nici unele. Construcția lui anatomică este specifică numai lui. Nici puterile nu sunt de semi-demon.

— Ce poate să facă?

— Este un cameleon uman.

A ignorat protestele lui Matasumi.

— Da, da, doctorul Matasumi îți va spune că nu e o descriere exactă, dar mie îmi place. Mult mai memorabilă decât „specie necunoscută cu abilități minore de contorsionare facială."

Mi-a făcut cu ochiul, din nou de parcă știam aceeași glumă.

— Marketingul este totul.

— Abilități minore de contorsionare facială? am repetat eu.

— Domnul Haig poate de bună voie să-și schimbe structura facială, mi-a explicat Matasumi. Schimbări minore numai. Nu poate, spre exemplu, să se schimbe în tine sau în mine, dar ar putea să-și schimbe fața destul încât să nu mai semene cu poza din pașaport.

— Aha.

— Nu sună foarte folositor în viața de zi cu zi, dar este incredibil de semnificativ într-o schemă mai vastă. Această putere specială nu este documentată deloc în analele parapsihologiei. Postulez o nouă schimbare evolutivă.

Atunci a zâmbit, primul zâmbet pe care îl văzusem la el. I-a șters decenii de pe chip, luminându-i ochii cu un entuziasm copilăresc. M-a privit și a așteptat, cu buzele tremurând de parcă abia se putea abține să continue.

— Schimbare evolutivă? am repetat eu.

— Ipoteza mea este că toate rasele supranaturale, rasele adevărate, rasele majore, sunt rezultatul unor anomalii evolutive. Spre exemplu, la vârcolaci, undeva în trecutul foarte îndepărtat un om și-a dezvoltat cumva abilitatea de a se transforma în lup. O reacție adversă a naturii. Totuși o reacție care i-a îmbunătățit capacitatea de a supraviețui și de aceea i s-a reflectat în ADN, pe care l-a transmis fiilor săi. Puterile minore ale unui vârcolac: longevitatea, forța, percepția senzorială îmbunătățită, toate acestea au făcut parte din transformarea lui inițială sau poate au evoluat mai târziu, pentru a ajuta vârcolacii să se adapteze mai bine vieții pe care o trăiau. Anomalii similare ar explica începuturile tuturor raselor majore.

— Cu excepția semi-demonilor, a subliniat Bauer.

— Nici nu încape vorbă! Semi-demonii sunt un hibrid reproducător. Rareori își transmit puterile urmașilor. Acum, înapoi la Domnul Haig. Dacă teoria mea este corectă, aceste schimbări evolutive aleatorii trebuie să se întâmple cu o anumită frecvență; nu în mod obișnuit, dar mai adesea decât ar explica cele câteva rase majore. Poate unele dintre aceste deviații sunt mai recente încât nu s-au format destui membri pentru a-i clasifica drept o nouă specie. Peste generații, puterile lui s-ar putea dezvolta exponențial. Dacă acum domnul Haig poate doar să prostească un polițist de la circulație, stră-stră-nepotul lui ar putea deveni capabil să-și altereze structura suficient de mult încât să DEVINĂ polițistul.

— M-hm.

Matasumi s-a răsucit și a arătat spre ultima pereche de celule de pe partea opusă a culoarului.

— Aici avem două specimene mai interesante. Uită-te mai întâi la stânga, te rog.

În celula de lângă corcit, am văzut o femeie stând întinsă pe pat, cu ochii deschiși, holbându-se la tavan. Era aproape de vârsta mea, poate 1,65 m, 54 de kilograme. Părul roșcat închis, ochi verzi și piele albă de invidiat pe care nu apăruse niciodată vreo bubiță. Radia vibrații de sănătate robustă, genul de femeie pe care mi-o puteam imagina îngrijindu-se fericită de un parc național.

— Vrăjitoare? m-am interesat eu.

— Semi-demon, mi-a răspuns Bauer.

Deci semi-demonii puteau fi femei? Nimeni nu spusese că nu, dar am presupus că erau toți bărbați, poate pentru că singurii doi pe care îi întâlnisem până atunci erau bărbați sau poate pentru că atunci când spuneam „demon" mă gândeam „bărbat".

— Care e puterea ei? am întrebat.

— Telekinezia, a răspuns Bauer. Poate muta lucruri cu ajutorul minții. Leah este fiica demonului Agito. Ești familiară cu demonologia?

— A, nu. Lipsurile unei educații moderne.

Bauer a zâmbit.

— Nu-i nevoie așa mult să știi în vremurile noastre, dar este un subiect fascinant. Sunt două tipuri de demoni: eudemoni și cacodemoni. Eudemonii sunt buni, cacodemonii sunt răi.

— Demoni buni?

— Surprinzător, nu? O credință religioasă destul de obișnuită, de fapt. Numai în mitologia creștină găsești demonii atât de atent... demonizați. De fapt, există ambele tipuri, deși numai cacodemonii procrează. În fiecare dintre aceste două tipuri s-a format o ierarhie bazată pe gradul relativ de putere al demonului. Un Agito este destul de sus pe scală.

— Atunci presupun că telekinezia este mai mult decât un truc de salon.

— Mult mai mult, m-a asigurat Matasumi. Implicațiile și aplicațiile unei asemenea puteri sunt infinite.

— Ce poate face?

— Poate muta lucruri cu ajutorul minții, a repetat Matasumi explicația de mai devreme a lui Bauer.

Cu alte cuvinte, nu aveau nici cea mai vagă idee care erau implicațiile sau aplicațiile. Bineînțeles, telekinezia suna bine, dar ce puteai face cu ea? Pe lângă să-ți aduci sarea de pe tejghea fără să te ridici de la masă.

— Există multe femei semi-demoni? am întrebat eu.

— Bărbații sunt mai comuni, dar nici femeile nu sunt necunoscute, a răspuns Matasumi. De fapt tocmai pentru că este femeie am ales-o

pe Leah. Am avut niște dificultăți cu subiecții noștri bărbați, așa că m-am gândit că femeile ar putea fi mai ușor de controlat. Mai pasive.

— Ai grijă ce spui, l-a avertizat Bauer. Ești înconjurat de femei aici, Lawrence. Da, femeile par să fie subiecți mai buni, dar nu are nimic de-a face cu pasivitatea. Femeile sunt mai capabile să asimileze situația și să vadă cât de inutil este să opună rezistență. Bărbații par să simtă o obligație de a opune rezistență, oricare le-ar fi șansele. Uită-te la preotul nostru Voodoo. Blesteme și vrăji toată ziua, în fiecare zi. Îl ajută cu ceva? Nu. Dar el o ține pe-a lui. Cum reacționează Leah în aceeași situație? Stă calmă și cooperează.

S-a întors spre mine.

— Ai văzut vreodată telekinezie?

— Păi nu, am recunoscut eu. Nu cred.

Mi-a zâmbit.

— Atunci e momentul pentru o demonstrație.

SAVANNAH

Bauer și-a întins mâna spre butonul interfonului din dreptul celulei semi-demonului. Mi s-a strâns stomacul și am deschis gura s-o opresc, apoi m-am abținut. De ce-mi păsa mie că Bauer se apuca să vorbească cu femeia aceea? Poate nu-mi plăcea pur și simplu ideea că un seamăn captiv știa că este privit și că se discută despre el ca despre animalele de la grădina zoologică.

— Leah? a chemat-o Bauer aplecându-se spre interfon.

— Hei, Sondra! a răspuns Leah ridicându-se din pat. Mi s-a decalat iar ședința?

— Nu, eram doar în trecere. Îi arăt unei oaspete noi împrejurimile. S-a arătat foarte interesată de puterile tale. Ce zici de o demonstrație?

— Sigur.

Leah s-a întors spre măsuță. După o secundă, o cană de cafea s-a ridicat de pe suprafața ei și s-a învârtit în aer.

— Ce zici de asta?

— Perfect! Mulțumesc, Leah.

Femeia a zâmbit încuviințând din cap. Dacă avea vreo obiecție față de faptul că era tratată ca o maimuță dresată, nu lăsa să se vadă că nu-i convine, doar stătea așteptând alte comenzi.

— Ne vedem mai târziu, Leah, a încheiat Bauer.

— Nu plec nicăieri. Salută-l pe Xavier din partea mea. Spune-i să mai treacă pe la mine. Să aducă și-un pachet de cărți.

— Am să-i spun.

Bauer a închis interfonul.

— Xavier este celălalt semi-demon al nostru, a comentat ea spre mine. L-ai întâlnit deja.

— Houdini.

Bauer a zâmbit.

— Da, presupun că el. Niciun lacăt nu-l poate reține, după cum am descoperit și noi destul de curând. Spre norocul nostru a fost fericit să coopereze la întrebările și experimentele noastre după ce l-am motivat financiar corespunzător. Un mercenar, Xavier al nostru. În schimb e o resursă valoroasă în cadrul echipei.

— Ca și vrăjitorul, am comentat eu.

Bauer m-a privit atentă.

— Am auzit că ați angajat și un vrăjitor, am adăugat eu.

Bauer a ezitat, de parcă se gândea dacă să mă mintă, apoi mi-a spus:

— Da, avem un vrăjitor. Ne ajută să găsim supranaturalii. N-o să-l întâlnești totuși pe domnul Katzen, dacă asta te face să te simți mai bine.

— Așa ar trebui?

— Vrăjitorii au o reputație... nesavuroasă printre unele rase supranaturale. Nu în totalitate fără motiv.

Matasumi a tușit discret, dar Bauer l-a ignorat și a ciocănit ușor cu unghiile în peretele celulei preotului Vodoun. Bărbatul a privit în sus, simțind probabil că e cineva afară și a aruncat o privire amenințătoare spre peretele de oglindă.

— Egoiști și maniaci în care nu poți avea încredere, așa sunt majoritatea, a continuat Bauer. Domnul Katzen al nostru, mi-e teamă că nu-i nici el vreo excepție. După cum spuneam însă, nu trebuie să te îngrijorezi în legătură cu el. Nu se asociază cu cei pe care el îi consideră rase inferioare. În schimb Xavier e mult mai sociabil.

— O distrează pe Leah, după câte văd.

— De fapt, nu. Nu-i va accepta oferta. Ceea ce-i trist, într-adevăr. Când Leah a aflat că mai avem un semi-demon aici a fost încântată. Nu cred că a mai întâlnit vreodată un alt seamăn de-al ei. Dar Xavier nu vrea să aibă nimic de-a face cu ea. A întâlnit-o o dată iar de atunci a refuzat să se apropie de ea. Am încercat chiar să-l mituim. E foarte important pentru noi ca oaspeții noștri să fie fericiți aici. Leah este o tânără foarte prietenoasă. Are nevoie de stimulare socială. Din fericire am găsit alte căi de a-i face pe plac. S-a arătat foarte interesată de doi dintre ceilalți oaspeți ai noștri.

— Curtis și Savannah, a intervenit Tess.

Bauer a aprobat din cap.

— Care sunt de asemenea doi oaspeți ai noștri foarte dornici de companie, de cineva care să-i înveselească. Cred că Leah are o tendință pentru asta. Un spirit altruist înnăscut. Curtis și Savannah se bucură amândoi imens de compania ei. Ceea ce face ca animozitatea lui Xavier să pară și mai enigmatică. Nici nu vrea să vorbească cu ea. Ne cam îngrijorează. Ne-ar plăcea să o aducem pe Leah în echipă, dar nu ne putem permite tensiunea pe care ar cauza-o.

— S-au alăturat mulți dintre prizo... oaspeți „echipei"?

Ochii lui Bauer au strălucit de parcă aș fi pus întrebarea de un milion de dolari.

— Nu prea mulți, dar este foarte posibil. Mai ales pentru oaspeții noștri mai mult decât onorifici, așa cum ești și tu. De îndată ce suntem

siguri de cooperarea unui oaspete, suntem destul de fericiți să-i facem o ofertă. Pentru asta merită efortul.

Cu alte cuvinte, dacă mă dovedeam o fată foarte, foarte cuminte, și eu puteam să încep a-i răpi și tortura pe semenii mei supranaturali. O, ce fericire.

— Nu bănuiți de ce Xavier n-o place pe Leah? am întrebat eu.

— Din gelozie, a intervenit Matasumi. În ierarhia semi-demonilor Leah ocupă o poziție mai înaltă.

— Sunt conștienți de această ierarhizare? l-am întrebat. Am crezut că semi-demonii nu prea vin în contact unul cu altul. Nu și-au format un grup central care să le impună reguli, corect? Deci cum știu care ce hram poartă?

Liniște.

După un moment a răspuns Matasumi.

— Sunt sigur că la un anumit nivel devin conștienți de statutul lor.

— Un demon Agito se situează deasupra unui Evanidus, părintele lui Xavier, a explicat Bauer. Iar un Exustio se situează mai presus decât amândoi. Adică îndrumătorul lui Adam Vasic, corect? Un Exustio?

— Surprinzător, dar nu mi-a menționat niciodată.

I s-a arătat o mare dezamăgire pe față, care a dispărut apoi într-un zâmbet fals.

— Doctorița Carmichael o să se uite la arsurile tale. Presupun că Adam ți le-a făcut.

Ea a făcut o pauză. Eu în schimb n-am intervenit cu nimic.

— Un semi-demon Exustio este foarte puternic, a continuat ea. Chiar la vârf. El ar fi o pradă de prima mână. Poate că ne-ai putea ajuta cu asta. Sunt sigur că arsurile acelea nu te gâdilă.

— Se vindecă, i-am spus eu.

— Totuși, am fi foarte recunoscători...

Matasumi a întrerupt-o.

— Nici nu știm dacă părintele lui Adam Vasic este un Exustio, Sondra. Avem doar mărturia din auzite a unei singure persoane.

— Dar o mărturie foarte convingătoare.

Bauer s-a întors să-mi explice.

— Unul dintre primii noștri captivi era un șaman care a făcut parte din consiliul lui Ruth Winterbourne pe vremea când tatăl vitreg al lui Adam începuse să-l aducă la întâlniri. Era un semi-demon Tempestras. Tatăl vitreg, adică. Se presupune de asemenea că era expert în demonologie, de aceea era convins că tatăl lui Adam fusese un Exustio.

— Totuși nu a dat niciodată vreun indiciu că ar avea un nivel de putere atât de avansată, a comentat Matasumi. Arsurile pe piele sunt mai degrabă un semn de Igneus. Un Exustio ar fi incinerat-o pe domnișoara Michaels.

— Oricum, chiar și un semi-demon Igneus ar fi o lovitură. Și mi-ar plăcea să-l prind pe tatăl lui vitreg. Avem foarte puține informații despre demonii Tempestras.

— Mie mi-ar plăcea să-i întâlnesc mama, a intervenit și Tess. Care sunt șansele ca o femeie să fie aleasă pentru a purta în pântec urmașul unui demon și să se căsătorească cu un semi-demon? Trebuie să fie ceva în ea care îi atrage. Ar putea fi un studiu foarte util. Și interesant.

Asta mă scotea din minți. Cât știau oamenii aceștia despre noi? Era destul de rău că știau ce suntem, dar ca să mai și intre cu picioarele în viața noastră devenea foarte deranjant. Oare făceau asta des, adică să stea și să discute despre noi ca despre niște personaje de groază dintr-o telenovelă modernă?

— De ce nu l-ați prins pe Adam în locul meu? i-am întrebat.

— Nu-ți subestima propria importanță pentru noi, Elena, mi-a spus Bauer. Suntem încântați să te avem aici cu noi.

— Plus că n-am putut să dăm de Adam, a adăugat Tess.

Doamne, ce noroc pe mine.

Bauer și-a continuat prezentarea.

— Aici, lângă Leah, iată ultimul, dar cu siguranță nu cel din urmă oaspete.

M-am întors. În celula din spatele meu stătea o fetiță. Nu, n-am spus o tânără. Am vrut să spun un copil, nu cu mult peste doisprezece sau treisprezece ani. Am presupus că înfățișarea ei tinerească era manifestarea unei rase supranaturale necunoscute.

— Ea ce este? am întrebat eu.

— O vrăjitoare, mi-a răspuns Bauer.

— Treaba asta e dată de o vrajă? Adică să arate mai tânără? Ce truc interesant, dar eu în locul ei cu siguranță n-aș vrea să mă mai întorc la vârsta aceea. Fie cu mult înainte sau cu mult după pubertate pentru mine, mulțumesc foarte mult.

Bauer a pufnit în râs.

— Nu, nu-i o vrajă. Savannah are doisprezece ani.

M-am oprit. Dacă înainte tremurasem, acum înghețasem, un bloc de gheață proptit în stomacul meu.

— Doisprezece!? am repetat eu cu speranța că nu auzisem greșit. Ați capturat o vrăjitoare de doisprezece ani?!

— Absolut vârsta cea mai bună, mi-a explicat Matasumi. Vrăjitoarele ajung la apogeul puterilor lor o dată cu prima menoree. Fiind

aproape de pubertate, Savannah ne oferă șansa perfectă de a-i studia schimbările mentale și fiziologice care ar putea explica abilitatea unei vrăjitoare de a face vrăji. Am avut un noroc imens să o găsim. A fost chiar o întâmplare. Savannah este fiica unei foste vrăjitoare din Consiliu pe care am urmărit-o cu multe săptămâni în urmă. Când oamenii noștri au prins-o pe mamă, fiica se întorsese pe neașteptate de la școală, așa că am fost forțați să o luăm și pe ea.

Am privit în interiorul celulei.

— N-o țineți împreună cu mama ei?

— Am avut ceva necazuri cu mama ei, a încercat Bauer să se scuze. Puterile ei erau mai mari decât ne-a lăsat să credem vrăjitorul nostru. Magie neagră, am putea spune, ceea ce ar putea explica întrucâtva ruptura ei de Consiliu. Eve a fost... mă rog, a trebuit s-o...

— Am scos-o din program, a intervenit Matasumi. Cel mai bun lucru, sincer. S-a dovedit mult prea dificilă ca să fie un subiect folositor, ba mai mult prezența ei distrăgea copilul.

Gheața mi s-a dilatat în tot stomacul. Acești oameni țineau un copil într-o celulă subterană, felicitându-se că o au și elogiind avantajele uciderii mamei ei? Am privit fetița. Era înaltă pentru vârsta ei, trasă prin inel, cu o față care părea toată sculptată. Părul negru lung până la talie cădea atât de drept încât părea atârnat cu greutăți. Ochii mari de un albastru închis se remarcau pe fața ei slabă. Un copil cu o căutătură ciudată dar cu promisiunea unei mari frumuseți. Se holba intens la o revistă de cuvinte încrucișate, ținând creionul ațintit deasupra paginii. După un moment a dat din cap și a scris ceva. A ridicat revista cu brațul întins, a studiat rebusul terminat apoi l-a lăsat deoparte, s-a ridicat de la masă, a făcut câțiva pași și în cele din urmă s-a mulțumit să studieze conținutul unui raft cu cărți din spatele televizorului.

— Trebuie că se plictisește, am comentat.

— A, nu, m-a contrazis Bauer. Nu-i simplu pentru Savannah. Știm asta. Dar facem tot posibilul să se simtă bine. Orice dorește. Ciocolată, reviste... i-am adus chiar și niște jocuri video săptămâna trecută. Este destul de...

Bauer s-a oprit, părând să caute un anumit cuvânt, apoi s-a răzgândit și a încheiat cu voce scăzută.

— Se simte confortabil.

Deci era conștientă cât de rău suna. „Scuze că ți-am executat mama, copilă, ia niște Tiger Beats și un Game Boy să ne revanșăm". Bauer a ciocănit pe perete cu unghiile ei îngrijite, apoi a forțat un zâmbet.

— Ei bine, asta a fost, mi-a spus ea. Probabil te întrebi care ar fi scopul.

— Poate mai târziu, a murmurat Matasumi. Doctorița Carmichael ne așteaptă și aici nu-i tocmai locul...

— I-am arătat Elenei împrejurimile. Acum cred că-i corect să-i oferim și o explicație.

Matasumi a strâns din buze. Deci asta nu făcea parte din turul obișnuit? De ce acum? O bruscă nevoie de a se justifica după ce mi-a arătat-o pe Savannah? De ce îi păsa lui Bauer ce credeam? Sau se apăra singură în fața propriei conștiințe?

Înainte ca Bauer să continue, m-a condus afară din zona cu celule. Am studiat procedurile de securitate. Odată depășite, am trecut de doi gardieni înarmați postați într-un separeu în spatele ușii securizate. Ochii lor au trecut peste mine de parcă eram femeia de la curățenie. Unul dintre avantajele angajării paznicilor având oarece trecut militar: curiozitatea le-a fost eliminată prin instrucție. Îndeplinește ordinele și nu pune întrebări.

— Un fel de legătură militară? am întrebat eu.

Câtă vreme Bauer era într-o dispoziție să răspundă la întrebări, trebuia să le adresez.

— Militară?

Mi-a urmărit privirea spre gardieni.

— Folosirea ființelor supranaturale pentru a construi arma perfectă? O idee care mă intrigă.

— Nu chiar, i-am tăiat eu elanul. Au făcut-o în „Buffy, spaima vampirilor". Un sezon submediocru. Am adormit la jumătate din episoade.

Bauer a pufnit în râs, deși puteam să-mi dau seama că nu avea nici cea mai vagă idee despre ce vorbeam. Nu puteam să mi-o imaginez lenevind în fața unui televizor, și chiar dacă ar fi făcut-o, eram sigură că singurul post la care se uita era CNN.

— Nu te teme, m-a liniștit ea. Este o întreprindere complet particulară. Alegerea noastră asupra paznicilor a ținut doar de motive practice. Nicio influență guvernamentală.

Am mers printr-un alt set de uși într-un coridor lung.

— În societatea noastră post-industrială, știința împinge mereu limitele tehnologiei, a explicat Bauer mergând mai departe.

M-am uitat deasupra capului după difuzoare, convinsă fiind că-i auzeam vocea lui Bauer pe vreo casetă preînregistrată a turului.

— Rasa umană s-a îndreptat cu pași repezi în domeniul tehnologiei. Pași măreți. Viețile noastre devin mai ușoare cu fiecare zi. Totuși, suntem oare fericiți?

A făcut o pauză, dar nu s-a uitat înapoi spre mine, de parcă nu aștepta răspuns. Întrebare retorică, pauză dramatică. Bauer cunoștea prea bine trucurile discursului public.

— Nu suntem, a continuat ea. Toată lumea pe care o cunosc are un terapeut și un raft de cărți motivaționale. Caută imbolduri spirituale. Angajează yoghini și practică meditația. Îi ajută cu ceva? Nu. Sunt nefericiți. Oare de ce?

O altă pauză. Mi-am mușcat buza să mă abțin să nu-i răspund. N-ar fi fost genul de răspuns pe care și-l dorea. Bauer a continuat discursul.

— Pentru că se simt neajutorați. Știința face toată treaba. Oamenii sunt transformați în sclavi tehnologici, introducând sârguincioși date în computere și așteptând ca marele zeu al tehnologiei să-i onoreze cu rezultate. Când a început era computerelor, oamenii s-au arătat foarte încântați. Visau la săptămâni de lucru mai scurte, mai mult timp pentru dezvoltarea personală. Dar nu s-a întâmplat așa. Oamenii muncesc astăzi la fel de mult, poate chiar mai mult decât o făceau acum treizeci de ani. Singura diferență stă în calitatea muncii pe care o prestează. Nu mai produc nimic de valoare. Doar se îngrijesc de mașinării.

Pauza numărul trei.

— Ce propunem noi să facem aici este să întoarcem sentimentul puterii către omenire. Un nou val de dezvoltare. Nu o dezvoltare tehnologică. Ci o dezvoltare din interior. Dezvoltarea minții și a corpului. Prin studiul supranaturalului putem produce aceste schimbări. Șamanii, necromanții, vrăjitoarele, vrăjitorii – ei ne pot ajuta să ne creștem capacitățile mentale. Alte rase ne pot învăța cum să facem îmbunătățiri imense în corpurile noastre fizice. Puterea și acuitatea senzorială de la vârcolaci. Regenerarea și longevitatea de la vampiri. Nenumărate alte puteri de la semi-demoni. O lume cu totul nouă pentru omenire.

Am așteptat să se domolească orchestra. Într-un final apoteotic am reușit să concluzionez cu o față serioasă:

— Sună foarte... nobil.

Bauer a apăsat un buton și s-au deschis ușile liftului. Am intrat cu toții înăuntru.

TRUC

Infirmeria era exact la ce te așteptai de la o operațiune ultra-tehnologizată: aseptică, albă și rece. Plină cu instrumente strălucitoare de inox și aparatură digitală. Nu atât de mult ca afișul șters de pe perete cu simptomele atacului de cord. Totul pus la punct, la fel ca și doctorița, un zdrahon de femeie în floarea vârstei. Carmichael a strâns toate politeturile prezentărilor într-un salut brutal. De aici încolo totul a devenit „deschide, închide, ridică, întoarce". Zero pălăvrăgeli. De apreciat atitudinea. Mai ușor de înghițit decât prietenia nejustificată pe care o propunea Bauer.

Consultul s-a dovedit mai puțin invaziv decât examenele fizice obișnuite. Fără ace sau mostre de urină. Carmichael mi-a măsurat temperatura, greutatea, înălțimea și tensiunea. Mi-a verificat ochii, urechile și gâtul. A întrebat dacă am amețeli sau alte efecte secundare datorate tranchilizantului. Când mi-a ascultat inima, am așteptat întrebările inevitabile. Ritmul meu cardiac era mult peste normal. O anomalie fiziologică de vârcolac tipic, după cum ne-ar cataloga Matasumi. Jeremy mi-a explicat că se datora metabolismului nostru crescut sau fluxului de adrenalină, sau ceva asemănător. Nu țineam minte exact motivul. Jeremy era expertul nostru într-ale medicinei. Eu abia trecusem la biologie în liceu. Totuși Carmichael n-a comentat asupra ritmului meu cardiac. Doar a încuviințat și și-a notat pe fișă. Cred că se așteptau deja la asta după ce-l consultaseră pe corcit.

După ce Carmichael a încheiat cu mine, m-am realăturat grupului în sala de așteptare. Numai unul din trei gardieni m-a însoțit în infirmerie. Nici n-a tras măcar cu ochiul când m-am schimbat în și din halatul medical. O lovitură serioasă în egoismul meu. Nici că l-am condamnat. N-avea mare lucru de văzut.

Matasumi, Bauer, Tess și cei trei gardieni m-au condus pe culoar departe de sala de așteptare a infirmeriei. Înainte să ajungem la destinația noastră, stația radio a unuia dintre gardieni a sunat. Se petrecuse un fel de incident minor în zona de celule și cineva pe nume Tucker voia să știe dacă Matasumi mai avea încă nevoie de gardieni. Se apropia ora cinei iar majoritatea gardienilor care nu erau de serviciu ieșiseră în oraș. Ar putea Matasumi să se lipsească de cei trei care ne însoțeau? Matasumi i-a transmis lui Tucker că îi va trimite jos în

cinci minute. Apoi am mărșăluit toți într-o zonă pe care Bauer o numea „camera de zi".

Camera de zi era de fapt o sală pentru interogatorii. Oricine a văzut măcar un singur serial polițist n-ar fi fost prostit de scaunele confortabile sau de tablourile art deco de pe pereți. Patru scaune stăteau aranjate în jurul unei mese din lemn. O suprafață de dimensiunea unei mese de biliard din sticlă reflexivă domina peretele îndepărtat. Camere video și microfoane atârnau din două colțuri ale tavanului. Bauer putea s-o numească și salon de recepții dacă voia. Tot sală de interogatorii rămânea.

Escorta mea m-a condus într-o parte a camerei, cu fața spre geamul cu sticlă reflexivă. Odată așezată, a deschis niște căpăcele în lateralele scaunului de unde a scos benzi groase ranforsate, pe care mi le-a prins în jurul taliei. Deși încheieturile mele erau încă încătușate, a folosit un alt set de benzi pentru a-mi prinde coatele de mânerele scaunului. Apoi a tras din podea o cataramă grea atașată de niște lanțuri care se retrăgeau sub covor. Pe aceasta mi-a atârnat-o de picioare. Toate cele patru picioare ale scaunului erau fixate în podea. Ce naiba, aveam și noi nevoie de așa ceva pentru camera noastră de zi de la Stonehaven. Nimic mai bun ca un scaun cu legături din oțel pentru a ne face oaspeții să se simtă ca acasă.

Odată legată, Matasumi a lăsat gardienii să plece. Hopa, își asuma un mare risc. Fără gardieni înarmați? Cine știe ce haos puteam dezlănțui? Ei, puteam... Mă rog, puteam să-l scuip în față și să-l înjur cum îmi venea la gură.

Cât despre interogatoriu, s-a dovedit destul de plictisitor. Mai multe din aceleași întrebări pe care Matasumi mi le aruncase în celulă. Am continuat să amestec adevărul cu minciuna și nimeni nu și-a dat seama. După douăzeci de minute de sesiune, s-a auzit un ciocănit în ușă. Un paznic a intrat și i-a informat pe Matasumi și Bauer că individul acela Tucker le solicita prezența în zona de celule pentru a-l sfătui asupra unei „probleme". Bauer a refuzat să meargă, insistând că Matasumi se poate descurca singur, dar pentru că era implicat un proiect special de-al ei, după o scurtă discuție în contradictoriu a fost de acord să meargă. Tess l-a urmat pe Matasumi, deși nimeni n-o invitase. Presupun că-i era teamă să n-o scuip. Bauer mi-a promis că se vor întoarce de-ndată și au plecat. Lăsându-mă singură. Hmm.

Optimismul mi s-a evaporat repede. Nu vedeam nicio cale de a scăpa din acest scaun. Niciun flux de adrenalină nu mi-ar fi dat forța să rup legăturile metalice. Cu felul în care eram prinsă, mi-ar fi putut face operație pe cord deschis, dar mai mult decât să țip n-aș fi reușit. Nu puteam nici măcar să mă transform în lup și să sper ca voi putea ieși

din legături. Benzile metalice și lanțurile erau prinse cu un dispozitiv pretensionat care se strângea ca o centură de siguranță. Dacă încercam să mă transform, riscam doar să mă rănesc singură.

În timp ce-mi examinam legăturile, ușa din spatele meu s-a deschis. Un bărbat a intrat în cameră, împiedicându-se în lanțurile de fier de la picioare. Înainte să-i pot vedea fața, m-a izbit o duhoare care mi-a ridicat părul de pe brat. Un corcit. Mi-am răsucit gâtul și l-am văzut pe corcitul din cușca de jos. Patrick Lake. Numele mi-a venit inconștient la prima adulmecare a duhorii lui. Îl mai întâlnisem o singură dată, o întâlnire deloc memorabilă, dar creierul unui vârcolac catalogheză mirosurile cu eficiența unui funcționar eficient. Cu câteva molecule de miros, toată informația atașată ne este la îndemână.

Patrick Lake era nomad și mâncător de oameni. Nu era un ucigaș prolific – un cadavru ici, un cadavru colo, la fel ca majoritatea corcitilor, destul de deștept să știe că fiecare pradă îl făcea să se expună, dar incapabil sau nedorind să renunțe. Haita nu se preocupa prea tare cu corciți ca Lake. Poate că asta suna prost, poate că de fapt noi ar fi trebuit să ieșim și să oprim orice corcit care ucide oameni, dar pentru asta ar trebui să exterminăm trei sferturi din rasa noastră și, sincer, nu era treaba noastră. Dacă oamenii se lăsau uciși, să-i lăsăm tot pe oameni să se ocupe de problema lor. Dur dar practic. Ne preocupam doar când un corcit atrăgea atenția asupra lui, punându-ne astfel în pericol pe toți ceilalți. Lake a făcut asta acum aproape patru ani omorând-o pe fiica unui oficial din orașul Galveston, statul Texas. Clay și cu mine am zburat acolo să ne facem fiecare treaba. Eu am investigat în ce stadiu ajunsese ancheta asupra crimei. Dacă Lake devenea suspect, trebuia să moară. Din moment ce nu s-a ajuns niciodată atât de departe, Clay s-a mulțumit să-i dea o mamă de bătaie lui Lake drept avertisment, apoi l-a urcat în primul avion care pleca din Texas. Patrick Lake nu ne-a mai deranjat cu nimic de atunci.

Când Lake a apărut în cameră, m-am îndreptat în scaun, fixând legăturile și mai strâns. Houdini (Xavier) a intrat în urma lui. Văzându-mă, s-a oprit clipind nedumerit, apoi s-a uitat în cameră.

— Singurică? a întrebat el.

Nu i-am răspuns. Doar dacă în cameră nu intraseră gardieni semi-demoni cu puterea de a se face invizibili, altfel era destul de clar că eram singură. Totuși, Xavier s-a aplecat prin ușă să verifice holul. Apoi, împingându-l pe Lake în fața lui, s-a dus la geamul cu sticlă reflexivă, s-a uitat prin ea, s-a încruntat, s-a teleportat în camera cealaltă apoi s-a întors rapid.

— Singură! a conchis el scuturând din cap. Trebuie să iubești locul ăsta. Eficiență militară, securitate ultra-tehnologizată, ultimele

invenții în comunicații. Din cauza asta, dezorganizați ca dulapurile din bucătăria maică-mii. Nu pot să cred că te-au lăsat singură. Este ora opt, așa-i?

— Lasă-mă să-mi verific ceasul, am spus eu.

A chicotit.

— Scuze. Cu siguranță te-au legat, așa-i? Cineva nu-și asumă riscuri inutile. Dar sunt sigur că e ora opt, iar eu trebuia să-l aduc pe Lake aici la opt. Aștia nici măcar nu pot respecta un program. Cineva trebuie să ne angajeze o secretară.

Lake s-a holbat la mine. Nu mă mai întâlnise niciodată, cel puțin nu oficial. În Galveston, mă dusesem destul de aproape de el cât să-l adulmec, dar m-am ținut contra vântului și fără să mă vadă. Clay nu avea nevoie să complicăm lucrurile. Corciții se... excitau un pic când mă întâlneau prima oară. O chestie de hormoni. Mi se spusese că miroseam ca o cățea în călduri – nu era o descriere care să-mi facă un compliment, dar explica multe. După ce un corcit ajungea să mă cunoască, creierul lui uman de obicei prelua conducerea și anula semnalele, dar primele câteva întâlniri erau mereu riscante. Uneori puteam să mă folosesc de reacția lor în avantajul meu. De obicei însă era doar o mare bătaie de cap.

— Țplace? l-a stârnit Xavier.

Lake a mormăit ceva încercând să-și întoarcă privirea, dar n-a reușit să întrerupă contactul vizual. A mers prin spatele scaunului, lanțurile de la picioare scânteind pe covor. Am privit fix înainte. „Termină odată, nenorocitule!" Lake a dat târcoale mesei de două ori. Când Xavier a râs înfundat, Lake s-a oprit doar o secundă înainte ca instinctul să-l împingă înainte, înconjurându-mă, cu ochii privind fugar înapoi spre mine.

— Trebuie să recunosc că-i o fată arătoasă, l-a provocat Xavier. Dar nu crezi că exagerezi, prietene?

— Taci! a mârâit Lake continuând să-mi dea târcoale.

— Nu te teme, m-a liniștit Xavier întorcându-se spre mine. Dacă încearcă să-ți adulmece fundul, îi sparg botul.

Lake s-a răsucit spre Xavier, încordat să sară la el, apoi s-a gândit mai bine și s-a mulțumit să mârâie un șir de epitete. Vraja s-a rupt, însă, iar când s-a întors să mă înfrunte, ochii lui încă ardeau, dar cu furie, nu cu dorință.

— Ai fost și tu acolo, nu? m-a întrebat el. În Galveston. Cu EL. Când mi-a făcut asta.

Și-a ridicat mâinile încătușate și le-a întins spre mine. Palma lui stângă era fixată permanent în poziția de strâns de mână, restul

brațului tăbăcit și distrus, rezultatul a prea multe fracturi și vindecări insuficiente.

— Despre care EL vorbești? s-a interesat Xavier.

— Clayton, s-a răstit Luke cu ochii țintuiți încă pe mine.

— O, iubițelul! a oftat Xavier batjocoritor. Chiar trebuia să pomenești de iubițel? L-am văzut în Vermont și mă simt încă destul de inferior în legătură cu întreaga situație. Te rog spune-mi că tipul are niște obiceiuri urâte. Că pute. Că se scarpină în nas. Zi-mi ceva.

— E un psihopat nenorocit! s-a stropșit Lake.

— Perfect! Asta e exact ce voiam. Mulțumesc, Pat. Mă simt mult mai bine acum. Oricare ar fi statutul meu mental îndoielnic, nimeni nu m-a acuzat că aș fi un psihopat.

Lake s-a apropiat și s-a uitat la legăturile mele.

— Să nu-ți vină vreo idee nepoliticoasă, l-a avertizat Xavier. Dacă o atingi va trebui s-o las să te atingă și ea. Nu cred că vrei asta. E o fată puternică.

Lake a pufnit.

— Nu mă crezi? i-a spus Xavier. Au adus-o doar de câteva ore și a făcut deja o gaură în celulă. Tu stai aici de două săptămâni și nici n-ai julit-o pe a ta. Ceea ce înseamnă că ea e mai puternică decât tine.

— Puțin probabil.

— Ce să zic, poate că nu. Ești mai mare. Ai mai multă masă musculară. Avantajul masculin. Dar ea e clar mai deșteaptă. Și-a dat seama cum să mă doboare din a doua încercare. Tu și cu mine am făcut de zece ori tot atâtea runde și nu mai atins niciodată nici măcar cu un deget. Femela speciei este mai periculoasă decât masculul. Cine cânta asta?

— Este din Kipling, i-am răspuns eu.

— Vezi? Ea e mai deșteaptă decât noi.

— Mai educată, l-a corectat Lake. Nu mai deșteaptă.

— Ce zici de un pariu atunci? Un meci. Dacă te doboară, îți iau inelul cu diamant.

— 'Te naibii, a mormăit Lake.

— Ce tip sociabil, ei? Strălucitor de volubil. Nu-i de mirare că nu-l primiți în Haita voastră.

— 'Te dracu'!

Lake a rostit înjurătura mai încet, întorcându-și privirea spre Xavier.

— Am atins un punct sensibil, așa-i? Ei, haide. Joacă-te cu mine. Arată-mi ce lup mare și rău ești. Vrei o revanșă pentru brațul acela, așa-i? Ce zici de ideea asta, Elena? Te simți în stare de câteva runde cu domnul Personalitate?

— Nu mă lupt la comandă, i-am întors-o eu.

Xavier a oftat și și-a dat ochii peste cap. Apoi s-a apropiat de mine și mi-a dezlegat toate legăturile care mă fixau în scaun, lăsându-mi numai cătușele.

— Hei! s-a răstit Lake venind spre noi.

Xavier l-a oprit cu brațul întins, s-a lăsat pe genunchi să-i desfacă legăturile de fier de la picioare, apoi i-a deschis cătușele. Lake și-a smuls cătușele și și-a armat brațul pentru o lovitură spre Xavier. Dar pumnul a trecut prin gol. Xavier dispăruse.

Mi-am păstrat locul pe scaun. Nu avea niciun rost să mă înfrunt cu corcitul ăsta. Mai bine să stau aici și să refuz să intru în joc, sperând că Matasumi și Bauer se vor întoarce repede. Lake s-a dat un pas înapoi și m-a măsurat din priviri. Un rânjet îi gâdila colțurile gurii.

— Nu te obosi, l-am sfătuit eu. Au mai încercat ei și în circumstanțe mult mai avantajoase. Știi ce se va întâmpla doar dacă încerci. Clay se va asigura că nu mai poți încerca vreodată.

— Serios?!

Ochii lui Lake s-au mărit și s-a uitat în jur.

— Nu-l văd aici. Poate vreau să-mi asum riscul.

— Prea bine, am acceptat. Fă cum crezi.

Nu m-am mișcat. Bătăile dintre vârcolaci sunt 70 la sută bravură. În ultimul timp, Clay câștiga majoritatea bătăilor doar făcându-și apariția. Reputația îi era de ajuns. Cel puțin funcționa la vârcolacii masculi. Eu nu eram atât de norocoasă. Oricât de multe încăierări câștigasem, corciții continuau să creadă că sunt neajutorată fără Clay care să mă protejeze.

Lake a dat târcoale scaunului. Nu m-am mișcat. M-a apucat de păr, înfășurându-l în jurul pumnului. Mi-am încleștat dinții, dar tot nu m-am mișcat. Mi-a smucit capul pe spate. M-am uitat doar în sus la el. Mârâind, mi-a lăsat părul, m-a apucat de umeri și m-a împins în față de pe scaun. M-am răsucit, încercând să mă sprijin de masă dar, spre deosebire de scaun, nu era țintuită în podea. Când am lovit marginea mesei, aceasta s-a deplasat, iar eu am căzut în genunchi, brațele încătușate întinzându-se în față pentru a-mi amortiza căderea. Lake mi-a tras un șut în fund de m-am prăbușit pe burtă. Am rămas nemișcată, cu fața în covor.

— Ha! a exclamat Lake. Asta a fost dură.

— Am mâinile legate, am mormăit eu din perii covorului.

— Așa?! Vezi tu, mâna mea stângă nu funcționează atât de bine, mulțumită iubitului tău. Poate că ar trebui să-ți fac și eu ție la fel. Dar nu. Nu la braț. La față. Poate că atunci nu te va mai găsi atât de atrăgătoare.

— Fața sau brațul, nu contează. Atinge-mă și ești un om mort.

— Sunt deja un om mort, păpușă. Cu tine aici, nemernicii ăștia nu mai au nevoie de mine. Măcar să-mi scot pârleala cât am ocazia.

În timp ce negociam volee verbale, mi-am ținut brațele prinse sub mine și m-am concentrat. Transpirația mi-a cuprins fruntea. Lake a îngenunchеat în fața mea rânjind.

— Pari un pic palidă acolo, păpușă. Nu atât de dură pe cât pretinzi.

M-am mișcat, ridicându-mi greutatea de pe brațe. Lake a țâșnit în picioare și m-a izbit cu piciorul în mijlocul spatelui. Ceva a pârâit. Durerea m-a fulgerat. Înăbușind un țipăt, mi-am închis ochii și m-am concentrat asupra mâinilor. Mi-am ridicat burta de pe covor și mi-am sucit palma în sus. Am simțit greutatea piciorului lui Lake pe spatele meu, oprindu-se acolo. Fără avertizare, m-a apăsat în jos, strivindu-mă de covor. Cinci ace mi-au pătruns prin cămașă până în stomac. Am țipat și am mirosit sânge.

— Doare? m-a batjocorit Lake. Vai, îmi pare ATÂT de rău! Știi cât de rău mă doare pe mine brațul? Ai idee? Să nu pot merge la spital, la un doctor? Doar să caut un escroc rămas fără diplomă...

M-am rostogolit brusc, prinzându-l pe Luke cu garda jos. S-a împleticit în spate. Într-o secundă, și-a recăpătat echilibrul și și-a împins iar piciorul, țintind spre pieptul meu pe când mă ridicam. Mi-am ridicat mâna dreaptă și i-am prins piciorul. Unghiile mele i-au rupt pantalonii și s-au adâncit în carne. Când am simțit că l-am prins cum trebuie, am smuls carnea cu totul, deschizându-i o rană în picior. Lake a urlat și s-a prăbușit.

— Rahat! Ce dracu?!...

S-a uitat la mâna mea. Numai că nu era o mână. Era o gheară, prinsoarea și degetele unei mâini umane, blana unui lup, unghiile lungi, acuțite ca o lamă și dure ca piatra. Cătușele atârnau de cealaltă mână. Transformarea mea parțială îmi subțiase mâna destul cât s-o trag din brățară.

— Ce dracu?! a repetat Lake lipindu-se cu spatele de perete.

— Truc de Haită, i-am spus. Necesită concentrare. Depășește un sorcit ca tine.

Am avansat spre el. A ezitat, apoi s-a lansat spre mine. Ne-am trântit. În cădere i-am înfipt gheara în spate. A zbierat și s-a luptat să scape. I-am apucat spatele cămășii cu mâna stângă și l-am aruncat de pe mine. În timp ce săream în picioare, s-a deschis brusc ușa. Bauer a intrat ca o furtună în cameră împreună cu Matasumi, Tess și doi paznici în spatele ei. Toți cinci s-au oprit în ușă și s-au holbat la noi. Apoi Bauer a traversat camera, aplecându-se furioasă deasupra lui Luke.

— Ce naiba se petrece aici? s-a răstit Bauer la el.

— Ea a început! s-a scuzat el.

— Ei, na! am pufnit eu ridicându-mă în picioare.

Mâna mea era normală acum. Reușisem chiar s-o strecor înapoi în cătușe. Xavier a intrat prin ușă.

— El a început! l-a pârât Luke.

— Eu am îndeplinit un ordin.

Xavier s-a sprijinit de tocul ușii, cu mâinile în buzunare.

— Inelul e al meu, Pat. Ți-a făcut fundul arșice!

— S-a înregistrat pe casetă? l-a întrebat Matasumi.

Xavier a căscat.

— Desigur.

Bauer s-a întors spre amândoi.

— Ordin?! Casetă? Ce s-a întâmplat aici?

Știam eu foarte bine ce se întâmplase. Mi se înscenase totul, și eram furioasă pentru că nu-mi dădusem seama din timp. N-ar fi trebuit să mă întreb oare de ce Matasumi, paranoic al securității, eliberase gardienii? De ce mă lăsase apoi singură în cameră? De ce Xavier se plimba singur cu un alt vârcolac după ce Matasumi se certase dacă să mă lase să părăsesc celula chiar și cu gardieni înarmați în preajmă? Matasumi trebuie să fi aranjat totul cât timp stătusem la infirmerie. Cât timp eram în afara celulei mele, de ce să nu încerce un mic experiment? Să afle ce se întâmplă când pui un vârcolac de Haită în aceeași cameră cu un corcit.

Bauer a început să țipe la Matasumi, apoi s-a oprit. I-a eliberat pe Xavier și Tess pentru noapte, apoi le-a cerut celor doi paznici să mă ducă înapoi în celulă. O dată ce ne-am îndepărtat de ei, s-a apucat iar să se ia de Matasumi.

CONTACT

Mă întorsesem în celula mea de aproape douăzeci de minute când Bauer mi-a adus cina. Șuncă cu garnitură de cartofi, morcovi, conopidă, salată, lapte, cafea și prăjitură de ciocolată. O hrană destul de decentă să elimine orice idee de grevă a foamei – nu c-aș fi făcut așa ceva oricum. Niciun protest nu era destul de mare pentru a justifica înfometarea.

Înainte să mă apuc să mănânc, Bauer mi-a făcut instructajul celulei, mi-a arătat unde stăteau cele necesare pentru toaletă, mi-a explicat cum funcționa dușul și mi-a prezentat programul meselor. O cămașă de noapte și un singur rând de haine de zi erau ținute într-un sertar sub pat. De ce numai un schimb de haine? Bauer nu mi-a spus. Poate le era teamă că dacă aveam prea mult material textil, l-am fi folosit să ne spânzurăm de grinzile care nu existau. Sau s-au gândit ei că nu avea sens să-mi dea mai mult când s-ar putea să nu trăim destul de mult cât să avem nevoie de ele? Ce gând optimist.

Bauer n-a plecat după ce mi-a făcut instructajul celulei. Poate se aștepta la un bacșiș.

— Îmi cer scuze, a început ea după ce m-am așezat să mănânc. Ce s-a întâmplat sus... nu știam că planificaseră asta. Nu cred că-i nimerit să ne păcălim oaspeții. Întregul aranjament de aici este destul de dificil pentru tine fără să trebuiască să te mai îngrijorezi și în legătură cu cascadorii din astea.

— E-n regulă, am spus cu gura plină de șuncă.

— Nu, nu-i deloc. Te rog să mă anunți dacă se mai întâmplă așa ceva când nu sunt prin preajmă. Ai vrea ca doctorița Carmichael să se uite la rănile de pe burtă?

— Mă simt bine.

— Ai haine curate dacă vrei să te schimbi de tricoul ăla.

— Mă simt bine, am asigurat-o eu încă o dată.

Apoi am adăugat împăciuitor:

— Poate mai târziu.

Femeia încerca să fie drăguță. Știam că ar trebui să-i răspund în consecință. Dar a ști și a face erau două lucruri diferite. Ce trebuia să-i spun? Mulțumesc pentru grijă? Dacă i-ar fi păsat de mine, mai întâi de toate n-ar fi trebuit să mă răpească, nu? Dar privindu-mă

mâncând, îngrijorarea pe care o afișa părea reală. Poate nu vedea contradicția de aici, întâi mă răpește, apoi își face griji de felul cum sunt tratată. Stătea în fața mea de parcă aștepta ca eu să-i spun ceva. Ce să-i spun? Aveam puțină experiență cu alte femei. Dar să fac conversație cu cineva care m-a drogat și m-a răpit era mult peste setul meu de îndeletniciri sociale.

Înainte să mă pot gândi la o discuție potrivită, Bauer a plecat. Ușurarea s-a amestecat cu vina. Oricât aș fi știut că trebuie să încerc să fiu prietenoasă, chiar nu eram într-o dispoziție pentru conversație. Mă durea spatele. Mă durea burta. Mi-era foame. Și voiam să mă bag în pat, ceea ce nu însemna că eram obosită, ci că voiam să vorbesc cu Jeremy. Jeremy putea să comunice cu noi mental. Șmecheria era că putea să o facă doar în timp ce dormeam. După incidentul cu Lake, neliniștea începuse să pătrundă dincolo de baricadele bine ridicate. Voiam să vorbesc cu Jeremy înainte ca stresul să-mi scape de sub control. Pregătea deja un plan de salvare. Trebuia să-l aud, să știu că făceau ceva. Chiar mai mult decât atât, aveam nevoie să-mi transmită siguranță. Eram speriată și aveam nevoie de încurajare, cineva care să-mi spună că totul va fi bine, chiar dacă știam că erau vorbe goale. Voi fi prietenoasă și politicoasă cu Bauer mâine. În seara asta îl voiam pe Jeremy.

După ce mi-am terminat masa, am făcut un duș. Clar probleme de intimitate cu felul în care era așezat dușul. Pereții băii erau transparenți. Ușa de sticlă de la cabina de duș era singura semiopacă, ascunzând trăsăturile, dar lăsând foarte puțin pentru imaginația unui observator. Am conceput un fel de perdea întinzând prosopul de baie de la closet la oglindă peste chiuvetă. Să mă fâțâi goală prin Stonehaven era una. Nu aveam de gând să fac la fel și în fața străinilor. Când am folosit closetul, mi-am tras prosopul în poală. Unele lucruri solicită expres intimitate.

După duș, mi-am îmbrăcat hainele mele înapoi. Mi-or fi dat ei o cămașă de noapte, dar nu purtam așa ceva. Nici nu le voi îmbrăca hainele lor curate mâine. Voi mai face un alt duș dimineață cu speranța că nu începeam să put. Hainele mele erau singurul lucru personal cu care rămăsesem. Nimeni nu mi le lua. Cel puțin, nu atâta timp cât mirosul rămânea suportabil.

*

Jeremy nu m-a contactat în acea noapte. Nu știu ce s-a întâmplat. Singurul moment despre care știu că Jeremy nu fusese capabil să ne contacteze a fost când eram inconștienți sau sedați. Eram sigură că

sedativele ieșiseră deja din organismul meu, dar m-am agățat de scuza aceea. Era de asemenea posibil ca Jeremy să nu fi reușit să mă contacteze aici, sub pământ, dar preferam să nu iau în considerare această posibilitate din moment ce ar fi însemnat nu numai că nu voi avea ajutorul lui Jeremy să-mi plănuiască evadarea, dar și că el ar fi putut presupune că am murit și de aceea să nu mai încerce să mă salveze. În adâncul sufletului, știam că ultima parte era o prostie. Clay ar veni după mine. El n-ar renunța până nu mi-ar vedea cadavrul. Totuși, rămânea nesiguranța, vocea aceea cicălitoare încercând mereu să-mi distrugă încrederea, spunându-mi că greșeam, el nu și-ar risca viața să mă salveze pe mine, nimeni n-ar putea sau n-ar vrea să-i pese de mine atât de mult. Ca urmare, în ciuda a tot ce știam în contradictoriu, m-am trezit cu o transpirație rece, convinsă că fusesem abandonată. Niciun monolog încurajator nu m-ar ajuta. Eram singură și mi-era teamă că voi rămâne singură, forțată să mă bazez pe propria mea istețime pentru a scăpa. Nu aveam încredere în sclipirile mele chiar atât de mult.

În orele târzii ale nopții, mai spre răsărit, cineva m-a contactat totuși. Dar nu Jeremy. Cel puțin nu m-am gândit că era el. Visam că eram într-o iurtă mongolă împreună cu Clay, dezbătând aprins cine s-a pricopsit cu ultimul M&M roșu. Tocmai când începusem să iau în considerare varianta cedării, Clay și-a strâns blănurile și-a ieșit în grabă în vântul șuierător, jurând să nu se mai întoarcă niciodată. Visul m-a trezit speriată din somn, inima bătându-mi aprig. Încercând să mă întorc la somn, cineva m-a strigat pe nume: o voce de femeie. Eram sigură că era o femeie, dar eram în acea stare confuză dintre somn și trezie, incapabilă să-mi dau seama dacă era cineva din celula mea sau o voce care mă striga în vis. M-am luptat să-mi ridic capul din pernă, dar am plonjat într-un alt coșmar înainte să mă pot ridica.

Dimineața următoare, am stat în pat cât am putut de mult, întinzând somnul în speranța că Jeremy încă încerca să mă contacteze și avea nevoie de câteva minute în plus. La opt și jumătate mi-am recunoscut înfrângerea. Nu dormeam, doar țineam ochii închiși prefăcându-mă.

Mi-am scos picioarele din pat, m-am aplecat și aproape m-am prăbușit pe podea. Îmi simțeam stomacul de parcă cineva îmi tăiase toți mușchii cât dormisem. Cine ar crede că cinci înțepături ar putea să doară atât de mult? Faptul că mi le provocasem singură nu mă ajuta. O zi în captivitate și deja îmi făcusem mai mult rău mie însămi decât dușmanilor mei. Poate că Patrick Lake era în dureri mai mari ca mine. Puțin probabil. Spatele îmi înțepenise peste noapte de la izbiturile lui Lake iar acum, chinuindu-mă să mă îndrept, corpul s-a revoltat din

ambele părți, dinspre burtă și dinspre spinare. M-am împleticit spre duș. Apa fierbinte mi-a ajutat spatele dar mi-a pus stomacul pe foc. Apa rece mi-a alinat stomacul dar mi-a înțepenit spatele la loc. Ziua a doua începea minunat.

*

Dispoziția mi s-a stricat și mai mult când Bauer mi-a adus micul dejun. Fără plângeri în legătură cu hrana, bineînțeles, și nici vreo plângere legată de faptul că o adusese Bauer, dar uitându-mă la ea mi-a căzut moralul. Bauer intrase în cameră relaxată, purtând niște pantaloni strâmți bej dintr-o imitație de piele, o cămașă vaporoasă din bumbac alb și cizme până la genunchi, părul prins direct cu o agrafă, obrajii înroșiți cu un purpuriu care nu venea dintr-o sticlă, mirosind vag a cal, de parcă tocmai se întorsese de la o ședință de călărie matinală. Eu aveam pe mine o cămașă ruptă și pătată de sânge, părul mult prea fin era încurcat de la șamponul dur, iar ochii mi se umflaseră de la o noapte convulsivă. Când mi-a strigat un bună dimineața vesel, m-am împleticit până la masă, incapabilă să stau drept în picioare sau să bâigui mai mult de cel mai monosilabic mârâit drept salut. Chiar cocoșată din cauza durerilor, tot eram cu zece centimetri mai înaltă decât Bauer. M-am simțit ca femeia din Neanderthal – mare, urâtă și deloc prea deșteaptă.

Când Bauer a încercat să mă ademenească într-o conversație, m-a tentat să-i înăbuș iar eforturile, dar un mic dejun pașnic nu era un lux pe care să mi-l pot permite. Dacă trebuia să-mi plănuiesc evadarea, aveam nevoie să scap din celulă. Cea mai bună cale să scap din celulă ar fi să mă „alătur" echipei de răpitori. Iar cea mai bună cale de a mă alătura echipei ar fi să mă asigur de favorurile lui Bauer. Așa că trebuia să mă port frumos. Asta era mai dur decât părea. Destul de ciudat, aveam încă o problemă să stau să vorbesc despre vreme cu femeia care mă aruncase în captivitate.

— Deci locuiești lângă Syracuse, m-a întrebat ea pe când mă înfigeam într-un covrig.

Am dat din cap, cu gura plină.

— Familia mea e din Chicago, a continuat ea. Bauer Paper Products. Ai auzit de ei?

— Îmi sună cunoscut, am mințit eu.

— Au moștenit averea. De multe generații.

Ar trebui să mă arăt impresionată? M-am prefăcut, încuviințând cu ochii mari deschiși.

— E oarecum ciudat, știi? a comentat ea așezându-se confortabil în scaun. Să crești cu un nume important, și o mulțime de bani. Mă rog, nu-i ciudat pentru mine. Cu asta m-am născut. Dar te vezi reflectată prin ochii altor oameni și știi că ești considerată foarte norocoasă. S-ar zice că ai mâncat rahat când ai fost mică, dar și ăla cu polonicul de argint. Ar trebui să fii fericită și Dumnezeu să te ajute dacă nu ești.

— Banii nu pot cumpăra fericirea, am adăugat și eu un proverb cam amar pentru gustul meu.

Despre asta era vorba? Biata fetiță bogată? Sunt bogată și nefericită așa că răpesc străini inocenți – mă rog, poate nu atât de inocenți, dar inconștienți în tot cazul.

— Dar TU ești fericită, a remarcat Bauer.

Fusese o declarație, nu o întrebare.

Am reușit să scot un zâmbet aproape real.

— Mă rog, în momentul de față, fiind ținută captivă într-o celulă, nu aș spune tocmai...

— Dar altfel. Înainte de asta. Ești fericită cu viața ta.

— Nu mă plâng. Nu-i perfect. Mai am încă de tras cu blestemul ăsta stupid al vârcolacilor...

— Dar nu așa te comporți, totuși. Ca o blestemată. Spui, dar nu crezi.

Se uita fix la mine acum. Nu, nu la mine. În mine. Cu ochii arzători, aplecându-se înainte. Înfometată. M-am retras.

— În unele zile vorbesc serios. Crede-mă.

Mi-am șters covrigul.

— Ăștia sunt nemaipomeniți. Adevărații covrigi de New York. Nu cred că mai pot primi o porție.

S-a lăsat pe spătar, flăcările din ochi stingându-se, și zâmbetul politicos revenind la loc.

— Sunt sigură că putem aranja ceva.

Și-a verificat ceasul.

— Ar trebui să te duc la doctorița Carmichael pentru examenul medical.

— Asta-i o rutină zilnică?

— A, nu. Ieri a fost doar un simplu control. Azi este un examenul complet.

Bauer și-a ridicat mâna. Ușa s-a deschis și au intrat doi gardieni. Deci acolo se ascundeau. Mă bătuse gândul că Bauer se simțea destul de confortabil cu mine încât să renunțe la anturajul înarmat. Iată că nu. Aparența încrederii, dar o lipsă de substanță. Sau poate doar o lipsă de prostie. La naiba.

*

Aveam un vecin. Când am ieșit din celulă, am văzut pe cineva în camera opusă. O femeie așezată la masă, cu spatele spre mine. Semăna cu... Nu, n-avea cum să fie. Mi-ar fi spus cineva. Aș fi știut. Femeia s-a întors în semiprofil. Ruth Winterbourne.

— Când...? m-am mirat eu.

Bauer mi-a urmărit privirea și a zâmbit de parcă aș fi descoperit un cadou ascuns.

— A venit odată cu tine. Eram în Vermont lângă sala de întâlnire în dimineața aceea. Când te-am văzut plecând cu Danverses, Xavier și cu mine ne-am decis să te urmărim. Restul echipei a stat lângă ceilalți. Știam că cineva va rămâne singur până la urmă. Din fericire, a fost Ruth. O pradă foarte bună. Bineînțeles, oricare dintre ei ar fi fost bun. Mă rog, cu excepția nepoatei. Nu-i mare lucru de capul unei ucenice vrăjitoare la vârsta ei. Savannah e cu totul altă treabă, având în vedere tinerețea ei și ce cunoaștem despre puterile mamei ei.

— Cum de n-am văzut-o pe Ruth ieri?

— Călătoria a fost neobișnuit de... dificilă pentru ea. Vârsta. Chiar elementul care o face valoroasă ne-a cam dat de furcă. Am supraestimat dozajul sedativului. Dar acum se simte destul de bine, după cum poți vedea.

Nu părea să se simtă bine. Poate cineva care n-a cunoscut-o niciodată pe Ruth ar fi confundat ochii tulburi, pielea gălbejită și mișcările letargice cu semnele normale de îmbătrânire, dar eu știam mai bine. Fizic, părea destul de bine. Niciun semn de boală sau fracturi. Răul era mai adânc de atâta.

— Arată destul de dărâmată, am spus eu. Deprimată.

— Se întâmplă.

Simplă declarație. Fără nicio emoție.

— Poate aș putea vorbi cu ea, am propus. S-o înveselesc.

Bauer se ciocăni cu unghiile sale lungi pe coapsă, analizându-mi propunerea. Dacă a remarcat și un motiv secundar în altruismul meu, n-a lăsat să se vadă.

— Pesemne am putea aranja ceva, mi-a promis ea. Ai fost foarte cooperantă, Elena. Ceilalți au fost îngrijorați, dar în afară de pumnul din perete, te-ai comportat surprinzător de bine. Cred că merită să recompensăm un comportament cuminte.

Fără alte cuvinte, s-a întors și m-a obligat s-o urmez. În interior m-am împotrivit, dar în exterior m-am luat după ea ca un cățeluș bine dresat. Un cățeluș dresat într-adevăr. Să-mi fie cu iertare, dar „comportament cuminte" nu este un termen pe care cineva ar trebui

să-l atribuie unei femei în toată firea, totuși Bauer vorbise fără maliţiozitate sau insinuare. Fii un cățeluș bun, Elena, și-ți voi da o recompensă. Tentația de a-i arăta lui Bauer exact ce credeam eu despre sistemul ei de recompense era aproape copleșitoare. Aproape. Dar chiar voiam să vorbesc cu Ruth. Era singurul meu contact din acest loc, și nu mă sfiam să cer ajutor. O vrajă ne scosese din situația aceea blestemată de pe aleea din Pittsburgh. Cu vrăjile ei și puterea mea, puteam să reușim să ne croim o cale de ieșire.

Deci am fost un cățeluș cuminte. Am suportat examenul medical fără să protestez. De data aceasta vizita mea la infirmerie n-a fost deloc atât de neinvazivă. Mi-au făcut radiografii, mi-au luat sânge, mostre de urină, mostre de salivă și mostre de alte fluide din corp pe care nici nu știam că le am. Apoi mi-au atașat niște fire și mi-au citit inima și creierul. Carmichael m-a împuns și m-a cotrobăit și mi-a pus întrebări la care aș fi roșit și în fața ginecologului. Dar mi-am amintit că acela era prețul unei discuții cu Ruth, așa că am ignorat intruziunile și am răspuns la întrebări.

Examenul medical a durat câteva ore. La prânz, cineva a ciocănit la ușă, apoi a deschis-o fără să aștepte vreun răspuns. Au intrat doi gardieni. Puteau fi cei care mă aduseseră, dar nu mai eram sigură. Deja la momentul acela tunsorile scurte se amestecaseră într-o masă fără nume sau fețe. L-ai văzut pe unul, i-ai văzut pe toți. Unul dintre gardieni – poate unul dintre aceștia doi, poate nu – stătuse în infirmerie cu mine mai devreme, dar după vreo oră sau mai bine mormăise ceva despre o schimbare de tură și i-a spus doctoriței Carmichael să cheme înlocuitor. Ea nu sunase. Când au intrat cei doi, am crezut că veneau să ia locul gardianului plecat. În schimb ei îl escortaseră pe cameleonul uman, Armen Haig.

— Am rămâs în urmă, s-a plâns Carmichael fără să-și ia ochii de la o serie de radiografii agățate pe panoul luminat.

— Vreți să așteptăm afară? a întrebat-o un paznic.

— Nu neapărat. Vă rog ocupați loc la a doua masă, domnule doctor Haig. Mă ocup imediat și de dumneavoastră.

Haig a încuviințat și s-a îndreptat spre masă. Gardienii au promis că se vor întoarce peste o oră, apoi au ieșit. Spre deosebire de mine, Haig nu era nici măcar încătușat. Presupun că puterile lui nu erau în măsură să provoace vreun pericol pentru pază. Chiar dacă își schimba fizionomia să arate altfel, gardienii ar fi observat imediat un străin evident bântuind prin complex. Evadarea nu era plauzibilă.

În următoarele douăzeci de minute Carmichael s-a agitat prin infirmerie, verificând radiografiile, uitându-se prin microscop, făcând

însemnări în dosar. În cele din urmă s-a oprit, s-a uitat în jur apoi a luat o tavă cu eprubete pline de pe un cărucior de metal.

— Trebuie să fac un test în laborator înainte să terminăm aici, domnișoară Michaels.

Deja vu sau ce? Aduceți încă un captiv în cameră cu mine, găsiți o scuză să plecați de acolo ca să vedeți ce haos amuzant stârnim. Nu erau indivizii ăștia în stare să inventeze și ei alte stratageme?

Carmichael s-a îndreptat spre ieșire, apoi s-a oprit și s-a uitat când la mine, când la Haig. După o pauză, a lăsat tava pe birou și a ridicat receptorul interfonului. Deși s-a întors cu spatele și a vorbit cu voce scăzută, cuvintele ei erau imposibil de ratat în liniștea camerei. A întrebat pe cineva de la pază dacă era vreo „problemă" să-l lase pe Haig singur cu mine pentru câteva minute în condițiile în care eu eram încătușată. Nu era nici una.

— Nu uita să pornești înregistrarea, a murmurat Haig după ce femeia a închis receptorul.

Vocea lui era profundă și mieroasă, având un accent discret.

Carmichael a pufnit supărată.

— Eu nu sunt în stare să-mi programez un nenorocit de video. Crezi că mă descurc cu chestia aia?

A arătat cu mâna spre camera video de deasupra.

— Vă dau un sfat, totuși. Nu vă gândiți să plecați. Încui ușa după mine. Avem o cameră video perfect funcțională în sala de așteptare și gardieni pe hol. Nu se vor lăsa înduplecați de vreo tentativă de evadare.

Și-a luat tava cu eprubete și a ieșit din cabinet.

PETRECERE

După ce a plecat Carmichael, am studiat camera video să văd dacă dădea semne de activitate, dar a rămas tăcută și nemișcată.

— Așa deci, a deschis Haig vorba. Pentru ce ești aici?

— Viol și jaf.

Colțurile gurii i se ridicară sarcastic.

— Asta ar fi fost prima mea presupunere. Cazarea cum ți se pare?

— Cotețul meu, vrei să spui?

Un alt sfert de zâmbet.

— Aha, deci tu ești vârcolacul. N-am știut dacă era politicos să întreb. Cartea bunelor maniere nu se referă la astfel de situații. Vârcolac. Hmmm. Am avut odată un pacient care suferea de licantropie. Simțea nevoia să se învârtă de trei ori înainte să se așeze pe canapea. Destul de enervant. În schimb venea mereu cu ziarul de pe verandă.

Mi-am amintit cum i se adresase doctorița Carmichael.

— Doctor Haig, am spus eu. Deci ești doctor de nebu... psihiatru?

— De nebuni, da. Capacitățile mele speciale nu sunt foarte profitabile în viața de zi cu zi. Presupun că m-ar ajuta dacă ar fi să devin asasin internațional, din păcate ochesc groaznic. Și te rog spune-mi Armen. Formalitățile par destul de nelalocul lor aici.

— Eu sunt Elena. Psihiatrie, ei? Deci îl știai pe Matasumi? Înainte să vii aici?

— Auzisem de el.

Buzele întunecate i s-au curbat într-o mimă de dezgust.

— Parapsihologie. Cu reputația că evita codul etic al cercetării.

— Serios? Ca să vezi! Trebuie că nu duci lipsă de oameni pe care să-i analizezi aici, între prizonieri și paznici.

— Destul de înfricoșător, dar cei din celule ar fi mai îndreptățiți să obțină recomandarea de eliberare înainte de termen.

— Matasumi are clar niște sechele, am spus eu. Dar Bauer?

— Una dintre cele mai întregi la minte, de fapt. Pur și simplu tristă. Foarte tristă.

Asta nu era impresia pe care mi-o făcuse mie, dar înainte să pot cere detalii, Armen a continuat.

— Cel pe care mi-aș dori foarte tare să-l am ca pacient este Tyrone Winsloe. Deși îndată ce s-ar așeza pe canapea, aș fi foarte tentat să-l leg de ea și să fug ca dracu' de tămâie.

— Ce-i în neregulă cu el?

— De unde să încep? Tyrone Winsloe este...

Armen și-a ițit capul spre ușă, dincolo de care s-au auzit pași care au intrat în camera de așteptare apoi s-au oprit.

— ... plecat din oraș cu afaceri deocamdată.

Și-a scăzut vocea.

— Dacă ai nevoie de ajutor să... te adaptezi, te rog să spui. Aici nu-i un loc foarte plăcut. Cu cât putem să ieșim mai repede din el, cu atât mai repede ne vom simți mai bine.

Fixându-mă cu o privire în cunoștință de cauză, am știut că nu-mi oferea ajutor să mă corijez psihologic.

— După cum am mai zis, abilitatea mea specială nu mi-e de foarte mare folos, a murmurat el. Dar sunt un foarte bun observator... ca psihiatru. Și ca mai toată lumea, îmi place să am mereu companie. Pentru sprijin moral. Resurse adiționale și forță. Asta cred că este specialitatea ta. Forța.

Clanța ușii s-a răsucit. Carmichael a împins în ea cu un dosar și a intrat, răsfoind paginile.

— Sunteți liberă la program, domnișoară Michaels, m-a anunțat ea. Escorta a venit în sala de așteptare.

— Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Elena, m-a salutat Armen în timp ce plecam. Bucură-te de șederea ta aici.

*

Bauer și gardienii m-au dus înapoi la camera de zi/interogatorii. Unul dintre paznici mi-a legat picioarele și trunchiul și mi-a scos cătușele de la mână, ceea ce m-a bucurat până mi-am dat seama că mi-au lăsat brațele libere doar pentru a putea mânca prânzul. Odată terminată masa, au revenit și cătușele. Apoi ni s-au alăturat Matasumi și Tess, și am îndurat runda a doua a interogatoriului.

Câteva ore mai târziu, în timp ce Bauer mă conducea spre celulă, am verificat vizavi. Celula de pe partea opusă culoarului era goală.

— Unde-i Ruth? am întrebat eu.

— Un mic regres. Am dus-o la infirmerie.

— Se simte bine?

— Nu există niciun pericol imediat. Probabil mai exagerăm și noi, dar sănătatea oaspeților noștri este foarte importantă.

— Pot s-o văd când se întoarce?

— Mi-e teamă că nu va fi posibil, a refuzat ea întinzând mâna spre ușa celulei mele. Dar am aranjat să ai o companie de alt soi.

— Aș vrea să vorbesc cu Ruth.

Deschizând ușa, Bauer a intrat de parcă nu i-aș fi spus nimic. Gardienii m-au împins înăuntru. Am intrat în celulă, apoi m-am oprit. Mi s-a făcut pielea de găină și un instinct primordial m-a avertizat că-mi fusese invadat culcușul.

— Ți-o amintești pe Leah, nu? m-a întrebat Bauer.

Roșcata semi-demon stătea la masa mea, turnându-și un pahar de vin. A privit în sus și mi-a zâmbit.

— Hei! m-a salutat ea. Elena, corect?

Am încuviințat.

— Bine ai venit la petrecere! a spus ea ridicând paharul într-un toast. Îți vine să crezi? Vin, brânzeturi, crănțănele scumpe. Nu mănânc atât de bine nici acasă. Rămâi cu noi, Sondra?

— Dacă nu vă deranjează.

— Cu cât mai mulți cu atât mai vesel.

Leah a afișat un zâmbet în întregime lipsit de sarcasm.

— Să vă torn, doamnelor, câte un pahar?

— Te rugăm, a îndemnat-o Bauer.

Eu n-am răspuns, dar Leah a mai umplut două pahare. Bauer a pășit spre masă să-și ia paharul, dar eu am rămas să mă minunez în sinea mea. O petrecere cu vin și brânzeturi? Vă rog să-mi spuneți că glumeau.

— Îți place vinul alb? m-a întrebat Bauer întinzând un pahar spre mine. E dintr-o recoltă foarte bună.

— A, mulțumesc.

Am luat vinul și am reușit să mă afund într-un scaun, o sarcină care părea mult mai copleșitoare decât ar fi trebuit.

— Elena e jurnalistă, m-a prezentat Bauer.

— Serios? La TV sau la radio? s-a interesat Leah.

— La ziar, am murmurat eu dar s-a auzit un mormăit gutural periculos de apropiat de un mârâit.

— E colaboratoare, a completat Bauer. Se ocupă de politica canadiană. Fiind canadiană.

— Așa? Interesant. Voi aveți prim ministru, corect? Nu președinte.

Am încuviințat. Leah a râs auto-dezaprobator.

— Ei bine, până aici se limitează cunoștințele mele despre politica internațională. Scuze.

Am sorbit din vinurile noastre.

— Leah este ajutor de șerif în Wisconsin, mi-a spus Bauer.

Am încuviințat din nou, luptându-mă să formulez un comentariu pertinent dar nereușind să găsesc nimic. Hai, te rog, Elena. Poți face mai mult decât atât. Spune ceva. Spune orice. Nu sta acolo ca o idioată care doar mârâie și încuviințează. După ce am discutat despre cariera mea, ar fi trebuit să o întreb pe Leah despre a ei. Așa funcționează flecăreala. Experiența mea de socializare cu alte femei era rușinos de limitată, dar anumite reguli se păstrau indiferent cu cine vorbeai.

— Deci ești ofițer de poliție, am spus eu și m-am strâmbat în sinea mea.

Iaca! Dacă nu scot pe gură ceva mai inteligent de atât, ar trebui s-o țin închisă.

— Nu-i chiar atât de senzațional precum pare, s-a împotrivit Leah cu modestie. Mai ales în Wisconsin. Brânză, cineva?

A tăiat felii triunghiulare dintr-o roată de brânză olandeză și ne-a oferit platoul să ne servim. Fiecare dintre noi am luat câte una, împreună cu un biscuit sărat care s-a sfărâmat neplăcut când am mușcat din el. În timp ce rontăiam, Bauer ne-a umplut paharele pe jumătate goale. L-am dat pe gât pe al meu, sperând că asta mă va ajuta, apoi am observat că ambele femei mă priveau insistent.

— Mi-a fost mai sete decât mi-am imaginat, m-am scuzat eu. Poate ar trebui să rămân la apă.

Bauer a zâmbit.

— Bea cât poftești. Mai e destul.

— Deci, locuiești în Canada? e revenit Leah.

Am ezitat, dar mi-am dat seama că dacă nu-i răspund, o să răspundă Bauer în locul meu. Viața mea nu era chiar un secret pe aici.

— În statul New York.

— Soțul ei este american, a explicat Bauer. Clayton este soțul tău, nu? N-am găsit un certificat de căsătorie, dar în timp ce te urmăream am observat că poartă verighetă.

S-a uitat la mâna mea stângă.

— Vai, dar tu nu porți. Ai totuși un inel de logodnă, nu?

— O poveste mai lungă, am evitat eu.

Leah s-a aplecat spre mine.

— Astea sunt întotdeauna cele mai bune.

M-am dat un pic mai în spate pe scaun.

— Mda, dar ce-i cu voi două? Căsătorite? Iubiți?

— Am trecut în revistă materialul de căsătorie din orășelul meu, a râs Leah. Mi-am solicitat transferul înainte ca văduvii de șaptezeci de ani să înceapă să arate bine.

— Eu am fost căsătorită, a recunoscut Bauer. Revolta tinereții. M-am căsătorit cu el pentru că tatăl meu mi-a interzis, dar mi-am dat seama în scurt timp că uneori tații știu într-adevăr cel mai bine.

— Cu ce se ocupă soțul tău? m-a întrebat Leah.

— Clayton este antropolog, a răspuns Bauer înainte ca eu să pot evita întrebarea.

— Așa? Sună fascinant.

Sorbindu-și vinul, Bauer a râs spre ea.

— Recunoaște Leah. Sună perfect de oribil.

— N-am spus așa ceva, s-a opus Leah.

Bauer și-a golit paharul și le-a reumplut pe toate trei.

— Nu, dar te-ai gândit. Crede-mă, tipul ăsta nu-i vreun cadru academic comod. Ar trebui să-l vezi. Cârlionți blonzi, ochi albaștri și un corp... material de zeu grec.

— Ai vreo fotografie? m-a întrebat Leah.

— A, nu. Deci, cum îți place...

— Avem niște poze de la supraveghere sus, m-a întrerupt Bauer. Ți le voi arăta mai târziu. Elena este o fată foarte norocoasă.

— Aspectul nu este totul, m-a provocat Leah zâmbind răutăcios. Performanța contează.

M-am prefăcut că studiez atent bulele din paharul meu cu vin. Vai, te rog, te rog, te rog, nu mă întreba. Leah a dat vinul pe gât.

— Am o întrebare. Dacă nu-i prea personală.

— Și chiar dacă este, a încurajat-o Bauer cu un chicot.

Nu, te rog, te rog, te rog...

— Voi vă transformați în lupi, corect? m-a întrebat Leah. Deci, când tu și soțul tău sunteți lupi, vă mai... știi tu. Mai sunteți iubiți?

Bauer a pufnit atât de tare încât vinul i-a ieșit pe nas. Bine, asta era o întrebare chiar mai dură decât dacă ar fi întrebat cum era Clay la pat. Ce coșmar! Cel mai rău coșmar al meu. Nu numai că m-au aruncat într-o petrecere cu vin și brânzeturi împreună cu două femei pe care abia le cunoșteam, dar cu două femei care știau totul despre mine și se piliseră un pic. Deschideți podeaua să mă înghită acum, vă rog.

— Asta e o brânză chiar bună, am comentat eu neutru.

Bauer s-a pornit pe râs atât de tare încât a apucat-o sughițatul. Noroc că s-a deschis ușa. Un paznic și-a băgat capul înăuntru.

— Doamna Bauer?

Cât ai clipi, Bauer devenise trează. A tușit o dată în mână, apoi și-a îndreptat postura, fața la fel de nobilă ca întotdeauna.

— Da? a răspuns ea.

— Avem o situație, a anunțat-o el. Cu prizonierul numărul trei.

— Nu sunt prizonieri! a izbucnit ea ridicându-se în picioare. Care e problema cu domnul Zaid?

— I-au dispărut hainele.

Leah a pufnit în râs și și-a acoperit gura cu șervețelul de bumbac.

— Ce-a făcut cu ele? s-a interesat Bauer.

— El... ăă... n-a făcut nimic, doamnă. A ieșit de la duș și... ăă... dispăruseră. A stârnit iadul... ăă... un vacarm. Blesteme, vrăji. Chestii voodoo. A cerut să vă chemăm. Imediat.

S-a văzut enervarea pe fața lui Bauer.

— Spune-i domnului Zaid...

S-a oprit, ezitând.

— Bine, vorbesc cu el. Intră aici. Mă întorc îndată.

FANTOME

Bauer n-a lipsit prea mult timp încât Leah și cu mine să apucăm să schimbăm mai mult decât câteva propoziții. Când a revenit, a trecut pe lângă paznicul pe care-l lăsase în celulă cu noi. Nu arăta mulțumită.

— Cum se simte Curtis? s-a interesat Leah.

Bauer a clipit, de parcă o perturbaseră propriile gânduri.

— Bine, a răspuns ea după un moment de pauză. Îi e bine. Doar... enervat de toate astea.

— Unde-i erau hainele? a întrebat curioasă Leah.

Iar un clipit. Iar o pauză.

— A, pe bibliotecă.

S-a așezat pe scaun și și-a reumplut paharul cu vin.

— Împăturite frumos pe bibliotecă.

— Spiritele au ieșit la treabă, a comentat Leah încruntându-se răutăcios.

— Nu începe! a avertizat-o Bauer.

— Tu i-ai mutat... am început eu. Vreau să zic, poți să faci astfel de lucruri?

Leah a fluturat un biscuit cu brânză pe deasupra, împrăștiind firimituri.

— Nț! Ar fi distractiv, totuși. Telekinezia se limitează la raza vizuală a unui semi-demon. Dacă nu le văd, nu le pot muta. Puterile mele nu sunt nici foarte precise. Dacă aș încerca să ridic un morman de haine...

S-a întors și s-a uitat spre patul meu. Cuvertura împăturită de la capul patului a levitat, a plutit peste margine și a căzut grămadă pe covor.

— Gravitatea își spune cuvântul. Aș putea s-o arunc de perete sau s-o învârt în aer, dar când îi dau drumul, n-ar cădea niciodată frumos împăturită.

— Atunci e vorba de treaba aia cu energia psihică aleatorie? am întrebat-o pe Bauer.

— S-au întors! s-a maimuțărit Leah cu voce pițigăiată de copil.

Bauer a început să râdă, acoperindu-și cu o mână gura care ronțăia un biscuit și fluturându-și degetul arătător liber spre Leah.

— Termină!

S-a întors spre mine.

— Asta voiam să spun. Teoria favorită a lui Leah. Ea crede că avem un poltergeist.

— Poltergeist!? am repetat eu. Nu-mi spune c-ați construit locul ăsta peste un cimitir indian. După trei filme de groază, te-ai gândi că oamenii și-au învățat lecția.

Leah a râs.

— Uite, vezi? Mulțumesc, Elena. Sondra n-a văzut nici măcar primul film Poltergeist. Toate referințele mele la cultura pop sunt inutile cu ea.

— Deci glumești, am spus eu. Cu poltergeistul.

— Nu prea.

— Nu-i da apă la moară, m-a avertizat Bauer.

— Dar nu crezi că există fantome, am insistat eu.

— Evident, a recunoscut Leah rânjind. Dar am tras linie la vârcolaci. Serios, totuși, cât de mult cunoști despre poltergeist?

— Am ieșit din sală la al doilea film iar la al treilea n-am mai mers. Cam atât.

— Ei bine, eu sunt într-un fel un expert autodidact. Cât am fost în liceu, am citit tot ce-am putut găsi despre poltergeist. Datorită similarităților cu „condiția" mea. Voiam să știu mai multe despre mine și semenii mei, și m-am gândit că poate așa-numitul poltergeist era format într-adevăr din manifestări ale semi-demonilor telekinetici.

— Sună plauzibil, am remarcat eu.

— Așa e, până afli mai multe despre subiect. Poltergeistul apare tipic în preajma copiilor care se apropie de pubertate. Semi-demonii nu beneficiază de întreaga lor putere până aproape de maturitate. Poltergeistul este asociat de asemenea cu zgomote și voci care nu fac parte din repertoriul meu. Nici treaba cu rearanjarea mobilierului sau cu mutatul obiectelor cu grijă dintr-un loc în altul, alte semne de poltergeist.

— Noi n-am auzit zgomote ciudate, a remarcat Bauer.

— Dar nu toate fenomenele poltergeist implică sunet. În rest, tot ce-i legat de aceste apariții indică un poltergeist.

— Un poltergeist care s-a întâmplat să apară exact aici? m-am mirat eu. Dintre toate locurile?

— Nu-i Savannah de vină, s-a împotrivit Bauer aruncând o privire de avertizare spre Leah.

— Vrăjitoarea cea tânără? am întrebat eu.

— Doar o teorie, s-a apărat Leah. Savannah este la vârsta perfectă, iar cu puterile ei ar fi un mediu perfect, mai ales în aceste împrejurări stresante.

— Crezi că a chemat spiritele...

— A, nu, nu! s-a opus Leah. Savannah este o dulce. O inocentă, sunt convinsă. În schimb, mama ei a fost o adevărată figură și n-aș fi exclus nimic de la ea, dar sunt sigură că Savannah n-a moștenit niciuna dintre puterile ei întunecate.

— Dacă, și-a revenit Bauer, și repet dacă Savannah a provocat apariția vreunui fel de poltergeist, ceea ce mă îndoiesc, sunt convinsă că n-a făcut-o conștient.

— Cu siguranță, a aprobat-o Leah. Probabil nici nu-l poate controla. Nu există nicio dovadă c-ar fi altfel... mă rog, cu excepția...

Bauer a oftat.

— Câteva dintre cele mai alarmante perturbări s-au petrecut în jurul fetei. Când Savannah se supără, manifestările cresc în intensitate.

— Dacă acel amărât de paznic nu s-ar fi ferit... și-a amintit Leah. Dar nu, încă susțin că ceea ce se petrece nu-i controlat de Savannah. Foarte probabil, furia ei stârnește reacțiile de poltergeist. O legătură emoțională inconștientă, deși cu potențial pericol dacă cineva ar fi să treacă...

— Este energie psihică aleatorie, a susținut Bauer cu fermitate. Până când doctor Matasumi sau eu vedem ceva care să ne contrazică, asta-i presupunerea noastră.

S-a deschis din nou ușa.

— Da! a tresărit Bauer, apoi s-a întors și a dat cu ochii de asistenta lui Matasumi stând în pragul ușii. Îmi cer scuze, Tess. Ce e?

— S-a făcut aproape patru și jumătate. Doctorul Matasumi s-a gândit că ar trebui să vă reamintesc...

— A, da. Teleconferința. Îmi cer scuze. Vin și eu imediat. Poți trimite paznicii înăuntru s-o escorteze pe Leah înapoi în camera ei?

— Petrecerea s-a încheiat, a declarat Leah și a dat pe gât restul de vin din pahar.

*

După cină, vocea pe care o auzisem cu o noapte înainte m-a strigat din nou. De data asta am fost convinsă că eram trează. Mă rog, rezonabil de convinsă, cel puțin. Încă păstram speranța că toată petrecerea cu vin și brânzeturi fusese doar un coșmar.

— Cine-i acolo? am strigat cu voce tare.

— Eu sunt, draga mea. Ruth.

M-am repezit la gaura pe care o făcusem între celula mea și cea de lângă, m-am aplecat și m-am uitat prin perete. Nu era nimeni dincolo.

— Unde ești? am întrebat eu.

— În partea cealaltă a culoarului. Este o vrajă de comunicare la distanță. Poți vorbi cu mine normal iar eu te voi auzi de parcă aș fi

acolo în cameră. Slavă Domnului că am reușit să iau legătura cu tine până la urmă. Am trecut prin iad. Mai întâi sedativele. Apoi câmpul de blocaj. Tocmai când am descoperit o cale de a-l ocoli, m-au scos de aici pentru că-mi scăzuse nivelul celulelor albe. La ce s-or aștepta la vârsta mea?

— Câmp de blocaj? am repetat eu.

— Îți explic. Ia loc și fă-te comodă, draga mea.

*

Pentru a ne asigura intimitatea, Ruth a făcut o vrajă de percepție care putea detecta pe oricine ar fi apărut pe coridor. Lucruri folositoare, vrăjile. Nu erau printre activitățile mele favorite, dar mult mai practice decât mi-aș fi putut imagina.

Răpitorii noștri o luaseră pe Ruth cam la aceeași oră la care Bauer și Xavier mă prindeau pe mine în capcană, deci nu știa c-am fost răpită, ceea ce însemna că nu știa nici dacă Jeremy și Clay se întorseseră la ceilalți sau dacă aflaseră ce mi se întâmplase mie. Când i-am spus că n-am reușit să-l contactez pe Jeremy, a fost aproape șocată de surprindere, nu că nu puteam lua legătura, ci că un vârcolac avea abilități telepatice. Avem cu toții stereotipurile noastre, presupun. Vrăjitoarele înseamnă putere mentală, vârcolacii înseamnă forță fizică, nicicând nu se întâlnesc cele două componente.

— Ce s-a întâmplat când ai încercat să-l contactezi? m-a întrebat ea.

— Eu nu pot, i-am explicat pe scurt. El e cel cu puterile. Trebuie să-l aștept pe el să inițieze contactul.

— Și tu n-ai încercat? s-a interesat ea.

— N-aș ști cum.

— Ar trebui să încerci. E foarte simplu. Relaxează-te și pretinde că... las-o baltă. Oricum n-o să funcționeze.

— De ce n-o să funcționeze?

— Au ridicat un câmp de blocare. Te-ai întâlnit cu vrăjitorul lor?

Am dat din cap, m-am prins că nu putea să vadă mișcarea și-am spus:

— Nu. Am auzit de el, în schimb. Katzen, cred că așa l-au numit.

— Isaac Katzen?

— Îl cunoști?

— Am aflat de el. Făcea parte dintr-o Camarilă, cred. Vai, draga mea, sper că nu sunt implicați și ăștia. Asta ar fi problema dracului. Camarilele de vrăjitorii sunt...

S-a oprit.

— Scuze, dragă. Treburi de castă. Nu trebuie să știi chiar totul despre asta.

— Cum e cu tipul ăsta Katzen? Trebuie să știu ceva despre el? Bauer spune că nu-i deloc probabil să mă întâlnesc cu el. Cum a zis? Nu se asociază cu „rasele inferioare"?

Un mic chicot.

— În mod clar avem de-a face cu un vrăjitor. Nu, draga mea, nu trebuie să mă gândesc că ai avea de ce să te îngrijorezi în legătură cu Isaac Katzen. Vrăjitorilor nu prea le folosește să se bage cu cei care nu fac vrăji. Nici măcar cu vrăjitoare. Vrăjitorii nu sunt vrăjitoare de sex masculin. O rasă complet diferită. O adunătură urâtă, îmi pare rău să recunosc. Niciun simț de-al lor nu face parte din ceva mai mare. O absență absolută a altruismului. Nici n-ar visa vreodată să-și folosească puterile pentru a ajuta...

Un oftat și un chicot.

— Nu mai divaga, Ruth. Vârsta, știi și tu. Nu-i vorba că mintea începe să rătăcească, ci că-i atât de plină de informație încât sare mereu de pe șină și o ia tangențial.

— Nu mă deranjează.

— Timpul, draga mea. Timpul.

M-am întors spre ușă.

— Vine cineva?

— Deocamdată nu. Dacă-l au pe Isaac Katzen în „echipă", cum ai spune tu, atunci mai mult ca sigur că a făcut o vrajă cu care blochează telepatia, printre alte lucruri.

— Ce alte lucruri?

— Ei bine, ne-ar putea urmări discuțiile, să le ofere securitate în plus...

— Urmărește discuțiile? Vrei să spui că ne-ar putea asculta chiar acum?

— Nu, draga mea. Ar trebui să fie în apropiere pentru a ne asculta, or eu m-am asigurat deja că nu-i nimeni aici decât colegii noștri captivi. Ai de grijă, totuși. Dacă vine să viziteze celulele, ar putea asculta fără să folosească sistemul de interfon. Pentru majoritatea vrăjilor, ar trebui să fie în apropiere, dar telepatia o poate bloca de la distanță.

— Dar ai găsit o cale de a-i ocoli blocajul. Nu poți contacta pe cineva din afara închisorii?

— Ba cred că da, totuși n-am avut ocazia. O să încerc mai târziu. Voi lua legătura cu Paige și-i voi spune că ești aici, ca să poată comunica cu tine. Are instructajul necesar. N-a fost niciodată nevoită să-l folosească, dar o să se descurce bine. Va face vrăji foarte puternice într-o bună zi. Are potențial și mai multă ambiție decât îi trebuie. Ceva dificultăți cu acceptarea limitărilor de acum, deci s-ar putea să nu meargă atât de ușor precum i-ar conveni ei. Ai răbdare cu ea, Elena. Nu o lăsa să devină frustrată.

— De ce să comunic eu cu Paige? Poți să faci tu asta, corect? Vorbește tu cu ea, iar eu vorbesc cu tine...

— Eu am altceva de făcut. Nu vreau să par nepoliticoasă, draga mea. Nu te abandonez. Cu ajutorul lui Paige, te vei descurca foarte bine fără mine. Altcineva de aici are mai multă nevoie de mine. Au adus o altă vrăjitoare. O copilă.

— Savannah.

— Ai întâlnit-o?

— Am văzut-o.

— Oribil, nu?

Vocea lui Ruth s-a gâtuit de emoție.

— Pur și simplu oribil. O copilă. Cum poate cineva să fie atât de lipsit de inimă... dar să nu dezbat pe tema asta. Trebuie s-o ajut.

— Poți s-o scoți de aici?

Liniște. După zece secunde m-am întrebat dacă intrase cineva pe coridor. Apoi Ruth a continuat.

— Nu. Din păcate, asta-i peste puterile mele, altfel v-aș scoate pe amândouă afară, împreună cu oricare alt suflet amărât de aici. Cel mai bun lucru pe care pot să-l fac este să-i transmit copilei uneltele de care va avea nevoie să supraviețuiască. La vârsta ei, are numai cele mai rudimentare cunoștințe și poate face numai vrăji ușoare. Trebuie să-i dau mai mult. Să-i accelerez dezvoltarea. Nu-i calea pe care aș alege-o în nicio altă situație. Ar putea fi... ei bine, ar putea să nu fie cel mai bun lucru, dar având de ales între asta și dispariție... îmi pare rău, draga mea. Nu trebuie să te plictisesc cu detalii. Suficient să-ți spun că voi fi ocupată cu copila, deși te voi mai contacta când voi putea. Acum, iată ce trebuie să faci pentru a o ajuta pe Paige să comunice cu tine.

Ruth m-a instruit cum să mă pregătesc pentru vrăjile telepatice ale lui Paige. „Fii receptivă" era versiunea pe scurt. Nimic extraordinar de complicat. S-ar putea să simt ceva ca o durere profundă de cap. În loc s-o ignor, trebuia să mă relaxez și să mă concentrez să-mi limpezesc mintea. Paige se va ocupa de restul. Ruth o va contacta la noapte, să-i spună că suntem amândouă în siguranță și să-i dea niște sfaturi despre cum să pregătească o vrajă pentru a ocoli câmpul de blocaj. Îndată ce voi vorbi cu Paige, îi voi putea spune ei cum să ia legătura cu Jeremy.

— Ascultă-mă, mi-a spus Ruth după instructaj. Să ai mare grijă. Nu trebuie s-o lași pe Paige să afle despre copila lui Eve. Savannah, adică.

— A cunoscut-o? am întrebat.

— Pe Savannah? Nu. Eve a plecat pe când era gravidă. Paige probabil nici nu-și mai amintește de ea. Era ea însăși copilă pe atunci.

Nimeni nu era apropiat de Eve. Nu contează. Dacă Paige știe că-i o vrăjitoare tânără aici, va insista s-o salveze imediat. Și dacă n-ar putea ajunge la ea sau s-ar întâmpla ceva...

Ruth a inspirat forțat.

— Paige nu și-ar ierta-o niciodată.

— Nu contează. Când evadăm, o luăm și pe Savannah.

Ruth a făcut o pauză. Când a continuat, avea o durere atât de adâncă în voce încât o puteam simți.

— Nu, nu te îngrijora de Savannah. Nu acum. Îi voi transmite copilei ce puteri pot. Trebuie să te concentrezi să scapi tu.

— Și tu?

— N-are nici un rost.

— Niciun rost?! Nu plec de aici...

— Vei face ceea ce trebuie, Elena. Tu ești cea mai importantă acum. Ai întâlnit pe oamenii aceștia. Ai văzut locul. Informațiile acestea vor fi neprețuite în ajutorarea celorlalți să lupte împotriva amenințării. De asemenea, evadarea ta ne va asigura de ajutorul Haitei tale. Dacă nu ieși... dar o să ieși. Vei ieși, iar Haita ta îi va ajuta pe celilalți să-i oprească pe oamenii aceștia înainte să-i mai captureze și pe alții dintre noi. Apoi, când o să te întorci, te poți îngrijora de copilă. Dacă, și când, o s-o eliberezi, du-o direct la Paige. Asta-i foarte important. După ceea ce voi face pentru Savannah, numai Paige va putea controla pagubele. Cel puțin, așa sper...

Vocea ei începu să se piardă.

— Nu-mi pot face griji în legătură cu asta. Nu acum. Cel mai important...

S-a oprit și-a tăcut. Apoi:

— Vine cineva, draga mea. Mai vorbim când pot. Fii pregătită pentru Paige.

— Așteapt-o pe a doua fantomă când ceasul va bate ora două.

Ruth a chicotit.

— Biata Elena. Asta trebuie să fie foarte stresant pentru tine. Oricum te descurci bine, draga mea. Chiar bine. Acum mergi să te culci. Noapte bună.

RESPINGERE

Bauer mi-a adus micul dejun și dimineața următoare, împreună cu o cafea pentru ea. Ne-am așezat la masă și, după ce am trecut de politeturile „Cum e micul dejun? Cum ai dormit?", i-am spus:

— Chiar mi-ar plăcea să o văd pe Ruth. Dacă-i posibil.

Mi-am ținut privirea plecată, iar vocea cât de smerită puteam. Mă enerva la culme, dar aveam lucruri mai importante la care să mă gânesc decât demnitatea mea rănită.

Bauer a rămas tăcută pentru moment, apoi și-a așezat mâna peste a mea. M-am luptat cu imboldul de a mă retrage și am continuat să privesc în jos pentru ca ea să nu-mi vadă reacția.

— Nu-i posibil, Elena. Îmi pare rău. Doctorul Matasumi și colonelul Tucker cred că este un risc pentru securitate. Pot numai să împing lucrurile atât de mult înainte să înceapă să se întoarcă împotriva noastră.

— Cum se simte Ruth? am întrebat-o. Încă deprimată?

Bauer a făcut o pauză, apoi a încuviințat din cap.

— Un pic. Mai multe probleme de acomodare decât în mod normal.

— Poate dacă m-ar vedea. O figură cunoscută.

— Nu, Elena. Serios, nu pot. Te rog, nu-mi mai cere.

Am ridicat o felie de măr și am molfăit din ea, apoi i-am spus:

— Ei bine, poate ar putea primi un alt vizitator, atunci. Ce zici de Savannah? Ea ar putea-o înveseli.

Bauer a ciocănit cu unghiile în cană.

— Știi, asta s-ar putea să nu fie o idee atât de rea. Dar din nou ajungem la subiectul siguranță.

— Chiar așa? Am crezut că Savannah n-a ajuns încă să aibă puteri. Sigur, cu mine există pericolul ca eu și Ruth să complotăm ceva împreună. Înțeleg asta. Dar ce fel de vrăji ar putea să facă Savannah pe care Ruth nu le-ar putea face deja singură?

— Aici ai dreptate. Îi voi spune lui Lawrence. Doctorița Carmichael și cu mine suntem îngrijorate de Ruth. O vizită din partea Savannei ar putea fi exact ce-i trebuie. Foarte atent din partea ta, Elena, să te gândești la asta.

Hei, sunt genul de fată atentă. Fără motive ulterioare.

— Ar putea fi bine și pentru Savannah, am adăugat eu. O vrăjitoare mai mare cu care să vorbească, acum că mama ei a murit.

Bauer a tresărit subit. Bine punctat, Elena. Frumos și sub centură. Am decis să preiau frâiele înainte să aibă timp să se supere. Mi-am văzut mai departe interesul... și am continuat să mă strecor în grațiile lui Bauer.

— Mi-a făcut plăcere să mă întâlnesc cu Leah ieri, i-am amintit eu. Mulțumesc pentru aranjament.

— Voi face tot ce-mi stă în puteri, Elena. Știu că nu sunt... cele mai bune împrejurări.

— Nu-i așa de rău pe cât ar putea fi. Deși voi rata un termen limită pentru publicare dacă nu ies de aici până săptămâna viitoare. Presupun că n-am nicio șansă...

Bauer a zâmbit subțire.

— Îmi pare rău, Elena. Fără promisiuni.

— Merită încercat.

Mi-am terminat sucul de portocale.

— Așa, am discutat ieri despre carierele noastre profesionale, dar am uitat să te întrebăm de a ta. Te ocupi de afacerile familiei? Celuloză și hârtie, corect?

— Corect. Tatăl meu s-a pensionat acum câțiva ani, deci am rămas să conduc afacerile acum.

— Impresionant.

Un zâmbet palid.

— Foarte puțin impresionant. Am rămas acolo numai pentru că tatăl meu a avut ghinionul să aibă numai doi copii. Fratele meu mai mic a preluat compania după ce tatăl meu s-a pensionat. De fapt, „a preluat" e un pic exagerat. Tatăl meu i-a dat compania pe mână. S-a dovedit a fi prea mult pentru fratele meu. S-a sinucis în nouăzeci și opt.

— Îmi pare rău.

— După aceea, eu am devenit moștenitoarea de drept, spre rușinea tatălui meu. Dacă nu ar fi avut un atac cerebral după moartea fratelui meu, ar fi preluat probabil frâiele înapoi mai degrabă decât să le dea unei femei. Precum spuneam, companie veche, familie veche. Locul unei fiice este să se mărite bine și să aducă sânge proaspăt în consiliul director. Tehnic, eu conduc compania, dar de fapt sunt numai o imagine, o femeie încă rezonabil de tânără și destul de atractivă să stârnesc admirația celor din funcțiile de conducere, și să arăt lumii cât de progresistă este familia Bauer. Șefii consiliilor de administrație, vicepreședinții, ei fac toată munca. Au impresia că nu mă pot descurca. Nu contează că sunt de două ori mai deșteaptă decât era fratele meu.

De două ori mai ambițioasă. De două ori mai motivată. Dar știi și tu cum e.

— Eu? Nu chiar...

— Singura femeie vârcolac? O femeie tânără, deșteaptă și ambițioasă care invadează ultimul bastion de exclusivitate masculină? Haide. Haita asta a ta. Te tratează ca pe un fel de mascotă, nu-i așa?

— Jer... ei nu sunt așa.

A tăcut. Mi-am ridicat privirea de la micul dejun și am văzut-o urmărindu-mă cu un zâmbet de satisfacție, de parcă aș fi spus exact ce voia să audă.

— Te tratează cu respect? m-a întrebat ea.

Am dat din umeri, sperând că asta îi va șterge satisfacția de pe zâmbet. N-am reușit. În schimb s-a aplecat mai mult în scaun. Ochii îi ardeau cu aceeași intensitate pe care o văzusem ieri când s-a interesat de viața mea.

— Te bucuri de un statut special, nu-i așa? Singura femeie.

— N-aș spune asta.

A râs. Triumfase.

— Am vorbit cu celălalt vârcolac, Elena. Patrick Lake. Știa totul despre tine. Vorbești pentru liderul Haitei. Interacționezi în numele lui cu cei din afară. Poți chiar să iei decizii în locul lui.

— Sunt doar o mediatoare glorioasă, m-am apărat eu. Când vine vorba de corciți, fac mai multă curățenie decât politică.

— Dar ești încredințată cu puterea de a vorbi pentru masculul Alfa. O putere imensă în lumea voastră. Ajutorul de încredere al celui mai important vârcolac și iubita celui de pe locul al doilea. Toate pentru că ești singura femeie.

A zâmbit ca și cum nu era conștientă că tocmai m-a insultat. Voiam să-i spun că eu și Clay ne-am îndrăgostit înainte să devin „singura femeie vârcolac" și că-mi MERITAM statutul pe care-l aveam în Haită. Dar n-aveam de gând să mușc momeala. N-aveam de ce. A făcut o pauză de respirație înainte să continue.

— Știi care-i cel mai rău lucru în viața mea, Elena?

M-am gândit să însăilez repede o listă, dar mă îndoiam că va aprecia efortul.

— Plictiseala, mi-a mărturisit ea. Sunt legată de o slujbă de care nimeni nu mă va lăsa să mă ocup, prinsă într-o viață pe care nimeni nu mă va lăsa să o conduc. Am încercat să profit de pe urma lor, de timp liber, de bani. Alpinism, ski alpin, scufundări. Orice-ți trece prin minte, am încercat. Cu cât mai riscant și mai costisitor, cu atât mai bine. Dar știi ce? Nu sunt fericită. Nu sunt împlinită.

— Ah!...

M-a luat durerea de cap fix între ochi. Bauer s-a aplecat spre mine.

— Vreau mai mult.

— Trebuie să fie dificil...

— Merit mai mult, a insistat ea.

Înainte să caut un alt răspuns, s-a ridicat în picioare și a părăsit celula ca o primadonă după cea mai bună performanță a ei.

"Ce naiba a fost asta?!" am mormăit eu în barbă după ce-a plecat.

Durerea de cap s-a întețit. La naiba, eram o epavă. Spinarea lovită, stomacul înjunghiat iar acum o durere de cap. M-am gândit la Bauer. Destul cu problemele tale, cucoană, hai să vorbim despre ale mele. Am râs în sinea mea, apoi am tras aer în piept simțind cum râsul îmi trimite scântei de durere prin tot capul. Mi-am frecat ceafa. Durerea în schimb s-a accentuat. Când m-am întins pe pat, lumina de deasupra mi-a orbit ochii. La naiba! N-aveam timp și pentru dureri de cap. Aveam atâtea de făcut. Să-mi termin micul dejun, să fac un duș, să-mi curăț petele de sânge de pe cămașă, să plănuiesc cum să evadez din iadul ăsta și să le dejoc oamenilor răi toate planurile lor diabolice. Un program foarte încărcat pentru cineva încuiat într-o cușcă subterană.

M-am forțat să mă ridic din pat. Mișcarea bruscă mi-a împuns niște ace prin ochi. Durere de cap datorată tensiunii? Ținând cont de toate lucrurile întâmplate, eram îndreptățită să mă doară capul. Frecându-mi iar ceafa, m-am îndreptat către duș.

— Elena?

M-am întors și m-am uitat în jur. Nu era nimeni acolo.

— Ruth? am întrebat eu deși vocea nu părea să fie a ei.

Nu era nici felul în care comunicase Ruth cu mine. Vocea lui Ruth o auzisem. Asta venea mai mult prin alte simțuri decât prin auz.

— Elena? Hai odată!

De data asta am zâmbit. Deși vocea era încă o șoaptă, prea slabă pentru a o recunoaște, exasperarea era remarcabil de identificat. Paige.

Mi-am închis ochii, m-am pregătit să răspund și mi-am dat seama că n-aveam habar ce fac. Nu era totuna ca și vorbitul cu Jeremy. Cu Jeremy, comunicarea avea loc într-o stare de vis, unde îmi imaginam că puteam să-l văd și să-l aud. Se auzea și se simțea ca o conversație normală. Acum nu era la fel. Chemarea lui Paige semăna cu proverbialele „voci pe care le auzi în capul tău", or iluziile auditive nu făceau parte din psihopatologia mea obișnuită. Cum să-i răspund? Am încercat să formulez mental un răspuns și am așteptat.

— Hai... ena. Răspunde...!

Na, ea nu putea să mă audă iar eu o pierdeam. M-am concentrat mai puternic imaginându-mă pronunțând cuvintele. S-a întors liniștea.

— Paige? am chemat-o și eu testându-mi cuvintele cu voce tare. Ești acolo?

Niciun răspuns. Am chemat-o din nou, mental de data asta. Tot nimic. Durerea din cap a slăbit și am început să mă panichez. O pierdusem? Dacă nu puteam să fac asta? La naiba, concentrează-te! Ce mă învățase Ruth? Relaxează-te. Limpezește-ți mintea. Capul îmi era limpede... mă rog, cu excepția frustrării care mi se plimba prin creier. Concentrează-te, concentrează-te. Nu era bine. Cu cât încercam mai tare, cu atât mai mult mă temeam că nu voi fi în stare. Acum devenisem stresată. Iar Paige plecase. Am inspirat adânc. Bine, uită totul. Du-te și fă un duș. Îmbracă-te. Relaxează-te. Va încerca din nou... am sperat.

*

Cea de-a doua tentativă a lui Paige a venit două ore mai târziu. De data asta stăteam lungită în pat, citind un articol plictisitor dintr-o revistă, și pe jumătate adormită. Trebuie să fi fost mediul perfect pentru telepatie. Când i-am auzit chemarea, am răspuns fără să mă gândesc, doar mental.

— Bun, a comentat ea. Așa!

— De abia pot să te aud, i-am spus eu.

— Fiindcă... experiență.

Deși n-am reușit să aud întreaga propoziție, am ghicit conținutul lipsă. N-o puteam auzi pentru că EU eram începătoare. Problema n-avea nimic de-a face cu lipsa EI de experiență. Evident.

— ... Ruth?

— Se simte bine.

— Bun.

Mai tare, mai clar, de parcă răspunsul meu se adăuga la semnal.

— Dar tu? Ești bine?

— Supraviețuiesc.

— Bun. Atunci așteaptă.

— Aștept... ce?

Prea târziu. Semnalul s-a deconectat. Eram singură. Din nou. La naiba.

*

Douăzeci de minute mai târziu.

— Așa, m-am întors.

Paige. Un alt contact facil, probabil pentru că iarăși nu mă așteptam.

— Ești gata? m-a întrebat ea.

— Pentru ce?

Podeaua a alunecat de sub mine. M-am răsucit pentru a amortiza căderea, dar nu mai era nimic acolo. Nici podea. Nici „eu". Ordinul de a mă mișca a venit din creierul meu și s-a dus... nicăieri. Am fost aruncată într-un întuneric total, dar nu mi-am pierdut cunoștința. Creierul mi-a luat-o razna, transmițând comenzi, mută asta, fă ailaltă, uită-te, adulmecă, ascultă, țipă. Nimic. N-avea ce să-i răspundă. Nu puteam vedea, auzi, vorbi, mișca sau mirosi. Fiecare sinapsă din creier a explodat de panică. O panică absolut animală.

— Elena?

Am auzit ceva! Mintea și-a revenit la starea de normalitate, legându-se de acel cuvânt ca de o plută de salvare. Cine a spus asta? Paige? Nu, nu Paige. O voce de bărbat. Inima a tresărit recunoscându-l înainte de a-și da măcar seama creierul meu.

— Jeremy?

Am rostit cuvântul, nu l-am gândit, ci l-am rostit și l-am auzit. Totuși buzele mele nu s-au mișcat iar vocea pe care am auzit-o nu era a mea. Era a lui Paige. Am văzut lumină. O figură încețoșată în fața mea. Apoi declanșare mentală și totul a devenit clar. Ședeam într-o cameră. Jeremy stătea în fața mea.

— Jer?

Cuvintele mele. Vocea lui Paige. Am încercat să mă ridic. Nu s-a întâmplat nimic. Am privit în jos și mi-am văzut mâinile odihnindu-se pe brațele scaunului, doar că nu erau mâinile mele. Degetele erau mai scurte, mai fine, împodobite cu inele de argint. Am urmat linia brațului. Cârlionți șateni se revărsau peste umeri, căzând peste o rochie de vară verde închis cu imprimeu de lăcrămioare. O rochie de vară? Ăsta clar nu era corpul meu.

— Elena?

Jeremy s-a lăsat pe vine în fața mea – sau nu a mea. S-a încruntat.

— A funcționat asta? Ești acolo, iubito?

— Jer? am rostit din nou.

La baza câmpului meu vizual am văzut buze mișcându-se, dar n-am simțit nimic. Chiar și câmpul vizual în sine era curbat, unghiul total greșit, ca și cum priveam scena printr-un vizor amplasat strâmb. Am încercat să mă ridic mai sus, să adaug înălțime poziției mele, dar nu s-a întâmplat nimic. Senzația mă neliniștea până aproape de panică. Așa era să fii paralizat? Inima mi-a palpitat în piept. N-o simțeam pulsând, doar o percepeam în minte, un nivel de conștientizare în stomac a răspunsului normal al corpului la frică, știind că inima ar trebui să palpite, chiar dacă n-o făcea.

— Ce se...

Vocea era atât de străină în urechile mele încât a trebuit să mă opresc. Am înghițit. Mental am înghițit, vreau să spun. Dacă și gâtul s-a mișcat, nu mi-am dat seama.

— Unde sunt? CINE sunt? Nu mă pot mișca.

Fața lui Jeremy s-a încețoșat.

— N-a...?

A mormăit ceva în barbă, apoi a luat-o de la început, cu calm.

— Paige nu ți-a explicat?

— Să-mi explice ce? Ce naiba se petrece?

— Te-a transportat în corpul ei. Poți vedea, auzi, vorbi, dar nu vei avea niciun fel de mobilitate. Nu ți-a explicat?...

— Nu, m-a aruncat într-un limb și m-am trezit aici. Se dă mare.

— Te-am auzit, a spus o voce distantă din capul meu.

Paige.

— E încă aici, am spus eu. Acolo. Undeva. Trage cu urechea.

— Nu trag deloc cu urechea, s-a rățoit Paige. Ai corpul meu. Unde ar trebui să merg? Nu m-am dat mare. Știam că vei dori să vorbești cu Jeremy așa că am vrut să-ți fac o surpriză. Trebuia să fie o tranziție ușoară, dar presupun că lipsa ta de experiență...

— Lipsa MEA de experiență! m-am răstit eu.

— Ignor-o, m-a liniștit Jeremy.

— Te-am auzit și pe tine, l-a apostrofat Paige mai încet.

— Cum te simți? m-a întrebat Jeremy.

Și-a pus mâna pe a mea. Am văzut-o, dar n-o puteam simți și m-a durut ca o pierdere.

— Singură, am răspuns surprinzându-mă.

Mi-am mai îndulcit tonul.

— Nu din cauza lipsei de companie, totuși. Se pare că sunt un „oaspete" destul de apreciat pe aici. Dar este... sunt...

Am inspirat. Adună-te, Elena. Asta era ultimul lucru de care avea nevoie Jeremy, să mă audă pe punctul de a avea o cădere nervoasă. De unde mi-a venit asta?

— Sunt obosită, am continuat. Nu dorm bine, nu mănânc bine, nu fac mișcare. Deci sunt irascibilă. Frica de spații închise, presupun. Fizic, sunt bine. Nu mă torturează, nu mă bat, nu mă înfometează. Nimic de genul ăsta. Voi rezista.

— Știu că da, m-a încurajat el blând.

Și-a tras un scaun.

— Te simți în stare să vorbești despre ce-i acolo?

I-am povestit despre Bauer, Matasumi, am introdus și câteva detalii despre gardieni și restul personalului, Xavier, Tess și Carmichael, făcându-i o sinteză a situației. I-am explicat cât am putut de bine despre

structura complexului, apoi despre ceilalți captivi, amintindu-mi de prezența tăcută a lui Paige și oprindu-mă înainte să vorbesc despre Savannah.

— Mă interesează numai să te scot pe tine de acolo, mi-a spus Jeremy după ce am încheiat. Nu ne putem îngrijora de ceilalți.

— Știu.

— Cum reziști?

— Bi...

— Nu spune „bine", Elena.

Am făcut o pauză.

— E și Clay... prin preajmă? Pot vorbi și cu el... Doar pentru câteva minute. Știu că trebuie să fim scurți. N-avem timp de socializare. Dar mi-ar plăcea, dacă aș putea...

Jeremy tăcea. În capul meu, Paige a mormăit ceva. M-am alarmat.

— E bine, nu? m-am interesat eu. Nu i s-a întâmplat nimic...

— Clay e bine, m-a asigurat Jeremy. Știu că ți-ar plăcea să vorbești cu el, dar s-ar putea să nu fie... un moment potrivit. Doarme.

— Doarme?! m-am mirat eu.

— Nu dorm, a mârâitit o voce din partea cealaltă a camerei. Nu voluntar, cel puțin.

M-am uitat în sus și l-am văzut pe Clay în pragul ușii, cu părul dezordonat, cu pupilele micșorate de sedative. A intrat în cameră bălăngănindu-se ca un urs ieșit din hibernare.

— Clay, l-am chemat eu și inima mi-a bătut atât de tare încât abia puteam să-i rostesc numele.

S-a oprit și m-a privit încruntat. Următoarele cuvinte mi s-au oprit în gât. Le-am înghițit și am încercat din nou.

— Faci iar belele? l-am apostrofat cu un zâmbet forțat în voce. Ce-ai făcut de l-ai determinat pe Jeremy să te drogheze?

Încruntarea s-a transformat într-o stare pe care o mai văzusem pe fața lui de milioane de ori înainte, dar niciodată când se uita la mine. Dispreț. Buzele i s-au mișcat și a dat să spună ceva, apoi a decis că nu meritam efortul și și-a întors atenția spre Jeremy.

— Cl... am încercat eu.

Stomacul îmi era tare ca piatra. Nu puteam să respir, abia puteam să vorbesc.

— Clay?

— Stai jos, Clayton, i-a cerut Jeremy. Vorbesc cu...

— Văd cu cine vorbești.

O altă mișcare de buze. O scurtă privire în direcția mea.

— Și nu știu de ce-ți pierzi vremea.

— Are impresia că sunt eu, mi-a șoptit Paige.

Știam asta. În adâncul sufletului meu, știam asta, dar nu mă ajuta. Am văzut felul cum s-a uitat la mine și nu conta cine credea Clay că este acolo, se uitase la mine. La mine.

— Nu-i Paige, l-a contrazis Jeremy. E Elena. Comunică prin Paige.

Expresia lui Clay nu s-a schimbat. Nu s-a înmuiat. Nici măcar pentru o secundă. Și-a întors privirea spre mine și am văzut în ea disprețul, mai puternic, mai dur și mai tăios.

— Asta ți-a spus ea? a întrebat el. Știu că vrei atenție, Paige, dar asta-i josnic. Chiar și pentru tine.

— Eu sunt, Clay! am insistat și eu. Nu-i Paige!

A rânjit și am văzut tot ce nu voiam să văd pe fața lui Clay când se uita la mine, fiecare strop de dispreț pe care-l avea pentru oameni. Avusesem coșmaruri despre asta, văzându-l întorcându-și privirea aceea spre mine. Mă trezisem asudată, cu sângele pompând puternic, absolut terifiată, într-un fel în care niciun coșmar din copilărie nu m-a speriat vreodată. Acum m-am uitat la el și ceva s-a rupt. Lumea s-a întunecat.

RENAȘTERE

M-am trezit pe podea în celulă. Nu m-am ridicat. Oare visasem? Voiam să cred, apoi m-am dojenit pentru o asemenea dorință prostească. Bineînțeles că nu voiam să fi fost doar un vis. Voiam să cred că vorbisem cu Jeremy, că i-am transmis toate observațiile mele, că am pus rotițele evadării în mișcare. Cui îi păsa de Clay? Mă rog, mie-mi păsa. De cele mai multe ori îmi păsa mai mult decât voiam, dar trebuia să privesc lucrurile în perspectivă. Clay nu se uitase la MINE în felul ăla. Cel puțin, nu intenționase să aibă privirea pentru mine. Evident nu se înțelegea deloc cu Paige și sincer nu mă surprindea. Atunci când avea de-a face cu oamenii, Clay nu era domnul Simpatic nici măcar în cea mai propice situație, darămite când persoana respectivă era o vrăjitoare încrezută, prea vorbăreață și destul de tânără încât să-i fie elevă. Am rămas întinsă pe podea și mi-am spus toate astea, dar nu m-au ajutat deloc. M-am simțit... Mintea mea s-a închis ermetic înainte să-mi scape ultimul cuvânt, dar am redeschis-o. Hai recunoaște. Trebuia să recunosc, chiar dacă numai pentru mine. M-am simțit respinsă.

Ei și ce, până la urmă? M-am simțit respinsă. Mare scofală! Dar era mare scofală. Prea mare scofală. În clipa în care m-am lăsat pradă emoției, m-a copleșit imediat. Am devenit din nou copilă, apucând mâna unui nou părinte adoptiv, strângând-o tare și rugându-mă să nu fiu nevoită să-i dau drumul vreodată. Aveam șase, șapte, opt ani, fețe de oameni trecând prin fața mea precum paginile dintr-un album foto, nume pe care le uitasem, dar fețe pe care le-aș fi recunoscut dacă era să le văd chiar și pentru o fracțiune de secundă într-un tren în viteză. Auzeam voci, zumzetul unui televizor, ținându-mi trupușorul lipit de perete, abia îndrăznind să respir de frică să nu fiu auzită, ascultându-i vorbind, așteptând „conversația". Conversația. Momentul când își recunoșteau unul altuia că nu mergea, că eram „mai mult decât ceruseră". Momentul când se convingeau că au fost păcăliți de agenție, prostiți să ia păpușa cu păr blond și ochi albaștri, o păpușă stricată. Dar nu-i păcălise nimeni. Nu ascultaseră. Agențiile încercau mereu să-i avertizeze despre mine, despre trecutul meu. La vârsta de patru ani mi-am văzut părinții morți într-un accident de autovehicul. Am stat pe drumul de țară toată noaptea, încercând cu disperare să-i

trezesc, strigând după ajutor în bezna nopții. Nu m-a găsit nimeni până a doua zi dimineața și după aceea, ei bine, nu prea am rămas întreagă după aceea. M-am retras în mintea mea, ieșind numai pentru manifestări necontrolate de furie. Știam că-mi stricam situația. De fiecare dată când mă adopta o nouă familie, îmi juram că-i voi face să se îndrăgostească de mine; voi fi îngerul perfect pe care-l așteptau. Dar nu reușeam. Tot ce puteam să fac era să stau închisă în mine, să mă uit la mine cum zbieram și urlam, să aștept respingerea finală, și să știu că era din vina mea.

Povestea asta n-o spun niciodată. O urăsc. O urăsc, urăsc, urăsc! Refuz să las trecutul să-mi explice prezentul. Între timp am crescut, m-am întărit, mi-am depășit trecutul. Cu asta basta. Din momentul în care am devenit destul de mare încât să realizez că problemele pe care le aveam nu erau din vina mea, m-am decis să nu dau vina pe familiile adoptive ci să scap de ea. S-o arunc. Să merg mai departe. Îmi puteam imagina că nici o soartă nu-i mai rea dcât să devin cineva care se apucă să spună povestea unei copilării disfuncționale oricărui străin din autobuz. Dacă reușeam în viață, voiam ca oamenii să spună că am reușit, nu că am reușit „în ciuda situației". Trecutul meu era un obstacol privat, nu o scuză publică.

Clay era singura persoană căreia îi povestisem vreodată despre copilăria mea. Jeremy știa mici fragmente, părțile pe care Clay le-a crezut necesare pentru a i le împărtăși în zilele de început când Jeremy s-a pricopsit cu mine ca proaspăt vârcolac. Îl cunoscusem pe Clay la Universitatea din Toronto, unde eram studentă și mă interesa oarecum antropologia, iar el ținea o scurtă serie de prelegeri. Mi-a căzut cu tronc. Mi-a căzut rău și repede, fără să mă impresioneze înfățișarea lui sau atitudinea lui de băiat rău, ci mai degrabă ceva ce nu pot explica, ceva din el după care tânjeam, ceva ce-mi doream să obțin. Când mi-a făcut favoarea să-mi acorde atenție, știam că era ceva special, știam că nici el nu-și deschidea sufletul spre oameni la fel ca mine. Pe măsură ce am devenit mai apropiați, mi-a povestit despre propria lui copilărie răvășită, trecând peste detalii pe care nu le-ar fi putut împărtăși fără să-și dezvăluie secretul. Mi-a spus despre trecutul lui, așa că i-am spus și eu despre al meu. Foarte simplu. Eram îndrăgostită și aveam încredere în el. Dar el mi-a trădat încrederea într-un mod din care nu mi-am revenit niciodată complet, așa cum nu mă puteam vindeca niciodată de noaptea nesfârșită de pe drumul de țară. Nu-l iertasem pe Clay. Trecuserăm amândoi de faza discuțiilor despre iertare. Nu era posibilă. Și n-o ceruse niciodată. Nu cred că se aștepta să-l iert. În timp, am învațat să nu mă aștept nici eu să fiu în stare să-l iert.

Motivele lui Clayton pentru care m-a mușcat erau inexplicabile. Ei, încercase să se explice. De multe ori. Mă dusese la Stonehaven să-l cunosc pe Jeremy iar Jeremy plănuise să ne despartă, ceea ce l-a făcut pe Clay să se panicheze și să mă muște. Poate că era adevărat. Jeremy recunoscuse ulterior că intenționase să încheie relația lui Clay cu mine. Dar nu cred că mușcătura lui Clay fusese chiar neplanificată. Poate momentul să-l fi luat pe nepregătite, dar cred că într-un colț întunecat al minții lui, fusese mereu pregătit s-o facă dacă s-ar fi ivit ocazia, dacă dădeam semne vreodată că-l părăsesc. Deci ce s-a întâmplat după ce m-a mușcat? Ne-am împăcat cumva și-am mers mai departe? În niciun caz. L-am făcut să plătească și iar să plătească și încă să plătească. Clay îmi făcuse viața un iad iar eu i-am returnat favoarea înzecit. Am locuit la Stonehaven luni, chiar ani, apoi am plecat fără să-i dau de știre, refuzând orice contact, excluzându-l complet din viața mea. Am căutat alți bărbați pentru sex și, o dată, ceva mai permanent. Cum a reacționat Clay la asta? M-a așteptat. N-a căutat niciodată să se răzbune, n-a încercat niciodată să mă rănească, nu m-a amenințat niciodată că-și găsește pe altcineva. Aș fi putut pleca pentru un an, apoi să mă întorc la Stonehaven iar el m-ar fi așteptat de parcă nici n-aș fi plecat. Chiar atunci când am încercat să încep o viață nouă în Toronto, eram conștientă că dacă aveam nevoie de el, Clay ar fi fost lângă mine. Oricât de rău o încurcam sau cât de distrusă eram, niciodată nu m-ar fi părăsit. Niciodată nu mi-ar fi întors spatele. Niciodată nu m-ar fi respins. Dar acum, după mai mult de un deceniu de când mi-am învățat lecția, mi-a trebuit doar o privire din partea lui, o singură privire, ca să mă târăsc pe podea chircită de durere. Toată logica și rațiunea din lume nu avea să schimbe ce simțeam. Oricât de mult îmi dorisem să cred că voi trece peste copilărie, n-am reușit. Probabil că nu voi trece niciodată.

*

Ora prânzului a venit și a trecut. N-a mai venit Bauer să-mi aducă mâncarea, lucru pentru care-i eram recunoscătoare. N-am mai văzut-o până aproape de ora șase. Când a deschis ușa celulei, m-am uitat de două ori la ceas, bănuind fie că se devansase cina, fie că-mi stătuse mie ceasul. Dar n-a venit cu mâncare. Iar când a pășit înăuntru, mi-am dat seama că nu era vorba de mâncare la ora aia. Se întâmplase ceva grav.

Bauer a intrat în celulă fără niciunul dintre gesturile ei sigure și grațioase. Aproape s-a împiedicat de o gâlmă imaginară din covor. Avea fața îmbujorată, obrajii cu puncte înflorite de roșeață, ochii strălucindu-i

nenatural de aprins, de parcă avea febră. Doi gardieni au intrat după ea. Le-a făcut semn să vină spre mine iar ei m-au legat de scaunul unde citeam o revistă. Cât timp m-au legat, Bauer a refuzat să mă privească drept în ochi. Nu era bine. Nu era bine deloc.

— Duceți-vă, le-a ordonat ea când au terminat.

— Să așteptăm afară?... a început unul dintre ei.

— Am spus să vă duceți. Plecați. Înapoi la posturile voastre.

Îndată ce-au plecat, a început să umble încolo și încoace prin celulă. Cu pași mici și repezi. De colo până colo, dintr-o parte în alta. Degetele bătând darabana pe șolduri, ritmul se schimbase acum, nu mai ciocănea cu atenție gânditoare ci repede. Maniac. O manie în mersul ei. În ochii ei. În tot.

— Ai idee ce-i asta?

A scos ceva din buzunar și a ținut în sus să văd. O seringă. Plină pe un sfert cu un lichid incolor. Ei, rahat. Ce avea de gând să-mi facă?

— Uite ce-i, m-am apărat eu. Dacă v-am supărat cu ceva...

A fluturat seringa.

— Te-am întrebat dacă ai idee ce-i asta.

Seringa îi alunecă din mână. S-a aplecat s-o prindă, de parcă plasticul s-ar fi putut sparge de covor. Agitându-se, am surprins un miros cunoscut. Teamă. Îi era teamă. Ce arăta ca o manie era de fapt o luptă surdă pentru autocontrol, o încercare disperată să scape de o emoție cu care nu era obișnuită.

— Știi ce-i asta, Elena?

Vocea i-a crescut cu o octavă. Pițigăiată. Îi era teamă de mine? De ce acum? Ce făcusem?

— Ce e? am întrebat eu.

— E o soluție salină amestecată cu saliva ta.

— Amestecată cu ce?!

— Salivă, scuipat, flegmă.

Vocea se pițigăia și mai mult. Un chirăit nervos, ca o fetiță prinsă spunând un cuvânt rău.

— Știi ce poate face asta?

— Habar n-am...

— Știi ce va face dacă mi-o injectez?

— Injectezi?!...

— Gândește-te, Elena! Haide. Nu ești proastă. Saliva ta. Mușți pe cineva. Dinții tăi pătrund prin piele, precum acul care îmi pătrunde mie. Saliva ta trece în sânge. În sângele meu. Ce se întâmplă?

— Te-ai transforma... Te-ai putea transforma...

— În vârcolac.

S-a oprit din umblat și a rămas nemișcată. Complet nemișcată. Un zâmbet mic i-a arcuit buzele.

— Exact asta am de gând să fac.

Mi-a luat ceva să mă dumiresc. Când am înțeles, am clipit și-am deschis gura, dar n-a ieșit nicio vorbă. Am înghițit greu, m-am chinuit să mă calmez. Să nu mă panichez. Să nu înrăutățesc situația. Să tratez totul ca pe o glumă. Să dezamorsez situația.

— Ete na! am râs eu. Asta-i răspunsul la problemele tale? Nu te respectă lumea la muncă așa că devii vârcolac? Îți iei o slujbă bună în Haită, spargi câteva capete, te faci cu un iubit chipeș? Pentru că dacă așa gândești, crede-mă, nu merge în felul ăsta.

— Nu sunt idioată, Elena.

A scuipat cuvintele spre mine, stropi de salivă sărind de pe buzele ei. Hopa, tactica greșită.

— Ce vreau eu este schimbarea, a continuat. Să mă reinventez.

— Să devii vârcolac nu-i o rezolvare, am încercat s-o temperez blând. Știu că nu ești fericită...

— Nu știi nimic despre mine.

— Atunci spune...

— Am venit în proiectul acesta dintr-un singur motiv. Pentru că am șansa să experimentez ceva nou, ceva mai periculos, ceva să mă invigoreze și să-mi schimbe viața mai mult decât escaladarea Muntelui Everest. Experiențe pe care toți banii pe care-i am și influența familiei nu le pot cumpăra. Vrăji, nemurire, percepție extrasenzorială, nu știam exact ce-mi doream. Probabil câte puțin din toate. Dar acum știu exact ce vreau, ce căutam. Putere. Să nu mai îngenunchez în fața bărbaților, pretinzând că sunt mai proastă ca ei, mai slabă, mai puțin importantă. Vreau să devin tot ceea ce am potențialul să devin. Asta vreau.

Creierul încă îmi derapa, incapabil să-și regăsească tracțiunea care să-mi permită să înțeleg ce-mi spunea Bauer. Spontaneitatea ei m-a copleșit, aproape m-a convins că pesemne visez sau halucinez. Totuși cât de brusc se exteriorizase? Incredibil, din perspectiva mea, dar din a ei? Cât de mult urmărise ea parada de deținuți, așteptându-l pe acela care i-ar putea dărui puterea la care râvnea. Acum, găsind ceea ce credea că-și dorește, poate că-i era frică să ezite, frică să nu cumva să-și schimbe părerea. Trebuia să i-o schimb eu pentru ea. Dar cum?

Bauer a ridicat seringa în fața ochilor. Se holba la ea, clipind și aproape albind. Frica atât de groasă încât mi s-a lipit de nări, stârnindu-mi inconștientă o infuzie de adrenalină. Când m-a privit iar, furia dispăruse. Ce-am văzut în ochii ei m-a înghețat. Cerșea practic. Tremura de frică, dar cerșea.

— Vreau să înțelegi, Elena. Ajută-mă. Nu mă face să folosesc asta.

— Nu trebuie s-o folosești, i-am spus eu încet. Nimeni nu te forțează.

— Fă-o tu pentru mine, atunci. Te rog.

— Ce să...

— Să-mi muști brațul.

— Nu pot...

— Am un cuțit. O să ciuntesc eu pielea. Tu poți doar să...

Panica mi s-a instalat în piept.

— Nu, nu pot!

— Ajută-mă s-o fac cum trebuie, Elena. Nu știu cât de bine ar funcționa soluția salină. Aș putea să merg pe ghicite la cantitate, la proporții. Am nevoie de tine...

— Nu!

— Îți cer!...

M-am zbătut în legături, fixându-i privirea.

— Ascultă-mă, Sondra! Lasă-mă un minut și dă-mi voie să-ți explic ce se va întâmpla cu tine dacă faci asta. Nu e cum crezi tu că e. Nu vrei să faci asta.

Ochii i-au strălucit atunci. Toată mania a dispărut. Rece ca gheața.

— Nu vreau?!

A ridicat seringa.

— Nu! am țipat eu zdruncinându-mă în scaun.

Și-a înfipt acul în braț și a apăsat pistonul. Și gata. O secundă. O fracțiune de secundă. La fel de mult cât îi luase și lui Clay să mă muște.

— Lua-te-ar naiba! am țipat eu. Muiere proastă!... Sună la infirmerie. Acum!

Fața ei părea natural de calmă, cu buzele curbate într-un fel de fericire. Sentimentul de fericire că a făcut-o.

— De ce, Elena? De ce ar trebui să sun la infirmerie? Ca să-i anulez efectul? Să-mi sugă darul din vene precum veninul de șarpe? O, nu. Nu vom permite așa ceva.

— Sună la infirmerie! Paznici! Unde dracu' sunt paznicii?

— M-ai auzit trimițându-i de aici.

— Habar n-ai ce ți-ai făcut! am mârâit eu. Crezi că ăsta-i vreun mare cadou. O înțepătură de ac și ești vârcolac? Ai studiat subiectul, nu? Știi ce se întâmplă acuma, corect?

Bauer își întoarse zâmbetul ei visător spre mine.

— Pot să simt cum trece prin sânge. Transformarea. Este caldă. Gâdilă. Începuturile metamorfozei.

— Oho, asta nu-i tot ce-o să simți.

A închis ochii, tremurând, apoi i-a redeschis și a zâmbit.

— Se pare că eu am câștigat ceva în seara asta, iar tu ai pierdut ceva. Nu mai ești singura femeie vârcolac, Elena.

Ochii i s-au mărit atunci. Bulbucați. Venele de la gât și de pe frunte i s-au îngroșat. A tras aer convulsiv, înecându-se. Mâinile i s-au ridicat spre gât. Corpul i s-a scuturat spasmodic. Spinarea i s-a îndreptat rigidă. Ochii i s-au dat peste cap. S-a ridicat pe vârful degetelor, bălăngănindu-se înainte și înapoi, ca un condamnat atârnat de funia spânzurătorii. Apoi s-a prăvălit, împrăștiindu-se pe podea. Am urlat după ajutor.

WINSLOE

— Ce i-ai făcut domnișoarei Bauer? m-a întrebat Matasumi.

Paznicii o luaseră pe Bauer curând după ce am început să țip. Douăzeci de minute mai târziu, se întorseseră cu Matasumi. Acum stătea în fața mea acuzându-mă fără vreo urmă de acuzație în voce.

— Le-am spus și paznicilor.

Ședeam pe marginea patului încercând să mă relaxez, de parcă treaba asta se întâmpla în fiecare zi.

— Și-a injectat singură salivă de la mine.

— Și de ce mă rog ar face una ca asta? m-a provocat Matasumi.

— Mușcătura unui vârcolac este un mod de a deveni vârcolac.

— Îmi dau seama de asta. Dar de ce...

S-a oprit.

— Aha, înțeleg.

Oare? Chiar înțelegea? Mă îndoiam. Nici unul dintre ei n-ar putea înțelege ce urma. Eu puteam, și de aceea încercam foarte, foarte mult să nu mă gândesc deloc la asta.

Matasumi și-a dres vocea.

— Pretinzi că domnișoara Bauer s-a injectat singură...

— Seringa a rămas pe podea.

Ochii i-au fugit scurt spre ac, dar n-a făcut nicio mișcare să-l ia de pe jos.

— Pretinzi că s-a folosit de seringa aceasta...

— Eu nu pretind nimic. Îți spun ce s-a întâmplat. S-a injectat singură în braț. Caută urma acului. Verifică în laborator conținutul seringii.

Ușa s-a deschis. Carmichael a intrat grăbită înăuntru, halatul de laborator fluturând ca o pelerină în urma ei.

— N-avem timp de asta, a spus ea. Trebuie să știu ce pot să fac pentru ea.

Matasumi i-a făcut semn doctoriței Carmichael să se dea deoparte.

— Mai întâi trebuie să stabilim exact natura bolii domnișoarei Bauer. Îi vine foarte ușor domnișoarei Michaels să pretindă...

— Ne spune adevărul, i-a atras atenția Carmichael. Am văzut urma acului.

Ar fi fost greu de ratat. Chiar în timp ce gardienii o cărau pe Bauer din celulă, văzusem înțepătura injecției, umflată cât o minge de ping-pong. Amintirea propriei mele mușcături mi-a revenit în minte, dar am respins-o la loc. Un spirit de observație rece, clinic. Era singurul care îmi trebuia ca să pot rezista în continuare. Ar trebui să iau exemplu de la Matasumi.

Carmicheal s-a întors spre mine.

— Trebuie să-mi spui cum să mă ocup de asta. Sondra e inconștientă. Tensiunea arterială îi scade rapid. Temperatura urcă și ea. Pupilele nu reacționează la stimuli. Pulsul îi crește și devine neregulat.

— Eu n-am ce să fac.

— Dar ai trecut prin asta, Elena. Ai supraviețuit.

N-am mai spus nimic. Carmichael a venit spre mine. M-am dat mai în spate pe pat, dar ea a venit și mai aproape, apropiindu-și fața de-a mea până când i-am putut adulmeca frustrarea. Mi-am întors capul. Mi-a apucat bărbia și mi-a sucit fața înapoi spre ea.

— O vezi cum moare, Elena. Moare într-un mod oribil.

— Asta nu-i nimic deocamdată.

Degetele i s-au încordat, presându-mi mușchii faciali.

— Pune mâna și ajut-o. Dacă ai fi fost tu în locul ei, eu n-aș fi stat deoparte să te privesc cum mori. Spune-mi cum s-o ajut.

— Vrei s-o ajuți? Trage-i un glonț în cap. Treci peste povestea cu argintul. Un glonț de plumb e de ajuns.

Carmichael mi-a împins bărbia violent și s-a retras holbându-se la mine.

— Doamne, ești cinică!

Nu i-am răspuns.

— Asta nu ne-ajută, a spus Matasumi. Tratează simptomele așa cum le vezi, doctorița Carmichael. E cel mai bun lucru pe care putem să-l facem. Dacă domnișoara Bauer și-a făcut-o cu mâna ei, atunci tot ce putem noi să facem este să tratăm simptomele și să lăsăm restul în voia sorții.

— Nu asta-i tot ce putem face! s-a împotrivit Carmichael cu ochii pironiți într-ai mei.

N-aveam intenția să mă apăr. Chiar nu voiam. Dar presiunea acelei priviri era prea mult.

— Ce anume crezi că pot să fac eu? am întrebat-o. Nu alerg pe străzi să mușc oamenii și apoi să-i îngrijesc până se fac bine. Știi câți vârcolaci proaspăt mușcați am întâlnit? Nici unul. Zero. Nu mi se întâmplă. Nu m-am aflat nici măcar lângă un vârcolac ereditar când a ajuns la maturitate. Habar n-am ce să fac.

— Dar ai trecut prin asta.

— Crezi că mi-am luat notițe? Ai idee ce-mi amintesc? Îmi amintesc iadul. Zugrăvit cu foc și pucioasă, demoni și spiriduși, cleşti înroșiți în foc și hăuri pline cu lavă. Îmi amintesc doar ce-am văzut aici.

M-am plesnit cu palma pe frunte.

— Mi-amintesc halucinațiile, vedeniile. Coșmaruri și delir, asta știu. Habar n-am despre temperatură sau tensiune sau răspunsul pupilei. Altcineva s-a ocupat de ele. Iar când am scăpat de chinuri, n-am vrut să știu ce-a făcut. Am vrut doar să uit.

— Aceste viziuni ale iadului, a intervenit Matasumi. Poate ai putea să mi le descrii mai târziu. Legătura dintre supranatural și ritualul satanic...

— Pentru numele lui Dumnezeu, las-o baltă! s-a răstit Carmichael. Măcar o dată las-o baltă!

A ieșit ca o furtună din celulă. Matasumi s-a aplecat după seringă, apoi s-a răzgândit și i-a făcut semn unui paznic s-o ridice, după care a ieșit și el în urma doctoriței Carmichael.

*

Oare aș fi ajutat-o pe Bauer dacă aș fi putut? Nu știu. De ce aș face-o? M-a răpit și m-a aruncat într-o cușcă. Îi datoram eu ceva? La naiba, nu! Dacă femeia era atât de cretină încât să se transforme în vârcolac, nu era problmea mea. Am făcut eu ceva sau am spus ceva cu care s-o conving să îmbrățișeze o asemenea tâmpenie incredibilă? Am delectat-o eu cu povești despre viața minunată și plină de veselie a unui vârcolac? Nimic de genul ăsta. Am căutat eu răzbunarea încurajând-o să-și înfigă acul în braț? Absolut deloc. Da, era dușmanul meu, dar asta și-a făcut-o cu mâna ei. Așa că de ce mă simțeam eu responsabilă? Că nu eram. Totuși, o parte din mine își dorea s-o fi putut ajuta, măcar să-i alin suferința. De ce? Pentru că-i înțelegeam suferința. Ea era o altă femeie care va deveni vârcolac și, oricât de diferite ar fi fost împrejurările, nu voiam ca ea să sufere. Rezultatul ar fi fost cu siguranță moartea. Am speram să vină repede.

*

La miezul nopții, Winsloe a intrat la mine în celulă. Printre umbrele unui coșmar care mă amenința, am auzit ușa deschizându-se, realizând în subconștient că sunetul venea din lumea reală, și m-am forțat să mă trezesc, recunoscătoare pentru neașteptata diversiune. M-am dat jos din pat și l-am văzut pe Tyrone Winsloe stând în pragul ușii, încadrat de lumina de pe hol, făcându-și apariția oficial și

teptând să-i remarc prezența. M-a copleșit subit un sentiment de dmirație. Era ca și cum Bill Gates însuși ar fi bătut la ușa mea – ricât de mult mi-am dorit să NU fiu impresionată, nu m-am putut ține.

– Deci ea este femeia vârcolac.

A intrat în celulă, flancat de doi gardieni.

– Ce plăcere să ne cunoaștem, m-a salutat el cu o plecăciune refăcută. Eu sunt Ty Winsloe.

S-a prezentat singur, nu cu modestie, de parcă nu l-aș fi recunoscut, cu o importanță și cu niște aere la fel de ipocrite ca și plecăciunea. um nu i-am răspuns destul de repede, l-a apucat un ușor tremurat enervare.

– Focul Prometeic, a adăugat el și numele faimoasei sale companii.

– Da, știu.

Fața i s-a rearanjat într-o grimasă satisfăcută. Făcându-le semn rdienilor să stea pe loc, a pașit mai departe în celulă. M-a măsurat privirea, plimbându-se prin fața mea, s-a uitat curios la spatele meu, nalizându-mă fără rușine, de parcă eram un sclav potențial într-o che piață romană. Când s-a întors înapoi în fața mea, privirea i s-a rit pe pieptul meu, buzele curbându-i-se în jos într-o încruntare zamăgită.

– Nu-i rău, a comentat el. Nimic ce nu s-ar putea rezolva cu o reche de implanturi.

Mi-am mijit ochii. N-a părut să observe.

– Te-ai gândit vreodată la asta? s-a interesat el cu privirea sistând pe pieptul meu.

– Nu mă gândesc să fac copii, dar dacă o să-i am vreodată, sunt nvinsă că vor găsi setul ăsta destul de adecvat.

Și-a dat capul pe spate și a izbucnit în râs ca și cum îi spusesem a mai amuzantă glumă pe care o auzise vreodată. Apoi s-a aplecat lângă mine și mi-a parcurs din nou spatele cu privirea.

– Frumos fund, totuși.

M-am așezat. A zâmbit numai și a continuat să-mi studieze teriorul. Apoi a aruncat un morman de haine pe masă.

– Poți să-ți păstrezi blugii, mi-a spus el. Am adus o fustă, dar îmi ac blugii. Fundul ăla a fost croit pentru blugi. Nu-mi plac bucile mari fleșcăite.

Îi plăceau femeile cu fundul mic și țâțe mari? Cineva se jucase cu ea multe păpușele Barbie în copilărie. M-am uitat la mormanul de ine dar n-am făcut nicio mișcare spre ele.

– Cămașa trebuie să dispară, mi-a ordonat el. Ai un top cu bretele olo. Sari peste sutien.

M-am holbat la el pentru că nu-mi venea să cred ce auzeam. Era o glumă, corect? Miliardarii se presupunea că sunt excentrici, deci asta trebuia să fie ideea sucită a lui Winsloe că așa se face o glumă. Și totuși, în timp ce mă holbam, buzele i se strângeau, nu amuzate ci de indignare.

– Pune-ți hainele, Elena, mi-a ordonat el și toată jovialitatea i s-a scurs din voce.

În spatele lui cei doi paznici au pășit în față, atingându-și armele ca să-mi amintească de prezența lor acolo. Până la urmă, poate că nu era o glumă. Ce aveau oamenii ăștia de aici? În câteva ore doar am văzut o femeie inteligentă cum se transformă în vârcolac, apoi am cunoscut un miliardar cu maturitatea și mintea unui adolescent puber. În comparație cu gașca lor, eu eram cât se poate de normală.

Totuși, mi-am reamintit, Tyrone Winsloe conducea aici, iar el era omul obișnuit să obțină ce voia când voia. Dar dacă își făcea iluzii că mă voi schimba într-un top cu bretele să se uite lasciv la sânii mei mici – ei bine, o fată trebuie să impună niște limite, corect? Fusesem tratată în felul ăsta de corciți, deși știam cum să mă ocup de ei. Dacă vorbeau așa cu mine, îi ocăram. Dacă mă atingeau, le rupeam degetele. Nu și-ar mai fi dorit nimic altceva. Cum spunea mereu Logan, corciților le plăceau femeile cu coaie. Ty Winsloe nu era un corcit, în schimb era un individ cu hormoni în exces. Destul de aproape.

– Am brațele încă arse, am spus eu întorcându-mi fața de la haine. Arată ca naiba.

– Nu mă deranjează.

– Pe mine da.

Un lung moment de liniște.

– Ți-am zis să-ți pui topul, Elena! mi-a ordonat el.

Mă privea de sus, cu un rânjet schimonosit pe care orice lup l-ar fi putut recunoaște. M-am uitat de la el la paznici, am smuls topul cu bretele din grămadă, mi-am reprimat pornirea de a-i întoarce lui Winsloe mârâitul de avertizare și m-am mulțumit să merg la baie.

*

Să mă duc la baie să mă schimb era oricum o pierdere de vreme, având în vedere că peretele era transparent, dar puteam totuși să-mi întorc spatele spre el când îmi schimbam cămașa. Topul cu bretele s-ar fi potrivit unei fete încă neajunsă la pubertate – o fată scundă neajunsă la pubertate. Îmi venea până sub coaste și-mi făcea cute în umeri. Uitându-mă în jos, am văzut că nu lăsa absolut nimic imaginației. Mai întâi că era subțirel. Apoi, mai era și alb. Două cercuri

gemene înțepau materialul. Dacă prindeam chiar și cea mai mică briză de curent, nu s-ar fi văzut doar două cercuri. Am simțit cum mă inundă un val de furie și umilință. După tot ce se întâmplase în ultimele douăsprezece ore, asta umplea paharul. Proverbiala picătură. Nu voi accepta asta. O să mă – m-am oprit. O să, ce? Mi-am amintit privirea din ochii lui Winsloe când i-am contestat ordinul de a mă schimba. Mi-am amintit comentariile lui Armen Haig despre starea mentală a lui Winsloe. Ce-ar face Winsloe dacă l-aș refuza? Aveam oare de gând să-mi asum riscul pentru ceva atât de ordinar precum refuzul de a îmbrăca o bluză transparentă? Mi-am frecat fața cu palmele, am rezistat pornirii de a-mi încrucișa mâinile pe piept și am mers înapoi în celulă.

Winsloe mi-a studiat pieptul timp de două minute întregi. Știu pentru că am numărat secundele, luptându-mă să nu-mi pierd timpul închipuindu-mi o revoltă. Asta nu înseamnă nimic, mi-am spus în sinea mea. Nimic. Dar însemna. Într-un fel, fiind forțată să fac paradă cu sânii mei prin fața acestui om era mai rău decât orice tortură pe care mi-ar fi putut-o pregăti Matasumi cu setul lui de jucării. Mi-am dat seama atunci că farsa aceea juvenilă nu avea nimic de-a face cu nevoia de a mă îmbrăca pe mine într-un maiou. Vorbea despre putere. Winsloe putea să mă facă să îmbrac un tricou iar eu n-aveam cum să mă opun. Voia să se asigure că am înțeles.

— Cel puțin sunt fermi, a comentat Winsloe. Merge, serios, dacă-ți plac mici. Cred totuși că implanturile sunt opțiunea noastră cea mai bună.

Mi-am mușcat buza. Am mușcat-o destul de tare încât să simt sânge și să-mi doresc să fie al lui.

— Ce tonus impresionant! m-a lăudat el dându-mi târcoale. Mușchi subțiri și întinși, dar fără să fie umflați. Eram îngrijorat că ai mușchii mari. Bicepșii umflați la fete sunt extraordinar de înspăimântători.

— O, am mușchi, l-am contrat eu. Vrei să-i vezi?

S-a mulțumit să râdă.

— Gaura aceea din perete îmi spune tot ce trebuie să știu. Plus că am văzut caseta cu tine și cu Lake, deși presupun că acolo n-a fost vorba atât de putere cât de dexteritate. Ripostă rapidă. Foarte rapidă.

— Cum se simte Ba... domnișoara Bauer? am întrebat eu, sperând să schimb subiectul.

— Ai aflat despre ea?

Și-a unduit fundul pe masa mea și s-a proțăpit acolo.

— Presupun că știai. Bizar, he? Nimeni nu s-a așteptat la asta. Sondra a fost mereu atât de zdravănă. Bătoasă, chiar. Presupun că cei rigizi sunt cei care pleznesc cel mai violent, ha? Despre caseta aia...

— Cum se simte? am repetat eu. Care-i pronosticul?

— De rahat, când am auzit ultima oară. Probabil că nu va rezista peste noapte. Acum, să ne întoarcem la caseta aia, am niște vești care o să-ți placă.

A zâmbit, moartea inevitabilă a partenerei sale fiind deja uitată.

— Vrei să ghicești ce-am pregătit?

— N-aș putea să-mi imaginez.

— Diseară îl trimit pe semenul tău combatant spre ultima lui recompensă. Marele os picat din cer; sau în cealaltă direcție. Vom avea parte de-o vânătoare.

— O... vânătoare?!

A sărit jos de pe masă.

— O vânătoare. O mare și clasică vânătoare de lupi. Diseară. Larry și-a terminat treaba cu corcitul tău așa că-i vom pregăti o plecare pe măsură.

Winsloe a pocnit din degete spre cei doi paznici, a căror prezență la această discuție încercasem cu greu s-o ignor.

— Pac-pac, băieți! Sunați din trâmbițe și spuneți-le prietenilor voștri să pregătească oaspetele de onoare. Ne întâlnim cu ei la locul de pândă.

Îmi petrecusem aproape jumătate de oră holbându-mă la Winsloe. Acum neîncrederea mea se amestecase cu altceva. Un început de teroare. Se referea cumva la ce credeam eu că se referă? Chiar avea de gând să-l vâneze pe Patrick Lake? Să-i dea drumul și apoi să-l vâneze ca pe un trofeu din rezervația lui particulară? Nu, probabil că mă înșelam eu. Cu siguranță mă înșelam.

— Ei? s-a întors el spre mine. Ia jacheta aia de pe masă. Se face rece afară. Nu vreau să te îmbolnăvești de pneumonie.

— Ies afară? am bâiguit eu încet.

Winsloe a râs.

— Ce dracu' că doar nu putem să-l vânăm înăuntru.

Și-a dat capul pe spate, mai mult lătrând decât râzând, m-a plesnit pe posterior și a părăsit cu aplomb celula.

JOCUL

Noaptea era rece pentru sfârșitul verii. Era încă august, nu? Am calculat în gând. Da, încă august. Mi se părea doar că fusesem plecată mai mult.

Dacă sperasem să obțin vreun indiciu despre locația noastră ieșind afară, m-a dezamăgit. Am urcat cu un lift două etaje până la parter, am trecut printr-o ușă securizată și am ieșit la câțiva metri de o pădure care ar fi putut exista oriunde de la Capul Breton până în Carolina de Nord. Poate dacă aș fi învățat botanica mai bine, aș fi putut elimina posibilitățile, numai că să examinez copacii era ultimul lucru pe care-l aveam acum în minte.

Încheieturile îmi erau încătușate. Winsloe mergea în fața mea. Cei doi paznici, cu armele scoase acum, se țineau după el. O cărare unduia prin pădurea deasă spre un luminiș unde fusese înălțat un foișor de pândă, cocoțat pe un pilon de lemn la treizeci de metri în aer. Patrick Lake statea la baza lui, tropăind să se dezmorțească de frig, cu ambele palme făcute căuș în jurul unei țigări aprinse.

— Hei! ne-a strigat el văzând că ne apropiam. Care-i treaba? E al dracu' de frig aici.

— Termină de fumat, l-a îndemnat Winsloe. O să te încălzești destul în curând.

— Am întrebat...

Unul dintre paznicii lui Lake l-a izbit cu patul armei. Lake a mârâit furios, și-a ridicat mâna să-i ardă una paznicului, apoi s-a oprit.

— Întrebam doar...

— E o surpriză, l-a asigurat Winsloe apucând balustrada scării. Termină de fumat.

— Ea ce caută aici? și-a agitat Lake țigara spre mine.

Winsloe urcase cinci trepte. S-a aplecat peste balustradă.

— E o surpriză, a repetat el. Vom începe imediat ce ești gata.

Lake a aruncat chiștocul la pământ și l-a strivit sub picior.

— Sunt gata acum.

— Atunci să începem.

— Punctul de eliberare numărul doi? a întrebat un paznic.

— Conform planului, i-a răspuns Winsloe. Totul conform planului.

Winsloe a continuat să urce. L-am urmat și eu, cu cei doi gardieni ai noștri îndeaproape. Când am ajuns noi în vârf, Winsloe gâfâia. Am cercetat pădurea de dedesubt. Lake și cuplul său de gardieni dispăruseră în întuneric.

— Uite acolo! a arătat Winsloe spre est respirând greu. Punctul de eliberare numărul doi. Punctul de eliberare numărul unu imediat dedesubt. Punctul de eliberare numărul trei lângă râu.

Nu numai că exista un punct de eliberare prestabilit, ba chiar erau mai multe. De ce? Mi-am deschis gura să întreb, apoi mi-am dat seama că s-ar putea să nu vreau să știu.

— Alegerea punctului de eliberare depinde de pradă, a continuat Winsloe. Până acum am avut o vrăjitoare și un semi-demon.

— I-ai... vânat?!

S-a strâmbat, nemulțumit.

— N-a fost cine știe ce mare vânătoare. Mai ales vrăjitoarea. Te-ai gândi că va fi o provocare mai mare, că va face vrăji și alte alea. În jocurile video rasele magice pot deveni cei mai puternici jucători ai tăi îndată ce câștigă suficientă experiență. Dar în viața reală? A cedat. N-a putut suporta. A făcut câteva vrăji mărunte apoi a renunțat. Am găsit-o chircită sub o tufă. Niciun instinct de supraviețuire. La fel ca batrâna aia pe care au luat-o odată cu tine. Primul semn de necaz și pică în depresie. Nu poate suporta tensiunea.

Am privit pământul de dedesubt. M-am întrebat dacă era destul de tare să-l ucidă pe Winsloe dacă ar fi căzut.

— Semi-demonul a fost o îmbunătățire minoră. Cel puțin el a încercat. Apoi șamanul. Nu l-am vânat, totuși. Ăla a încercat o evadare. Am avut grijă de problemă destul de repede, așa că să nu-ți vină vreo idee. Oricum n-a ajuns departe. Au avut câinii grijă de el. Din câte am auzit, a fost chiar mai grav decât vrăjitoarea. A alergat cât l-au ținut picioarele până și-a dat duhul.

— Iar acum...

Mi-am dres glasul, forțându-l să rămână calm.

— Iar acum îl vânezi pe Lake.

— Un vârcolac!

Winsloe și-a coborât binoclul de la ochi ca să rânjească la mine.

— Tare, nu? Vânătorul devine vânat. Asta-i șmecheria, provocarea. Toate prostiile cu „Cel mai periculos joc" sunt doar povești de adormit. Aruncă un om obișnuit și modern în pădure și o s-o ia razna. Lasă-l fără unelte și fără arme și mai bine te-ai duce la vânătoare de căprioare. Cel puțin căprioarele au ceva experiență să se eschiveze de vânători. Oamenii n-au nici canci. Dar lupii? Ei sunt vânătorii. Au propriile lor

unelte, propriile lor arme. Cunosc pădurea. Combină asta cu inteligența umană și bingo: ți-ai făcut cel mai tare joc.

Mi-a întins binoclul.

— Vrei să te uiți?

Am scuturat din cap.

— Haide. Are sistem de vedere nocturnă. Nu c-ai avea nevoie, presupun. Am auzit că voi puteți vedea pe întuneric. De aceea am programat noaptea. Încă o provocare în plus. Bineînțeles, am cele mai noi jucării, ca ăsta. N-aș vrea totuși să fie o provocare PREA mare.

Am dus binoclul la ochi. Uitându-mă în zare, n-am văzut decât pădurea. Pădurea nesfârșită. Apoi o strălucire de lumină portocalie.

— Racheta de semnalizare, a anunțat Winsloe și entuziasmul îi creștea în voce. L-au paralizat pe Lake. Acum eliberează zona. În zece, poate cincisprezece minute, se va trezi singur în pădure. Dacă are ceva minte își va da seama că-i o capcană, dar va fugi oricum. Presupun că va adulmeca râul și va fugi spre vest. Mai bine să aibă grijă, totuși. Dacă o ia pe varianta mai ușoară, va ajunge în bârlogul ursului.

Winsloe a izbucnit într-un râs sonor, neplăcut de aspru.

— Capcane peste tot. Aici, aici și aici.

M-am întors și l-am văzut arătând locurile marcate pe o hartă laminată. M-am dat mai aproape, dar a smuls-o din fața mea și m-a apostrofat cu degetul.

— Ne-ne-ne! Nu-ți permit să-mi prinzi toate secretele. Îți place binoclul ăla?

— Se vede... bine.

— Bineînțeles că se vede bine. Altfel nu l-aș cumpăra. Așteaptă să-mi vezi și restul jucăriilor. Și armele.

Și-a rotit ochii în cap jinduind.

— Armele! Incredibil ce s-a inventat în ultimul timp. Am rastele cu ele împrăștiate pe tot câmpul de joacă, să am de unde alege. Singurul lucru care-mi lipsește este un ciocan pneumatic pentru bătut cuie. Asta-i buba. Ciocanul pneumatic va rămâne mereu favoritul meu.

— Vânezi cu un ciocan pneumatic?

— Nu aici. În jocuri, evident. Ciocanul pneumatic este cel mai tare. Factorul distrugător poate depăși grenadele.

— Jocuri, am repetat eu ca un ecou. Vrei să spui jocuri video.

— Ce alt fel de jocuri mai știi?

M-am uitat la pădurea întinsă. Câmpul de joacă, o numise el. Un câmp de joacă gigantic, creat la comandă și echipat cu aparate de înaltă tehnologie, capcane și un arsenal de arme.

— Deci asta e, am concluzionat eu încet. Un joc video. Un joc video real.

— Un pas dincolo de realitatea virtuală. Realitatea actuală. Ce concept!

A rânjit și m-a plesnit iar pe fund.

— Hai să ne mișcăm! Jocul a intrat în funcțiune.

*

Ne-am întâlnit cu cei doi paznici ai lui Lake înainte să ajungem la poteca principală. Au confirmat că eliberarea mersese bine, apoi și-au ocupat pozițiile în fața lui Winsloe, cu armele scoase, flancându-l pentru protecție. Am mers în spatele lui Winsloe. Ceilalți doi paznici ne-au urmat de-o parte și de alta, la spatele meu. Toți în afară de mine purtau ochelari cu sistem de vedere nocturnă. Chiar și mie mi-ar fi folosit o pereche. Întunericul se lăsase aproape complet, o lună nouă strălucea anemic printre nori și vârfuri de copaci, iar pe cer nicio stea. Vederea mea se pierdea și reapărea odată cu luna. Nu că erau multe de văzut. Nimic altceva decât copaci și iar copaci.

În ciuda ghemului de spaimă pe care-l aveam cuibărit în stomac, inima a început să-mi tresalte cu anticipare pe măsură ce înaintam tot mai adânc în pădure. Chiar și în condițiile în care creierul meu știa cum ajunsesem aici, corpul meu refuza să-l creadă. Primise stimuli – aerul proaspăt al nopții, mirosul frunzelor descompuse în pământul umed, sunetele cârtițelor și șoarecilor care se fereau din calea noastră – și își forma propria interpretare bazându-se pe anii de experiență. Fiindcă mergeam prin pădure noaptea, însemna deci că ieșisem să trag o fugă. Ignorând toate comenzile în contradictoriu, corpul meu reacționa ca un cățeluș atârnat trăgând de lesă. Pielea mi s-a încrețit. Sângele mi s-a înfierbântat. Respirația mi s-a accelerat. Partea bună era că mi se ascuțiseră simțurile, putând să aud și să miros de două ori mai bine. Partea proastă era îngrijorarea aceea enervantă legată de contorsionarea anumitor părți ale corpului și părul crescut pe nevăzute.

Înainte să-mi stăpânesc reacția corpului, mi-am folosit atenția crescută pentru a-mi face o idee mai bună despre mediul înconjurător. Cât despre vedere, nu mă ajuta prea tare. Oricât de bine puteam vedea, nu aveam vedere cu raze X, așa că nu puteam vedea printre nenorociții ăia de copaci. În schimb, celelalte simțuri mi-au fost mai de ajutor. Câteva minute de ascultat m-au convins că n-aveam ce să aud. Mă rog, erau destule de auzit – crengi pocnind, adieri de vânt șoptind, prădători și prăzi văietându-se, chirăind, repezindu-se și plonjând – dar nu asta căutam. Am sperat să prind ceva sunete îndepărtate ale civilizației, dar singurele pe care le-am detectat au fost huruielile și

șuierăturile mașinăriilor care menținеau complexul funcțional. Am trecut pe miros, cel mai bun simț al meu. Din nou, am căutat semne de viață umană dar am găsit doar duhoarea clădirii principale și drumul pietruit care ducea spre ea. Mirosul drumului se pierdea, indicând că mergea la sud de închisoare. Din păcate pădurea se întindea spre nord, care urma să fie și direcția în care aș fi luat-o dacă evadam din complex. Era posibil ca varianta spre sud să fie mai accesibilă, cu toate acestea părea mai sigur să rămân la ce știam, or deocamdată văzusem doar pădurea.

Dincolo de complexul închisorii, sălbăticia trăda numai propriile ei mirosuri. Natura domnea aici. Chiar și poteca purta urme slabe de miros uman, ca și cum natura le-ar fi șters furioasă imediat ce vizitatorii nepoftiți plecaseră. Din nou, creierul și corpul meu concurau pentru a-mi da un înțeles. Corpul meu credea că ajunsese în Rai, un paradis natural la fel de virgin ca acela de la Stonehaven și – chiar mai bine – un paradis proaspăt, numai bun pentru explorare. Creierul meu decise că ajunsese în iad, o pădure interminabilă fără urme de civilizație în zare. Dacă era să evadez, trebuia să mă îndrept undeva. Undeva însemna o casă, un oraș, un loc public unde inamicii mei să se teamă să mă urmărească.

Să evadez acum ieșea din discuție. Chiar dacă scăpam de gardienii înarmați, aș fi devenit doar o distracție suplimentară în vânătoarea lui Ty Winsloe. Trebuia să aștept, cu speranța că voi scăpa din închisoare la un moment dat, preferabil înainte ca dușmanii mei să se plictisească de mine așa cum se plictisiseră de Patrick Lake. Dacă – nu, mai bine când – voi scăpa, unde mă voi duce? Încoace nu era nimic, decât pădure. O pădure nesfârșită. Aș fugi și iar aș fugi ore întregi dar – ia stai un pic! Ce naiba spuneam? Eram lup. Jumătate lup, mă rog. Și ce face un lup în sălbăticie? I-auzi! Supraviețuiește, normal. Aici puteam să scap de urmăritori mai bine decât în oricare altă junglă de beton. Aici eram în elementul meu. Chiar și acum, în formă de om, mă simțeam ca acasă aici, capabilă să văd în întuneric aproape total, capabilă să miros apă și mâncare, capabilă să aud cea mai tăcută bufniță plutind deasupra mea. N-aveam nevoie de plasa de salvare a civilizației. Mă rog, până la urmă trebuia să găsesc o cale de întoarcere la ceilați, dar puteam rezista oricărei ființe umane care încerca să mă recapteze – indiferent că aveau ochelari cu sistem de vedere nocturnă, telescoape performante și altele. Va trebui să fiu atentă, dar singurul pericol pe care l-aș înfrunta ar veni de la urmăritori. Cu siguranță n-aveam de ce să mă îngrijorez c-aș muri de foame, de deshidratare sau de stihiile naturii.

— Unde și-a lăsat hainele? s-a răstit Winsloe.

Am alunecat vrând să mă opresc și m-am proptit în spatele lat al lui Winsloe. Revenindu-mi din reverie, am clipit și m-am uitat în jur. Stăteam lângă un copac tapetat cu fâșii de plastic oranj fluorescent.

— Aici este punctul de eliberare numărul doi, a anunțat Winsloe.

— Așa este, domnule! i-a confirmat unul dintre gardienii din față, scoțând o hartă din buzunar și desfășurând-o.

Winsloe a smuls harta și-a trântit-o la pământ.

— N-am ÎNTREBAT. Am ANUNȚAT. Știu că aici este punctul de eliberare numărul doi. Vreau să știu dacă voi cretinilor știți asta. Aici l-ați eliberat pe Lake?

Falca paznicului s-a încleștat, dar vocea i-a rămas respectuoasă.

— Sigur că da, domnule.

Winsloe s-a întors spre mine.

— Trebuie să se dezbrace pentru a se transforma în lup, nu-i așa? Altfel și-ar rupe hainele, corect?

Am încuviințat.

— Deci oricum ar fi, trebuie să găsim niște haine pe aici. Unde sunt?

M-am prefăcut că privesc prin jur, deși am putut afla cu o simplă adulmecare că Lake nu lăsase nimic în urmă.

— Dacă nu-s aici, atunci nu s-a transformat încă.

Winsloe s-a răsucit pe loc spre unul dintre paznicii din spate.

— Pendecki! Verifică punctele de control.

Gardianul din stânga mea era echipat cu o bandulieră neagră de care erau atârnate o serie de aparate, din care ieșeau cabluri întortocheate conectate la baterii. A scos calm unul din suport și a apăsat un întrerupător. Aparatul a scos un sunet, în timp ce leduri roșii au început să clipească, ca la jocurile video portabile de început.

— Ținta a trecut de punctele de control cinci și șase, domnule.

— Avem contact vizual la cinci, a spus Winsloe.

— Așa este, domnule. Punctul cinci are o cameră cu senzor de mișcare și...

— Nu ÎNTREB! SPUN! l-a apostrofat Winsloe. Arată-mi rahatul ăla de înregistrare!

Încă netulburat, Pendecki a desfăcut un alt aparat, i-a scos cablul și i l-a întins lui Winsloe, care l-a smuls înjurând. Expresia lui Pendecki nu s-a schimbat. Fie se obișnuise să aibă de-a face cu Winsloe, fie lucrase cu oameni ca el înainte. Ceilalți trei gardieni nu erau nici pe departe atât de controlați sub tensiune. Unul dintre paznicii din avangardă începuse să transpire. Celălalt lovea cu vârful bocancilor în pământ încercând parcă să-și păstreze căldura corpului. Partenerul lui Pendecki rămăsese nemișcat, încordat în așteptarea scandalului.

Winsloe ținea în mână un mic ecran alb-negru. Cu colțul ochiului l-am privit apăsând câteva butoane minuscule. O casetă s-a derulat, apoi i-a arătat câteva secunde de imagini în infraroșu. Un braț și un picior s-au văzut pe ecran, apoi au dispărut. Winsloe a apăsat butoanele și a-a uitat din nou pe înregistrare.

— Nu e lup, a comentat el ridicându-și capul. E-n stare cineva să-mi spună de ce nu e lup?

Bineînțeles că nu era nimeni în stare. Cu excepția mea. Am așteptat până când toate privirile s-au întors spre mine, apoi le-am explicat:

— Mulți dintre vârcolacii care nu fac parte din Haită nu se pot transforma când vor ei.

Nici nu-mi ieșiseră bine vorbele pe gură că le și regretam. Deschideau drumul spre următoarea întrebare dureroasă.

— Care nu fac parte din Haiță, a înțeles Winsloe. Deci Lake nu se poate transforma când vrea el. În schimb tu poți.

— Depinde de...

— Bineînțeles că poți, m-a întrerupt Winsloe. Am văzut înregistrarea.

Am înțeles atunci de ce mă adusese aici. Presupusesem că Winsloe mă invitase să mă impresioneze cu jocul lui, ca un vânător care se laudă altuia. Posibil ca ăsta să fi fost doar un aspect. Dar avea un motiv mai ascuns pentru care mi-a povestit despre aparatele și capcanele și armele lui dar nu m-a lăsat lângă harta lui. Mă avertiza. Dacă o dădeam în bară, dacă nu-i făceam pe plac, asta urma să-mi fie soarta. Matasumi putea el să nu-și încheie studiul cu mine, lui Winsloe nu i-ar păsa. Era tânăr și bogat și puternic. Răsplată amânată nu exista în vocabularul lui. Chiar acum, își dorea un vânat. Dacă Lake nu se putea oferi, eu puteam.

Mi-am simțit buzele mișcându-se, m-am auzit pronunțând cuvinte. Am încercat să mă conving că ce-am spus în continuare s-a născut din dorința mea de a supraviețui. Dar nu părea așa. Părea mai mult o lașitate. Nu, mai rău decât lașitate. Semăna cu o trădare.

— Se va Transforma dacă-i înspăimântat.

Winsloe a zâmbit cu toți dinții.

— Atunci hai să-l speriem!

EȘEC

— Punctul de control numărul opt acum patru minute, a anunțat Pendecki.

Winsloe s-a uitat peste umăr la mine, revenindu-i entuziasmul băiețesc.

— Ca să știi, nu folosesc urmărirea prin punctele de control când vânez. Nu-i foarte sportiv, meștere. Aranjamentul cu senzorii video nici măcar n-a fost ideea mea. Tucker a insistat să le montăm. Îl știi pe Tucker? Șeful pazei?

Am încuviințat, cu dinții tremurând. Mi-am spus că nu-mi era așa de frig, dar nu mă puteam opri din tremurat.

— Militar de modă veche. Așa de rigid încât n-ai putea să-i înfigi o zgardă de câine în fund. După ce-a scăpat șamanul, s-a gândit că avem nevoie de niște camere cu activare senzorială. Mai târziu, când am pus mâna pe Lake, am decis că aș putea să mă folosesc de camerele cu senzori în vânătorile mele. Precum spuneam, nu le folosesc pentru urmărire, doar cât să mă asigur că rămâne în perimetrul câmpului de joc. Avem de parcurs kilometri până să ajungem la marginea proprietății, dar mă gândesc că vârcolacii sunt singurii monștri care ar putea fi capabili să fugă atât de departe.

— Și dacă reușește să fugă atât de departe? Îl lași să plece?

— A, sigur. Dacă trece o sută de metri dincolo de perimetru a scăpat. Asta-i regula mea. Bineînțeles cu aceste camere, ne asigurăm întru câtva că nu va ajunge niciodată atât de departe.

— Punctul de control doisprezece, domnule. Scuze că vă întrerup, dar suntem atât de aprope încât nu avem nicio întârziere a semnalului.

— Tocmai a trecut de el?

— Afirmativ.

Winsloe a rânjit.

— Grăbiți pasul atunci!

Întregul grup a alergat pe potecă.

— Din nou punctul de control doisprezece, domnule.

— Se învârte în cerc! a cârâit Winsloe. Perfect! Bravo, cuțulache. Așteaptă-ne acolo.

— Ne apropiem de doisprezece...

Winsloe a ridicat mâna să ne oprim. Își bălăngănea capul în întuneric. Apoi a arătat spre nord-est, unde puteam să-l adulmec și eu pe Lake la vreo douăzeci de metri mai încolo. Vegetația a trosnit. Rânjetul lui Winsloe s-a lărgit. S-a căutat în jachetă. Cu cealaltă mână a făcut o serie complicată de semne. Gardienii au încuviințat. Cei doi din față și-au ridicară carabinele. Ceilalți din spate și le-au așezat fără zgomot pe ale lor la pământ și au tras pistoalele de sub haină. Winsloe a scos o grenadă din jachetă. S-a întors spre mine cu un rânjet și mi-a făcut cu ochiul, de parcă nu-mi contemplase moartea doar cu câteva minute înainte.

Winsloe a tras cuiul din grenadă și a azvârlit-o prin aer. În momentul în care a plecat grenada, gardienii din spate au sărit și ei, fiecare încercuind în direcții opuse de-a lungul traseului grenadei. Gardienii din față au ochit cu carabinele mai departe în față. Imediat ce a explodat grenada, gardienii au deschis focul. Pădurea a explodat cu răpăieli de arme automate.

— Aleargă, pulărăule, aleargă! a chicotit Winsloe apoi a rânjit din nou la mine. Crezi că asta îl va speria?

— Dacă nu l-a omorât.

Winsloe mi-a alungat pesimismul, apoi a făcut o pauză și a rânjit.

— Hei, ați auzit? S-a pus în mișcare. Împrăștiați-vă, băieți! Avem un fugar.

*

S-a stârnit haosul. Cel puțin pentru mine era haos. Șase oameni fugărind orbește prin pădurea deasă un vârcolac panicat nu era ideea mea de urmărire grațioasă. Cu cât alergam mai mult, cu atât făceam mai multă hărmălaie, cu cât îl speriam mai mult pe Lake, cu atât fugea de noi mai al dracu'. Un cerc vicios care s-a sfârșit doar când Winsloe s-a oprit, gâfâind și sprijinindu-se încovoiat de un copac.

— Trebuie să-i dăm șansa să se transforme, a șuierat Winsloe obosit.

— Bună idee, domnule! l-a aprobat Pendecki dar întunericul nu i-a ascuns și de mine strălucirea sarcastică din ochi.

Winsloe se aplecase de mijloc, gâfâind după aer.

— O fi aerul mai rarefiat aici?

— Ar putea, domnule.

Sau alergasem noi la deal? Hmm, nu pot spune că am băgat de seamă.

— Deci, o să se transforme acum? m-a întrebat Winsloe.

— Ar trebui, am încercat eu să-l conving.

Dacă nu l-ați epuizat, m-am gândit în sinea mea. Cu puțin noroc, după fuga inițială și apoi urmărirea asta, Lake ar fi prea extenuat să se Transforme. De ce speram să fie așa? Pentru că nu voiam ca Winsloe să aibă parte de vânătoare. Voiam ca și jocul ăsta să fie la fel de dezamăgitor ca celelalte. Dacă Lake nu-i dădea lui Winsloe nivelul de adrenalină pe care și-l dorea, Winsloe și-ar abandona teoria că vârcolacii sunt prada supremă și ar căuta distracția în altă parte, așa cum s-a întâmplat după ce a vânat o vrăjitoare și un semi-demon. Dacă Lake îi îndeplinea așteptările lui Winsloe, ar fi scotocit celulele după altă victimă și, evident, din moment ce eu eram singurul vârcolac rămas în detenție, nu era greu de ghicit pe cine ar fi pus ochii. Ar putea să-i placă să mă împopoțoneze cu țoale și să născocească niște fantezii de masturbare, dar îl suspectam pe Ty Winsloe că ajungea la extas mai ușor cu trofeele lui de la vânătoare decât în jocuri sexuale.

Un geamăt a scuturat frunzele din copaci. Winsloe s-a oprit din gâfâit și și-a ridicat capul. Un alt geamăt, adânc, epuizat. Mi s-a ridicat părul pe brațe.

— Vântul? a glăsuit Winsloe.

Pendecki a scuturat din cap. Winsloe a rânjit și ne-a făcut semn să mergem în direcția zgomotului. Ne-am furișat prin pădure până când un gardian din față și-a ridicat mâna și ne-a arătat ceva. Prin tufișuri, se vedea o licărire palidă. Am inspirat adânc, apoi m-am înecat brusc. Duhoarea de frică și panică invadase luminișul, mirosul fiind atât de puternic încât mă întrebam dacă Lake nu-și pierduse cumva controlul mațelor. Winsloe s-a lăsat pe vine și s-a mișcat înainte.

— Nu! i-am șuierat eu lui Winsloe apucându-l de poala jachetei. Se Transformă!

Winsloe s-a mulțumit să rânjească.

— Știu.

— Nu vrei să vezi așa ceva.

Rânjetul i s-a întins pe toată fața.

— Oho, ba da!

Unul dintre paznicii anonimi m-a izbit cu patul armei în brat, desfăcându-mi mâna de pe jacheta lui Winsloe. M-am întors să-i arunc o privire furioasă, dar trecuse deja de mine, depășindu-l și pe Winsloe. M-am lăsat pe vine și am așteptat ca el să-l oprească pe Winsloe. În schimb paznicul l-a ocolit și a dat la o parte un mănunchi de buruieni din ascunzișul lui Lake.

— Iisuse Cristoase! a urlat paznicul sărind în picioare. Ce dracu'...!?

Sărind în picioare, a rupt feriga din rădăcini, expunând luminișul privirii. Am zărit în mijloc o siluetă din piele, apoi un zbieret care mi-a strepezit dinții. Lake s-a rostogolit pe pământ, cu picioarele în sus,

protejându-și burta. Pentru moment, s-a zbătut prea repede ca cineva să-i vadă mai mult decât pielea. Apoi a zăcut nemișcat și toată lumea a văzut mai mult. Mult mai mult.

Un bot fără păr și fără buze încolțea din mijlocul feței lui Lake, cu nasul încă de om înțepenit grotesc în vârf, nările fluturându-i larg. Ochii i se mutaseră pe tâmple acolo unde ar fi trebuit să aibă urechile de om. Urechile îi crescuseră ca de liliac și se opriseră la jumătatea drumului în deplasarea lor spre creștetul capului. Părul rar îi acoperea degetele de la mâini și de la picioare. Un ciot golaș de coadă bătea pământul între picioarele lui. Spintecătura pe care i-o făcusem în picior pulsa rozacee acolo unde pielea care se întindea rupsese coaja. Șpatele i se încovoiase și se răsucise, înghițindu-i gâtul și trăgându-i capul în piept.

— Ce dracu' s-a întâmplat cu el? a strigat gardianul, încă retrăgându-se și întinzându-și mâna după armă.

M-a copleșit furia. Asta nu trebuia să vadă nimeni, partea absolut cea mai intimă din viața unui vârcolac. Ăsta era momentul când un vârcolac devenea cel mai vulnerabil, gol și hidos, un adevărat monstru, dar unul dezgolit chiar și de cele mai de bază mijloace de autoapărare. Corect sau nu, în acel moment Lake era mai apropiat de sufletul meu decât oamenii ăștia care gâfâiau și puteau.

— Se Transformă! m-am răstit eu. Cum dracu' credeai că arată!?

— Nu așa! s-a opus Winsloe holbându-se ca un copil la spectacolul monștrilor de la circ. Sfinte Sisoe! Îți vine să crezi!? E cel mai dezgustător...

Botul fără buze a lui Lake s-a contorsionat într-un urlet de durere. Paznicul și-a întins carabina în luminiș și l-a împuns pe Lake.

— Potolește-te! am țipat eu întorcându-mă spre paznic. Dați-vă înapoi și lăsați-l să termine.

Lake s-a chircit pe spate, cu mâinile împreunate peste piept pentru a-și proteja organele vitale. Paznicul l-a împuns iar cu arma. Pendecki s-a întins spre el și l-a apucat de țeavă.

— Are dreptate femeia, a spus Pendecki. Dacă vreți să vânați, domnule, sugerez să facem cum zice ea. Să ne dăm înapoi și să-l lăsăm să-și termine... treaba.

Winsloe a acceptat cu un oftat.

— Presupun că are dreptate. Dar odată și odată trebuie să văd și asta.

— Așteaptă câteva zile, l-am zgândărit eu. Poți s-o vezi pe Sondra Bauer trecând prin asta.

— Dacă mai trăiește.

A oftat, dar nu la perspectiva morții colegei sale, ci la gândul că iminenta ei moarte ar putea să-i distrugă șansa de a vedea o Transformare în vârcolac.

— Bine. Nu mai necăji bruta, Bryce. Stânga împrejur, băieți. Retragerea.

Pendecki și ceilalți doi gardieni s-au retras din luminiș. Bryce a ignorat ordinul, dar Winsloe nu l-a observat, fiind atent la spectacolul din fața noastră. Și cum stătea Lake chircit în poziție de fetus, carnea a început să i se onduleze de parcă avea șerpi sub piele. Părul i-a crescut ca piesele de domino, iținduse în linie dreaptă de la încheietură până la umăr.

— Iisuse! a exclamat Winsloe.

Părul s-a retras și Lake s-a zbătut în convulsii, gemând.

— Dă-te înapoi! am șuierat. Tot nu poate...

Winsloe mi-a făcut semn să tac și s-a apropiat mai mult. Capul lui Lake s-a învârtit sălbatic, încercând să-l privească pe Winsloe cu ambii ochi separați deodată. Spinarea i s-a arcuit și rânduri gemene de mușchi i-au apărut pe gât, îngroșându-l de două ori față de dimensiunea lui normală. Tendoanele pulsau, ba crescând, ba micșorându-se, ba crescând, ba micșorându-se. Transformarea se oprise acolo, doar mușchii gâtului schimbându-se din forma de om în cea de lup și invers.

— Ce se întâmplă? a întrebat Winsloe neluându-și ochii de la Lake.

Lake rămăsese prins între forme. Nu i-am spus asta lui Winsloe. Nu îndrăzneam să mai deschid gura de teamă că, dacă mă mișcam, l-aș fi înhățat pe Winsloe de umeri și l-aș fi aruncat departe în tufișuri, ceea ce mi-ar fi adus cu siguranță un glonț de la gardieni. Privindu-l pe Lake, mă rugam ca spasmele să înceteze. Să-l lase să devină lup sau om. Ceva. Orice. Era blestemat, dar să moară chiar așa? Mi-am simțit stomacul ca gheața gândindu-mă la sfârșitul acela groaznic. Coșmarul inconștient al fiecărui vârcolac era să rămână prins între forme, prins într-un corp monstruos, deformat, incapabil să se mai transforme în vreo direcție. Grozăvia supremă.

Lake s-a rostogolit dintr-o parte în cealaltă, gâfâind și asudând și scoțând scâncete terifiante. Mușchii îi tremurau rupți de spasme aleatorii. Doar gâtul se transformase, tendoanele crescând și micșorându-se. L-a străbătut o convulsie imensă, gâtuită, și s-a întors pe partea cealaltă. Uitându-se direct spre mine. Mi-am ferit privirea.

— Împușcă-l, am spus eu încet.

— Ce dracu'!? s-a târât Winsloe să se holbeze la mine. Cine dă ordinele aici? Nu-mi spui tu mie ce să fac. Niciodată.

— A rămas prins, am insistat. Nu poate termina și nici nu se poate transforma înapoi.

— Așteptăm.

— Nu se va...

— Am zis, așteptăm.

— Atunci dă-te înapoi! m-am forțat eu să adaug. Te rog! Lasă-i un pic de intimitate.

Winsloe a pufnit nemulțumit și mi-a mai aruncat o privire ucigătoare, dar le-a făcut semn celorlalți să se tragă înapoi, deși ceilalți trei paznici erau deja la trei metri de desiș. Bryce n-a putut rezista unei ultime înghiontiri. În timp ce-și împingea carabina înainte, mâinile lui Lake au zburat în lateral.

— Ai grijă!... am încercat să-l avertizez.

Cu un urlet neomenesc, Lake s-a împins în brațe și s-a aruncat spre Bryce. Paznicul a tras. Lake a guițat și s-a răsturnat pe spate, s-a izbit de pământ și s-a târât în frunziș, lăsând o dâră de sânge în urma lui.

— Ce mama dracului te-a apucat?! a urlat Winsloe. L-ai împușcat!

— A sărit la...

— Dă-te înapoi! a țipat Winsloe scuipând. Toți! Dați-vă înapoi! Imediat!

Frunzișul a foșnit. Toată lumea a tresărit. Bryce și un alt gardian și-au ridicat armele.

— Armele jos! le-a strigat Winsloe. Lăsați rahaturile alea de arme jos!

Toți am încremenit și am ascultat liniștea. Mirosul lui Lake era peste tot. Mi-am rotit capul, fixându-mă pe direcția în care ajunsese.

— Bun, a zis Winsloe inspirând adânc. Ei bine, am futut-o regește. De-acuma iată ce vom face, și dacă mai aud vreo nenorocită de împușcătură, ar fi bine să vină de la mine. S-a înțe...

Tufișul parcă a explodat. Bryce și-a ridicat carabina.

— Să nu care cumva să îndrăznești! a țipat Winsloe.

Corpul deformat al lui Lake a zburat prin aer. Au răsunat două împușcături. M-am aruncat pe burtă. Pământul s-a cutremurat o dată, apoi a doua oară. Un geamăt. Un geamăt foarte omenesc. Mi-am ridicat capul și l-am văzut pe Bryce lângă mine pe iarbă, cu capul într-o parte, ochii privindu-mă intens. Gura i s-a deschis. Spumă însângerată i se scurgea în afară. A tușit o dată. Apoi a rămas nemișcat. Mi-am desprins privirea de ochii lui morți și m-am uitat în jur. Lake zăcea de partea cealaltă a mea, cu o gaură însângerată în frunte.

M-am ridicat în picioare, încercând să-mi dau seama cum l-a putut omorî Lake pe Bryce atât de repede. Ridicându-mă în picioare, am

văzut gaura de glonț din pieptul lui Bryce. În spatele lui, Winsloe a dat cu pistolul de pământ.

— Îți vine să crezi?! a strigat el. Poți să crezi?! I-am ordonat să nu tragă. Un ordin direct. Mi-a ucis vârcolacul. Al dracu' mi-a ucis vârcolacul.

Numai Pendecki s-a mișcat, dar membrele nu i se coordonau. S-a lăsat ciudat să îngenuncheze lângă corpul lui Bryce, cu degetele tremurând în încercarea de a simți un puls.

— Al dracu' idiot! a strigat Winsloe înspre cer.

Și-a strâns pumnii, cu fața congestionată de furie. Pășind înainte, a dat o lovitură cu piciorul în corpul lui Bryce.

— I-am ordonat să nu tragă. M-a auzit cineva când i-am ordonat să nu tragă?

— D-da, domnule, a răspuns Pendecki.

Winsloe s-a răsucit spre mine. Inima mi s-a oprit în piept.

— Duceți-o și pe-asta de aici! s-a răstit el. Duceți-o înapoi în cușca ei. Plecați. Toți! Pieriți din ochii mei înainte să vă...

S-a repezit spre locul unde își azvârlise pistolul în iarbă. Am dispărut toți din ochii lui înainte chiar să se întoarcă.

INFIRMIERĂ

Venea rândul meu.

După ce paznicii m-au adus înapoi în celulă, m-am așezat pe marginea patului și nu m-am mai mișcat timp de trei ore. Vânătoarea lui Winsloe se dovedise un dezastru mai mare decât mi-aș fi putut imagina. Asta îmi dorisem, corect? În pădure mi s-a părut totul atât de clar. Dacă vânătoarea eșua, eram în siguranță. Dar nu eram deloc în siguranță. Venea rândul meu.

Mă gândisem că dacă Winsloe nu primea ce-și dorea de la Lake, s-ar fi orientat în altă parte. Greșisem. Noaptea asta nu fusese doar o dezamăgire neînsemnată pentru Winsloe. Fusese un eșec. Un eșec rușinos. Cum va reacționa el acum? Se va enerva, va bate din picioare, va omorî un gardian și va căuta altă sursă de distracție? Cu siguranță. Era exact genul de reacție în fața eșecului care l-a ajutat pe Winsloe să-și construiască una dintre cele mai mari corporații din industria calculatoarelor. Nu, acest „regres" nu-l va opri pe Winsloe. Pentru oameni ca Tyrone Winsloe eșecul nu era un obstacol pur și simplu de depășit, ci unul care trebuia aruncat în stratosferă, distrus atât de temeinic încât să nu lase nici măcar o zgaibă pe mândria lui. După ce a eșuat – și mai ales că a eșuat în fața unei audiențe de inferiori – va sta un pic, va analiza situația, se va fixa asupra sursei înfrângerii sale, o va rezolva și o va lua de la capăt. Când va determina ce mersese prost și se va asigura că nu i se va mai întâmpla din nou, va veni după mine. Nu puteam să stau să aștept să fiu salvată. Trebuia să fac ceva.

Sigur, ce spuneam eu suna perfect, ideea de a încerca ceva. Dar cu greu pot spune că mi-am petrecut ultimele trei zile lenevind în celula mea și ignorând ocazii perfecte de evadare. Dacă aș fi găsit cum să scap, la naiba c-aș fi făcut-o. Singurul și unicul meu plan fusese să mă bag pe sub pielea lui Bauer. Măreț plan, serios, lăsând la o parte decizia ei de a se transforma în vârcolac și ulterior de a muri. Mă rog, încă nu era moartă, dar chiar dacă-și revenea, n-ar fi fost în stare să mă ajute. Sau ar fi fost? N-o minționsem pe Carmichael când i-am spus că n-o puteam ajuta pe Bauer. Dar Jeremy ar fi putut. Dacă aș putea comunica cu el, poate i-aș putea salva viața lui Bauer, și dacă-i salvam viața, poate s-ar simți îndatorată îndeajuns încât să mă ajute. Mult prea mulți de „dacă" și „poate" în planul meu, dar asta era tot ce aveam.

Am formulat cursul acțiunii mele viitoare cu o detașare logică, impresionantă pe de-o parte și înspăimântătoare pe de alta. Șezând pe pat, privind ceasul digital numărând minutele, apoi orele, n-am mai simțit nimic. Absolut nimic. Mi-am amintit de respingerea lui Clay și n-am simțit nimic. Mi-am amintit cum și-a înfipt Bauer seringa în braț și n-am simțit nimic. Mi-am amintit de Lake blocat în Transformare, de gardianul care zăcea mort lângă mine, de frustrarea nervoasă a lui Winsloe. Tot n-am simțit nimic. Două și jumătate, trei, trei și jumătate. Trecerea timpului mi-a absorbit fiecare particulă a atenției mele. La ora patru mi-am făcut un plan. La patru și jumătate m-am uitat la ceas și mi-am dat seama că trecuse o jumătate de oră. Unde să se fi scurs? Ce făcusem între timp? Nu conta. Nimic nu mai conta, până la urmă. Jeremy și Paige dormeau. N-ar trebui să-i deranjez. Ora cinci. Poate ar trebui să încerc s-o contactez pe Paige. Să fiu pregătită cu sfatul lui Jeremy când paznicii îmi vor aduce micul dejun. Totuși, era necesar un efort. Mult prea mare. Mult mai ușor să te uiți la ceas și să aștepți. Tot timpul din lume. Cinci și treizeci. Poate că Jeremy era treaz deja. N-aș vrea să-l trezesc. Nu era chiar atât de important. Aș putea încerca, totuși. Ar putea dura ceva până să iau legătura cu Paige. Nu avea sens să amân. Ora șase. Șase?!... Unde se...? Nu conta. Hai să încerc.

Am încercat. Nu s-a întâmplat nimic. Bineînțeles că nu s-a întâmplat nimic. Cum m-oi fi gândit eu că va funcționa? Nu eu aveam abilitățile telepatice. Și totuși gândul ăsta nu mi-a trecut nicio clipă prin minte. Am strigat-o mental pe Paige și când nu mi-a răspuns, m-am gândit, „Ete, ce ciudat!" și am continuat să încerc. Bine, care va să zică nu-mi funcționa creierul cu toate rotițele. În ultimele optsprezece ore fusesem respinsă de iubitul meu, îmi urmărisem singura speranță de libertate transformându-se în vârcolac și descoperisem că investitorul principal în acest proiect era un psihopat cu un fetiș pentru femeile atletice și vânătoarea de monștri. Aveam tot dreptul să-mi ard câteva circuite mentale.

În cele din urmă am acceptat că n-o puteam contacta pe Paige. Așa c-am așteptat-o pe ea să mă contacteze. Am așteptat. Și am așteptat. A venit micul dejun. L-am ignorat. A trecut micul dejun.

La nouă și jumătate, Paige a încercat să mă contacteze. Sau cred c-a fost ea. A început cu o durere de cap, ca și în ziua precedentă. La prima străfulgerare de durere, am sărit în pat, m-am întins, mi-am închis ochii și am așteptat. Nu s-a întâmplat nimic. Durerea s-a diminuat, a dispărut, apoi a revenit o jumătate de oră mai târziu. Eram încă în pat, temându-mă să-mi schimb poziția ca nu cumva să blochez transmisiunea lui Paige. Din nou, nu s-a întâmplat nimic. M-am

relaxat. Mi-am imaginat că mă deschid, mi-am imaginat că vorbesc cu Paige, mi-am imaginat fiecare porțiune posibilă de imagine conductivă. Nici măcar o șoaptă slabă nu mi-a încununat eforturile.

Dacă Paige nu mă putea contacta? Dacă nu era destul de puternică, mai ales dacă ultima dată fusese o întâmplare? Dacă stricasem eu ceva când tăiasem neintenționat legătura? Dacă nu cumva, chiar și acum, o parte ascunsă a psihicului meu se opunea contactului, îngrozită de o altă respingere? Dacă răul era permanent? Dacă rămăsesem pe cont propriu... definitiv?

Nu, asta nu era posibil. Paige va reveni. Va găsi o cale iar eu voi vorbi cu Jeremy și totul va fi bine. Era ceva temporar. Poate nici nu încercase încă să mă contacteze. Poate avusesem pur și simplu o durere de cap, complet de înțeles având în vedere circumstanțele.

Paige va reveni, dar eu nu voi sta să aștept. Acțiunea era singurul tratament eficient împotriva panicii. Aveam un plan. Sigur, mi-ar fi mai ușor dacă aș avea parte și de sfatul lui Jeremy, dar puteam să pornesc pe cont propriu. Tot ce aveam nevoie să fac era să-mi amintesc de propria mea Transformare ajungând la cele mai adânci, cele mai atent ascunse crevase din psihicul meu și să dezgrop amintirea IADULUI. Nicio problemă.

Două ore mai târziu, transpirată leoarcă, m-am rupt de amintirile mele. Următoarele douăzeci de minute am stat pe marginea patului, adunându-mi gândurile. Apoi am mers și-am făcut un duș. Eram pregătită.

*

La prânz le-am spus gardienilor că vreau s-o văd pe Carmichael. N-au reacționat în vreun fel. Nu vorbeau niciodată cu mine mai mult decât strictul necesar. O jumătate de oră mai târziu, începând deja să-i suspectez că-mi ignoraseră solicitarea, s-au întors cu Matasumi. Asta mi-a complicat planul. Deși Matasumi părea că vrea s-o ajute pe Bauer, nu era înclinat să facă asta cu prețul de a mă lăsa pe mine să ies din cușcă. Dacă ar fi fost întru totul după el, nu cred c-ar fi permis prizonierilor să scoată nasul în afara celulelor din momentul în care erau capturați și până când venea cineva să le arunce cadavrele.

Până la urmă l-am convins pe Matasumi să mă ducă sus, cu condiția să fiu încătușată, cu lanțuri la picioare și însoțită de un pluton de gardieni pentru a mă împiedica să mă apropii la mai puțin de trei metri de Matasumi. La infirmerie, Matasumi s-a dus s-o găsească pe Carmichael. Trei paznici m-au însoțit înăuntru în vreme ce restul au blocat ieșirea prin camera de așteptare.

Bauer zăcea pe primul pat. Lângă ea, Tess citea un roman polițist fără să-i pese nici cât negru sub unghie. Când m-a văzut Tess, s-a ridicat alarmată, dar observând gardienii s-a mulțumit să-și dea scaunul înapoi cu un sfert de metru înainte să se reapuce de citit.

Zăcând pe un pat de spital, Bauer arăta chiar mai mândră și mai calmă decât în viață. Părul ei blond închis era despletit pe o pernă de un alb imaculat. Liniile fine din jurul ochilor și gurii dispăruseră, întinse pe o față mai tânără cu jumătate din vârstei ei. Ochii îi erau închiși, genele lipite pe pielea albă impecabilă. Buzele pline curbate într-un zâmbet discret. Absolut nemișcată, calmă, de o frumusețe nepământeană. Pe scurt, arăta moartă.

Doar ridicarea și coborârea grațioasă a pieptului îmi spunea că nu ajunsesem prea târziu și că n-o pregătiseră pe Bauer pentru priveghi. Totuși, dorința de a complimenta cosmeticianul mortuar aproape mă copleșea. Aproape. Mi-am păstrat comentariile pentru mine. Mă îndoiam oarecum că audiența mea le-ar aprecia.

— Pașnică, așa-i? am auzit vocea lui Carmichael din spatele meu.

— Nu e legată, am observat eu în timp ce Carmichael mergea în jurul patului și-i făcea semn lui Tess să iasă.

— Marginile patului sunt destul de înalte pentru a preveni accidentele.

— Nu la asta mă gândeam. Are nevoie de legături la mâini și la picioare. Cele mai bune pe care le poți găsi.

— Doarme profund. Nu cred...

— Leag-o sau plec.

Carmichael s-a oprit din verificarea pulsului lui Bauer și și-a ridicat privirea dură spre mine.

— Nu mă amenința, Elena. Ai recunoscut în fața doctorului Matasumi c-o poți ajuta pe Sondra, așa c-o vei ajuta fără condiții. La primul semn de reacție violentă, am s-o leg.

— N-ai să reușești.

— Atunci o vor face gardienii. Vreau ca ea să se simtă confortabil. Dacă asta-i tot ce pot face pentru ea, atunci e suficient de bine.

— Ce sentimente nobile. Te-ai întrebat vreodată cât de confortabil stăm noi jos în celule? Sau noi nu contăm? Că nu suntem ființe omenești sau mai știu eu, presupun că noi nu intrăm sub jurământul lui Hipocrate.

— Nu mă lua cu asta.

Carmichael s-a reîntors la evaluarea semnelor vitale ale lui Bauer.

— Ai motivele tale pentru a face asta, corect? Motive bune, morale. Ca toată lumea de aici. Mă lași să le ghicesc pe al tale? Ia să văd...

descoperirea unor rezultate medicale inimaginabile de pe urma cărora va beneficia toată specia umană. Sunt pe aproape?

Gura lui Carmichael s-a strâns, dar și-a păstrat ochii pe Bauer.

— Hei! am exclamat eu. Ce-am ghicit! Deci justifici încarcerarea, torturarea și omorârea ființelor inocente în speranța creării unei super-rase umane? Unde ți-ai luat licența, doctore? La Auschwitz?

Și-a încleștat mâna pe stetoscop și am crezut că urma să arunce cu el în mine. În schimb, l-a ținut strâns până când i s-au albit falangele, apoi a tras aer în piept și s-a uitat dincolo de mine la gardieni.

— Vă rog duceți-o înapoi pe domnișoara Michaels în...

S-a oprit și și-a întors privirea spre mine.

— Ba nu, asta vrei, nu-i așa? Să fii trimisă înapoi în celula ta, liberă de orice obligații. Ei bine, nu voi face asta. Îmi vei spune cum s-o tratez.

Corpul lui Bauer a devenit brusc rigid. Un tremur a săgetat-o de sus până jos. Apoi brațele i s-au întins în lateral, țepene. Spatele i s-a arcuit pe pat și a început să aibă convulsii.

— Apucă-i picioarele! a strigat Carmichael.

— Leag-o!

Ambele picioare ale lui Bauer s-au ridicat energic, un genunchi lovind-o pe Carmichael în piept pe când se apleca s-o țină. Carmichael a zburat pe spate, cu plămânii goliți de aer, dar și-a revenit într-o secundă și s-a aruncat peste pieptul lui Bauer. Gardienii au alergat de-a lungul camerei și s-au împrăștiat în jurul patului. Unul i-a apucat gleznele lui Bauer. Dar picioarele aveau convulsii și lui i-a scăpat strânsoarea, dezechilibrându-se înapoi și doborând un căruț la podea. Ceilalți doi gardieni s-au uitat unul la altul. Unul și-a dus mâna la armă.

— Nu! i-a oprit Carmichael. Este doar o criză. Elena, apucă-i picioarele!

M-am îndepărtat de masă.

— Leag-o.

Partea de sus a corpului lui Bauer a țâșnit vertical, aruncând-o pe Carmichael pe podea. Bauer a rămas dreaptă, apoi brațele i s-au ridicat, și s-au rotit ca o morișcă într-o roată completă. Când au trecut pe lângă urechi, n-au virat din cursul lor să permită mișcarea naturală. În schimb s-au dus direct pe spate. S-a auzit o dublă pocnitură când umerii i s-au dizlocat.

Carmichael a apucat legăturile subțiri care atârnau de marginile patului. Eram pe punctul de a-i spune că Bauer trebuia legată cu ceva de zece ori mai zdravăn, dar știam că mersesem deja prea departe, transformând situația într-o bătălie a voinței pe care doctorița n-ar

fi abandonat-o. Paznicul care o apucase inițial de picioare pe Bauer s-a apropiat cu teamă încă un pas.

— Dă-te înapoi! m-am răstit eu la el.

Am mers spre capătul patului, ignorând eforturile sălbatice ale lui Carmichael de a atașa legăturile patului, acordând atenție numai mișcărilor pe care le făceau picioarele lui Bauer. Trecând pe lângă cărucul răsturnat, am ridicat două role de bandaje. Am numărat secundele dintre convulsii, am așteptat să se domolească următoarea rundă, apoi am apucat ambele glezne ale lui Bauer cu o mână.

— Ia ăsta, am spus eu aruncând o rolă de bandaj spre cel mai apropiat gardian. Leagă un capăt de glezna ei, iar celălalt de pat. N-o strânge prea tare. Își va rupe propriile picioare. Mișcă-te repede. Ai douăzeci de secunde.

Imediat am legat piciorul stâng al lui Bauer de pat, lăsându-i destul loc să se miște fără să se rănească. Carmichael a luat o altă rolă de bandaj de pe podea și s-a întins după brațele lui Bauer, ferindu-se când unul a zburat aiurea.

— Se încheie numărătoarea... am anunțat eu.

— Știu, s-a răstit Carmichael.

Am reușit să-i legăm brațele, picioarele și pieptul lui Bauer de pat, nu foarte strâns pentru a putea avea convulsii fără să se rănească. Transpirația izvora din ea, duhnind iute. Urina și diareea au adăugat propria lor duhoare la buchet. Bauer s-a înecat, vomitând bilă verzuie, urât mirositoare, pe cămașa de noapte. Apoi a început să aibă din nou o criză, pieptul arcuindu-se în sus într-un semicerc imposibil de perfect în afara patului. A urlat, ochii umflându-i pleoapele. Carmichael s-a repezit în partea cealaltă a cabinetului spre o tavă cu seringi.

— Tranchilizante? am întrebat eu. Nu le folosi!

Carmichael a umplut o seringă.

— Are dureri!

— Corpul ei trebuie să treacă singur prin asta. Tranchilizantele o să-i producă mai mult rău data viitoare.

— Atunci ce te aștepți să fac?

— Nimic, i-am spus eu prăbușindu-mă pe un scaun. Stai deoparte, relaxează-te, observă. Poți să iei notițe. Sunt convinsă că doctorul Matasumi n-ar vrea să ignori o asemenea oportunitate educativă unică.

*

Crizele lui Bauer s-au sfârșit o oră mai târziu. Până atunci corpul ei se extenuase atât de mult încât nici n-a tresărit când Carmichael i-a fixat la loc umerii dizlocați. Pe la cină am avut o altă mini-criză

când lui Bauer i-a crescut temperatura. Din nou, am avertizat-o pe Carmichael să folosească doar cele mai simple proceduri de prim ajutor. Comprese reci, apă picurată printre buzele uscate și răbdare din plin. Cât mai mult posibil, corpul lui Bauer trebuia să fie lăsat să lucreze singur pe timpul transformării. Odată ce temperatura i-a scăzut, Bauer a adormit, ceea ce era cel mai bun și cel mai uman remediu dintre toate.

Cum nu s-a mai întâmplat nimic până la ora zece, Carmichael a lăsat gardienii să mă întoarcă în celula mea. Am făcut un duș, mi-am îmbrăcat înapoi hainele și când am ieșit din baie am văzut că nu eram singură.

— Dă-te jos din patul meu! m-am răstit eu.

— Una dintre zilele acelea? m-a întrebat Xavier.

Am aruncat prosopul spre el, dar s-a teleportat imediat până la tăblia patului.

— Sensibilă, sensibilă! Speram să mă primești mai ospitalier. Nu te-ai plictisit încă să vorbești cu oamenii?

— Ultima dată când am vorbit cu tine, m-ai aruncat, încătușată, într-o cameră cu un corcit foarte enervat.

— Nu te-am aruncat eu. Erai deja acolo.

Am mârâit și am luat o carte de pe etajeră. Xavier a dispărut. Am așteptat strălucirea care-i prevestea reapariția, apoi am aruncat cartea.

— Rahat! a bombănit el când cartea l-a lovit drept în piept. Înveți repede. Și porți pică. Nu știu de ce. Nu era ca și când nu puteai să te ocupi de Lake. Am avut dreptate acolo. Dacă mergea ceva prost, l-aș fi putut opri.

— Da, da, te și cred.

— Bineînțeles că l-aș fi oprit. Primisem ordin strict să nu las să ți se întâmple nimic rău.

Am luat altă carte. Xavier și-a ridicat brațele în sus să se apere.

— Hei, te rog. Poartă-te frumos. Am venit aici jos să vorbesc cu tine.

— Despre?

— Orice. M-am plictisit.

Am rezistat tentației de a azvârli cartea spre el și am pus-o înapoi pe raft.

— Ei bine, poți oricând să te transformi în vârcolac. Pare să fie medicamentul obișnuit pentru plicsis pe aici.

S-a așezat mai departe pe pat.

— Nu glumesc. Îți vine să crezi? Sondra, dintre toți oamenii. Nu că nu-mi pot imagina un om dorindu-și altceva, dar ea trebuie să aibă câteva șuruburi lipsă s-o facă așa. Lucrurile se întâmplă, totuși. După ce ești expus la atâtea. Complexele de inferioritate sunt inevitabile.

— Complexe de inferioritate?

— Bineînțeles.

Mi-a surprins expresia și și-a rotit ochii.

— Ei, te rog. Nu-mi spune că tu ești una dintre aceia care cred că oamenii și supranaturalii sunt egali. Avem toate avantajele de a fi oameni plus încă ceva. Asta ne face superiori. Deci acum îi înțelegi pe oamenii ăștia care, după o viață în care au crezut că au ajuns în vârful scării evoluției, își dau seama că de fapt nu sunt. Mai rău chiar, descoperă că ar PUTEA deveni ceva mai bun. Nu pot deveni semi-demoni, bineînțeles. Dar când oamenii văd ce pot face alte rase, își vor dori și ei. Ăsta-i miezul stricat al acestui întreg plan. Oricât de inteligente le-ar fi motivele, vor dori până la urmă toți o felie. Zilele trecute...

S-a oprit, s-a uitat spre peretele din sticlă reflexivă verificând parcă să nu tragă nimeni cu urechea, apoi a dispărut o clipă și a reapărut.

— Zilele trecute am intrat în biroul lui Larry și știi ce făcea? Repeta o vrajă. Sigur, a zis că punea la punct un studiu științific, dar știm că-i o scuză de rahat. Sondra este doar începutul.

— Și ce-ai de gând să faci în privința asta?

— Să fac?! a căscat el ochii la mine. Dacă rasa umană intenționează să se autodistrugă, este problema ei. Cât timp mă plătesc bani buni să-i ajut, sunt un tip fericit.

— Frumoasă atitudine.

— Onestă atitudine. Deci spune-mi...

S-a auzit zăvorul la ușă și a tăcut. Când ușa s-a deschis larg, au intrat doi paznici conduși de un om în vârstă îmbrăcat în uniformă, cu păr grizonat tuns cazon și ochi albaștri pătrunzători.

— Reese, a mârâit el la Xavier. Ce faci aici?

— Îi mențin pe prizonierii noștri fericiți. Femeile cel puțin. Elena, el este Tucker. Preferă să i se spună Colonelul Tucker, dar lăsarea la vatră a fost puțin dubioasă. Cât pe-aci s-ajungă la curtea marțială și alte de-astea.

— Reese!... a început Tucker apoi s-a oprit, s-a îndreptat de spate și s-a întors spre mine. Ești căutată sus, domnișoară. Doctorița Carmichael te-a chemat.

— Se simte bine domnișoara Bauer? m-am interesat eu.

— Doctorița Carmichael ne-a cerut să te aducem sus.

— Nu te aștepta niciodată la un răspuns direct de la un fost militar, a comentat Xavier.

A sărit din pat.

— Te conduc eu sus.

— N-avem nevoie de ajutorul tău, Reese, s-a răţoit Tucker dar Xavier mă împinsese deja afară pe uşă.

Trecând pe lângă celula lui Ruth, am observat că era pustie.

— Ruth e bine? m-am interesat eu.

— Nu ţi-a spus nimeni? s-a mirat Xavier. Am auzit că ai făcut o sugestie către Sondra înainte ca ea s-o ia razna.

— Sugestie?! A, da! Ca Ruth s-o viziteze pe Savannah. Au lăsat-o?

— Mult mai bine, chiar. Vino să vezi!

Spunând asta, Xavier s-a îndreptat spre capătul culoarului de celule.

CRIZE

— Doctorița Carmichael vrea s-o ducem sus imediat, a spus Tucker.

Xavier a continuat să meargă, așa că l-am urmat. M-am uitat în fiecare celulă pe lângă care treceam. Armen Haig stătea la masa lui citind un National Geographic. Leah dormea în pat. Celula Preotului Voudon era goală. Îl „înlăturase" și pe el Matasumi din program? M-am cutremurat la gândul ăsta, încă un memo despre ce se întâmplă când captivii devin inutili. Când am ajuns la celula în care o știam pe Savannah, Xavier s-a întins spre clanța ușii.

— Să nu îndrăznești! a șuierat Tucker printre dinți venind spre noi.

— Relaxează-te bătrâne. O să faci un atac de cord.

— Sunt într-o formă mai bună decât vei fi tu vreodată, băiete. N-o duce pe această... tânără domnișoară în celula aceea!

— De ce? Ți-e teamă de ce se va întâmpla? Patru ființe supranaturale laolaltă în același loc. Imaginează-ți incredibila concentrare de energie psihică – a adăugat Xavier imitându-l destul de bine pe Matasumi.

Xavier a deschis ușa. Savannah și Ruth stăteau la masă, capetele aplecate împreună în timp ce Ruth desena linii imaginare pe tăblia mesei. Cum s-a deschis ușa, s-au despărțit în grabă.

— A, tu erai, a exclamat Savannah văzându-l intrând pe Xavier. Ce-ai pățit? Nu mai poți trece prin pereți? Ar fi mare păcat, să-ți pierzi singura și unica putere.

— Nu-i așa că-i o scumpă? s-a întors Xavier spre mine în timp ce Ruth îi făcea semne fetei să tacă.

Ignorând-o pe bătrână, Savannah s-a ridicat și și-a întins gâtul să vadă în spatele lui Xavier.

— Cine e cu tine? a întrebat ea curioasă.

— Un oaspete, i-a spus Xavier. Dar dacă n-ai de gând să fii drăguță...

Savannah a trecut de el și s-a uitat la mine. A zâmbit.

— Tu ești cea nouă, vârcolacul.

— Numele ei este Elena, dragă, a corectat-o Ruth. Nu este politicos...

— Un vârcolac! Asta putere reală! a comentat Savannah spre Xavier.

— Intră, Elena! m-a invitat Ruth.

Am intrat și ea m-a îmbrățișat.

— Cum te simți, draga mea?

— Supraviețuiesc.

— Am auzit cel mai îngrozitor lucru despre biata domnișoară Bauer...

— Deci ce se întâmplă când te transformi în vârcolac? a întrebat curioasă Savannah. Doare? E scârbos? Am văzut un film odată despre vârcolaci, botul i-a ieșit prin gură unuia și i-a rupt capul...

— Savannah! a dojenit-o Ruth.

— Las-o în pace, am apărat-o eu zâmbind. Dar nu avem prea mult timp. Au venit să mă ducă sus.

M-am uitat la Ruth.

— Merge totul bine?

Ruth s-a uitat la Savannah. O rază de mândrie i-a străbătut exasperarea.

— Foarte bine, m-a asigurat Ruth.

— Tucker devine nerăbdător, ne-a anunțat Xavier. Ar trebui să urcăm.

— Mai adu-o pe aici cândva, a cerut Savannah întorcându-se la locul ei. Am terminat și batoanele Mars, să știi.

— Și adu-mi aminte ce m-ar determina să-ți fac favorurile? a glumit Xavier. Șarmul tău nelimitat?

Savannah s-a prefăcut că oftează în zeflemea, cu ochii strălucind cu o șiretenie pe jumătate copilărească, pe jumătate adultă.

— Biii-ne! Adu-mi niște batoane de ciocolată și ne jucăm Monopoly împreună. Din moment ce te plicitisești atât de taaa-re.

— Nu cred că-i o idee atât de bună, draga mea, i-a șoptit Ruth.

— Nicio problemă, a asigurat-o Savannah. Joacă foarte slab. Putem să-l batem amândouă.

Mai aveam ceva să-i transmit lui Ruth, dar nu știam cum să fac fără să mă audă Xavier. N-am îndrăznit să-i cer să vorbesc singură cu Ruth. Dar chiar și așa, unde aș găsi intimitatea într-un cub de sticlă?

— Ai probleme cu contactarea lui Paige, mi-a spus Ruth.

Am tresărit și m-am uitat la Xavier. Încă o necăjea pe Savannah.

— Nu ne poate auzi, m-a sigurat Ruth. Nu-mi răspunde cu voce tare, însă. Vraja funcționează doar pentru mine. Încuviințează din cap.

Am încuviințat. Ruth a oftat.

— Mi-era teamă de asta. Am vorbit cu ea ieri, dar când am încercat azi dimineață, n-am putut să te contactez nici pe tine nici pe ea. Poate

pentru că-mi concentrez prea multă energie pe copil. N-aveam idee cât de puternică este Savannah. Mama ei a avut un potențial imens, dar nu s-a ridicat niciodată la înălțimea lui. Prea indisciplinată. Prea înclinată spre... lucruri întunecate. Cu instruirea necesară, asta mică ar putea deveni...

A tăcut.

— Dar astea-s probleme vrăjitorești. Nu te plictisesc cu ele. Te rog doar să faci tot posibilul s-o duci la Paige. După toată instruirea pe care i-o fac eu, Savannah nu trebuie lăsată pe cont propriu. Cât despre reluarea contactului, încearcă să te relaxezi, draga mea. Va reveni. Dacă îmi recapăt energia, voi comunica eu însămi cu Paige și-ți voi transmite un mesaj.

— ... poker? m-a întrebat Savannah pe mine.

— Hm? am tresărit eu.

— Joci poker? a repetat ea. Xavier spune că nu joacă pentru că avem nevoie de o a patra persoană, dar eu cred că-i e frică să-l bată o fată.

— Noapte bună, Savannah! și-a luat Xavier rămas bun și m-a condus afară din celulă.

— Nu vreau batoane de ciocolată neagră, a strigat Savannah după el. Mi-apar bubulițe.

Xavier a chicotit și a închis ușa după el. Tucker aștepta încă pe hol, cu brațele încrucișate.

— Deci? l-a întrebat Xavier. Vezi vreun obiect zburător neidentificat? S-au prăbușit pereții?

Tucker l-a privit furios. Xavier a rânjit și m-a condus spre ieșire.

— Nu crezi explicația cu energia psihică? l-am întrebat eu pe drum. Ce crezi că este? Un poltergeist?

— Pol...? s-a bâlbâit el apoi s-a lămurit. Leah!

— Ea pare să creadă...

— Știu eu ce crede ea! a comentat Xavier deschizând ușa de siguranță. Teoria ei cu Poltergeistul.

— Aici îmi ești! s-a răstit o voce spre mine.

Am văzut-o pe Carmichael venind în grabă spre noi.

— Tu! s-a uitat ea spre Xavier. Ar fi trebuit să ghicesc. Am căutat-o pe Elena acum douăzeci de minute.

— Dacă era ceva urgent, ai fi venit tu însăți, i-a întors-o Xavier.

— Acum a devenit urgent! i-a făcut ea semn să plece. Du-te și fă-te măcar o dată folositor! Vezi dacă poți ajuta...

Xavier s-a făcut nevăzut. Carmichael a oftat și a dat din cap, apoi m-a apucat de cot și m-a împins spre lift. Îndreptându-ne pe hol spre infirmerie, am prins câteva frânturi dintr-o conversație dincolo de o ușă închisă. Izolația fonică camufla vocile aproape de tot, chiar și pentru

mine. Unul părea a fi Matasumi. Celălalt îmi era necunoscut, un bărbat cu tonuri discrete și accent cântat.

— Vampiri? a întrebat vocea necunoscută. Cine i-a dat lui permisiunea să captureze un vampir?

— Nimeni nu trebuie să-i dea vreo permisiune, i-a răspuns Matasumi aproape în șoaptă deși nimeni cu excepția unui vârcolac nu putea să audă prin pereții izolați fonic. Cu Sondra în incapacitate, începe să-și impună tot mai mult puterea aici. Vrea să ne spui unde mai putem găsi un vampir.

Pesemne vorbeau despre Winsloe. Dar al doilea bărbat cine era? Bauer recunoscuse că vrăjitorul îi ajuta să găsească potențiale prăzi. Să fi fost acesta misteriosul Isaac Katzen? Am încetinit să ascult în timp ce treceam pe lângă ușă.

— Îți pierzi vremea cu asta, Lawrence, l-a dojenit bărbatul. Știi că așa faci. Trebuie să pui piciorul în prag. Spune-i nu. I-am dat doi vârcolaci. Să-i fie de ajuns. Trebuie să ne ocupăm doar de rasele superioare. Vârcolacii și vampirii sunt niște brute obișnuite, conduse în întregime de nevoile fizice. Nu au scopuri mai înalte. Niciun folos mai bun.

— Asta nu e în totalitate adevărat, s-a opus Matasumi. Deși sunt de acord că ar trebui să ne concentrăm pe cei care fac vrăji, vârcolacii ne dau informații prețioase despre natura forței fizice și senzoriale. Un vampir ar putea fi folositor pentru...

— La naiba! Nu pot să cred ce-mi spui! Ești la fel de rău ca Sondra! Redus de...

Vocea i s-a diminuat mai mult când Carmichael m-a împins înainte pe hol. Am pretins că mă împiedic, acordându-mi timp să ascult mai mult, dar vocile s-au pierdut și mai mult până când nu mai puteam trage de timp și am urmat-o pe Carmichael în infirmerie.

*

Nu era nimic urgent. Înțepătura prin care Bauer se injectase supura un puroi gros, urât mirositor, amestecat cu sânge, și se umflase la dimensiunea unei mingi de golf, ceea ce amenința să-i întrerupă circulația în arterele dinspre mână. Mă rog, poate asta ar părea în mod normal un motiv de alarmă, dar în metamorfoza de la om la vârcolac era numai unul dintre multiplele obstacole care puneau în pericol viața. Din nou am sfătuit-o pe Carmichael împotriva unor tratamente medicale sofisticate. Transformarea trebuie să-și urmeze cursul. O medicație simplă, aproape primitivă, rămânea singura soluție. În cazul de față, asta însemna drenarea rănii, aplicarea compreselor

pentru a reduce inflamația și urmărirea variațiilor de temperatură. În tot acest timp, Bauer a rămas adormită. Nu-și recăpătase nici măcar o dată cunoștința în întregime de când s-a prăbușit în celula mea. Natura preluase conducerea, închizând creierul pentru a devia toate resursele spre corp în timpul acestei perioade cruciale.

Odată criza depășită, Carmichael a decis că ar trebui să mă mut permanent în infirmerie. Hei, eu n-aveam nimic împotrivă! Orice să ies din celula mea și la un nivel mai aproape de libertate. Evident Matasumi nu s-a arătat înnebunit după idee. S-a certat cu Carmichael și, ca de obicei, a pierdut. Mi s-a dat un pat de spital în infirmerie și pază nonstop, un gardian în cameră și doi afară la ușă. Apoi am făcut o cerere personală. Am vrut să mi se scoată cătușele. Dacă Bauer își recăpăta cunoștința, trebuia să fiu în stare să mă apăr. Ne-am certat toți trei pe tema asta, dar în cele din urmă Matasumi și Carmichael s-au domolit, fiind de acord să-mi scoată cătușele în schimbul postării unui al doilea paznic în cameră.

*

Având convingerea că o voi auzi totuși pe Paige, mi-am compilat mental o listă de întrebări pentru Jeremy. Erau atât de multe lucruri pe care nu mi le puteam reaminti din propria mea transformare. Mi-am amintit că-mi explicase de ce n-a putut să-mi dea nimic pentru durere, reiterând constant că „natura trebuie să-și urmeze cursul", dar cu o singură ocazie mi-ar fi administrat sedative. De ce? Nu-mi puteam aminti, dar însemna că trebuie să fie excepții la regula „fără medicamente". Deci care erau excepțiile? Cât de în rău trebuiau să se schimbe lucrurile pentru Bauer înainte ca neadministrarea unor medicamente să devină mai periculoasă decât dacă aș fi drogat-o? Și despre legături? Cât de strâns însemna prea strâns? Cât de larg însemna prea larg? Nebunia adăuga forță, dar o făcea asta pe Bauer mai puternică decât un vârcolac experimentat, în formă fizică bună, așa ca mine? Și cum era cu transferul de salivă? O mușcătură injecta o cantitate limitată de salivă. Bauer luase o supradoză. Era o problemă? Ar cauza probleme faptul că ea și-a injectat saliva în loc s-o primească printr-o mușcătură? Eram convinsă că Jeremy va ști. Tot ce aveam nevoie era să vorbesc cu el.

N-am reușit. Am stat trează cât am putut de mult, dar după treizeci și șase de ore pline de stres, nedormite, n-am putut evita somnul prea mult timp. Paige nu m-a mai contactat.

*

Ziua următoarea a început cu urgențe medicale una după alta. Mai întâi, mai multe crize. Apoi, înainte ca Bauer să-și revină după ele, i s-a oprit respirația. Gâtul i s-a umflat și mușchii i s-au îngroșat în timp ce se schimba din om în lup. Anatomia ei latentă nu era pregătită încă pentru transformare, de aceea în timp ce grumazul i se modifica, interiorul gâtului – traheea, esofagul, celelalte – rămânea de om. Nu-mi cereți detalii. Nu sunt doctor. Chiar și Carmichael părea debusolată. Ideea era că Bauer nu mai respira. Dacă ne pierdeam timpul întrebându-ne de ce, s-ar fi sufocat. I-am aplecat capul pe spate, îndreptându-i traheea și masându-i gâtul, împingându-l să revină înapoi în forma de om. Asta a funcționat, dar prea încet. Carmichael a început să se îngrijoreze în legătură cu lipsa de oxigen și aici a trebuit să fiu de acord. Așa că a intervenit cu o traheotomie de urgență. Ce m-am mai distrat. Odată ce Bauer a reînceput să respire, am putut să ne relaxăm. Pentru o vreme.

Fiind cazată în infirmerie mi-a adus mai multe avantaje decât mi-am închipuit. Nu numai că eram mai aproape de libertate, dar după prima zi oamenii mă tratau aproape la fel ca pe Tess. Am devenit nu un prizonier, ci mai degrabă infirmiera lui Carmichael, destul de neimportantă în ierarhia generală încât prezența mea să fie ignorată. Cu alte cuvinte, oamenii vorbeau în jurul meu de parcă făceam parte din mobilier. Matasumi vorbea cu Carmichael, gardienii vorbeau unul cu altul, Tess vorbea cu omul drăguț de la curățenie. Toată lumea vorbea. Iar eu ascultam. Incredibil ce-am putut afla, nu numai ponturi despre închisoare și structura organizatorică a complexului, ci și lucruri neînsemnate cum ar fi care dintre gardieni avea reputație de puturos. Lucruri fascinante.

Mai târziu în aceeași zi, am apucat chiar să-l revăd pe Armen Haig și să-l cunosc pe preotul Voudoun, Curtis Zaid, care era încă foarte viu. N-am avut mare noroc cu Zaid. Dacă, așa cum sugerase Bauer, Leah se împrietenise cu preotul Vodoun, însemna că ea avea talente de socializare chiar mai bune decât am crezut eu. Când am încercat să vorbesc cu Zaid, a blocat chiar și politețurile inerente precum „bună dimineața", oferindu-mi în loc doar priviri malefice și tăcere. Evident nu mă puteam baza pe el ca pe un aliat potențial. Armen, în schimb, era o posibilitate promițătoare. Nu numai că voia să scape – și voia să fie ajutat – dar își făcea temele. Învățase sistemul de securitate, rotația schimburilor de gardieni și releveul complexului. Chiar mai bine, a reușit să-mi transmită informațiile în prezența lui Carmichael, introducându-le într-o conversație atât de banală încât femeia nici n-a observat. Atent, perspicace și extrem de inteligent. Genul meu de tip... pentru un partener de evadare, adică.

IEȘIRE

Următoarea urgență medicală a fost un alt episod de convulsii. După ce am stăpânit-o pe Bauer, nu puteam sta locului. M-am plimbat prin infirmerie, atingând una, jucându-mă cu alta, până când am lovit cu genunchiul un cărucior de metal și Carmichael și-a ridicat în sfârșit privirea din hârtiile ei.

— Nu vrei să stai jos? a izbucnit ea. Înainte să spargi ceva.

M-am dus la scaun, m-am uitat la el, apoi am mers spre perfuzia lui Bauer.

— Nu... a început Carmichael.

— Ce-i în ea?

— Este o soluție neutră, în mare parte apă cu...

Carmichael s-a oprit, văzând că trecusem deja mai departe, atenția fiindu-mi îndreptată acum spre monitorul de supraveghere a ritmului cardiac.

— Ți-a venit cumva timpul să te Transformi?

Am rămas pe gânduri. Mă Transformasem ultima dată luni dimineață, cu cinci zile în urmă. Ca majoritatea vârcolacilor, ciclul meu era săptămânal. Asta însemna, deși puteam să mă Transform cât de des aveam chef, că trebuia să mă Transform cel puțin o dată pe săptămână sau riscam să forțeze corpul o Transformare. Deja simțeam o neliniște străbătându-mă. Curând mușchii vor începe să se contracte și să mă doară. Deocamdată, însă, puteam să mă controlez. Mai aveam câteva zile. Dacă trebuia să mă Transform în locul ăsta, m-ar pune probabil într-o celulă sigură cu o audiență maximă și un cameraman. Aș muri cu ei de gât înainte să-mi facă una ca asta.

— Nu, încă nu, am asigurat-o eu. Sunt doar nerăbdătoare. Nu sunt obișnuită să stau într-un spațiu închis.

Carmichael a pus capacul la pixul cu care scria.

— Aș putea aranja probabil să faci o plimbare prin complex. Cu pază corespunzătoare. Ar fi trebuit să recomand ceva exerciții în programul tău.

— Exerciții! a exclamat o voce din pragul ușii. Nu vorbi așa în închisoarea mea.

— Bună, Tyrone, l-a salutat Carmichael fără să se întoarcă să îl privească. Aveai nevoie de ceva?

Winsloe a păşit încet în cameră şi a rânjit la mine.

— Doar ce ai acolo. M-am gândit să-i ţin companie Elenei o vreme, să te las să-ţi faci treaba.

— Eşti foarte... atent, Tyrone, dar mi-e teamă că va trebui să aştepţi dacă vrei să vorbeşti cu domnişoara Michaels. Tocmai ce voiam să chem pe cineva de la pază s-o scoată la o plimbare. E cam neliniştită.

— Neliniştită!? Este cumva pregătită să se Transforme?

— Nu, deloc.

Carmichael şi-a trântit registrul pe birou şi s-a îndreptat spre interfon.

— Ar trebui să fie în curând. Poate are nevoie de...

— N-are nevoie.

Carmichael a apăsat butonul interfonului. Winsloe s-a dus în spatele ei şi l-a închis.

— Ai spus că are nevoie de exerciţii? a întrebat-o Winsloe. Ce zici de sala de forţă? Mai luăm nişte pază şi o escortez chiar eu.

Carmichael a făcut o pauză, uitându-se când la Winsloe când la mine, apoi a spus:

— Nu cred că-i o idee aşa de bună. O plimbare...

— Nu va fi de ajuns, a insistat Winsloe rânjind cu zâmbetul lui de băieţaş. Nu-i aşa, Elena?

Am stat să mă gândesc. Deşi aş prefera să mă plimb şi să explorez complexul, trebuia de asemenea să mă dau bine pe lângă Winsloe, să-i dau un motiv să mă ţină în viaţă.

— Sala de forţă ar fi mai bună.

Ochii lui Carmichael i-au întâlnit pe ai mei, transmiţând mesajul că nu trebuia să mă duc cu Winsloe dacă nu voiam. Pentru că m-am uitat în altă parte, ea a acceptat:

— Bine! a pufnit ea şi a apăsat butonul interfonului.

*

I-am lăsat pe cei doi gardieni din cabinet la infirmerie, i-am luat pe cei doi de la uşă la care am mai adăugat trei, însemnând că eu eram păzită de mai mult decât dublul armelor şi muşchilor care rămăseseră înăuntru cu Bauer. Priorităţi neorganizate, dar nimeni nu mi-a cerut părerea şi mi-aş bate gura degeaba oferindu-le-o. Am fost surprinsă că doctoriţa Carmichael n-a trimis toţi paznicii cu mine şi să se ocupe ea singură de Bauer.

Sala de forţă nu era mai mare sau mai bine echipată decât cea de la Stonehaven. Avea ceva mai mult de patru metri pătraţi, un aparat de forţă multifuncţional, diverse greutăţi, un sac de box, o bandă de

alergat, un simulator de ski și un StairMaster. Noi nu aveam niciun echipament cardio la Stonehaven. Oricât de urâtă ar fi fost vremea, mai bine alergam afară decât ca un hamster pe o roată. Cât despre StairMaster – ei bine, fesele de oțel nu erau o prioritate pe lista niciunui vârcolac și, după praful de pe aparat, nici paznicii nu aveau o părere mai bună.

Trei gardieni exersau când am ajuns noi. Winsloe le-a ordonat să plece. Unul a făcut-o. Doi au rămas pentru spectacol. O fată care ridică greutăți. I-auzi ce noutate. Evident nu mai intraseră într-o sală publică de forță de foarte mult timp.

N-am tras de fiare prea mult. De fiecare dată când mă așezam jos, Winsloe venea lângă mine, verificând greutățile, întrebând cât puteam ridica, în general enervându-mă la culme. Dar cum să scap bara de peste douăzeci de kilograme pe piciorul lui nu părea o idee prea bună, am renunțat la greutăți. Am încercat banda de alergat dar nu mi-am putut da seama cum s-o programez. Winsloe s-a oferit să mă ajute, dar a reușit numai să strice computerul. Evident cunoștințele lui tehnice nu depășeau aria PC-urilor. Nu conta. Oricum nu voiam să alerg. Ce voiam cu adevărat era sa lovesc în ceva – zdravăn. Salvarea perfectă era în colțul îndepărtat. Sacul de box.

În timp ce-mi puneam mânușile de protecție, privitorii s-au strâns mai aproape. Poate sperau că-l voi lovi pe Winsloe. Am mers spre sacul de box și i-am dat o lovitură de încercare. O exclamație colectivă s-a auzit din mulțime. Ooo, are de gând să lupte! Hopa! Ce bine era dacă mai aveau o fată în locul sacului de box. Dar nu poți să le ai chiar pe toate, nu?

Am lovit sacul de câteva ori, obișnuindu-mă cu el, amintindu-mi postura, mișcările. Câteva directe ușoare. Apoi mai rapide. Încetinesc ritmul. Un croșeu de dreapta. Winsloe se trăsese într-o parte destul de aproape încât să-l am în câmpul vizual, și dacă mă chinuiam cum trebuie îi puteam muta imaginea în fața sacului de box. Bam-bam-bam. Trei pumni fulgerători. Cu coada ochiului l-am văzut holbându-se cu gura deschisă, cu ochii strălucind. Presupun că era la fel de bine pentru el cum era și pentru bine. Cu atât mai bine. Am țopăit înapoi. Pauză. Inspir. Gata. Am început să lovesc cu pumnul în sac, o dată, de două ori, de trei ori, până am pierdut numărătoarea.

Treizeci de minute mai târziu, transpirația îmi lipise părul de pielea capului. Picura de pe bărbie, îmi înțepa ochii, mirosul ei adia mai puternic decât ar putea ascunde cel mai bun deodorant. Dacă Winsloe sesizase mirosul, n-a dat niciun semn. Ochii lui nu mă părăsiseră de când am început. La fiecare câteva minute privirea mea cobora spre umflătura din pantalonii lui și loveam sacul mai puternic. În cele din

rmă, n-am mai suportat. M-am răsucit pe călcâie și am lovit sacul u piciorul, izbindu-l de perete. Apoi m-am întors spre Winsloe, lăsând udoarea să-mi curgă de pe față.

— Dușul! am spus eu.

Mi-a arătat o ușă dincolo de StairMaster.

— Acolo înăuntru.

Am pornit într-acolo. El m-a urmat, împreună cu doi paznici cărora -a făcut semn să meargă înainte. M-am oprit, m-am întors pe călcâie m-am uitat la ei. Winsloe doar mă privea, cu buzele tremurând cu nticiparea unui elev de clasa a noua care se furișează în vestiarul telor. I-am întâlnit privirea și ceva s-a rupt în mine. Apucându-mi âmașa, am rupt-o, apoi am aruncat-o într-un colț. A urmat sutienul. poi blugii, șosetele și în cele din urmă lenjeria. Îndreptându-mă, m-am itat la el. Asta ai vrut să vezi? Bun. Ia-ți porția. Când a făcut-o – mpreună cu toți paznicii – m-am năpustit în duș.

Sigur, în acest moment, poate te-ai gândi că și cel mai imatur voaior ar regândi acțiunile, poate ar trece printr-un moment de rușine. Dacă Vinsloe simțea așa ceva, probabil a confundat rușinea cu indigestia. ică rânjind, m-a urmat la dușuri, făcând semn celor doi gardieni să urmeze, și s-a apucat să mă admire cum fac duș. Când s-a oferit mă spele pe spate, l-am plesnit peste mână. Winsloe și-a pierdut injetul. S-a dus furios la robineți și mi-a oprit apa caldă. Nu m-am ținut să-l sfidez pornind din nou apa caldă și mi-am terminat dușul ce. Asta l-a domolit destul cât să-mi ofere un prosop curat când am rminat. O lecție aici. Winsloe mă plăcea dură, atâta timp cât duri-tea mea nu era îndreptată către el. Precum acele femei pictate pe anumit tip de coperți fanteziste – picioare lungi, mușchi subțiri și irul răvășit... legate de gât cu o zgardă decorată cu pietre prețioase. opria lui sclavă sexuală amazoniană.

Când am ieșit de la dușuri, un gardian l-a anunțat pe Winsloe că tot sunat Carmichael. Avea nevoie de mine. Winsloe m-a condus la firmerie. După ce a plecat, am descoperit că nu era nicio urgență ală, doar o criză nesemnificativă de convulsii. Dacă însă Carmichael losise scuza să mă salveze de Winsloe, n-a arătat nicio clipă, mportamentul ei rămânând la fel de succint ca întotdeauna, comenzi nestecate cu răbufniri de enervare la nepriceperea mea medicală. pă două zile împreună, totuși, stabilisem o rutină a toleranței și o abilitate limitată. O respectam. Nu pot spune că și ea simțea la față de mine – suspectam că a văzut în refuzul meu de a-l sfida pe insloe un semn de slăbiciune – dar cel puțin m-a tratat ca pe o soană, nu ca pe un specimen științific.

*

În acea seară s-a provocat o perturbare în celule. Un paznic a venit la infirmerie cu răni la cap și din moment ce eu eram cu Bauer, am fost martoră la toată distracția și discuțiile care au urmat.

Paznicul strângea vasele și tacâmurile de la masa de seară din celula cu Savannah și Ruth. Când deschisese ușa, o farfurie zburase drept în capul lui. Se ferise, dar farfuria izbise tocul ușii cu atâta forță încât bucăți din porțelanul spart s-au înfipt în scalpul lui și pe o parte a feței, ratându-i ochiul la milimetru. Carmichael a petrecut o jumătate de oră scoțând cioburi din fața lui. Cât timp Carmichael îi cosea cea mai lungă tăietură, ea și Matasumi au dezbătut evenimentul. Sau, mai exact, Matasumi și-a explicat teoriile iar Carmichael a mormăit la anumite intervale, părând că-și dorea ca el să-și ducă ipotezele în altă parte și s-o lase să lucreze. Mă gândesc că o dată cu dispariția lui Bauer, Matasumi nu mai avea cu cine să vorbească. Ei bine, ar fi putut vorbi cu Winsloe, dar aveam impresia că nimeni nu vorbea nimic important cu Winsloe – el părea să existe la un alt nivel, investitorul diletant care era acceptat și ascultat, dar neinclus în subiectele legate de funcționarea închisorii.

Aparent, nivelul de activitate paranormală din celule crescuse recent. Leah, a cărei celulă era în vecinătatea celei în care era găzduită Savannah, se plângea de sticle de șampon vărsate, de reviste rupte și de mobilier deranjat. Paznicii erau o altă țintă preferată. Mulți se împiedicaseră trecând pe lângă celula în care stătea Savannah, toți raportând că ceva le trăsese picioarele de sub ei. Enervant, dar întâmplări relativ lipsite de gravitate. Apoi, în acea dimineață, paznicul care adusese schimburile zilnice de haine pentru Savannah și Ruth o certase pe Savannah pentru că vărsase ketchup pe tricoul pe care-l purtase cu o zi înainte. Pe când ieșea din celulă, ușa îl izbise în umăr, făcându-i o vânătaie urâtă. Matasumi suspecta că această declanșare de activitate era cauzată de faptul că le puseseră pe Ruth și Savannah împreună. Totuși, chiar și după accidentul potențial serios cu farfuria zburătoare, nu s-a gândit să le separe. Să piardă cumva ocazia atât de valoroasă să studieze interacțiunea dintre vrăjitoare? Ce însemnau câțiva paznici tăiați sau ologi în comparație cu asta? În timp ce expunea „potențialul situației pentru descoperiri științifice remarcabile", am crezut că o aud pe Carmichael mormăind în barbă câteva epitete, dar se poate să mă fi înșelat.

*

În acea noapte, ghemuită în patul meu de spital, am încercat s-o contactez pe Ruth. Bine, poate că-mi negam lipsa abilităților parapsihice. Presupun că mi-am imaginat că dacă încercam destul de tare, puteam face orice. Supremația voinței. Incidentul cu paznicul mă îngrijora. Dacă evenimentele parapsihice din celulă creșteau, suspectam că erau legate de instruirea pe care Ruth i-o făcea lui Savannah. Voiam s-o avertizez: las-o mai încet sau riscați separarea. După o oră de încercări, am renunțat. Acest eșec mi-a reamintit de incapacitatea mea de a o contacta pe Paige, ceea ce mi-a reamintit că nu mai luasem legătura cu Jeremy, ceea ce mi-a reamintit că eram pe cont propriu. Nu, m-am dojenit eu singură, nu eram pe cont propriu. Eram temporar fără legătură. Chiar dacă eram ruptă de Jeremy, eram destul de capabilă să-mi planific singură strategiile. Anul trecut planificasem și executasem singură salvarea lui Clay. Bineînțeles, fuseseră câteva scăpări... mă rog, ceva mai multe, de fapt, și aproape am fost omorâtă... dar, hei, îl salvasem, nu? Mă voi descurca mai bine de data asta. Cât trăiești înveți, corect? Sau, în cazul de față, cât învăț trăiesc.

*

— Nu aia! Nu, sertarul din STÂNGA. CEALALTĂ stângă a ta! M-am răscolit în somn, visând-o pe Carmichael lătrând ordine.

— Căruciorul mobil. La naiba! Am spus mobil, nu ăla.

În visul meu, zeci de cărucioare identice mă înconjurau și mă împiedicam dintr-unul într-altul.

— Dă-mi... Nu, dă-te la o parte. Mișcă-te!

O altă voce i-a răspuns, masculină, bălmăjind o scuză. Pleoapele mi-au tremurat. O lumină fluorescentă m-a înțepat în ochi. I-am închis la loc, am făcut o grimasă și am încercat din nou, descizându-i pe rând de data asta. Carmichael era într-adevăr în infirmerie, dar pentru prima oară nu eu eram ținta frustrării ei. Doi paznici se împiedicau prin cameră, apucând una, alta pe când ea smulgea o tavă de instrumente de pe birou. Cei doi gardieni ai mei priveau, stupefiați, de parcă erau somnambuli.

— Pot să ajut cu ceva? a întrebat unul.

— Da, s-a răstit Carmichael. Mișcă-te!

L-a împins din calea ei cu un cărucior mobil și l-a scos afară pe ușă. M-am rostogolit din pat și am urmat-o, amețeala mea făcându-mă să vitează fie stupidă. Oricum, a fost o mișcare corectă. Carmichael a observat că vin și eu. Când era atât de preocupată, trebuia s-o înțep cu un bisturiu ca să-i atrag atenția. Paznicii n-au spus nimic nici ei,

poate presupunând că de-acum eram infirmiera lui Carmichael în toate problemele și, dacă ea nu m-ar fi vrut, m-ar fi oprit ea însăși.

Până când am ajuns eu și paznicii la lift, ușile s-au închis în urma lui Carmichael. Am așteptat liftul și am intrat când a revenit. Am sperat să ne ducem la suprafață. N-am avut așa noroc. Ne-am dus jos. La celule.

— Ce s-a întâmplat? m-am interesat eu.

Trei gardieni m-au ignorat. Al patrulea mi-a făcut favoarea să ridice din umeri și să mormăie un „Nu știu". Când liftul s-a deschis la nivelul inferior, paznicii și-au amintit datoria și m-au flancat pe când mergeam înainte pe coridor. O dată trecută de ușa de siguranță, am auzit-o pe Savannah.

— Fă ceva! Mai repede!

Ușa spre celula în care stăteau Ruth și Savannah era deschisă, lăsând vocile să se audă pe hol.

— Calmează-te, Savannah, i-a spus Matasumi. Am nevoie ca paznicii să-mi explice ce s-a întâmplat.

Am făcut o grimasă. Un alt incident cu paznici? Atât de curând? Acum Ruth și Savannah vor fi cu siguranță separate. Am încercat să mă grăbesc, dar paznicii mi-au blocat calea și m-au ținut în ritmul lor.

— N-am făcut nimic! a plâns Savannah.

— Bineînțeles că n-ai făcut! a izbucnit Carmichael. Acum dă-te la o parte! Dați-vă toți!

— N-ai nevoie de tot echipamentul, a domolit-o Matasumi. Nu avea niciun semn vital când am ajuns eu. E prea târziu.

— Eu spun când e prea târziu! s-a răstit Carmichael.

N-are semne vitale?! Asta suna rău. Când am pășit în cameră, Savannah s-a aruncat spre mine. Din reflex, mâinile mele au sărit să pareze un atac, dar ea și-a înconjurat mâinile în jurul taliei mele.

— N-am făcut nimic! a plâns ea.

— Știu, am murmurat eu. Știu.

I-am atins ciudat creștetul și am mângâiat-o, sperând că n-o mângâiam ca pe un cățel. Consolarea copiilor necăjiți nu era una dintre puterile mele. De fapt, aș putea spune cu anumită certitudine că era ceva ce nu fusesem niciodată chemată să îndeplinesc până acum în viața mea. Am căutat cu privirea după Ruth. Celula era plină ochi. Carmichael și trei paznici se înghesuiau deasupra patului în timp ce doctorița încerca o manevră de resuscitare. Cei patru paznici care mă însoțiseră pe mine s-au înghesuit toți înăuntru să vadă mai bine, împingându-ne pe Savannah și pe mine în colț. Mi-am întins gâtul să văd peste capetele lor.

— Unde-i Ruth? am întrebat eu.

Savannah a încremenit, apoi s-a tras înapoi. Stomacul mi s-a strâns. M-am uitat spre pat. Carmichael și alți trei paznici încă îmi blocau vederea, dar am putut zări o mână atârnând pe marginea patului. O mână mică, plinuță, cu pete de ficat.

— O, nu! am șoptit eu.

Savannah s-a smucit.

— Nu, n-am făcut eu nimic!

— Bineînțeles că nu, am liniștit-o eu trăgând-o înapoi spre mine și rugându-mă să nu fi văzut reacția mea inițială.

Matasumi s-a întors spre cei patru paznici care veniseră cu mine.

— Vreau să știu ce s-a întâmplat.

— Tocmai am ajuns aici, a spus unul făcând semn spre paznicii de lângă pat. Ei au ajuns primii la locul incidentului.

Matasumi a ezitat, apoi s-a apropiat de pat și l-a tras de braț pe un paznic. În timp ce acesta se întorcea, a izbucni alt scandal pe hol. Încă doi paznici au dat buzna, cu armele scoase.

— Vă rog! le-a ordonat Matasumi exasperat. N-am cerut întăriri. Întoarceți-vă la posturile voastre.

Înainte ca ei să facă vreo mișcare, a mai intrat un paznic, însoțind-o pe Leah.

— Ce!... a izbucnit Matasumi.

S-a oprit și și-a reluat calmul cu o inspirație scurtă.

— De ce a venit domnișoara O'Donnell aici?

— Când am trecut pe lângă celula ei, am observat că era destul de agitată, a explicat paznicul cel tânăr și urme de culoare i-au apărut în obraji. Am... ăă... folosit interfonul s-o întreb iar ea... ăă... a întrebat dacă poate vedea ce se petrece.

— Nu eliberezi un subiect din celulă. Niciodată! Du-o înapoi imediat!

Leah a trecut de Matasumi, a înconjurat mulțimea până când a ajuns în dreptul patului. Când a văzut-o pe Ruth, a tras aer în piept și s-a întors cu fața la mine și la Savannah.

— O! a exclamat ea ridicându-și mâinile la gură și privind fix spre Savannah. Îmi pare rău! Cum... Ce s-a întâmplat?

— Asta întreb și eu de zece minute! s-a răstit Matasumi.

Paznicul pe care îl apucase de braț s-a îndepărtat de pat.

— Îmi făceam rondul pe aici și-am văzut-o pe bătrână... pe domnișoara Winterbourne pe patul ei. Copila stătea aplecată peste ea. Am crezut că s-a întâmplat ceva grav, poate făcuse un atac de cord, așa că eu și partenerul meu am deschis ușa. Am găsit ceasul lângă ele pe podea. Plin de sânge. Iar țeasta domnișoarei Winterbourne era crăpată.

Savannah s-a încordat în brațele mele, cu inima bătându-i puternic.

— Vai, săraca de tine! a exclamat Leah grăbindu-se spre noi. C accident oribil!

— Nu, n-am fost eu! a plâns Savannah.

— Orice s-ar fi întâmplat, nu e vina ta, draguțo.

Leah s-a întins spre Savannah. Fata a ezitat, încă ținându-se d mine. După un moment, s-a întins după mâna Leahei și a strâns tare, cu celălalt braț încă în jurul meu. Leah a avut o strălucire d dezamăgire pe figură. Apoi a dat încet din cap, înțelegând de fapt nu era un concurs de popularitate. Leah i-a strâns mâna copilei și mângâiat-o pe creștet.

După un moment, Leah s-a întors spre grupul care înconjura patul Și-a dres glasul și a rostit cu voce tare:

— Pot s-o duc pe Savannah în celula mea? N-ar trebui să rămână aici.

Carmichael a ridicat privirea de la ce făcea, cu transpirația curgându-i pe fața lată.

— Ce caută ea aici? s-a mirat ea arătând spre Leah. Duceți-o înapoi în celulă!

Gardienii au sărit să se supună, așa cum n-au făcut-o pentru Matasumi. Doi au împins-o pe Leah afară. Savannah a privit-o cum se duce, cu o asemenea tristețe în ochi încât am vrut s-o implor pe Carmichael s-o lase pe Leah să stea, dar mi-a fost teamă că dacă aș fi deschis gura, urma să fiu și eu dată afară. Savannah avea nevoie de cineva. Dacă Leah ar fi fost de preferat, Savannah avea să se mulțumească deocamdată cu o femeie vârcolac cam fără empatie. După ce Leah a plecat, Savannah s-a moleșit și s-a lăsat pe mine. A rămas tăcută timp de câteva minute, apoi s-a uitat în jur la ceilalți. Toată lumea era ocupată cu Ruth.

— Cred că... a șoptit ea.

A făcu un pas înainte. Mi-am așezat o mână timidă pe umărul ei și ea s-a topit lângă mine. Am îmbărbătat-o și am murmurat sunete fără cuvinte cu care speram s-o consolez. Păreau s-o calmeze, probabil nu atât de mult din cauza vreunei consolări oferite, ci pentru că vedea în mine singurul aliat într-o cameră plină de dușmani. După un minut, a privit în sus la mine.

— Cred că, a șoptit ea din nou, cred că aș fi putut s-o fac eu.

— N-ai fi putut... am contrazis-o eu.

— Nu dormeam. Mă gândeam la lucruri... lucruri pe care mi le-a spus Ruth. Lecțiile mele. Apoi l-am văzut. Ceasul. A zburat; precum farfuria cu paznicul. Cred că eu am făcut-o. Nu sunt sigură cum, dar cred că eu am făcut-o.

Impulsul de a-i nega vina mi-a sărit rapid pe buze, dar m-am abținut. Privirea de pe fața ei nu era aceea a unui copil care cerșește să fie consolat cu minciuni bine intenționate. Știa adevărul și a avut încredere să mi-l spună.

— Dacă tu ai făcut asta nu e vina ta, am asigurat-o eu. Sunt convinsă.

Savannah a încuviințat, și-a șters șiroaiele de lacrimi și și-a lăsat capul pe pieptul meu. Am rămas așa amândouă, nevorbind, pentru încă cel puțin cinci minute. Apoi Carmichael s-a îndepărtat de pat. Toată lumea s-a oprit din ce făceau. Singurul sunet din cameră erau bătăile inimii copilei.

— Ora decesului... a început Carmichael.

Și-a ridicat brațul, dar trebuie că nu-și luase ceasul când a fost trezită din somn. Pentru un moment, s-a holbat la încheietură, ca și cum aștepta să-i apară miraculos un ceasornic. Apoi și-a lăsat brațul jos, a închis ochii, a expirat lung și a ieșit din celulă.

Se prăpădise.

TRANSFORMĂRI

Odată ce totul s-a liniștit, Matasumi a observat că eram și eu acolo. Bineînțeles, mă văzuse de la început, dar nu realizase ce înseamna prezența mea acolo, mai exact că eram într-un loc în care nu aveam ce căuta. M-a gonit înapoi la infirmerie cu patru dintre gardienii rămași.

Am petrecut următoarele câteva ore întinsă în pat, holbându-mă la luminițele care clipeau pe aparatele lui Bauer. Ruth era moartă. Oare aș fi putut să previn cumva asta? Sau ar fi trebuit? Fusese conștientă de riscurile pe care și le-a asumat. Asta nu mă făcea să mă simt mai bine. Acum era moartă și Savannah se învinovățea pe sine. Ar fi trebuit să fiu o alinare mai mare pentru Savannah. Ar fi trebuit să cunosc gesturile corecte, cuvintele corecte. Moartea lui Ruth devenea un punct de cotitură în viața ei și tot ce reușisem să fac erau cele mai nepricepute mângâieri. N-ar fi trebuit să fiu în stare să descopăr undeva în mine niște instincte materne și să știu ce trebuie să fac?

Bineînțeles, Savannah nu intenționase s-o omoare pe Ruth. Dar oare ea o făcuse? Mi-era teamă că da. Mai mult decât atât, mi-era teamă că nu fusese deloc un accident. Nu, nu credeam că Savannah aruncase ceasul intenționat. Clar nu. Durerea ei cauzată de moartea lui Ruth fusese prea pură, prea reală. Totuși mi-era teamă că o anumită parte din subconștientul ei o omorâse pe Ruth, că avea ceva în firea ei, în gene, ceva ce nu putea stăpâni, care o împinsese inconștient să-i atace pe paznici și s-o omoare pe Ruth. Poate că văzusem prea multe filme de groază cu „copilași demoni". Speram să am dreptate. Mă rugam să am dreptate. Îmi plăcea Savannah. Avea spirit și inteligență, un amestec energizant de inocență copilărească și obrăznicie preadolescentină. Era o copilă normală, parte îngeraș, parte drăcușor. Bineînțeles că nu era nimic mai mult decât asta. Dar evenimentele parapsihice o aveau în centru pe Savannah. Pe măsură ce Ruth o instruia pe Savannah, evenimentele crescuseră rapid de la inofensive la letale. Ce spusese Ruth despre Savannah? Putere mare, potențial incredibil... și o mamă înclinată spre „partea întunecată" a magiei. Exista oare o predispoziție genetică spre rău? S-o fi trecut Ruth cu vederea? Să fi refuzat ea să vadă răul în cineva atât de tânăr? Încărcând-o pe

Savannah cu mai multă putere, nu cumva își semnase astfel propria condamnare la moarte? Vă rog, dați-mi voie să mă înșel. De dragul copilei, dați-mi voie să mă înșel.

*

O dată cu dimineața a venit și micul dejun. Nu m-am atins de el. Carmichael a venit la ora obișnuită, cu puțin înainte de opt, un grosolan „Ce mai faci?" fiind singura indicație că se întâmplase ceva în noaptea precedentă. Când am răspuns că făceam bine, m-a studiat o secundă în plus, a mormăit și s-a apucat de hârtogăraie.

Mi-am petrecut dimineața gândindu-mă la moartea lui Ruth, cum schimbase lucrurile, cum aș fi putut-o preveni. Am petrecut mare parte din timp asupra ultimei probleme. Poate că n-ar fi trebuit. Viața și moartea aici erau dincolo de controlul nostru. În orice moment, Matasumi ar fi putut decide că Ruth nu mai era un subiect viabil sau Winsloe ar fi putut intra în celula ei și s-o ia ca pradă la vânătoare. Totuși, aveam și eu o parte din vină, poate pentru că-mi dădea impresia de control într-o situație fără control.

Mai spre prânz un geamăt ușor m-a trezit din gândurile mele. M-am uitat în cabinet. Bauer a gemut din nou. Și-a afundat capul în pernă, cu fața contorsionată de durere.

— Doamna doctor? am chemat eu ridicându-mă. Își revine.

În timp ce Carmichael traversa cabinetul, m-am aplecat peste Bauer. Ochii i s-au deschis brusc.

— Bună, Sondra, am spus eu. Noi...

A sărit direct în picioare, legăturile subțiri pocnind, și s-a izbit de mărul meu. În timp ce cădeam pe spate, i-am surprins privirea lui Bauer și-am văzut în ea ceva dur și gol. Înainte să pot reacționa, m-a apucat de umeri și m-a azvârlit în aer. Pentru un moment, totul a încetinit într-o fracțiune de secundă de suspensie înainte ca gravitația să preia controlul și să zbor prin cameră izbindu-mă de perete.

Carmichael m-a ajutat să mă ridic și a strigat după gardieni. Bauer s-a ridicase în capul oaselor, chinuindu-se să se dea jos din pat, cu cearșafurile răsucite în jurul picioarelor. Fața îi era contorsionată de furie, ochii goi, buzele se mișcau mute. Cum cearșafurile n-au cedat, a mugit de frustrare și și-a desfăcut picioarele în lateral, rupând legătura. Am fugit spre pat și m-am aruncat peste Bauer.

— Ia-ți mâinile jegoase de pe mine! a zbierat Bauer. Toți! Dați-vă înapoi! Nu mă atingeți!

— Delir, a gâfâit Carmichael venind spre pat cu legături mai existente. Ai spus că este una dintre etape.

— Corect! am afirmat eu deși în acel moment, stând peste Bauer care se zbătea sub mine, un diagnostic medical nu era chiar o prioritate. Unde naiba sunt paznicii?

Paznicii erau chiar acolo, făcând ceea ce știau cel mai bine – să-și țină armele pregătite și să aștepte semnalul să tragă. Carmichael a aruncat legăturile spre ei.

— Legați-o! le-a ordonat ea. Imediat!

Înainte ca vreunul dintre ei să se miște, Bauer și-a arcuit spatele și m-a aruncat iar în aer. De data asta am rămas pe podea mai mult să-mi recapăt răsuflarea. Lasă-i pe nenorociții de gardieni să se ocupe de ea. Las-o și pe Carmichael să se ocupe de ea. Doar ea refuzase s-o lege cum trebuie pe Bauer.

Bauer s-a oprit din zbătut și a rămas nemișcată ca o statuie. Cei patru paznici au înconjurat patul, încordați, cu legăturile în mână, arătând ca niște hingheri pregătindu-se să arunce plasa peste un câine turbat, dar nici unul nu vroia să facă prima mișcare. Transpirația îi curgea pe față lui Bauer iar gura atârna deschisă, gâfâind. A dat din cap dintr-o parte în alta, cu privirea scanând camera. Sălbatici și goi, ochii au trecut de paznici, de mine, de Carmichael. S-au oprit într-o zonă din stânga ei unde nu era nimic, și s-a repezit în față, trasă înapoi numai de cearșafurile rupte.

— Ieșiți dracului de aici! a țipat ea.

Nu era nimeni acolo.

M-am ridicat încet, mișcându-mă cu atenție de parcă încercam să evit să fiu observată de un animal sălbatic.

— Trebuie s-o legăm, am șoptit eu.

Nu s-a mișcat nimeni.

— Dă-mi mie alea! s-a întins Carmichael să apuce legăturile de la cel mai apropiat gardian.

— Nu! i-am spus eu. Lasă-i pe ei s-o lege. Eu mă apropii și îi distrag atenția dacă atacă. Tu pregătește un sedativ și stai deoparte.

Da, sigur, lasă-mi mie treaba care să-mi pună viața în pericol. Și pentru ce? Nimeni n-ar observa. Nimănui nu i-ar păsa. Totuși, treaba trebuia făcută. Dacă n-o făceam, unul dintre nebunii ăștia ar trage cu pistolul la primul semn de belea. Atunci ce s-ar alege de planurile mele? Moarte și îngropate împreună cu Bauer.

Carmichael s-a întors spre paznici.

— Așteptați până când Elena ajunge lângă pat. Apoi mișcați-vă repede, dar cu grijă. Sondra nu știe ce face. Nu vrem s-o rănim.

Ceea ce, bineînțeles, era mai ușor de zis decât de făcut. În timp ce eu mă furișam prin cabinet, Bauer a rămas imobilă, holbându-se și înjurând niște dușmani nevăzuți. Totuși, în momentul în care paznicii

au atins-o, a explodat, adunându-și puterea neașteptată a delirului. Noi toți conlucrând împreună abia am putut s-o reținem în pat.

Îndată ce-am culcat-o pe Bauer la loc, l-am ajutat pe gardianul de lângă mine s-o lege. În timp ce degetele mele închideau clamele, brațul lui Bauer părea să tremure și să se contracte. Mi-am scuturat capul repede, simțind durerea din el zbătându-se precum cărbunele fierbinte. Vederea mi s-a încețoșat.

— Elena? a mormăit Carmichael spre mine chinuindu-se să-i lege lui Bauer celălalt braț.

— Sunt bine.

În timp ce legam nodul, brațul lui Bauer s-a smucit în convulsii, încheietura îngustându-se, mâna sucindu-se și contorsionându-se ca într-un nod. N-aveam o vedenie. Se Transforma.

— Elena!

La țipătul lui Carmichael, am sărit într-o parte. Mâna lui Bauer a ieșit din legături și a lovit spațiul gol unde fusese gâtul meu. Degetele răschirate și ghearele deformate au tăiat aerul. M-am aruncat peste pieptul lui Bauer chiar în timp ce se ridica din nou în capul oaselor.

Un mârâit de furie a erupt din gâtul ei și m-a aruncat de pe ea. Cu ambele mâini acum libere, Bauer a apucat un paznic și l-a aruncat în partea cealaltă a camerei. Omul s-a prăbușit inconștient lângă perete. Spatele lui Bauer s-a scuturat și s-a contorsionat, gâlme mari mișcându-se pe sub pielea ei. A urlat și a căzut pe-o parte.

— Sedați-o! le-am strigat.

— Dar ai spus... s-a împotrivit Carmichael.

— E prea curând! Nu-i pregătită! Sedați-o! Imediat!

Lui Bauer i-a crescut părul pe spate și pe umeri. Oasele i s-au lungit și i s-au scurtat iar ea a plâns, jumătate urlând, jumătate gemând. Întregul ei corp se zbătea convulsionat, aruncând tot de pe pat, doar eu rămânând încă agățată de ea. Fața îi era de nerecunoscut, o mască demonică de mușchi încordați care nu erau nici de lup nici de om. I-au ieșit colții peste buze. Nasul i s-a oprit la jumătate înainte să se schimbe în bot. Părul îi răsărea în smocuri. Apoi i-am văzut ochii. Ochii lui Bauer. Nu se schimbaseră, dar erau bulbucați și agitați, agonia curgând din ei în valuri. M-a fixat cu privirea și pentru o secundă am crezut că mă recunoaște. O parte din ea depășise delirul și devenise conștientă, prinsă în acel iad.

Carmichael a înfipt seringa în brațul lui Bauer. Bauer s-a proțăpit treaptă și a rămas așa, cu mine peste poala ei. Corpul ei a zvâcnit de câteva ori, apoi a gâfâit șters și ochii i s-au mărit, de surprindere parcă. A clipit o singură dată. Apoi s-a scurs înapoi pe pat.

M-am încordat, așteptând următoarea rundă; apoi Transformarea s-a inversat. De data asta n-a mai adus cu ea violență sau durere. S-a topit pașnic înapoi în forma de om, ca într-o metamorfozare generată pe computer. Când s-a reîntors în întregime la forma de om, s-a cuibărit într-o poziție semi-fetală și a adormit.

*

Armen a făcut încă o vizită la infirmerie. Ieri fusese ziua lui normală pentru controlul periodic. Astăzi acuza o migrenă de o asemenea finețe încât nici măcar Carmichael nu s-a îndoit vreo clipă de simptomele lui, deși presupun că nu trebuia să mă surprindă, având în vedere că era psihiatru și deci avea el însuși o diplomă medicală. Am reluat discuția de unde o lăsasem. Avea un plan de evadare care implica o altă stratagemă medicală, care urma să-l aducă și pe el la etajul al doilea împreună cu mine, de unde era mult mai ușor să evadeze decât din zona de celule bine securizată. Din nou, a introdus asta într-o discuție atât de nesemnificativă încât a trebuit să-mi forțez creierul să accelereze ca să țin pasul cu interpretarea subtextului.

Cu cât vorbeam mai mult cu Armen, cu atât vedeam în schema mea cu Bauer doar un plan de rezervă. Armen era un aliat mult mai pe placul meu. Mai întâi, era conștient de ce face, ceea ce era clar un avantaj față de comatoasa Bauer. În al doilea rând, îmi amintea de Jeremy, ceea ce-mi ridica nivelul de confort de zece ori. Era liniștit, curtenitor și cu un temperament potolit, un exterior neremarcabil sub care se deghizase o hotărâte puternică și o minte ascuțită, cineva care preluase conducerea instinctiv, dar care-și tempera autoritarismul cu destulă grație și istețime încât nu mă deranja să-l las să conducă. Aveam încredere în Armen și-mi plăcea de el. O combinație ideală.

*

Restul zilei a trecut tăcută, dar noaptea a compensat, bântuindu-mă cu vise ciudate și deranjante. Am început noaptea la Stonehaven, jucându-mă în zăpadă cu Clay și Nick. Eram în mijlocul unei lupte cu bulgări de zăpadă când un nou vis l-a acoperit pe acela, intervenind ca un post de radio mai puternic. În celălalt vis stăteam în pat în timp ce Paige încerca să mă contacteze. Cele două vise s-au întrepătruns timp de un minut simțeam zăpada înghețată scurgându-mi-se în jos pe ceafă, apoi în următorul o auzeam pe Paige chemându-mă. O parte din mine a ales visul cu bulgării de zăpadă și a încercat să-l blocheze pe celălalt, dar n-a mers cum am vrut eu. Am aruncat ultimii doi

bulgări de zăpadă spre Nick, apoi un val de zăpadă m-a îngropat, înghițind acel vis și scuipându-mă în celălalt.

— Elena? La naiba, răspunde-mi!

M-am luptat să mă întorc la jocurile mele de iarnă, dar în van. Am rămas prinsă în visul lui Paige. Minunat!

— Elena. Haide odată! Trezește-te!

Chiar și în vis, nu vroiam să-i răspund, de parcă știam că imaginându-mă că vorbesc cu Paige m-ar deprima și mai tare, amintindu-mi că nu mai luasem legătura cu ea de trei zile, o situație care acum părea permanentă.

— Elena?

Am bâiguit ceva neinteligibil chiar și pentru mine.

— Aha! ESTI acolo. Bun. Stai așa. Te voi aduce în corpul meu. Te avertizez de data asta. Jeremy e aici. Atenție, la trei. Unu, doi, trei, ta-da!

Cinci secunde de liniște. Apoi:

— Ei, rahat!

Înjurătura lui Paige s-a pierdut în urma mea în timp ce mă rostogoleam prin bucăți și frânturi de vise, ca și cum cineva schimba canalele, refuzând să se oprească asupra unuia suficient încât să văd și eu ce se transmite. Când s-a oprit, eram lup. Nu trebuia să mă văd singură; simțeam din felul în care mi se mișcau mușchii, într-un ritm perfect la fiecare pas. Cineva m-a depășit, imaginea unei siluete răzbătând printre copaci. Un alt lup. Știam asta, deși nu puteam să mă apropii destul de mult încât să văd mai clar decât niște umbre și o mișcare încețoșată. Deși eu eram urmăritorul, nu vânatul, m-a cuprins frica. Pe cine urmăream? Clay. Trebuia să fie Clay. Nivelul de panică, de frică oarbă, frica de a pierde sau de a fi abandonată – puteam s-o asociez numai cu Clay. El era acolo, undeva, în fața mea, și nu puteam să-l ajung. De fiecare dată când labele mele loveau pământul, un nume răsuna cu ecou în țeasta mea, un țipăt mental. Dar nu era numele lui Clay. Era propriul meu nume, repetat la nesfârșit, într-un ritm armonizat cu mișcările picioarelor mele. Uitându-mă în jos, mi-am zărit labele. Nu erau labele mele. Prea mari, prea închise la culoare – un blond aproape auriu. Labele lui Clay. În față o coadă stufoasă strălucea la lumina lunii. O coadă alb-blondă. Mă urmăream pe mine însămi.

M-am trezit și m-am ridicat în capul oaselor pe pat. Aplecându-mă în față, umflându-mi pieptul, mi-am trecut mâinile prin păr, dar nu era părul meu, nu era claia lungă și încâlcită, ci niște bucle scurte. Mi-am lăsat mâinile în poală și m-am holbat la ele. Groase, pătrățoase, cu unghiile tăiate în carne. Mâinile unui muncitor, totuși unele care rar luau în mână o unealtă mai mare decât un pix. Fără bătături, dar

nici moi. Oase rupte de mai multe ori decât le puteam număra, de fiecare dată meticulos rearanjate, fără urme evidente cu excepția unei hărți rutiere de cicatrici minuscule. Știam fiecare din acele cicatrici. Puteam să-mi amintesc nopțile când am stat trează, întrebând: „De unde o ai pe asta? Dar pe asta? Dar... hopa, eu ți-am făcut-o pe asta."

S-a deschis o ușă.

— N-a mers, nu-i așa? am auzit mârâitul furios al lui Clay, nu din ușă, ci de aici, din pat.

Jeremy a închis ușa în urma lui.

— Nu, Paige n-a fost în stare să ia legătura. A crezut c-a reușit, dar ceva n-a mers cum trebuie.

— Și nu suntem toți șocați al naibii? Încredințezi viața Elenei unei vrăjitoare novice de douăzeci și unu de ani. Știi asta, nu?

— Știu că sunt dispus să folosesc orice mijloc posibil pentru a o găsi pe Elena. Deocamdată, vrăjitoarea aia novice este cea mai bună speranță a noastră.

— Nu, nu e. Mai avem o cale. Eu. Eu o pot găsi pe Elena. Doar tu nu vrei să crezi.

— Dacă Paige nu reușește să restabilească contactul...

— Ce dracu'!

Clay a apucat o carte de pe noptieră și a aruncat-o în partea cealaltă a camerei, lovind peretele îndepărtat. Jeremy a tăcut un moment, apoi a continuat, vocea mai clară ca niciodată.

— Îți aduc ceva de băut, Clayton.

— Vrei să spui că mă vei seda din nou. Sedează-mă, închide-mi gura, ține-mă potolit și calm în timp ce Elena este singură acolo. N-am crezut că ea vorbea prin Paige iar acum a dispărut. Nu-mi spune că nu-i din vina mea.

Jeremy nu i-a răspuns nimic.

— Îți mulțumesc foarte mult, a spus Clay.

— Așa e, tu ești de vină pentru c-am pierdut legătura atunci, deși probabil asta nu explică de ce nu putem s-o recontactăm. Vom continua să încercăm. Între timp, poate putem discuta cealaltă idee a ta mâine dimineață. Vino să mă vezi dacă-ți schimbi părerea în legătură cu băutura. Te va ajuta să dormi.

Cum a plecat Jeremy, visul s-a evaporat. M-am sucit și m-am întors, aruncată înapoi în lumea celui care schimba canalele. Zap, zap, zap, frânturi de vise și amintiri, prea împrăștiate să aibă vreun sens. Apoi întuneric. Un ciocănit la ușă. Stăteam la o masă, absorbită cu o hartă. Ușa era în spatele meu. Am încercat să mă întorc sau să strig un bine-ai-venit. În schimb, am simțit creionul mișcându-se și scrijelind

câteva cuvinte pe caiet. M-am uitat la scris și, fără surpriză, am recunoscut mâzgălitura lui Clay.

Camera s-a învârtit, amenințând să se facă întuneric. Ceva m-a tras cu insistența amabilă a valului, întinzându-se să mă aducă înapoi. M-am împotrivit. Îmi plăcea unde eram, mulțumesc foarte mult. Asta era un loc bun, un loc confortabil. Doar simțind prezența lui Clay mă făcea foarte fericită și la naiba dacă nu meritam un pic de fericire, așa iluzorie sau nu. Valul a crescut mai puternic, transformându-se într-un curent subacvatic. Camera s-a pierdut în beznă. M-am eliberat și am ajuns înapoi în corpul lui Clay. Se oprise din scris și acum studia o hartă. O hartă a cui? Cineva a ciocănit din nou la ușă. N-a răspuns. În spatele lui, ușa s-a deschis, apoi s-a închis.

— Clayton!

Vocea Cassandrei, binevoitoare. El n-a răspuns.

— Un mârâit de primire ar fi suficient, a murmurat ea.

— Asta ar implica un bun venit. Nu trebuie să fii invitată într-o cameră?

— Scuze. Încă un mit aruncat la naiba.

— Ești invitată să te duci după el.

Cassandra a chicotit.

— Văd că Jeremy a moștenit toate manierele în familia Denvers. Nu că mă deranjează. Am preferat mereu onestitatea și istețimea în locul superficialității.

Vocea ei s-a auzit mai tare în timp ce traversa camera.

— Am văzut lumina aprinsă la tine și m-am gândit că ți-ar plăcea să mi te alături la un pahar.

— Mi-ar plăcea, dar mi-e teamă că nu împărtășim aceleași gusturi la lichide.

— Ai putea cel puțin să te uiți la mine când mă respingi?

Niciun răspuns.

— Sau poate ți-e teamă să te uiți la mine?

Clay s-a întors și i-a întâlnit ochii.

— Na! Cară-te, Cassandra. E bine așa?

— Nu se mai întoarce, să știi.

Mâna lui Clay s-a strâns în jurul creionului, dar n-a comentat nimic.

Am simțit iar contracția la picioare și m-am împotrivit. Undeva în capul meu Paige îmi striga numele. Curentul mă tragea, dar eu m-am ținut locului. Asta era o scenă pe care clar n-o părăseam.

— N-o vor găsi, a repetat Cassandra.

— După tine, ar trebui să ne oprim din căutare.

— Vreau doar să spun că ne pierdem timpul. Mai bine să ne concentrăm eforturile să-i oprim pe indivizii ăștia. Să ne salvăm tuturor

viețile, nu doar pe a Elenei. Dacă, oprindu-i pe ei, o salvăm și pe ea, e minunat. Dacă nu... n-o să fie sfârșitul lumii.

Creionul s-a frânt între degetele lui Clay. Cassandra s-a apropiat. Când m-a amenințat iar curentul, am dat din picioare și m-am împotrivit cu toată puterea mea. Cassandra a mai făcut un pas spre Clay. L-am simțit cum se încordează și se trage încet înapoi, apoi s-a oprit și a rămas locului.

— Da, o iubești! l-a întărâtat Cassandra. Văd asta și te admir. Serios că da. Dar ai idee câți bărbați am iubit eu în toți acești ani? Pe câți i-am iubit cu pasiune? Și dintre acei bărbați, ai idee cât de puține nume îmi amintesc? Cât de puține fețe?

— Ieși afară!

— Te rog să bei cu mine un pahar. Un pahar. Nimic mai mult.

— Am spus să ieși afară.

Cassandra s-a mulțumit să zâmbească și a dat din cap. Ochii i-au strălucit cu aceeași privire pe care o văzusem aruncându-i-o chelnerului la restaurant, însă acum mai puternică. Mai înfometată. Degetele ei au mângâiat brațul lui Clay. Am vrut să țip după el să se uite în altă parte, dar nu aveam puterea să fac nimic decât să privesc și să aștept.

— Nu începe cu fentele astea, Cassandra, s-a răstit Clay. La mine nu ține.

— Nu?

— Nu.

Clay a privit-o pe Cassandra fix în ochi. Ea a rămas complet imobilă, lucrându-l doar cu ochii, strălucind tot mai puternic în timp ce-l privea. S-au scurs câteva minute. Apoi Clay a pășit spre Cassandra. Buzele ei s-au curbat într-un zâmbet triumfător. Mi s-a oprit inima.

— Ieși afară, Cassandra! i-a spus Clay cu fața doar la câțiva centimetri de a ei. Ai zece secunde sau te arunc eu afară.

— Nu mă amenința, Clayton.

— Și ce-o să faci? O să mă muști?! Crezi că-ți poți înfige dinții în mine înainte să-ți rup capul? Am auzit că ăsta-i un leac numai bun pentru imortalitate. Cinci secunde, Cassandra. Cinci... patru...

Scena s-a stins în negru. Fără învârtit, fără tras. Doar s-a oprit brusc. Am clipit. O lumină puternică m-a orbit. Mi-am strâns ochii închiși. Printre pleoape am văzut lumina îndepărtându-se. Degete m-au prins de umăr și m-au scuturat.

— Deșteptarea, somnoroaso!

O voce. Din păcate, nu vocea lui Clay. Nici vocea Cassandrei. Nici măcar a lui Paige. Asta era mai grav. De zece ori mai grav. Ty Winsloe. Din vise plăcute spre viziuni neliniștitoare spre adevărate coșmaruri. Mi-am strâns ochii închiși.

— Ce credeți, băieți? a râs Winsloe. Are nevoie frumoasa noastră adormită de un sărut s-o trezească? Bineînțeles, în povestea originală, a avut nevoie de mai mult decât un sărut...

Am deschis ochii rapid și am sărit direct în fund. Winsloe a horcăit vesel și mi-a pus o lanternă în față, apoi a trecut raza de lumină peste corpul meu.

— Dormi mereu cu hainele pe tine? s-a mirat el.

— Aici nu-i chiar un apartament privat, i-am întors-o eu mârâind un căscat. Cât e ceasul?

— Abia trecut de trei. Avem nevoie de ajutorul tău. A avut loc o evadare.

Stăteam pe marginea patului, clipind, creierul meu chinuindu-se să depășească viziunile despre Clay și Cassandra. Ora trei? Dimineața?! Evadare?! Vroia să spună că a scăpat cineva? Cine? De ce aveau nevoie de ajutorul meu? A fost vreun accident? Mă vroia Carmichael?

— Ha?! am bâiguit eu.

Ce mai întrebări inteligente și articulate. La ce te așteptai de la mine la ora trei dimineața?!

Winsloe m-a înghiontit jos din pat.

— Îți explic pe drum.

OGAR

Armen evadase. Când mi-a spus Winsloe, mi s-a tăiat respirația și pentru un moment destul de lung n-am mai putut să respir. Armen evadase... fără mine. Pe lângă panică m-a mai străfulgerat și o durere, apoi revelația că Armen trebuie să fi dat peste o ocazie pe care n-a avut cum s-o rateze. Puteam să-l învinuiesc? Bineînțeles că nu, deși asta nu îmbunătățea deloc situația. Partenerul meu de evadare plecase, luând și planul nostru cu el. Basca, Winsloe mă punea pe mine să-l opresc.

— Mai adus să-l urmăresc? l-am întrebat neîncrezătoare.

— Asta ți-am spus. Folosește-ți nasul. Adulmecă-l.

— Ca un ogar.

Winsloe m-a privit cu asprime auzindu-mi tonul.

— Da, ca un ogar. Ai vreo problemă?

Evident că aveam o problemă. Eram o persoană, nu un animal, nu o atracție de bâlci. Nu mă dădeam în spectacol pentru amuzamentul nimănui. Am vrut să-i spun asta, dar tonul din vocea lui Winsloe mă provoca să-l sfidez. N-am avut curajul. Sau, mai exact, instinctul meu de conservare s-a dovedit prea puternic. Mi-am amintit reacția lui Winsloe când îl plesnisem peste mână la dușuri și știam că nu-mi puteam permite să-i arăt încă o dată că-l sfidez. Asta nu însemna că l-aș trăda pe Armen. Puteam fi nevoită să-l urmăresc, dar nu trebuia neapărat să-l și găsesc.

Flancată de gardieni, l-am urmat pe Winsloe jos în corpul de celule. Încă doi paznici așteptau lângă celula lui Armen. Înăuntru, Tucker îngenunchease lângă un paznic, care stătea pe podea, ținându-și capul în palme. Paznicul mi se părea cunoscut, dar nu puteam să-i spun pe nume. Singurul moment când m-am obosit să aflu numele unui paznic a fost când făcuse ceva să se evidențieze de ceilalți. Majoritatea nu făcuseră.

— Ai aflat ce s-a întâmplat? a întrebat Winsloe pe un ton care evidenția clar că nu punea mare preț pe ce se întâmplase ci dorea numai să plece la vânătoare.

— Aparent Haig și-a confecționat o armă, i-a răspuns Tucker. Ceva ascuțit, ca un cuțit. A provocat scandal când oamenii mei își făceau rondul, apoi și-a folosit arma împotriva lor când au deschis ușa. Pe

Ryman l-a lăsat lat aici. Trebuie că l-a luat pe Jolliffe cu el ca să treacă de sistemele de securitate. Ryman e bine, dar ar fi timpul să ne mișcăm dacă-l vrem pe Jolliffe viu. Trebuie să-i luăm urma. L-am trimis pe Pendecki să se ocupe...

— Nu-i nevoie, l-a întrerupt Winsloe. Am aici un urmăritor de clasă mondială.

Tucker s-a uitat la mine și s-a încruntat.

— E unul din oamenii mei acolo, domnule. Cu tot respectul, nu cred că ar trebui să ne prostim...

— Să ne prostim!?

Falca lui Tucker a pocnit de parcă ar fi mușcat din ceva.

— N-am spus-o în felul acela... domnule. Sunt îngrijorat de...

— Bineînțeles că ești. Și eu sunt. De aceea am adus-o pe Elena. Ryman, te simți în stare să mergi cu noi?

Ryman s-a forțat să se ridice în picioare.

— Da, domnule.

— Cred că... a intervenit Tucker.

— Nu crede! l-a întrerupt Winsloe. Nu pentru asta te plătesc. Haide, Ryman; o să vedem noi dacă nu putem să punem mâna pe nenorocitul ăla. Poate îți dăm și-o revanșă pentru oul ăla de gâscă de pe capul tău.

*

Afară din închisoare, Winsloe i-a trimis înapoi pe cei doi gardieni care mă însoțeau, lăsându-l numai pe accidentatul Ryman. M-am mirat, știind că nu era un semn bun, dar eram încă prea buimacă de somn să înțeleg mare lucru. Alte gânduri s-au aglomerat în creierul meu obosit. Armen își făcuse o armă?! Atacase un paznic?! Îl lăsase inconștient?! Vorbeam de același Armen care căuta la mine forța brută ca să poată evada?

Îndreptându-ne prin pădure, cineva a țipat „Hei!" în urma noastră. Ryman s-a răsucit pe călcâie cu arma pregătită, reflexele neafectate deloc de urmele rănii de la cap. Nu era nimeni acolo. Iarba moartă a foșnit mai departe pe potecă și toți ne-am întors și l-am văzut pe Xavier la vreo șase metri mai încolo.

— Ușurel, soldat! l-a avertizat Xavier cu mâinile în aer. Nu trage în camarazi!

— Ar trebui, a mormăit Ryman. Să-ți dau o lecție.

— Care-i treaba? s-a interesat Xavier venind spre noi. Am auzit că Haig a evadat. Facem chestia aia „caută-și-recuperează"? Sau „caută-și-distruge"?

M-a văzut pe mine și s-a oprit.

— Hopa, ce face o lupoaică afară din cușca ei?

I-am arătat o privire supărată. El s-a dat un pas în lateral, ferindu-se parcă de privirea mea, apoi a țopăit înapoi rânjind.

— Ai o privire letală acolo. Mai ucigătoare decât gloanțele lui Ryman.

S-a întors spre Winsloe.

— Deci cum procedăm? Am ieșit la joacă? Mă luați și pe mine?

— Poate data viitoare, l-a refuzat Winsloe.

— Ei, haide. Nu fi cârcotaș. Vreau să mă joc.

— Da? s-a rățoit Ryman. Ce zici dacă te punem pe tine țintă?

Winsloe l-a domolit cu un semn pe Ryman.

— Potoliți-vă! Treci înapoi înăuntru, Reese. Am spus, data viitoare.

— Mă rog.

Xavier și-a dat ochii peste cap, apoi a dispărut. Evident încă unul care știa că nu trebuie să forțeze nota cu Winsloe.

— Suntem încă pe urme, Elena? m-a întrebat Winsloe.

— Hmm?... A, sigur! am adulmecat eu aerul. Da, Ar... Haig a trecut pe aici. Cu încă cineva.

— Jolliffe, a comentat Winsloe. Bun. Tucker va fi încântat. Treci înainte, atunci. Ryman, mergi în spatele ei.

Am intrat adânc în pădure.

*

— Ești sigură că asta-i direcția? s-a interesat Winsloe zece minute mai târziu.

Nu era. Îi îndepărtasem de urma adevărată a lui Armen de cel puțin timp. Winsloe mi-a pus lumina lanternei în ochi. M-am abținut să mai fac vreo declarație și am mimat că adulmec aerul. Cu coada ochiului l-am urmărit, măsurându-i credulitatea și hotărându-mă să încerc apa înainte să fac vreo săritură potențial fatală.

— Am crezut că este, am spus eu încet. Urma părea să coteas ă într-aici.

— Frunzișul pare destul de dens, a comentat Winsloe.

Dens? Mie mi se părea ușor de trecut, dar poate că eu mă uitam la el ca un lup, nu ca un om panicat care aleargă să-și scape viața, legat cu lanțuri la picioare. M-am lăsat pe vine și am inspirat aproape de pământ. În spatele meu, Ryman a pufnit în râs.

— Ai dreptate, am spus eu. N-au luat-o pe aici. Trebuie să le fi adulmecat mirosul din aer. Mai bine să ne întoarcem pe unde am venit.

— Poate c-ar trebui să mergi de-a bușilea, s-a hlizit Ryman. Să-ți ții nasul pe cărare.

A râs prostește.

— E în ordine, Elena, m-a liniștit Winsloe. Ia-o încet. Nu te presează nimeni.

Pe mine? Cine să mă preseze? Cum dumnezeu m-ar presa careva? Doar pentru că mi s-a cerut să vânez un coleg de captivitate, împunsă de la spate cu pistolul încărcat și condusă de un megalomaniac psihotic care face jocurile?

— Probabil sunt un pic nervoasă, am spus eu. Scuze.

Winsloe a afișat un zâmbet mărinimos.

— Am înțeles. Ia-o încet!

Sigur, șefu'. Nicio problemă. Am inspirat, m-am reîntors pe urma adevărată și am pornit din nou. După vreo cincizeci de metri mai departe, urma lui Armen cotea spre est. Am decis să continui să mă îndrept spre sud. N-am făcut nici trei pași.

— Ești sigură că pe acolo e drumul bun? a strigat Winsloe din spatele meu.

Am înghețat.

— Mie mi se pare că s-au dus spre est, a spuse el. Uite niște crengi îndoite aici.

M-am întors să mă uit la tufele care înconjurau gaura prin care trecuse Armen. Niciun vreasc nu era rupt. Nu era nicio cale prin care Winsloe să-și dea seama că Armen a luat-o pe aici. Decât dacă știa deja. Fiorul de avertizare pe care-l simțisem de când începusem expediția s-a făcut între timp un frig arctic. Winsloe știa exact încotro fugise Armen, probabil îl urmărise și-l capturase înainte chiar să vină la infirmerie. Mă testa – îmi testa abilitățile și sinceritatea. Picasem deja?

Abținându-mă de la a bâlbâi niște scuze, m-am uitat de la tufișuri spre cărarea pe care o alesesem inițial, mi-am ciupit vârful nasului și am încercat să par extenuată, ceea ce nici nu era greu. M-am lăsat iar pe vine și am adulmecat pământul, m-am dat mai aproape și am mirosit tufișul, apoi m-am ridicat și am adulmecat aerul. Cu un oftat, m-am scărpinat la ceafă.

— Ei bine? a cerut Winsloe un răspuns.

— Adulmec o urmă în ambele direcții. Lasă-mă o secundă.

Mi-am tras umerii și-am inspirat adânc aerul rece al nopții. Apoi m-am lăsat în patru labe, ignorând râsetul lui Ryman și am urmat ambele cărări posibile mai mulți metri.

— Pe acolo, am hotărât eu arătând spre adevărata urmă și ridicându-mă în picioare. A făcut câțiva pași și-n cealaltă direcție, apoi a revenit și a cotit prin gaura din tufișuri.

Plauzibil și imposibil de respins decât dacă aveai nas de vârcolac. Winsloe a încuviințat. Răspunsul mergea pentru el. Bun.

Mergând mai departe pe urme, m-am întrebat cum plănuise Winsloe să încheie aceeastă șaradă. Evident că-l recapturaseră pe Armen deja. Am nimeri în mijlocul armatei de paznici care-l prinseseră? Sau urma ne-ar duce în cerc înapoi spre închisoare? Care era scopul? Să se amuze făcându-mă să mă comport ca un câine de circ? Să mă umilească în timp ce-mi verifică încrederea? Spera ca eu să ratez sau să încerc să fug, dându-i astfel o scuză să mă vâneze? Nu i-aș da satisfacție. Dacă vroia un ogar biped loial, exact asta avea să primească.

N-am mai încercat să-l înșel. Care era scopul, dacă-l avea deja pe Armen? Am mai urmărit încă o jumătate de kilometru în pădure. Mirosul devenea tot mai puternic, până am putut să-l adulmec în adiere.

— Sunt aproape, am anunțat eu.

— Bun, a spus Winsloe. Să încetinim atunci și...

În fața noastră un hățiș de tufe s-a rupt cu foșnete și înjurături. Două siluete au zburat din tufișuri, Armen deasupra unui gardian, cu mâinile strângându-l de gât pe bărbat. Winsloe s-a repezit înainte, scoțând o armă de sub jachetă. Ryman a tras un foc de avertizare în aer. Armen a înghețat. Winsloe s-a aruncat el însuși spre Armen și l-a lovit răsturnându-l de pe Jolliffe.

Furia mi s-a aprins în stomac, clocotind fierbinte. Mi-am încleștat pumnii să nu reacționez din instinct. Am vrut să țip la Winsloe, să-i denunț exercițiul de urmărire drept ceea ce era în realitate. Un joc. Un alt joc infantil coregrafiat până la detaliul săriturii asupra lui Armen DUPĂ ce sărmanul bărbat s-a oprit paralizat de sunetul focului de armă. Încerci cumva să mă impresionezi, Tyrone? Ete, ce impresionată sunt! Nu văzusem niciodată o interpretare mai jalnică.

— Iaca! am spus eu abia reușind să-mi desfac maxilarul pentru a lăsa cuvintele să iasă. Ai pus mâna pe el. Bună treabă. Putem să ne întoarcem acum?

Toată lumea m-a ignorat. Winsloe îl ținea pe Armen întins pe jos și-l căuta de arme. Jolliffe stătea în umbră de parcă șocul era prea mare să se miște. Ryman s-a dus la el și i-a întins mâna, ajutându-și partenerul să se ridice.

— Ce s-a întâmplat aici? a cerut Winsloe lămuriri.

— A avut o armă, domnule! a explicat Jolliffe. M-a scos cu forța din celulă, mi-a luat pistolul și m-a obligat să deschid ușile, apoi m-a târât în pădure. A încercat să mă ucidă. Am scăpat undeva mai înapoi, m-am luat după el și l-am ajuns din urmă aici.

Unde l-ai ținut până am ajuns noi, m-am gândit eu. După ce ai fost probabil în legătură radio cu Winsloe din momentul în care ai scăpat de Armen.

— Se ascundea acolo în tufișuri, și-a continuat paznicul povestea. A tras în mine. L-am dezarmat și ne-am luptat, apoi ați apărut voi.

— Ce... ce spui!? s-a bâlbâit Armen luptându-se să-și ridice capul de la pământ. Eu n-am... tu ai venit în celula mea. Tu m-ai adus aici. Tu...

Winsloe i-a trântit fața lui Armen înapoi în glod. Din nou, a fost nevoie de fiecare gram de reținere să nu sar la el. Apoi impulsul a dispărut și nu m-aș mai fi mișcat nici dacă vroiam. Picioarele mi s-au făcut ca de plumb când am văzut privirea de pe fața lui Armen, confuzia și neîncrederea de sub stratul de sânge și vânătăi. Jolliffe a spus ceva. Privirea mi s-a întors spre el. I-am văzut chipul, l-am văzut cu adevărat și l-am recunoscut, așa cum îl recunoscusem mai devreme și pe Ryman. Privindu-i împreună, știam unde-i mai văzusem. La vânătoare. Cei doi bărbați fără nume cu Pendecki și Bryce în noaptea în care-l înșasem pe Patrick Lake. Atunci n-a fost singura dată când i-am văzut. Tot ei doi mă însoțiseră la dușuri cu Winsloe. Câțeii lui. Aleși pe prânceană pentru o altă misiune specială.

Armen nu evadase. N-avea niciun sens. Armen era un om rațional, un genul care și-ar asuma un asemenea risc dintr-un impuls de moment. N-ar ști cum să-și confecționeze o lamă de închisoare. Și cu siguranță n-ar ataca doi gardieni înarmați, fiecare de două ori mai mari ca el. Nu, nu evadase. Fusese adus aici. Bătut și târât în pădure. Pentru ce? Să joace un rol în noul joc al lui Winsloe? Winsloe a vrut să eu să urmăresc pe cineva, așa că s-a dus în corpul de celule, și-a ales o țintă și le-a cerut paznicilor săi fideli să-l ajute să construiască un scenariu. A meritat, cretin nenorocit? Ți-ai golit boașele de data asta?

— Putem să ne întoarcem acum? am întrebat din nou ridicând glasul să mă aud peste conversația lor. Am pus mâna pe el. Ar trebui să mergem înapoi.

Winsloe și-a schimbat poziția deasupra lui Armen, stând confortabil pe spinarea lui.

— Nu putem să ne întoarcem, Elena. Aș fi vrut să se poată, dar nu putem. N-am terminat încă aici.

Și-a uitat la Ryman și la Jolliffe. Cei doi paznici i-au răspuns cu un rânjet care mi-a înghețat stomacul.

— Nu putem aveam prizonieri care evadează, nu-i așa, băieți? Evadează din celulele lor, apoi scapă și de pedeapsă. Nu, dom'le!

Trebuie să fixăm un standard. Nimeni nu evadează din închisoarea mea și trăiește.

M-am luptat să trag aer.

— Dar... dar am crezut că Haig e un subiect important. Doctor Matasumi a spus...

— Larry va înțelege. Un prizonier evadează, noi îl vânăm, încercăm să-l aducem înapoi viu, dar... ei bine, lucrurile se întâmplă. Capturarea unui prizonier este un subiect delicat. Multe pot merge prost și, bineînțeles, nu putem risca să lăsăm pe cineva să scape și să ne punem proiectul în pericol.

Nu puteam să las să se întâmple așa ceva. M-am simțit destul de rău să-l vânez pe Patrick Lake, or el a fost un criminal vicios. Armen Haig nu era un monstru. Era un bărbat decent, un inocent într-o lume unde majoritatea dintre noi, inclusiv eu, ne pierdusem inocența când am devenit altceva decât oameni. Monștrii aici erau cei trei care nu aveau nicio scuză pentru comportamentul lor.

Ce a văzut Winsloe când s-a uitat la Armen, la mine, la Patrick Lake, la gardianul pe care-l omorâse sau la oricine altcineva care locuia în lumea lui? A văzut oameni, ființe inteligente? Sau a văzut decupaje din carton, actori, personaje dintr-un joc măreț creat pentru amuzamentul lui?

— Nu poți să-l omori, m-am opus eu păstrându-mi vocea cât de neutră posibil.

Winsloe și-a întins picioarele, lăsându-și greutatea pe Armen.

— Ai dreptate. Nu pot. Ei bine, aș PUTEA, dar n-am s-o fac.

— Bine. Acum putem să...

— N-am să-l omor eu. Ci tu.

SACRIFICIU

M-am oprit repede, cuvintele înecându-mi-se în gât.

— Eu... eu...

— Corect. Tu-l omori. Te vei schimba în vârcolac și-l vei vâna.

Winsloe s-a ridicat și și-a pus un picior pe spatele lui Armen.

— Ai vreo problemă, Elena?

Pentru o secundă, am fost convinsă că Winsloe știa despre colaborarea mea cu Armen, că acesta era felul lui de a ne dejuca planurile, ucigându-mi aliatul și lăsându-mă să aflu că știa, dar am realizat rapid că Winsloe n-avea cum să știe. Armen fusese prea atent, păstrase toate discuțiile noastre bine disimulate. Nu progresasem destul de departe în planurile noastre ca nici măcar cel mai iscusit ascultător să-și dea seama că plănuiam ceva. Dacă cineva ascultase, ar fi auzit numai doi oameni purtând o discuție. Cu un fior de gheață, m-am întrebat dacă fusese de ajuns. Mă auzise Winsloe vorbind cu Armen și detectase înflorind o prietenie? Explica asta de ce-l alesese tocmai pe Armen dintre toți prizonierii, riscând să-l supere pe Matasumi? De ce să n-o ia pe Leah sau, mai bine, Curtis Zaid, nefolositorul preot vodoun? Pentru că nu m-ar răni destul. N-ar fi destul de sadic.

Winsloe s-a apropiat.

— Am întrebat dacă ai vreo problemă, Elena?

— Da, am o problemă a dracului! am izbucnit eu. Nu voi ucide un om să te amuzi...

M-am împleticit câțiva pași înapoi. Am simțit urma mâinii lui arzând pe obrazul meu. M-am împiedicat. Mi-am revenit. M-am întors, pumnul îndreptându-se spre falca lui. Un glonț m-a ars într-o parte. M-a dezechilibrat, atât impactul cât și surpriza. Am apucat un copac. Mi-a atenuat căderea. Am stat acolo, cu fața spre trunchi, cu pieptul gâfâind, o pornire de ură traversându-mi corpul. M-am prins de copac destul de tare să-mi punctez găuri de scoarță în palme. Am închis ochii. Am inspirat. M-am luptat să-mi recâștig controlul. L-am găsit. Câteva guri adânci de aer și am făcut un pas înapoi. Am pipăit cu degetele și am simțit rana. Superficială, a ciupit o coastă și nimic altceva.

— Încă o dată, Elena, a repetat Winsloe venind prin spatele meu. Ai vreo problemă?

M-am întors încet, ținându-mi ochii departe de ai lui. Winsloe a pufnit satisfăcut, interpretând lipsa mea de contact vizual ca pe un semn de supunere, nu că nu îndrăzneam să-l privesc de teamă că i-aș sfâșia fața.

— Răspunde la întrebare, Elena.

— Nu pot.

Am inspirat adânc. Am forțat o scuză în tonul meu.

— Nu pot să...

Am văzut mâna ridicându-i-se, de data asta cu arma în ea. Am văzut pistolul venind spre fața mea. Am dat înapoi, dar prea târziu. Arma m-a lovit în lateralul craniului. Am văzut stele verzi. Apoi s-a făcut întuneric. Când mi-am revenit, zăceam pe pământ cu Winsloe deasupra mea.

— Uite cum merge treaba, Elena, mi-a explicat el tăios aplecându-se peste fața mea. Te vei Transforma în lup. Chiar aici. Chiar acum. Apoi îl vei vâna pe domnul Haig. Când îl prinzi, îl ții până vin eu. Apoi îl vei ucide. Orice deviere de la planul ăsta și muriți amândoi. Ai înțeles?

Am încercat să mă ridic. Piciorul lui Winsloe a aterizat pe stomacul meu, forțându-mă jos și scoțându-mi aerul din plămâni.

— Nu-i... nu-i atât de simplu, am gâfâit eu. E posibil să nu mă pot Transforma. Și chiar așa, nu voi reuși să mă controlez când îl prind. Nu merge așa.

— Va merge oricum spun eu că va merge!

Vocea lui Winsloe păstra toată emoția unui jucător profesionist de golf care explică regulile cursului.

— Dacă eșuezi, vei răspunde în fața mea. Și când ai terminat să răspunzi în fața mea, băieții mei vor urma la rând și când s-au plictisit ei de tine, mori. Este un stimulent destul de puternic, Elena?

Am început să tremur. Nu de furie acum. Doar de frică. Teroare incontrolabilă. Să-l omor pe Armen ar fi un gest de lașitate pentru care nu m-aș ierta niciodată, chiar dacă aș putea să-l fac. Dar dacă nu? Violul și moartea. Pentru mine, ideea de a fi violată era mai terifiantă decât aceea de a muri. Fantomele copilăriei mele îmi umpleau creierul, vocile care spuneau că am promis că așa ceva nu se va mai întâmpla niciodată, că eram prea puternică, că nu puteam niciodată să mai fiu forțată să mă supun nimănui.

— Nu pot, am șoptit eu. Pur și simplu nu pot.

Am văzut piciorul lui Winsloe luându-și avânt. Mi-am închis ochii. I-am simțit bocancul luând contact cu trupul meu, aterizând perfect pe locul rănii de glonț. Am auzit țipătul unei femei. Țipătul meu. Mă uram. Mă uram, uram, uram. Nu voi muri în felul ăsta. Nu violată.

Nu forțată să omor un om nevinovat. Dacă trebuia să mor, o voi face în felul meu.

M-am ridicat, aruncându-l pe Winsloe cât colo. A aterizat pe spate. Am sărit în picioare și m-am întors spre el.

— Nu!...

Un țipăt. Armen.

M-am întors, l-am văzut pe Ryman ridicând arma. Armen s-a aruncat spre mine. Arma a scuipat un șir de gloanțe. Corpul lui Armen s-a oprit la mijlocul drumului, cu pieptul explodând, corpul tresărind la fiecare impact. Imediat ce a lovit pământul, m-am lăsat și eu lângă el.

— Mai milostiv așa. Pentru amândoi.

Vocea îi era subțire, prea înceată pentru urechile altcuiva mai puțin ale mele. Spume cu sânge îi ieșeau pe gură.

— Îmi pare rău, am șoptit eu.

— N-ai de ce...

Pleoapele i s-au zbătut o dată. De două ori. Apoi s-au închis.

Mi-am lăsat capul în piept, simțind lacrimi strângându-se în gât. În liniștea care a urmat, m-am îmbărbătat pentru ce avea să urmeze. Winsloe mă va ucide pentru tot. Pentru că l-am atacat. Pentru că i-am stricat jocul. Când m-am întors în cele din urmă să-l privesc, am văzut doar satisfacție în ochii lui. Nu pierduse deloc. Rezultatul era același. Armen murise. Din vina mea. Știam și aveam să sufăr.

— Du-o înapoi în celula ei, a ordonat Winsloe, scuturându-și pantalonii. Apoi adu pe cineva aici să curețe mizeria asta.

Privind scârbit la Armen, gura i s-a schimonosit și m-a privit furios. Poate că rezultatul era același, dar îi stricasem jocul. Urma să plătesc pentru asta. Nu în seara asta. Dar voi plăti.

*

Ryman și Jolliffe m-au dus în pădure. Eram la jumătatea drumului spre închisoare când Ryman brusc m-a împins. M-am împiedicat. M-am reechilibrat și m-am întors să mă uit la el, și m-am trezit privind prin țeava carabinei. Mi-am încleștat falca, m-am întors și am continuat să merg. Am făcut cam doi metri când o lovitură de bocanc din partea lui Jolliffe mi-a tăiat picioarele de sub mine. M-am împiedicat de un copac și mi-a trebuit un moment să mă recompun înainte să mă întorc. Ambii bărbați și-au îndreptat armele spre mine.

— Ce vreți? i-am sfidat eu. O scuză să mă împușcați?

— N-avem nevoie de una, a mârâit Ryman. Îi spunem lui Tyrone ai încercat să scapi și a trebuit să te împușcăm.

— Ca pe-un câine turbat, a adăugat Jolliffe.

Ambii bărbați au râs. M-a cuprins furia. Ce se întâmplase în pădurice m-a făcut să-mi fie greață simțind o vină amestecată cu auto-compătimire. Nu vroiam nimic mai mult decât să găsesc o altă țintă pentru acea furie, altcineva pe care să-l pot acuza pentru moartea lui Armen. Idioții ăștia doi țipau să capete ei rolul. I-am măsurat scurt. Puteam să-i dobor fără să mă împuște? Mi-am estimat șansele: cinci la unu. Când cota reușitei m-a lovit ca rezonabil de bună, știam că eram în bucluc. Furia îmi consuma rapid bunul simț. Mi-am dezlipit pirvirea de la cei doi paznici și am continuat să merg.

Ryman a venit pe lângă mine și m-a apucat de braț. Când m-a împins într-un copac am vrut să mă dau la el, apoi am simțit metalul rece al armei lipit la tâmpla mea.

— Să nu-mi mai întorci niciodată spatele, curvă! s-a răstit el în fața mea. Cliff și cu mine așteptam ceva distracție în seara asta. Tu ne-ai distrus-o. Poate Ty e dispus să treacă cu vederea, dar noi nu suntem. Cine dracu' te crezi pe-aici? Să-l sfidezi pe Tyrone Winsloe! Să-l ataci! Să ne distrugi jocul!

— Ia-ți mâinile de pe mine...

— Sau ce!?

Și-a împins genunchiul între coapsele mele.

— Ce faci dacă nu le iau?

Cineva chicoti în stânga noastră.

— Ce-ai zice... să-ți rupă gâtul tău de prost, să-ți smulgă boașele și să te pună la frigare ca pe un curcan de Ziua Recunoștinței. Nu neapărat în ordinea asta.

Ne-am întors și l-am văzut pe Xavier sprijinit de un copac, pufăind dintr-o țigară. A aruncat chiștocul, a venit spre noi și m-a scos din strânsoarea lui Ryman.

— Nu vrei să te pui cu fata asta, l-a avertizat Xavier. Ai văzut ce i-a făcut celuilalt vârcolac? I-a smuls carnea de pe picior... în timp ce purta cătușe. Acum voi băieți s-ar putea să aveți arme, dar n-aș vrea să văd cât rău vă poate face înainte să cadă.

Înainte ca vreunul dintre gardieni să deschidă gura, Xavier mi-a înconjurat talia cu brațul și m-a dus înapoi pe cărarea deschisă, spre închisoare.

— Pare să te tolereze destul de bine, a mormăit Jolliffe mergând în spatele nostru. Ar trebui să-i spunem ceva lui Ty, Reese?

— Nu sunt destul de nebun să calc pe teritoriul marelui om, s-a apărat Xavier. Ce pot să fac dacă biata fată are ceva pentru mine?

M-a apucat de fund. M-am întors să-l pocnesc, dar a dispărut, reapărând pe partea cealaltă a mea.

— Împărțim un fel de dragoste cu ură, le-a explicat el cu voce tare gardienilor apoi a adăugat doar pentru mine: Joacă-te frumos, Elena. Nu vrei să-mi iau jucăriile și să plec acasă.

Avea dreptate. Oricât de mult uram să-i rămân datoare lui Xavier, era singurul care stătea între mine, cei doi paznici și o situație potențial periculoasă. Xavier și-a pus iar brațul în jurul taliei mele și s-a uitat peste umăr.

— Crezi că Tyrone mi-o va da mie când termină el? Am putea fugi împreună, să ne construim o colibă pe vreo insulă pustie, să trăim cu nuci de cocos, soare și sex. Ce spui, Elena? Am face copii superbi. Ia gândește-te! Am putea să concepem o specie de lupi pe cale de dispariție.

— Ha-ha! am râs eu.

Xavier a tăcut, îndreptându-și capul pe spate.

— Niciun râset din galeria micuților. Presupun că ei n-au înțeles gluma. Vreți să v-o explic, băieți?

— Vrem să dispari, Reese! l-a înjurat Ryman. Ce-ai zice chiar acum?

— În fața voastră, băieți? Sunt demon, nu exhibiționist.

Xavier a grăbit pasul, împingându-mă și pe mine cu el.

— Oricum aproape am ajuns la închisoare. Larry se întreba ce s-a întâmplat. Se îngrijora destul de tare în legătură cu subiectul lui celebru. M-am oferit voluntar pentru partida de urmărire. Crezi că voi câștiga premiul?

— Nu când Matasumi va afla ce s-a întâmplat cu subiectul lui celebru, am murmurat eu.

Am zărit o strălucire pe fața lui Xavier, dar înainte să pot descifra expresia, a dispărut cu totul, ascunzându-se în spatele nonșalanței lui tupeiste. A continuat un monolog până am ajuns la închisoare. Apoi Xavier m-a dus prin ușa de siguranță, lăsând-o să se închidă în fața celor doi gardieni. Aproape că am intrat în lift fără ei, dar Jolliffe a prins ușile în ultimul moment. Au intrat și au apăsat butonul pentru corpul de celule. Când liftul s-a oprit la etajul din mijloc, Xavier a încercat să mă scoată pe hol. Ryman m-a smucit de braț.

— Ty a spus s-o ducem înapoi în celulă.

Xavier a oftat.

— A vrut să spună la infirmerie. Acolo doarme acum. Pesemne a uitat.

— A spus în celulă.

— A greșit.

Cei doi bărbați s-au uitat unul la altul. Apoi Xavier s-a îndreptat de spate și s-a sprijinit de ușa liftului. Vocea și pașii doctoriței Carmichael răsunau pe hol.

— Doamna doctor? a strigat-o Xavier. O am aici pe Elena. Dar tipii ăștia-mi spun că Tyrone o vrea înapoi în celulă.

— Pesemne a greșit, a comentat Carmichael apropiindu-se.

— Asta le-am spus și eu lor.

Carmichael s-a oprit în fața ușilor deschise ale liftului.

— Cliff, Paul, duceți-o pe domnișoara Michaels în infirmerie. Vin și eu imediat.

*

Xavier m-a însoțit în infirmerie și n-a plecat până când Carmichael n-a revenit. A încercat să stea el mai mult, dar ea l-a dat afară, bombănind că somnul îmi fusese deja întrerupt destul și că avea nevoie de mine dimineață. În timp ce pleca, Xavier mi-a șoptit:

— Mi-ești datoare.

Eram. Și mai eram convinsă că n-avea de gând să treacă cu vederea.

M-am așezat în patul meu, în timp ce Carmichael umbla prin cabinet, pregătind echipamentul și verificând-o pe Bauer. O singură dată m-a întrebat dacă aveam ceva să-i spun. Aveam, dar nu puteam. Nu vroiam să văd vina mea reflectată pe fața altei persoane. Un bărbat bun murise în acea seară. Fusese împușcat de un gardian vicios, după ce fusese condamnat la moarte de un tiran, dar în cele din urmă greutatea morții sale cădea pe umerii mei. Nu puteam împărți asta cu Carmichael. Singura persoană din lume în fața căreia puteam să mă descarc de povară era la sute de kilometri depărtare, ducând propriile lui bătălii într-o cameră de motel. Gândindu-mă la asta mi-am reamintit cât de singură eram. Înainte să plece, Carmichael mi-a pregătit o cană cu ceai. După mirosul medicinal, știam că pusese și un sedativ, dar l-am băut oricum. Era singura manieră în care puteam să mai adorm în acea noapte și vroiam cu disperare să dorm, să dorm, să uit... măcar și numai pentru câteva ore.

Exil

După micul dejun de a doua zi, Bauer s-a trezit. Ședeam lângă patul ei, absorbită de gândurile mele, așa cum fusesem toată dimineața. Când și-a deschis prima dată ochii, m-am gândit că era o reacție reflexă. Ochii i s-au deschis, dar ea nu s-a mișcat, doar s-a holbat în tavan, fără expresie. Apoi a clipit.

— Doamna doctor? am chemat eu.

Carmichael a scos un zgomot și și-a ridicat privirea din hârtogăraiele ei. O fracțiune de secundă mai târziu, era la capul patului. A durat o vreme ca Bauer să se ridice singură. Presupun că dacă ai zăcut în comă câteva zile, nu sari în sus țipând de bucurie – cel puțin, trebuia să fim mulțumiți că n-a sărit în sus țipând, după tot ce-am pătimit.

I-au trebuit lui Bauer aproximativ douăzeci de minute să se trezească destul pentru a se mișca. A încercat să se întoarcă pe-o parte, dar o țineau legăturile. S-a uitat furioasă, încruntându-se, a văzut legăturile și i-a aruncat o privire lui Carmichael. Gura i s-a deschis, dar a ieșit numai o șoaptă, atât de înceată încât nici măcar eu n-am putut să disting cuvintele. Carmichael a primit totuși mesajul și s-a grăbit să-i lărgească legăturile de la mâini.

— Ăă, asta nu-i o idee prea bună, am remarcat eu.

— E prea slăbită să vorbească, cu atât mai puțin să se miște, spuse Carmichael.

Ochii lui Bauer trecură de la mine la Carmichael, urmărind schimbul nostru de replici. Mi-a studiat fața fără vreo sclipire de recunoaștere. Apoi am văzut-o cum se luminează. Și-a adus aminte de mine. Ochii i s-au făcut mici.

— De... s-a poticnit ea. De... de ce e ea aici?

— Elena m-a ajutat, Sondra. De când cu... întâmplarea.

— În...?

Bauer a înghițit din nou, limba mișcându-i-se peste buzele uscate.

— Ce întâmplare?

— Adu un pahar cu apă pentru Sondra, Elena.

Din nou privirea lui Bauer s-a oprit asupra mea.

— De... de ce e ea aici?

— Adu apa și apoi roagă paznicii să te ducă la o plimbare. Trebuie să vorbesc cu Sondra.

Am adus apa și am încercat să ignor cea de-a doua cerință, dar Carmichael m-a alungat. Știam că nu trebuie s-o las pe Carmichael singură cu Bauer. Știam de asemenea că n-avea sens să mă cert cu doctorița. Am decis deci să plec cu gardienii din cameră și să-i sfătuiesc pe cei de la ușă să intre înăuntru. Spre surprinderea mea, s-au supus. Ar fi fost un semn că puterea și poziția mea au crescut dacă nu i-aș fi suspectat că urmăreau să intre în infirmerie doar ca să se poată delecta cu poveștile lor despre faptul c-au fost primii care au văzut-o pe noua femeie vârcolac trează.

*

După ce m-am plimbat, ne-am întâlnit cu Tucker la intrarea în infirmerie.

— Las-o înăuntru cu Peters și Lewis, a spus Tucker. Apoi du-te jos în celule și mut-o pe domnișoara O'Donnell în celula lui Zaid.

— Am crezut că doctor Matasumi a anulat toate vizitele, a comentat unul dintre gardieni.

— Katz... Doctor Matasumi s-a răzgândit.

— Dar am crezut c-a spus...

— S-a răzgândit. Domnișoara O'Donnell îl va vizita pe Zaid pentru o oră, urmată de o oră de vizită la domnișoarei Levine.

— Cum se simte Savannah? m-am interesat eu.

Trei perechi de ochi s-au întors cu uimire spre mine, de parcă le-ar fi vorbit pereții. Pentru un moment părea că nimeni n-avea de gând să-mi răspundă, apoi Tucker mi-a spus grosolan:

— E bine.

— Știi, nu m-ar deranja s-o văd și eu, am propus. Poate s-o invoselesc un pic.

— Domnișoara O'Donnell se ocupă, m-a refuzat Tucker după care mi-a întors spatele și a plecat pe hol.

Cei doi paznici m-au condus în cameră. Bauer încă stătea întinsă pe pat. Carmichael ședea lângă ea, ținând-o de mână. Am presupus că Bauer adormise înapoi, apoi am observat că ochii îi erau deschiși. Carmichael mi-a făcut semn să tac din gură.

— Știu că e un șoc, a murmurat Carmichael. Dar ești într-o stare de sănătate bună și...

— Stare de sănătate bună?! a exclamat Bauer întorcându-se o fulgere pe Carmichael cu privirea. Ai idee cum mă simt acum? Așta, așta...

Cu mâna stângă a încercat să biciuiască aerul, dar a reușit doar o fluturare slabă înainte s-o lase să cadă moale lângă ea.

— Ăsta nu-i corpul meu. Nu sunt eu. E... e greșit. Oribil, dezgustător de greșit. Și visele.

A tras aer și s-a înecat.

— O, doamne. Visele.

Carmichael i-a atins sprâncenele lui Bauer. Bauer a închis ochii și părea să se relaxeze. Apoi a deschis ochii și m-a văzut pe mine.

— Scoate-o de aici, a cerut Bauer.

— Realizez că Elena s-ar putea să nu fie persoana pe care vrei s-o vezi neapărat acum...

— Scoate-o de aici.

Carmichael i-a strâns mâna lui Bauer.

— Știu că-ți amintește de ce s-a întamplat, dar ai neoie de ea, Sondra. Ea înțelege prin ce treci și ne poate ajuta. Fără ea...

— Fără ea!? s-a uitat Bauer la mine și și-a mișcat buzele într-un mârâit. Fără ea, n-aș fi ajuns aici.

— Îți înțeleg mânia, Sondra. Dacă Elena nu apărea aici, asta nu ar fi întâmplat niciodată. Dar n-o poți învinui pe ea...

— N-o pot învinui pe ea? N-o pot învinui?! a ridicat Bauer glasul. Ține dracu' crezi că mi-a făcut asta?

*

O oră mai târziu mă întorceam înapoi în celula mea.

După tot ce-am făcut, și toate riscurile pe care mi le-am asumat, acuzație de la o vârcolacă proaspătă și aproape nebună a fost suficientă să mă întoarcă înapoi în celula mea blestemată. O îngrijisem pe Bauer să se facă bine. Am împiedicat-o pe Carmichael să-i administreze medicamente care să-i pună viața în pericol. Mă aruncasem între Bauer și paznicii buroși să tragă în ea. Cum mă recompensa? Mă învinovățea pe mine și nu doar într-un sens figurat – pentru că folosise de saliva mea – ci acuzându-mă direct c-am transformat-o în vârcolac. O nebunie, corect? Și cum rămânea cu seringa? Cu urma înțepătură? Dovezile mă exonerau. Ce credeau ei, că m-apucam să fur o seringă de la infirmerie în timpul controlului medical, s-o umplu cu scuipat și s-o înfig în brațul lui Bauer? Asta era exact ce credeau Bau ce a crezut Matasumi. Carmichael părea să aibă rațiunea să-și dea seama că era aberant. Nu spusese nimic direct, dar se luptase să mă țină în infirmerie iar când fusesem forțată să plec, m-a condus la celulă și mi-a promis să „clarifice lucrurile".

Cât de bună putea să fie Carmichael ca aliat? Era un angajat fără vreo autoritate reală. Când doar Matasumi și Winsloe au avut controlul, voința de fier a lui Carmichael se metamorfozase în putere adevărată. În bătăliile de personalitate, Matasumi era fără apărare. Winsloe avea puterea voinței necesară să provoace pe oricine, dar se ținea departe de activitățile zilnice de rutină din închisoare. Deci, în absența lui Bauer, Carmichael nu avusese probleme să mă ducă în infirmerie împotriva voinței lui Matasumi. Dar acum Bauer se întorsese. Unde o poziționa asta pe Carmichael? Am cântărit personalitățile ambelor femei, măsurând șansele fiecăreia.

Mai era un factor de luat în considerare. Cât de mult s-ar lupta Carmichael pentru mine? Își ascundea foarte greu disprețul față de Winsloe și Matasumi dar părea atașată de Bauer. Și-ar supune pacienta ei slăbită unei lupte de voință? Depindea de un lucru: convalescența lui Bauer. Dacă Carmichael simțea că trebuie s-o ajut pe Bauer, s-ar lupta. Dar dacă Bauer își revenea fără alte crize, rămâneam clar fără noroc. Cea mai bună speranță a mea era să se întâmple ceva oribil, să-și piardă Bauer controlul iar Carmichael și Matasumi să vadă c-au nevoie de ajutorul meu. Știind de ce era în stare un proaspăt vârcolac, era un lucru oribil la care să speri.

*

Fusesem cu adevărat scoasă din favoritism. Dacă existase vreun dubiu, a dispărut în curând. Gardienii mi-au adus micul dejun cu două ore întârziere, l-au trântit jos și au plecat. Apoi mi-au adus prânzul. Între timp nu s-a întâmplat nimic. Absolut nimic. Carmichael nu m-a mai chemat la control. Matasumi n-a mai coborât să mă interogheze. Xavier nu și-a mai făcut apariția în vizită. Nici măcar Tess nu și-a mai ocupat locul în fața celulei să-și noteze observațiile. Am rămas cu gândurile mele, consumată de amintirile nopții precedente. Singură cu temerile mele, cu reproșurile mele, cu jalea mea, reflectând asupra morții lui Armen, apoi a lui Ruth, apoi asupra propriei mele situații, care creștea mai neplăcută cu fiecare oră.

În timpul după-amiezii ușa s-a deschis și-am sărit de la locul meu atât de repede încât ai fi crezut că primisem un bilet câștigător la tombolă. Bine, era numai un gardian, dar în acest moment orice față era binevenită. Poate că venea să mă ducă sus. Poate venea să-mi aducă un mesaj. La naiba, poate venea pur și simplu să VORBEASCĂ cu mine. Șase ore de exil și mă simțeam deja ca după o săptămână la izolare.

Paznicul a intrat, a așezat o vază cu flori pe masă și a plecat.

Flori! Cine mi-ar trimite mie flori? Carmichael, încercând să mă înveselească? Corect. Matasumi, drept scuză că m-a trimis nemeritat în celulă? M-hm, sigur. Bauer, mulțumindu-mi pentru toată munca altruistă depusă pentru ea? Asta trebuia să fie. Cu un zâmbet amar, am întors florile și-am citit cartonașul.

Elena,
Îmi pare rău să aflu ce s-a întâmplat.
Am să văd ce pot face.
Ty

Am aruncat vaza de pe masă și mi-am încleștat pumnii, șuierând de furie. Cum îndrăznește! După noaptea trecută, cum îndrăznea să-mi trimită flori, să mimeze îngrijorarea în legătură cu exilul meu. M-am uitat la florile împrăștiate pe covor. Asta era ideea lui de glumă? Sau încerca să mă prostească să cred că-i păsa? Mă tatona? Sau îi păsa, în felul lui ciudat, cu adevărat? La dracu'! Am mârâit și am tras un șut vazei până în partea cealaltă a camerei. Pentru că nu s-a spart, m-am repezit la ea, am ridicat-o cu o mână și mi-am luat avânt să dau cu ea de perete. Apoi m-am oprit în ultima clipă, cu degetele încă în jurul vazei. Nu puteam să fac asta. Nu-mi puteam permite să stârnesc mânia lui Winsloe. Furia impotentă care mă cuprinsese era aproape de ajuns să mă facă să arunc vaza în perete, oricare ar fi consecințele. Dar n-am făcut-o. Cedând în fața furiei i-ar oferi o scuză să mă rănească din nou. Vroia să joace psihologic? Foarte bine. M-am lăsat în genunchi și-am început să adun florile, ștergând toate semnele furiei mele. Data viitoare când Tyrone Winsloe va intra în celula mea, avea să-și vadă florile frumos aranjate pe masă. Iar eu aveam să-i mulțumesc pentru atenție. Să-i zâmbesc și să-i mulțumesc. Era un joc pentru doi.

*

La ora șapte în aceeași seară, s-a deschis ușa. Un gardian a intrat în celulă.

— Au nevoie de tine sus, m-a anunțat el.

M-a cuprins exaltarea. Da! Și niciun minut mai târziu. Apoi m-am uitat la fața lui, tensiunea din maxilar nereușind să-i ascundă nervozitatea din ochi.

— Ce s-a întâmplat? l-am întrebat eu ridicându-mă în picioare.

Nu mi-a răspuns, doar s-a întors și a ținut ușa deschisă. Încă doi gardieni așteptau pe hol. Toți aveau armele scoase. Stomacul mi s-a

strâns. Îmi venise rândul, deci? Ordonase Bauer moartea mea? Se săturase Winsloe să se joace cu mine și s-a decis să mă vâneze? Dar asta n-ar face paznicii nervoși. Unii, cum ar fi Ryman și Jolliffe, și-ar freca palmele de plăcere.

Imediat ce-am pășit dincolo de ușă, primul paznic m-a înghiontit în spate cu arma, nu o lovitură puternică, mai mult un îndemn nerăbdător. Am prins viteză și am mărșăluit repejor prin ieșirea de siguranță.

*

Sala de așteptare de la infirmerie era burdușită de lume. Am numărat șapte gardieni, plus Tucker și Matasumi. Intrând pe ușă, timpul s-a oprit, oferindu-mi un montaj de impresii vizuale lipsite de miros sau sunet, ca un film mut derulat cadru cu cadru.

Matasumi așezat, cu fața albă, ochii holbându-se la nimic. Tucker lătrând în interfon ordine mute. Cinci gardieni înghesuiți în jurul lui. Un alt gardian stând lângă Matasumi, cu capul în mâini, palmele acoperindu-i ochii, bărbia umedă, o dâră de umezeală pătându-i o mânecă de la cămașă. Ultimul gardian stând cu fața spre peretele îndepărtat, îmbrățișându-se singur, cu capul plecat, respirând greu. Deplasându-mi greutatea de pe un picior pe celălalt, am simțit cum îmi alunecă pantoful. Ceva lichid pe podea. M-am uitat în jos. O băltoacă subțire de ceva opac, galben-maroniu. Vomă. Am privit înainte. Ușa infirmeriei era închisă. Am mers mai departe, tot încet. Fețe întorcându-se spre mine. Mulțimea dispersându-se, nu pentru a-mi face loc ci pentru a se feri. Nouă perechi de ochi asupra mea, diverse expresii de la neliniște până la dezgust.

— Ce se petrece aici?

Vocea lui Winsloe din spatele meu a împrăștiat toată iluzia.

Acum am putut mirosi: vomă, transpirație, neliniște și frică. Cineva a mormăit ceva neinteligibil. Winsloe a trecut pe lângă mine și s-a uitat prin geamul ușii de la infirmerie. Toată lumea a încremenit, ținându-și în cor respirația.

— Sfinte Sisoe! a exclamat Winsloe cu vocea plină nu de groază ci de uimire. Elena a făcut... ei, rahat, m-am prins! Dumnezeule mare, ia uită-te aici!

Aproape împotriva voinței mele, picioarele m-au purtat spre ușa cabinetului. Winsloe s-a dat într-o parte să-mi facă loc și m-a luat cu mâna de talie, trăgându-mă lângă el.

— Poți să crezi așa ceva!? a exclamat el apoi a râs. Cred că poți, corect?

La început n-am văzut nimic. Sau nimic neobișnuit. Dincolo de fereastră era biroul, strălucind antiseptic de alb, chiuveta de inox strălucind precum un obiect într-un magazin de articole sanitare. Un șir de sticle stătea la vedere în spatele biroului. Aparatul de îndosariat al lui Carmichael stătea perfect perpendicular lângă chiuvetă. Totul ordonat și impecabil, ca întotdeauna. Apoi ceva pe marginea biroului mi-a atras atenția. O obscenitate în mijlocul curățeniei impecabile. Un strop de sânge în formă de stea.

Am traversat cu privirea toată podeaua. Un alt strop de sânge la cincisprezece centimetri de birou. Picături groase în zigzag spre raftul mobil. Cărucul răsturnat, conținutul împrăștiat și spart. O băltoacă de sânge. O urmă de pantof în baltă, cu marginile perfecte. Apoi o altă pată, mai mare, și un pantof însângerat aruncat pe podea. Fișetul de dosare. Dulapul din fier greu de peste patruzeci de kilograme răsturnat și el, blocând colțul îndepărtat de parcă cineva îl doborâse și se ascunsese după această baricadă imperfectă. Hârtii împrăștiate pe podea. Sânge împroșcat peste ele. Sub pat, un pantof cu o talpă însângerată. Deasupra pantofului, un picior. M-am întors spre ceilalți, să le spun că era cineva înăuntru. Cum m-am întors, privirea a urcat în sus pe picior spre genunchi, spre o baltă de un roșu strălucitor, spre nimic. Un picior secționat. Stomacul mi-a sărit în gât. M-am întors, repede, dar nu destul de repede. Am văzut o mână atârnând la câțiva centimetri de pat. Mai aproape de ușă, ascunsă pe jumătate sub o tavă vărsată, o halcă însângerată de carne care fusese odată omenească.

Ceva a lovit ușa, reverberând atât de tare încât m-am împleticit înapoi din cauza impactului. Un muget de furie. Un pic de blană galben-maronie. O ureche. Un bot îmbibat cu sânge. Bauer.

— Tranchilizante! am țipat imediat ce mi-am recuperat echilibrul. Trebuie s-o sedăm. Imediat!

— Asta-i problema, a spus Tucker. Sunt toate acolo.

— Toate?!

Am inspirat adânc, clipind, chinuindu-mă să-mi fac creierul să funcționeze din nou. Mi-am frecat cu o mână fața, îndreptându-mă și privind în jur.

— Trebuie să fie o rezervă pe undeva. Unde e doctorița Carmichael? Ea trebuie să știe.

Nu mi-a răspuns nimeni. Cum liniștea se lungea, stomacul mi s-a încordat din nou. Mi-am închis ochii și m-am forțat să mă uit prin geam. Înapoi spre piciorul de sub pat. Pantoful. Un pantof negru sensibil și rezistent. Pantoful lui Carmichael.

O, Doamne! Asta nu era corect. Era atât, atât, atât de nedrept. Refrenul mi-a trecut prin minte, alungând orice alte gânduri. Despre oricine altcineva din acest loc blestemat. Despre toți aceia pe care i-aș vedea cu plăcere morți. Despre acei puțini pe care mi-ar plăcea să-i văd murind de-o moarte la fel de oribilă ca asta. Nu Carmichael.

M-a cuprins furia. Mi-am încleștat pumnii, am cedat în fața mâniei pentru o clipă, apoi m-am calmat și m-am întors spre ceilalți.

— S-a Transformat complet, i-am anunțat eu. Aveți înăuntru un vârcolac complet Transformat și pe jumătate nebun, și dacă nu faceți ceva repede va trece direct prin ușa asta. De ce stă toată lumea degeaba aici? Ce aveți de gând să faceți?

— Întrebarea e alta, m-a provocat Tucker. Ce ai TU de gând să faci?

M-am îndepărtat de ușă.

— Asta-i problema voastră, nu a mea. Eu v-am avertizat. Am avertizat și am avertizat și iar am avertizat. M-ați folosit s-o ajut să-și revină, apoi m-ați aruncat înapoi în celulă. Acum că lucrurile au luat-o razna vreți ca eu să vi le rezolv? Ei bine, în primul rând eu n-am greșit cu nimic.

Tucker le-a făcut semn paznicilor. Unul s-a dus spre ușă, a verificat prin geam și a răsucit clanța.

— Găsești sedativele în dulapurile de pe peretele îndepărtat, m-a instruit Tucker.

— În niciun caz! am refuzat eu. În niciun caz!

Patru dintre paznicii rămași și-au ridicat armele. Le-au îndreptat țevile spre mine.

— Nu mă duc...

Ușa s-a deschis. Cineva m-a împins. Am intrat împiedicându-mă și ușa s-a închis în urma mea, prinzându-mi călcâiul și aruncându-mă la podea. Ridicându-mă în picioare, n-am auzit nimic decât liniște. Apoi un sunet a vibrat prin cameră, mai mult simțit decât auzit. Un mârâit.

PRĂPĂD

Încă în patru labe, m-am uitat ușor în sus. Un lup de aproape șaizeci de kilograme se holba la mine, cu blana galben-maronie zbârlită, făcând-o pe Bauer să pară la fel de mare ca un mastif. Se uita fix în ochii mei, cu urechile în față, dinții rânjiți, buzele curbate într-un mârâit tăcut.

Mi-am ferit privirea și am rămas jos, menținându-mă cu câțiva centimetri sub nivelul lui Bauer. Supunerea era dureroasă, dar viața mea era mai scumpă decât mândria. Și da, în momentul ăla eram foarte îngrijorată în privința șanselor mele de viață. Chiar și Clay s-ar feri să atace un vârcolac în formă de lup dacă el nu era. Ca lup, Bauer avea avantajul colților și al ghearelor. Mai mult, forma de om este ea însăși neprielnică pentru lupta cu un animal – ești prea lent, prea înalt, prea ușor de dezechilibrat. Singura armă superioară pe care o au oamenii este creierul, dar nici el nu ajută prea mult împotriva unui corp de animal cu un creier uman. Împotriva unui proaspăt devenit vârcolac, creierul uman este de fapt în dezavantaj. Mințile noastre gândesc fundamental logic. Constatăm o situație, construim posibile strategii și o alegem pe cea care reprezintă cel mai bun compromis între posibilitatea succesului și posibilitatea supraviețuirii. Dacă întârziem la muncă, putem călca pedala de accelerație până la podea tot drumul până la birou, dar având în vedere riscul accidentelor, vom alege în schimb să conducem cu cinsprezece sau douăzeci de kilometri peste limita legală și să ajungem la muncă doar un pic mai târziu dar întregi. Un proaspăt vârcolac în formă de lup își pierde abilitatea de a fi rațional, de a analiza consecințele. E ca o bestie turbată, alimentată de instinct și de furie, gata să distrugă tot ce vede, chiar dacă se ucide și pe sine astfel.

Aș putea să mă lupt cu Bauer numai dacă mă Transform în lup. Dar chiar și în condiții ideale, asta mi-ar lua cinci sau zece minute. La fel ca și Lake, aș rămâne complet vulnerabilă în acel interval, prea deformată chiar să mă ridic sau să alerg. Bauer m-ar sfâșia înainte să-mi răsară blana. Totuși nimeni nu mă lăsa să ies de aici până n-o opream pe Bauer. Singura cale era să-i administrez cumva sedative.

Ca s-o adorm pe Bauer, tot ce trebuia să fac era să fug în partea cealaltă a camerei, să apuc o seringă plină cu sedative din dulap și

s-o înfig în ea. Suna atât de ușor. Dacă n-ar fi existat un lup însetat de sânge între dulap și mine. Chiar dacă Bauer nu se repezea la mine când treceam pe lângă ea, m-ar fi atacat în clipa în care mă întorceam cu spatele la ea. Am inspirat. Primul pas: trebuia să găsesc amestecul potrivit de supunere și încredere. Prea supusă, și m-ar vedea ca pe o pradă ușoară. Prea încrezătoare, și m-ar vedea ca pe o amenințare. Cheia era să nu-i arăt că mi-e frică. Din nou, suna atât de simplu... dacă nu m-aș fi aflat într-o cameră cu bucăți însângerate dintr-un cadavru aruncate peste tot, amintindu-mi că dintr-o mișcare greșită membrele mele și organele vitale li s-ar putea alătura.

Am înaintat milimetric păstrându-mi privirea concentrată sub ochii lui Bauer. În timp ce mă mișcam, i-am verificat corpul pentru ceva semne: mușchi încordați, tendoane tensionate, toate semnalele prevestitoare unui atac. Din cinci pași am ajuns paralelă cu ea, la vreo doi metri în stânga ei. Transpirația îmi înțepa ochii. Mirosea oare a frică? Nasul lui Bauer s-a mișcat, dar restul corpului i-a rămas nemișcat. Trecând pe lângă ea, m-am răsucit, menținându-mi fața spre ea. Ochii ei m-au urmărit. Am continuat să merg în lateral. Încă zece pași. Partea dorsală a lui Bauer s-a ridicat, primul semn al unui eventual salt. Cu acel semn timpuriu, am crezut că voi avea timp să reacționez. N-am avut. Până a înregistrat creierul meu că era pe cale să sară, era deja în aer. N-aveam timp să mă întorc și să fug. M-am aruncat pe sub ea, am lovit pământul și m-am rostogolit. În spatele meu Bauer a aterizat pe podea alunecând cu toate cele patru picioare. Văzând-o alunecând, mi-am dat seama că aveam totuși un avantaj. Ca un șofer proaspăt pus la volanul unui Maseratti, Bauer era nepregătită pentru puterea și manevrarea precisă a noului ei corp. Dacă puteam profita de greșelile și lipsa ei de experiență, puteam supraviețui.

În timp ce eu săream în picioare, Bauer se răsucea spre mine. Am trecut în sprint de ea și am sărit peste masă. Deschizând brutal un dulap, am apucat partiția de lemn dintre cele două uși ca să-mi păstrez echilibrul și și să mă pot roti rapid. Bauer a zburat spre mine. Am lovit-o cu piciorul sub falcă iar ea a zburat pe spate, alunecând pe podea. Repezindu-mă iar spre dulapuri, am văzut fețe înghesuindu-se în geamul infirmeriei. Se bucurau de spectacol? La naiba, speram că da.

În timp ce Bauer își revenea, am deschis brutal a doua ușă de la dulap și am căutat în ambele părți după seringi pline cu sedative. În schimb, am văzut o cutie cu seringi ambalate ermetic și rânduri de sticluțe etichetate. O treabă să ți-o faci cu mâna ta. Rahat! Oare erau seringile potrivite? De care sticluță aveam nevoie? Cât ar trebui să-i umplu? Am lăsat deoparte întrebările, am luat o seringă și m-am

repezit spre raftul cu sticluțe. Apoi m-am oprit, am luat încă o seringă ambalată din cutie și am îndesat-o în buzunar. Asigurarea prostănacului. Când am ajuns la sticluțe, le-am verificat căutând un nume familiar. În spatele meu, Bauer se chinuia să se ridice în picioare. Mișcă-te, Elena! Apucă naibii una! Am văzut fenobarbital, l-am recunoscut din trusa medicală a lui Jeremy și m-am întins după el. Bauer a sărit spre masă dar a calculat greșit și s-a izbit de ea. Întregul mobilier s-a clătinat în timp ce degetele mele dădeau peste fenobarbital. Mâna mea a lovit sticluța. Am dat s-o prind, dar a căzut de pe dulap, s-a lovit de masă și s-a rostogolit pe linoleum. Cum Bauer se întorcea pentru un alt atac, am căutat o altă sticluță cu sedativ. Nu mai era nici una. Haotic, m-am uitat pe raft dar n-am văzut nimic cunoscut. Bauer a sărit spre mine. M-am întors s-o lovesc iar cu piciorul, dar am ratat la milimetru. De data asta nu m-am ținut și mișcarea m-a dezechilibrat. M-am întins înainte și am sărit de pe masă înainte să cad. Bauer m-a prins de genunchiul stâng. Colții s-au înfipt adânc. Durerea mi-a întunecat vederea. Orbește am dat cu pumnul spre sursa durerii, i-am lovit craniul și am trimis-o învârtindu-se, probabil mai mult surprinsă decât de durere. Când s-a desprins de mine, colții ei au rupt din genunchiul meu. Piciorul mi s-a muiat imediat ce mi-am lăsat greutatea pe el. Încleștându-mi dinții, m-am dus șchiopătând spre sticluța de fenobarbital de pe podea, am găsit-o – nespartă – am apucat-o și am sărit nefiresc peste primul pat. Cum a sărit Bauer spre mine, am împins patul spre ea și am dărâmat-o.

Am rupt sigiliul sticluței și am umplut seringa. Am pus prea mult? Îmi păsa? Dacă o oprea pe Bauer – temporar sau definitiv – era destul de bine. Bauer s-a aruncat peste pat. Am început să mă cațăr peste cel de-al doilea pat, dar Bauer mi-a prins piciorul. Colții ei mi-au zgâriat glezna și mi-a intrat pantoful în gura ei. Pantoful s-a prins în dinții ei și ea s-a dat înapoi pe podea, scuturându-și capul sălbatic să se elibereze de acest nou dușman. Din vârful celui de-al doilea pat, am ridicat seringa peste Bauer și am înfipt-o, simțind o fericire de moment în timp ce acul îi penetra adânc blana din spatele capului. Acum tot ce trebuia să fac era să apăs pistonul. Dar pusesem atât de multă forță în aplecare încât nu eram pregătită pentru următorul pas. Am dat drumul seringii să mă prind mai bine și Bauer s-a smucit, lăsând acul înfipt inofensiv în umărul ei.

Bauer s-a repezit spre picioarele mele, dar am sărit pe podea. În felul ăsta, terminam rapid obstacolele. Am alergat spre capătul patului dar Bauer a sărit peste el. Am împins patul, încercând s-o lovesc din nou, dar sărise destul de sus de data asta și l-a evitat cu ușurință. În timp ce ea ocolea patul, eu am fugit în partea cealaltă a camerei.

Puteam să mă apropii destul de mult încât să apăs pistonul din seringă? Nu fără să mă apropii destul de mult încât Bauer să-mi rupă gâtul. Puteam să umplu a două seringă și să încerc din nou? Am căutat sticluța dar n-am găsit-o și nu mi-am putut aminti dacă-i puseserăm capacul. Puțin probabil.

Am apucat căruciorul de metal și l-am împins spre Bauer care venea spre mine. A dat-o pe spate. M-am întors să găsesc o nouă armă. La picioarele mele zăcea o bucată de cârpă pătată de sânge. Cu un piept ferfeniță și un cap în vârf, gâtul mușcat până aproape de decapitare, cu ochii deschiși, uimiți. Carmichael. Ochii ei m-au paralizat. Aș fi putut s-o salvez. Dacă mă aduceau aici mai devreme... Cât au așteptat? Cât a fost Carmichael singură aici cu Bauer? Încercând să scape cu viață? Simțind dinții rupând adânc din carnea ei? Știind că-i venise sfârșitul, dar încă sperând, rugându-se să fie salvată? Murise înainte ca Bauer să înceapă s-o ciopârțească? Înainte ca Bauer să înceapă s-o devoreze? O, Doamne! M-am aplecat, simțind vag o urmă de mișcare în stânga mea, știind că Bauer se apropia, dar incapabilă să mă mișc, incapabilă să-mi dezlipesc privirea sau gândurile de la Carmichael. Cu colțul ochiului, am văzut-o pe Bauer sărind. Asta a rupt vraja.

M-am rostogolit din calea lui Bauer, dar mi-a prins pantalonul în dinți și m-am împiedicat, căzând pe podea. M-am răsucit cu fața în sus și atunci ea a sărit pe pieptul meu, cu fălcile deschise larg întinzându-se incisiv spre gâtul meu. Mi-am împins pumnii sub partea inferioară a fălcii ei, obligând-o să rateze ținta. Înfășurându-mi ambele mâini în blana de pe gât, m-am luptat să-i țin capul departe de mine. Fălcile ei au clănțănit atât de aproape încât o briză de aer cald mi-a gâdilat pe gât. Duhoarea respirației ei m-a învăluit, mirosul de sânge și furie și carne crudă. Mi-am arcuit capul în sus să-i văd ochii, încercând să-mi menționez supremația cu o privire. N-a funcționat. N-ar funcționa niciodată. Era mult prea dusă ca să recunoască lupul dominant. Luptându-mă cu ea, am reușit să-mi ridic ambele picioare și s-o izbesc în stomac. A căzut pe spate. În timp ce mă chinuiam să ies de sub ea, ceva s-a mișcat în stânga mea. Xavier. Își agita mâinile.

— Aici, cuțu-cuțu! a strigat el. Timpul pentru altă jucărie de cauciuc.

Bauer a continuat să vină spre mine. Xavier s-a întins și a apucat-o de blana de pe coadă. Când ea s-a răsucit, el a dispărut și a reapărut câțiva metri mai încolo. Ea l-a atacat. El s-a teleportat în cealaltă parte a camerei.

— Aici, cuțu-cuțu! a insistat el. Hai Elena. Trebuie să apeși pistonul pentru ca substanța să-și facă efectul.

— Știu asta! am mârâit eu.

Bauer s-a întors și l-a atacat iar pe Xavier. De data asta, m-am luat după ea. Xavier a așteptat până în ultima clipă, apoi a dispărut. Bauer a încercat să se oprească dar cum se ambalase prea tare a plonjat în perete. Am sărit în cârca ei și am apăsat pistonul. M-a cuprins ușurarea. Apoi am realizat că Bauer se răsucea spre mine, cu fălcile deschise. Ce mă așteptasem? Să pice lemn imediat ce intra sedativul? Am lovit cu palma deschisă pe partea sensibilă a botului lui Bauer. Apoi am fugit ca naiba. În spatele meu, am auzit o bufnitură, dar nu m-am întors până n-am sărit sus pe masă. Bauer zăcea chircită pe podea. Pentru o clipă, am stat acolo, rigidă, cu inima tresărind. Apoi am leșinat pe masă.

*

O oră mai târziu mă duceau înapoi în celulă. Am simțit un tipar aici – salvează-le pielea apoi te aruncată la izolare. Mare motivație. Deși Bauer doar îmi zgâriase glezna, în schimb făcuse o treabă minunată la genunchiul meu. Fără Carmichael, nu mai era nimeni să aibă grijă de rănile mele. Matasumi îmi examinase piciorul și se pronunțase că mușchii și tendoanele pot sau nu să fie rupte. Doamne, îi mulțumesc. Tucker îmi cususe cele două răni mai lungi. Nu folosise anestezic, dar eram prea extenuată să-mi pese.

Odată revenită în celula mea, m-am dus în baie, m-am dezbrăcat și m-am frecat cu un prosop de față pe post de burete. Un duș ar fi fost rai, dar nu puteam să-mi ud bandajele. Ștergând sângele de pe ruptura din blugii mei, mi-am amintit de petele de sânge din infirmerie și, amintindu-mi sângele, mi-am amintit bucățile măcelărite din Carmichael împrăștiate pe podea. M-am oprit și am tras aer în piept. La naiba cu ea. De ce nu mă ascultase? Dacă ar fi ținut cont de avertizările mele, dacă ar fi legat-o cum trebuie pe Bauer, daca ar fi ținut-o pe Bauer sub pază, dacă s-ar fi luptat mai mult să mă țină în infirmerie... prea mulți de dacă.

Am închis ochii și am inspirat din nou. Nici nu știam cum o mai chema pe Carmichael. Cum acel gând mi s-a strecurat cu vinovăție prin creier, mi-am dat seama că nu conta. Știam destul despre ea să știu că, oricât de greșite fuseseră aspirațiile și visele care o aduseseră în acel loc, nu merita să moară în halul ăla. Fusese singura persoană căreia-i păsase de Bauer, iar primul gest al lui Bauer ca vârcolac fusese o măcelărească. Cum îți place noua ta viață de acum, Sondra? Nu-i așa că-i tot ce ți-ai imaginat?

S-a deschis ușa celulei. M-am uitat și l-am văzut pe Xavier, măcar o dată folosind și el metoda convențională de a intra la mine în cameră. A închis ușa în spatele lui și a ridicat spre mine o sticlă de Jack Daniel's.

— M-am gândt că ți-ar prinde bine, m-a salutat el. Poate că nu-i la înălțimea standardelor tale, dar Winsloe tot își schimbă ascunzătoarea unde-și ține marfa adevărată.

Mi-am stors blugii în chiuvetă și i-am răsucit puternic. Xavier putea să-mi vadă gradul de nuditate prin peretele de sticlă dar n-a comentat pe tema asta. Poate tragedia îl zguduise. Sau poate că era prea obosit să facă poante.

Când Xavier mi-a venit în ajutor la infirmerie, presupusesem că Matasumi sau Tucker îl trimiseseră, dar mai târziu, când cei doi discutau situația în timp ce-mi examinau genunchiul, am aflat că Xavier a acționat de capul lui. Bineînțeles, cu puterile lui, nu fusese niciodată în vreun pericol real din partea lui Bauer, dar măcar s-a deranjat să dea o mână de ajutor. Așa că, măcar de data asta, nu i-am spus să plece naibii din celula mea. Plus că-mi prindea bine un pahar de băutură.

Cât am terminat eu de îmbrăcat, Xavier a umplut cele două pahare pe care le adusese. Mi-a întins unul cum ieșeam de la baie.

— Cum s-a întâmplat asta? l-am întrebat eu. Unde erau gardienii?

— Au luat hotărârea că nu mai sunt necesari gardienii. Sondra era încă parțial imobilizată ultima dată când am văzut-o. Fie a scăpat, fie doctorița cea miloasă i-a dat drumul. Un paznic a trecut pe la infirmerie la șase și jumătate și a găsit-o pe Sondra rontăindu-și prima masă ca vârcolac.

— N-a auzit nimeni nimic?

— Hei, au cumpărat cel mai bun sistem de izolație fonică de pe piață, ți-amintești? Pun pariu că doctorița Carmichael a apăsat pe butonul interfonului dar n-a mai avut timp să stea la taclale. Firește, nimeni de la centrul de pază nu recunoaște să fi auzit apelul.

Am dat paharul pe gât și mi-am scuturat capul.

— Ți-am salvat fundul de două ori, mi-a amintit Xavier. Cu Ryman și Jolliffe ieri iar azi cu Sondra.

— Scuze, dar mi-au confiscat carnetul de cecuri când m-au adus aici. Va trebui să-mi trimiți factura.

A rânjit, neofensat.

— Banii nu-s totul. Sau cel puțin așa-mi tot spune lumea. Acum pare un moment bun să testăm teoria și să încercăm o metodă și mai onorabilă de comerț. Sistemul de barter. Un schimb de servicii neimpozabil.

— Ha-ha.

— Hei, nu-mi arunca privirea aia, s-a apărat el turnându-mi încă n pic în pahar. Nu mă refer la sex. M-ai devora.

S-a oprit și s-a strâmbat.

— Nefericită alegere de cuvinte. Scuzele mele pentru doctorița cea ună. Ce vroiam să spun este că-mi ești datoare vândută și că într-o i o să recuperez datoria.

— Sunt sigură c-o vei face.

— Și cât timp mergi pe datorie, iată un mic sfat pe care-l poți dăuga la ea. Nu prea mai ești binevenită aici, Elena. Nici tu, nici eu. larelui om i s-a cam acrit deja de amândoi.

— Winsloe! am închis eu ochii și m-am strâmbat. Acuma cu ce i-am reșit?

— Cu destul. Știu că-ți faci planuri de evadare, așa că-ți sugerez ă le pui în aplicare mai repede înainte ca el să-și dea-n petec.

Și-a coborât glasul aproape de șoaptă.

— Ascultă-mă, trebuie să fii atentă la două lucruri când evadezi. 'rimul este Katzen...

— Misteriosul vrăjitor. Nu l-am întâlnit încă pe individ.

— Nici eu. E un cretin paranoic. Nu se bagă cu nimeni, cu excepția...

Ușa celulei mele s-a deschis iar. Winsloe a intrat cu Ryman și olliffe.

— Prea târziu, a murmurat Xavier în buza paharului.

A sorbit o înghițitură, apoi a făcut semn cu paharul gol spre Winsloe.

— Vezi la ce ajung să recurg? Jack Daniel's. Nu prea intră. M-ai vățat cu lucruri bune, apoi le ascunzi de mine. Ce sadic nenorocit!

Xavier a rânjit și am detectat mai mult decât o urmă de satisfacție acea grimasă, plăcerea de a fi capabil să-l spurce pe Winsloe în față să scape nepedepsit.

— Oricum mi-ești dator o sticlă de coniac, a continuat Xavier. Îmi lace Remy Martin Extra Vechi, nu Vechi Superior. Poți ruga pe cineva o aducă la mine în cameră mai târziu.

Winsloe a ridicat din sprâncene.

— Pe ce te bazezi când spui că-ți sunt dator?

— Ți-am salvat fata. De două ori, de fapt.

A rânjit spre Ryman și Jolliffe.

— Dar să nu ne amintim de prima oară, așa-i, băieți? Nu sunt ârâcios. Pe lângă asta, nici n-a fost așa o mare scofală. Dar sus în abinet? Ehei! Încă un minut și-ar fi ajuns-o blestemul.

— Crezi? l-a provocat Winsloe.

— O, da! m-a plesnit Xavier pe spate. Fără supărare, Elena, dar ai mult depășită.

— Mulțumesc, am spus eu și-am reușit să par cât de cât sinceră.

— Așa că mi-ești dator, Ty. Trimite-mi sticla oricând.

Winsloe a râs.

— Ai tupeu, Reese. Cred că-i corect așa. Îți sunt dator. Îți vei primi coniacul. Treci pe la mine într-o oră și ia-l. Poate o să torn și câteva pahare de Louis XIII pentru noi, să vezi cum o să ți se pară coniacul tău o poșircă.

— Sună interesant.

Sub grimasele rapide ale lui Xavier și camaraderia firească a lui Winsloe zvâcnea un curent de tensiune așa de puternic încât puteai chiar să-l vezi. Xavier avusese dreptate. Intrase în mare rahat. Totuși amândoi vorbeau de parcă nimic nu se întâmplase, de parcă erau doar doi vechi prieteni care planificau să se întâlnească mai târziu la câteva pahare. Maeștri ai minciunilor, amândoi.

— Deci te-aștept la mine în cameră? a încheiat Winsloe. Într-o oră?

— Sigur! l-a asigurat Xavier.

Dar eu știam că n-avea nicio intenție să se țină de programare, la fel cum am știut când mi-a spus mie noapte bună că-mi spunea la revedere și că dacă avea să-și recupereze datoria, n-avea s-o facă între zidurile acestei pușcării. Ca toți jucătorii de succes, Xavier știa când să-și ia banii și să fugă.

După ce Xavier a ieșit din cameră, privirea lui Winsloe a alunecat peste mine și și-a strâns buzele în semn de dezaprobare.

— Sunt aceleași haine în care ai ajuns aici, m-a apostrofat el. Ți-au dat să porți altele, nu? Unde-i cămașa aia pe care ți-am adus-o eu?

De fapt, am încercat s-o folosesc pe post de burete de baie, dar n-avea destul material pentru a putea obține spumă. Fii drăguță, mi-am reamintit. Dacă Xavier avea dreptate, eram deja în buzunarul rupt al lui Winsloe. Din nou. Nu-mi puteam permite să înrăutățesc și mai mult lucrurile. Oricât de ruptă fusesem în seara aceea, fizic și emoțional, trebuia să mă comport drăguț. Eram obligată. Orice ar fi spus. Orice ar fi făcut. Nu puteam să ripostez. Ar fi un joc mai mare de inteligență și noroc decât meciul cu Bauer, dar puteam să-l controlez. Chiar puteam.

— E o chestie de vârcolac, i-am explicat eu pe un ton apologetic. Detergenții de rufe de la spălătorie, balsamurile... mirosul este prea puternic.

— Ar fi trebuit să spui așa. Voi instrui personalul să ia detergent fără arome. Nu te mai obosi cu hainele pe care ți le-a dat Sondra. Voi comanda lucruri noi pentru tine.

O, ce fericire.

Winsloe s-a trântit cu nesimțire pe patul meu. Eu am rămas în picioare, cu spatele spre raftul cu cărți, încercând cu greu să nu mă simt încolțită.

— Poți să crezi ce i-a făcut Sondra doctoriței? a întrebat Winsloe cu ochii strălucind ca un băiețel care a văzut prima bătaie însângerată pe un stadion.

— Se... mai întâmplă.

— Tu faci vreodată așa ceva?

— Eu sunt un vârcolac de haită.

A ezitat, de parcă pronunțasem un argument non sequitur. Apoi s-a aplecat în față.

— Dar ai putea s-o faci. Evident. Ești mai puternică și MULT mai tânără.

Cum nu i-am răspuns, a sărit în picioare și s-a învârtit pe călcâie.

— Ai făcut o treabă extraordinară să scapi de Sondra. Mai bine decât doctorița, asta-i sigur.

A râs. Sunetul mi-a zgâriat coloana.

— Păcat că a intervenit Xavier. Speram să te văd luptând cu Sondra.

— Îmi pare rău.

Ar fi trebuit să-i explic de ce n-am luptat, dar n-am putut. Extenuarea era prea mare. O scuză ar fi trebuit să fie suficientă. Poate dacă eram politicoasă și nu-l încurajam, va prinde mesajul și ar pleca.

— Ar fi trebuit să te lupți cu ea, a insistat Winsloe.

Am dat din cap, cu ochii în pământ, și m-am lăsat pe un scaun.

— Mi-ar fi plăcut dacă te-ai fi luptat cu ea, a continuat el.

De ce nu te lupți tu cu ea data viitoare, Ty? Asta mi-ar plăcea și mie! Mi-am ținut ochii plecați ca să nu trebuiască să vadă în ei strălucirea sfidării.

— Mi-ar fi plăcut, Elena, a repetat el căutând să mă privească în ochi.

— De ce n-ai spus așa?

La naiba! Prea aspru. Retrage-te, retrage-te.

— Cred c-am avut impresia că voi o vroiați pe Bauer în viață. Ar fi trebuit să întreb.

Liniște. Și asta suna sarcastic? La naiba! Schimbă tactica, pas-alergător. Am căscat și mi-am frecat fața cu mâinile.

— Îmi pare rău, Ty. Sunt atât de obosită.

— Nu arătai obosită când am venit. Stăteai la taclale cu Xavier. Voi doi păreți destul de apropiați.

— Îi mulțumeam doar. Mi-a făcut o mare favoare, sărind în ajutor...

Și-a pocnit degetele, ranchiuna dispărând într-o clipită.

— Favoare. Mi-ai adus aminte, trebuie să te întreb ceva. Stai un pic, mă întorc imediat.

Vroiam să-l întreb dacă nu putea să aștepte până dimineață. Chiar vroiam. Dar după noaptea trecută, aveam nevoie disperată să reintru în grațiile lui. Nu puteam să-i refuz o favoare. Pe lângă asta, părea să fie într-o stare mai veselă. Ceea ce era un semn bun. Așa că mi-am adunat ultimele puteri, am reușit să scot un fel de zâmbet și am încuviințat. Nu c-ar fi contat consimțământul meu. Winsloe și paznicii lui ieșiseră deja.

TORTURĂ

Când s-a întors Winsloe eu moțăiam pe scaun. A intrat ca o furtună în celulă fluturând un plic din hârtie maronie.

— Bătaie mare de cap să găsești niște fleacuri, s-a scuzat el. Larry le îndosariase deja în cutia cu ce-are de făcut. Mult prea eficient.

M-am ridicat. Încercând să par interesată. Am căscat din greșeală.

— Te plictisesc, Elena? a întrebat Winsloe.

Tonul dur din voce i-a schimbat zâmbetul într-un rânjet.

— Nu, nu! l-am asigurat eu și am înghițit încă un căscat. Bineînțeles că nu. Ce-ai acolo?

— Fotografiile de supraveghere ale unui vârcolac pe care aș vrea să-l identifici.

— Sigur.

La naiba, Elena. Încetează cu căscatul!

— Dacă pot, dar memoria mea vizuală e destul de slabă.

— E-n ordine. Ăsta n-are față.

Winsloe a chicotit.

— N-are o față de om, vreau să spun. E lup. Dacă mă întrebi pe mine, toți lupii arată la fel, de aceea Larry nu s-a obosit să te roage pe tine să-l identifici. Dar apoi m-am gândit, poate genul ăsta de gândire e mult prea rasistă. Știi, la fel ca martorii care se urcă în boxă și arată cu degetul spre alt negru pentru că toți negrii arată la fel pentru ei?

— Aha.

Treci la subiect. Te rog. Înainte să pic de somn.

— Dar eu m-am gândit, poate toate fețele de lup nu arată la fel pentru un lup. Sau un lup cu jumătate de normă.

Un alt râs care mi-a întins nervii la culme.

— Voi face tot posibilul, i-am promis eu. Dar dacă am mai văzut corcitul ăsta înainte, l-am văzut probabil ca om. Mirosul m-ar ajuta mai bine.

— Mirosul! a pocnit Winsloe din degete. De ce nu m-oi fi gândit la asta!? Vezi? Iarăși rasist. Mă dau mare dacă pot identifica mirosul de salam din pizza.

M-am întins după plic. El s-a așezat pe pat și l-a aruncat lângă el, de parcă n-ar fi observat că mă întindeam după plic.

— Pot să mă uit...? am încercat eu.

— O echipă l-a observat pe tipul ăsta noaptea trecută. Nu, presupun că era dimineață devreme. Oricum la primele ore.

L-am aprobat din cap. Te rog, te rog, te rog treci odată la subiect.

— Niște circumstanțe foarte bizare, a comentat Winsloe gânditor. De când te-am răpit pe tine și pe vrăjitoarea bătrână, am pus o echipă să încerce să găsească restul grupului vostru. Ne-ar folosi încă un vârcolac, iar Larry e destul de obsedat să obțină acel demon de foc. Le-am pierdut urma după ce v-am luat pe voi două. Nu-i niciun secret, deși prefer să nu afle Larry că ți-am spus. Nu-i prea încântat în legătură cu întreaga poveste, dar sunt sigur că te face să te simți mai bine, știind că prietenii tăi au scăpat.

Winsloe a făcut o pauză. Și a așteptat.

— Mulțumesc, am spus eu. Că mi-ai spus.

— Cu plăcere. Deci, am pus o echipă să perie zona, să adune ponturi, majoritatea nefolositoare. Ieri Tucker și-a chemat înapoi grupul și-a trimis unul nou să-i înlocuiască. Le păstrează moralul ridicat și chestii d-astea. Prima echipă a plecat înapoi și și-a petrecut noaptea într-un motel de pe lângă baraj. Dimineața următoare, s-au trezit să plece cu noaptea-n cap, au ieșit afară și ce crezi c-au văzut ei acolo, la marginea pădurii?

— Hăă...

Haide, creiere, trezește-te.

— Hă-mm... niște lupi?

— Mă bucur să văd că ești atentă, Elena. Da, era un lup. Un exemplar mare de lup. Stând chiar acolo, privindu-i. Acum fie asta e cea mai mare coincidență din univers sau lupul i-a urmărit. Căutând echipa de căutare.

Creierul a intrat acum în funcțiune.

— Unde se întâmpla asta?

— Contează?

— Toți vârcolacii sunt teritoriali. Tehnic, corciții nu pot deține teritorii, dar majoritatea rămân pe o bucată de pământ cunoscută, cum ar fi un stat, în interiorul căruia se mută dintr-un oraș în altul. Dacă aș ști unde s-a întâmplat asta, m-ar ajuta să-mi dau seama cine ar fi putut să fie.

Winsloe a zâmbit.

— Și să te ajut să-ți dai seama unde te afli tu. Nici vorbă, Elena. Acum dă-mi voie să-ți spun povestea întreagă. Deci, gardienii mei văd lupul și-și dau seama că e un vârcolac. Unul ia camera foto și face niște poze. Ceilalți doi se duc spre puștile cu tranchilizant. Înainte să le poată despacheta, totuși, vârcolacul dispare. Așa că se echipează și intră în

pădure. Și știi ce? Stătea chiar acolo, ca și cum îi aștepta. Ei se apropie, el fuge, apoi se oprește și așteaptă. Ademenindu-i. Poți să crezi așa ceva?

— Vârcolacii rețin inteligența umană. Nu-i așa ciudat.

Dar era. De ce? Pentru că ademenirea prăzii era o tactică animală, or corciții nu folosesc tactici animale. Nu, m-am corectat eu repede. RAREORI folosesc tactici animale. Bineînțeles că ar PUTEA. Unii o fac.

— Așteaptă! m-a oprit Winsloe rânjind. Devine și mai ciudat. Știi ce face în continuare lupul ăsta? Îi separă. Reușește să separe un detașament de comando care include și un fost membru din NAVY SEAL. Apoi începe să-i ia unul câte unul. Să-i omoare! Poți să crezi așa ceva?!

Winsloe s-a pus pe râs scuturându-și capul.

— La naiba, îmi doresc să fi fost acolo. Un vârcolac transformând niște gorile de militari în cretini idioți, plimbându-se aiurea prin pădure și așteptând să fie luați unul câte unul ca blondele într-un film de groază. Lupul omoară doi și pleacă după al treilea. Și ce crezi că face el?

Inima îmi bătea mai tare acum.

— Îl omoară?

— Nu! Asta-i culmea. Nu-l omoară. Îl aleargă până la epuizare. Ca și cum încearcă să-l extenueze, ca și cum vrea să-l țină în viață dar e prea slab să se lupte. Bine, poate că povestesc prea mult despre asta, atribuind motivații umane unui animal. Antro... cum se numește asta?

— Antropomorfism, am șoptit eu simțindu-mi plămânii goliți de aer și știind că nu era o trecere întâmplătoare.

— Corect. Antropomorfism. Hei, asta studiază iubitul tău, corect? Religii antropomorfice. Plictisitor ca naiba dacă mă întrebi pe mine, dar oamenii spun asta și despre computere. Fiecare cu ale lui. Unde-am rămas?

— Lupul, am șoptit eu. Alergând ultimul supraviețuitor.

— N-arăți prea bine. Poate ar trebui să vii aici și să te întinzi. O grămadă de spațiu. Nu? Cum vrei. Deci lupul aleargă în cercuri în jurul ultimului tip. Numai că s-a întâmplat ceva greșit.

Am vrut să-mi astup urechile. Știam ce urma. Printr-un singur mod ar fi putut Winsloe să aibă pozele alea din plic, printr-un singur mod ar fi putut cunoaște povestea. Dacă ultimul membru al echipei supraviețuise. Iar lupul...

— Nu știu cum tupeistul ăla nenorocit a greșit. A calculat greșit o întoarcere sau o distanță probabil. S-a apropiat prea tare. Paznicul a tras. Poc! Lupul cade mort.

— Dă-mi... dă-mi să văd pozele.

Winsloe a aruncat plicul spre mine. Căzut jos, m-am aplecat după el, rupându-l și scoțând conținutul. Trei poze ale unul lup. Un lup cu părul auriu și ochi albaștri. Am simțit un nod în gât.

— Îl cunoști? a întrebat Winsloe.

Am rămas aplecată, strângând pozele.

— Nu? Ei bine, ești obosită. Păstrează-le. Odihnește-te și gândește-te. Xavier probabil că mă așteaptă sus. Mă întorc de dimineață.

Winsloe a plecat. Nu l-am văzut cum pleacă. Nu l-am auzit. Tot ce vedeam erau fotografiile lui Clay. Tot ce auzeam era sângele meu pulsând. Un alt scâncet a ieșit din pieptul meu, dar s-a stins înainte să iasă pe gură. Nu puteam să respir. Nu puteam scoate un sunet.

Brusc corpul meu s-a cutremurat de convulsii. Un val de agonie m-a orbit. Am picat, cu fotografiile împrăștiindu-se pe covor. Mușchii picioarelor mi s-au înmuiat deodată, ca și cum au fost lovite de o mie de cârcei. Am țipat. Crizele mă loveau în succesiune rapidă și am țipat până n-am mai putut să respir. Membrele mi s-au legănat și s-au smucit de parcă erau desfăcute din încheieturi. O parte minusculă din creierul meu a realizat că mă Transformam și mi-a transmis să preiau controlul înainte să mă sfâșie. N-am ripostat. Am cedat, lăsând agonia să mă sfâșie, am primit fiecare nouă frământare chiar în timp ce țipam să mă eliberez. În cele din urmă s-a încheiat. Am stat acolo, gâfâind, goală. Apoi am auzit ceva. Cea mai slabă zgârietură de pe hol. Winsloe era acolo. Privindu-mă. Am vrut să țâșnesc, să atac peretele, să mă izbesc de el până s-ar fi rupt el sau eu. Vroiam să-l sfâșii, mușcătură după mușcătură, să-l țin în viață până-i smulgeam și ultimul răcnet din plămâni. Dar durerea m-a pus la podea și n-am reușit nici măcar să găsesc energia să stau în picioare. Am reușit să-mi ridic burta de pe podea și m-am târât în mica crevasă dintre piciorul patului și perete, singurul loc unde Winsloe nu mă vedea. M-am strecurat în spațiul minuscul, mi-am tras coada sub mine și am cedat durerii.

*

Am petrecut noaptea reascultând cuvintele lui Winsloe, luptând împotriva durerii de a mi le reaminti pe fiecare în parte. Unde văzuseră gărzile lupul? În spatele motelului sau lângă el? Când s-a întâmplat exact? Ce-a vrut Winsloe să spună prin „cu noaptea-n cap"? Se

luminase deja afară? În timp ce-mi puneam aceste întrebări, o parte din mine se întreba dacă-i permiteam minții mele să bată câmpii în loc s-o las să se confrunte cu posibilitatea ucigătoare a morții lui Clay. Nu. Întrebările conțineau indicii, indicii minuscule care puteau dezvălui minciuna din cuvintele lui Winsloe. Trebuia să descopăr acea minciună. Altfel, mi-era teamă că respirația avea să mi se oprească în gât și mă voi sufoca de durere.

Așa că m-am torturat cu povestea lui Winsloe, vocea pe care o uram invadându-mi și umplându-mi creierul. Descoperă minciuna. Descoperă inconsistența, cuvintele spuse greșit, detaliul atât de evident greșit. Dar indiferent de câte ori am reascultat povestea lui, nu puteam găsi nicio greșeală. În cazul în care Clay descoperea patrula, ar fi făcut exact ce pretindea Winsloe c-a făcut: i-ar fi ademenit în pădure, i-ar fi separat și i-ar fi ucis, lăsând doar unul în viață să-l tortureze pentru informații. Winsloe n-avea cum să inventeze ceva atât de adevărat în legătură cu caracterul lui Clay. Și nici n-ar fi putut Winsloe să ghicească ce-ar face Clay într-o astfel de situație. Deci spusese adevărul.

Inima îmi bătea până în gât. Am căscat gura să respir. Nu, trebuia să fie o minciună. Aș fi știut dacă-l omorau pe Clay. Aș fi simțit-o în momentul în care-l lovea glonțul. O, Doamne, vroiam să cred că aș ști dacă era mort. Clay și cu mine aveam o legătură psiho-fizică, poate pentru că el era cel care mă mușcase. Dacă eram rănită și el nu era în preajmă să vadă, ar simți, știind că ceva era în neregulă. Aș experimenta aceleași spasme, aceeași anxietate plutitoare și nelinițte dacă el era rănit. N-am simțit nimic în acea dimineață. Sau am simțit? Fusesem adormită la răsărit, drogată de sedativul lui Carmichael. Aș fi simțit oare ceva?

M-am oprit. N-avea sens să mă lupt cu fleacuri precum premoniții sau dureri parapsihice. Rămâi la fapte. Găsește minciuna acolo. Winsloe spusese că ultimul gardian l-a ucis pe Clay, apoi s-a întors cu fotografiile și povestea. Dacă puteam să vorbesc cu acel gardian, poate el n-ar fi un mincinos așa de bun ca Winsloe. Poate – am inspirat cu puternic. Paznicul se întorsese cu fotografiile și povestea. Cum rămâne cu cadavrul?

Dacă acel paznic îl omora pe Clay, ar aduce înapoi și cadavrul. Cel puțin, ar face poze cu el. Dacă ar fi avut un cadavru sau pozele unuia, Winsloe nu s-ar fi mulțumit să-mi arate poze cu Clay în viață. Ar fi știut exact cine era lupul și mi-ar fi spus povestea să mă tortureze, să mă pedepsească. Asta era penitența mea pentru neascultarea față de el în noaptea precedentă. Un mic pas greșit și m-ar fi pedepsit cu cel mai sălbatic chin pe care mi l-aș fi putut imagina. Ce-ar face dacă l-aș enerva rău de tot?

*

Într-un târziu, după ce m-am convins că Clay era viu, epuizarea m-a doborât și am adormit. Deși adormisem ca lup, m-am trezit ca om. Se întâmpla uneori, mai ales dacă o Transformare era produsă de frică sau de o emoție puternică. Îndată ce m-am relaxat adormind, corpul s-a metamorfozat fără durere înapoi în forma de om. M-am trezit deci goală, cu capul și pieptul ascunse între pat și perete iar picioarele ieșind în afară.

Nu m-am ridicat imediat. În schimb, m-am gândit cum să-l prind pe Winsloe cu minciuna, ca să fiu sigură în legătură cu Clay. Trebuia să fiu sigură. Winsloe lăsase pozele. Poate dacă le studiam găseam ceva...

— Deschideți dracului ușa asta odată! a țipat o voce.

M-am ridicat țeapănă, lovindu-mă cu capul de pat. Ametită, am ezitat, apoi m-am strecurat afară din ascunzătoarea mea.

— Dați-mi drumul de aici!

O voce de femeie. Distorsionată, dar familiară. M-am strâmbat când am recunoscut-o. Nu. Vă rog, nu. Nu suferisem destul?

— Știu că mă auziți! Știu că sunteți acolo!

Cu mare reținere, m-am mișcat spre gaura din peretele care desparte celula mea de cea învecinată. Știam pe cine urma s-o văd. Vecina cea nouă. M-am aplecat să trag cu ochiul prin gaură. Bauer stătea lângă peretele din geam reflexiv, lovind cu pumnii în el fără zgomot. Părul îi era răvășit și îmbâcsit, iar fața încă stropită de sânge. Cineva o îmbrăcase într-un trening gri care trebuie că aparținuse unuia dintre gardienii mai scunzi. Nu mai era moștenitoarea dichisită. Cine ar vedea-o pe Sondra Bauer acum ar confunda-o cu o pacientă bolnavă mental în floarea vârstei, ieșită din beciurile unui azil gotic.

După prăpădul de noaptea trecută, o băgaseră pe Bauer în celula alăturată. Ultimul dram de speranță din visul meu de evadare se evaporase. Bauer era acum prizonieră ca și mine. Nu mă putea ajuta în niciun fel. Mai mult decât atât, acum aveam un vârcolac nebun, ucigaș de oameni, în celula alăturată, cu o gaură în peretele care ne separa. Era asta tot lucrătura lui Winsloe? Nu fusese tortura de noaptea trecută suficientă? Am realizat că nu i-ar fi niciodată de ajuns. Cât timp eram în această închisoare, Winsloe ar găsi alte căi să mă persecute. De ce? Pentru că putea.

Am vrut să mă târăsc înapoi în ascunzătoarea mea și să mă culc. N-aveam de gând să dorm, bineînțeles, dar puteam să închid ochii și să șterg acest întreg coșmar, să nasc o lume fantastică în mintea mea

și să trăiesc acolo până când cineva m-ar salva sau m-ar ucide, oricare s-ar întâmpla mai întâi.

În schimb, cu mare efort, m-am aruncat în pat și am cercetat celula. Transformarea mea îmi rupsese hainele. Destul cu revolta garderobei. Am răsuflat lung. N-aveam vreme pentru lamentări. Trebuia să îmbrac orice-mi dăduseră ei. Primul pas: să mă fac prezentabilă. Apoi urma să descopăr de ce Bauer era în celula alăturată.

*

După ce am ieșit din baie, curată și îmbrăcată, m-am întors la gaură și-am tras cu ochiul prin ea, în cazul în care prezența lui Bauer acolo fusese o himeră sadică a imaginației mele. Nu era așa. Stătea cuibărită lângă pragul ușii, gemând și plângându-și de milă, ca un pui de mâță surprinsă în ploaie. Poate mi s-ar fi făcut milă de ea, dar tocmai ce rămăsesem fără milă.

Am simțit pe cineva pe coridor. Poate n-am „simțit" cât mai mult am presupus că Tess sau Matasumi observa noul vârcolac. Mi-am trecut degetele prin păr, mi-am îndreptat cămașa și am mers spre peretele meu din sticlă reflexivă.

— Aș putea, vă rog, să vorbesc cu cineva? am întrebat eu, calm și clar sperând să mă diferențiez de nebuna din celula învecinată.

Câteva minute mai târziu, doi paznici au intrat în celulă.

— Se poate să-mi spună cineva, vă rog, de ce este domnișoara Bauer în celula învecinată? am întrebat eu.

Ei s-au uitat unul la altul, dezbătând parcă dacă să răspundă sau nu. Apoi unul a spus:

— Doctorul Matasumi a simțit că era necesar să o întemnițeze. Din motive de securitate.

Pe bune!?

— Cu siguranță înțeleg asta. Dar puteți să-mi spuneți de ce este în ACEA celulă? Are o gaură în peretele care dă dincolo.

— Cred că sunt conștienți de asta.

— Cine? am întrebat eu zgâindu-mă la ei inocentă.

— Doctorul Matasumi și domnul Winsloe.

— Aha.

Am inspirat ușor. Mă dureau dinții de la toată zaharina asta.

— Deci ei sunt conștienți că i-au dat domnișoarei Bauer celula cu acces spre mine?

— Domnul Winsloe a bănuit că sunt acoperite toate cerințele necesare de securitate.

Cu un zâmbet cât am putut de dulce, le-am mulțumit pentru timpul acordat iar ei au plecat. Deci avusesem dreptate. Fusese ideea lui Winsloe. S-o pună pe Bauer în celula de lângă a mea, să lase gaura nereparată și să vadă ce se întâmplă.

Imediat ce au plecat, am verificat gaura. O rupsesem aproape de stâlpul de fier și avea mai puțin de treizeci de centimetri pătrați. Deci nu exista niciun risc real ca Bauer să pătrundă prin ea. Cel mult puteam să comunicăm. Fără vreun avertisment, Bauer a sărit în picioare și a lovit cu pumnii în sticlă.

— Deschideți ușa, nenorociților! Deschideți-o sau vă rup inimile alea blestemate! Sunt lupul mare și rău acum. Pot să suflu peste voi și-o să vă rup în bucățele.

A trecut într-un râset sughițat. Mă rog, TEORETIC puteam comunica.

*

Am examinat pozele cu Clay să aflu indicii despre când și unde fuseseră făcute. În ștampila de pe spatele pozei scria 27 august. Am numărat mental zilele. 27 august fusese ieri. Deci povestea lui Winsloe fusese adevărată – cel puțin partea despre cineva care i-a făcut poze lui Clay ieri dimineață. Încă refuzam să cred că-i mort. Judecând după realismul poveștii lui Winsloe, am presupus că într-adevăr Clay omorâse mai mulți membri ai patrulei. Asta avea sens. Dacă Jeremy descoperea gardienii urmărindu-i grupul, l-ar fi trimis pe Clay după ei cu instrucțiuni să aducă unul viu înapoi pentru interogatoriu. Dar ultima dată când îl văzusem pe Clay, nu era într-o stare bună pentru misiuni cu risc crescut.

– Îl recunoști?

M-am întors și i-am văzut pe Winsloe și pe cei doi gardieni ai lui în celula mea. Winsloe a zâmbit.

– Auzul de vârcolac nu ți-e la cote maxime în dimineața asta, Elena?

Ai venit să vezi pagubele pe care le-a provocat povestea ta sadică, Ty? Ei bine, criza de noaptea trecută a fost toată recompensa pe care o vei primi. Îmi revenisem și eram gata să-i fac jocul.

– Scuze, am răspuns eu. Eram ocupată să studiez pozele. Îmi pare vag cunoscut, dar nu-mi vine niciun nume.

Cu ochii încă pironiți pe fotografii l-am stârnit:

– Ei, cum i-a plăcut coniacul lui Xavier?

O fracțiune de secundă de ezitare. Am tras cu coada ochiului și i-am văzut gura lui Winsloe strângându-se. Unu zero pentru mine. Mi-am

mușcat obrazul să nu rânjesc. Winsloe și-a rotit umerii și a traversat celula. Când s-a uitat din nou în direcția mea, își înlocuise zâmbetul.

– Nemernicul n-a mai apărut niciodată, mi-a aruncat Winsloe. Probabil s-a îmbătat pe undeva de la Jack Daniel's.

A, da. A adormit în vreun hotel de cinci stele cu portofelul doldora de banii lui Winsloe.

– Posibil, am spus eu. Cât despre vârcolacul pe care vrei să-l identific, precum spuneam noaptea trecută, un miros ar fi mai bun. Adu-mi ceva de la el și, dacă l-am mai întâlnit, voi ști.

– Ești așa de bună?

Am zâmbit.

– Cea mai bună. Dacă ai fi avut un articol de îmbrăcăminte sau...

Mi-am ridicat privirea spre el.

– Știu! Cadavrul! Ai cadavrul, corect? Doctor Matasumi n-ar lăsa cadavrul în pădure să-l găsească altcineva. Du-mă la el și-ți fac identificarea.

Winsloe a tras scaunul de la masă și s-a așezat pe el, câștigând câteva secunde. Haide, nenorocitule. Gândește-te mai repede.

– Ei bine, asta e o problemă, s-a hotărât Winsloe în cele din urmă. Paznicul a fost foarte zdruncinat după ce a împușcat bruta. A venit repede înapoi aici. Larry și Tucker l-au mustruluit cum nu-ți poți imagina. Să lași un cadavru de vârcolac în pădure? Nu i-am angajat pe tipii ăștia pentru creierele lor, asta-i sigur. Tucker a adunat o nouă echipă ieri după-amiază și i-a trimis să recupereze cadavrul. Numai că n-au putut. Ghici de ce.

– Dispăruse.

Winsloe a pufnit în râs și și-a dat scaunul pe spate.

– Încă un amator de filme de groază. Ai priceput! Au găsit locul și au găsit sângele, dar nu și cadavrul. Acum Larry e furios, gândindu-se că proiectul e în pericol pentru că cineva a găsit cadavrul. Dar există o altă posibilitate, nu-i așa? Ca vârcolacul să fie încă viu.

Winsloe a fredonat tema muzicală din Halloween.

– Așa că am ordonat unei alte echipe să înceapă să caute nemuritorul misterios. Dar nu te îngrijora.

– În legătură cu ce?

Winsloe a rânjit.

– Știu ce gândești, Elena. Nu-mi afișa fața asta de tipă dură. Ești îngrijorată că-l vom găsi. Am dreptate?

– Chiar nu-mi pasă...

– Ba sigur că-ți pasă. Ești îngrijorată că l-aș putea aduce pe corcit aici iar el va încerca să te rănească, așa cum a făcut-o Lake. Sau, mai grav, că-ți va uzurpa poziția aici, că ni se va părea un specimen mai

interesant și vom vrea să scăpăm de tine. Dar asta nu se va întâmpla. N-am să las eu să se întâmple așa ceva, Elena. Ești prea importantă pentru mine. Niciun alt vârcolac nu-ți va lua locul. M-am asigurat de asta. Înainte să plece echipa, i-am luat deoparte și le-am promis o recompensă de o sută de mii de dolari pentru cel care-mi aduce capul lui. Doar capul. Am specificat clar. Nu vreau vârcolacul viu.

S-a ridicat să plece. Mi-am încordat pumnii, cu unghiile întrându-mi în palme până când am simțit sânge. Winsloe a făcut cinci pași. Ryman s-a strâmbat la mine, apoi a deschis ușa pentru Winsloe. Înainte să iasă, Winsloe a pocnit din degete, a scos din buzunar un plic mai mic și l-a aruncat la picioarele mele.

– Aproape c-am uitat. Noi fotografii de la supraveghere. Proaspete de noaptea trecută. Se pare că Tucker a început să-și folosească și creierii, trimițând o nouă echipă să dea de prietenii tăi. I-au găsit. Pentru câteva ore cel puțin. Le-au pierdut urma de atunci, dar te țin la curent. Știu că ești îngrijorată.

Mi-au scrâșnit dinții. Pumnale de furie amenințau să iasă din capul meu.

– Se pare că și ei caută pe cineva, a continuat Winsloe.

– Pe mine, am reușit să spun eu.

– O, presupun asta, dar acum a dispărut altcineva. Echipa noastră a reușit să surprindă fragmente de conversații. Cineva i-a lăsat cu ochii-n soare. Cineva important. Problema e, nu reușim să ne dăm seama de cine-i vorba. Larry lucrează la asta, comparând pozele noi cu cele vechi. Poate poți să vezi cine lipsește. Nu trebuie să-mi spui, totuși. Nu ți-aș cere să-ți pârăști prietenii.

Winsloe a plecat. Mi-am închis ochii, am simțit durerea lovind prin capul și palmele mele. A durat câteva minute înainte să fiu gata să mă uit la fotografii. Când am făcut-o, am descoperit poze ale grupului discutând și pritocind. Nu trebuia să-mi dau seama cine lipsea. O privire la expresia lui Jeremy spunea totul. Lipsea Clay. Nu acționase sub comanda lui Jeremy în dimineața precedentă, când depistase fosta echipă de patrulă. Era pe cont propriu. Singur.

Clay venea după mine.

*

Am petrecut restul dimineții chinuindu-mi creierul să născocească un nou plan de evadare. Trebuia să ies. Nu în cele din urmă, nu curând, ci acum, imediat, înainte ca Winsloe să se plictisească de acest ultim joc și să mărească din nou miza. Cu cât mă luptam mai greu să vin cu o idee, cu atât deveneam mai panicată, și cu cât deveneam mai

panicată, cu atât mai greu mi-era să vin cu o idee. Trebuia să mă calmez sau nu mă voi gândi niciodată la nimic.

*

Bauer s-a calmat și ea mai târziu în acea dimineață. Când m-am convins că devenise lucidă – ceea ce am determinat după faptul că se oprise din țipat și s-a apucat să-și mănânce micul dejun rece – am mers la gaură și am încercat să vorbesc cu ea. M-a ignorat. Când și-a terminat masa, a cotrobăit într-un sertar după un creion și o hârtie și a scris o scrisoare de două pagini, apoi s-a dus la ușă și a cerut politicos cuiva s-o livreze. Puteam să ghicesc conținutul: o rugăminte de eliberare, o versiune mai rezonabilă a ceea ce mârâise în ultimele ore.

Deci Bauer vroia afară. Ei bine, la fel vroiam și noi ceilalți. Se simțea ca un „oaspete" acum? Cum mă gândeam la asta, un plan s-a format în capul meu. Bauer vroia afară. Eu vroiam afară. Când m-am dus prima oară să am grijă de ea, speram că în mulțumirea ei mă va lăsa să scap. Mulțumirea ieșea din discuție acum. Dar cum rămâne cu evadarea? Dacă mă ofeream s-o iau cu mine? Bauer cunoștea lacunele închisorii și sistemul de securitate – adică, dacă era destul de întreagă la minte să-și amintească. Combină puterea și experiența mea cu ce știa ea și puteam forma o echipă formidabilă. Nu tocmai un plan complet și imbatabil, dar era un început.

Rămânea totuși o problemă de rezolvat – mă rog, rămâneau ele mai multe probleme de rezolvat – dar una mare era cum să scăpăm din celule. Am cântărit posibilitatea de a înscena ceva care m-ar scoate din celulă. Sigur, probabil eu puteam să ies, dar puteam s-o scot și pe Bauer în același timp? Puțin probabil. Când paznicii mi-au adus prânzul, am studiat ușa deschizându-se, observând cum funcționa, căutând un punct slab. Apoi am observat ceva atât de vizibil încât m-am mustrat că nu observasem mai devreme. Gardienii nu închideau complet ușa. N-o făceau niciodată. De ce? Pentru că ușa se deschidea numai din afară iar ei nu aduceau niciodată un gardian în plus ca să stea pe hol și să le dea drumul, așa cum făceau mereu Bauer și Matasumi. Când intrau ei, lăsau ușa întredeschisă câțiva centimetri, lăsându-le loc s-o tragă cu degetul. Cum puteam să folosesc asta în avantajul meu? Ei bine, puteam să-l lovesc pe unul dintre gardieni în timp ce celălalt își scotea arma și mă împușca – mă rog, o idee proastă. Puteam să spun: „Hei, ce se târăște acolo pe perete?" și să încerc să fug când ei se întorceau cu spatele. Hmm, nu. Mai bine mă mai gândesc.

ALIANȚĂ

Paznicii mi-au adus prânzul la ora unu. Când au deschis ușa să plece, am tras cu ochiul pe hol. Tess nu era acolo. Ora prânzului vine pentru toată lumea. Bun. În timp ce Bauer era lucidă și nimeni nu ne asculta, puteam discuta subiectul evadării cu ea. Oare era sigur? Putea încerca să adune favoruri de la Matasumi vânzându-mă pe mine, dar mă îndoiam că ea era destul de disperată încât să mintă. Nu încă. Pe lângă asta, având în vedere circumstanțele și animozitățile pentru mine, nimeni n-ar crede-o dacă vorbea.

Ascultând după zgomote specifice de pe hol, mi-am mișcat scaunul mai aproape de gaură, m-am așezat și m-am uitat înăuntru. Bauer umbla de colo colo.

— Te simți mai bine? am întrebat-o eu.

Continua să umble dintr-o parte în cealaltă.

— Nu vreau să înrăutățesc lucrurile, i-am spus eu. Dar știi că nu te vor lăsa să ieși din celulă. Pentru ei, tu ai schimbat tabăra.

Pași spre ușă, spre televizor, înapoi spre ușă.

— Dacă vrei afară, va trebui să ieși singură.

Încă niciun răspuns. Nici măcar vreo privire fugară în direcția mea.

— Trebuie să evadezi, am insistat eu.

Bauer s-a întors spre mine.

— Să evadez? a râs ea aspru. Spre ce? O viață de monstru?

Puteam să-i aduc aminte că și-a ales singură o viață monstruoasă, dar n-am făcut-o.

— Știu că-i rău acum, dar va deveni mai ușor...

— Nu vreau să devină mai ușor! a mârâit ea venind spre gaură. Vreau să dispară! Asta-i ce vreau să facă ei pentru mine. Să-mi scoată blestemul din vene și să mă facă normală la loc.

— Nu pot face asta, am spus eu blând. Nimeni nu poate face asta.

— Rahat! a scuipat ea vorbele. Vrei ca eu să sufăr, nu-i așa? Te bucuri teribil. Sondra a primit ce merită. Ha-ha-ha! Ei bine, nu merit asta. N-ai spus niciodată că va fi așa. M-ai păcălit!

— Te-am păcălit?! Te-am avertizat să n-o faci.

— Nu mi-ai spus totul.

— Ei bine, scuză-mă. Când ai intrat aici ca o nebună fluturând o seringă și trâmbițând entuziasmată că începi o viață nouă, ar fi trebuit

să-ți înmânez pliantul „Deci vrei să te Transformi în vârcolac", să te pun să citești formularul cu avertizări și să semnezi pe linia punctată.

Bauer a apucat un scaun, l-a aruncat spre gaură, apoi s-a dus tropăind în baie. Trebuia să lucrez la abordare.

*

Câteva ore mai târziu, sănătatea mentală a lui Bauer a atras apariția unui alt oaspete. Eram gata. Planul doi: fii mai empatică. În timp ce-mi venea greu să manifest o mare simpatie pentru cineva care-și făcuse singură asta, undeva în adâncul meu se găsea o mică pornire, vagă și oscilantă, de a mă manifesta empatic. Bauer era o altă femeie vârcolac, de fapt singura pe care o cunoscusem vreodată. Amintindu-mi oroarea transformării mele, am înțeles prin ce trecea. Winsloe mă întrebase dacă am făcut vreodată la fel cum făcuse Bauer cu Carmichael. Replica mea nu fusese în întregime onestă. Când scăpasem de la Stonehaven, creierul meu deja îmbolnăvit de ciuma demonică se prăbușise într-o nebunie incontrolabilă și furie. Ucisesem doi oameni înainte ca Jeremy să mă salveze. Spre deosebire de ce făcuse Bauer cu Carmichael, nu-mi cunoscusem victimele, nu le torturasem și nici nu le sfâșiasem în bucăți. Totuși făcusem un lucru pe care n-o să-l uit niciodată. Îmi mâncasem victimele. Eram așa de diferită de Bauer? Nu mă injectasem cu salivă de vârcolac, dar mă îndrăgostisem de un bărbat pe care-l suspectam ca fiind periculos. Nu-mi omorâsem prietena, dar ucisesem oameni nevinovați. Oricât de mult rezistasem, am înțeles-o pe Bauer. Și vroiam să simt empatie.

Întrebarea era: PUTEAM să simt empatie? După cum mi-a dovedit episodul ciudat în care eu o consolam pe Savannah, nu eram o persoană natural empatică. Trecând dincolo de dubiile mele, m-am poziționat lângă gaură și m-am uitat în celula lui Bauer.

— Cum te simți? am întrebat eu.

Bauer s-a întors să mă înfrunte.

— Cum dracu crezi că mă simt?

A răsuflat rapid, închizându-și ochii de parcă ar fi suferit.

— Asta nu sunt eu. Corpul ăsta, personalitatea asta. Nu sunt eu. Nu folosesc un asemenea limbaj. Nu țip ca un copil răzgâiat. Nu mă rog pentru viața mea. Dar știi ce e mai grav? Sunt încă aici, prinsă înăuntru, privind în afară.

— Creierul tău încă acceptă transformarea. Se va...

— Nu-mi spune că se va obișnui!

Știam ce trebuia să-i spun, ce trebuia să-i împărtășesc, dar cuvintele mi s-au oprit în piept. Călcându-mi peste mândrie, le-am forțat să iasă.

— Când am fost prima oară mușcată, am...

— Nu.

— Vroiam doar să spun ce...

— Nu te compara cu mine, Elena. Nu avem nimic în comun. Dacă ți-am lăsat această impresie înainte, a fost numai pentru că am vrut ceva de la tine.

— Poate de aceea, dar acum avem ceva în comun. Sunt....

Vocea i s-a răcit.

— Ești un nimic, Elena. Un nimeni care a devenit cineva accidental. Transformarea în vârcolac a fost clar o realizare definitorie în viața ta și nici măcar n-ai contribuit cu ceva. Banii tăi, tinerețea ta, forța ta, poziția ta, iubitul tău, sunt toate ale tale pentru că erai singura femeie vârcolac.

— Eu...

— Fără astea, ce ești tu? Un colaborator obscur la un ziar al cărei salariu anual nu-mi acoperă mie garderoba.

Cu asta, s-a întors și a plecat iar tropăind în baie, unde a deschis dușul. Știți, empatia este totuși o stradă cu două sensuri.

*

La șapte gardienii mi-au adus cina. Ca de obicei, unul ducea tava în vreme ce celălalt stătea de pază, cu arma pregătită. I-am ignorat, renunțând la speranța de a atrage vreun gardian de partea mea sau de a obține vreo informație valoroasă de la ei. Mai bine să-i tratez ca pe niște chelneri surdo-muți. Aveam alte lucruri de care să mă preocup.

Când au intrat, ședeam pe pat, formulând planuri de evadare. După un moment, am observat gardianul care ducea tava zăbovind lângă masa mea, uitându-se la fotografiile lui Clay. A dat din cap spre partenerul său atrăgându-i atenția spre poze.

— El e, a spus el discret.

— Îl cunoști? am întrebat eu.

Paznicul a tresărit, de parcă-i vorbise patul.

— Îl cunoști? am repetat eu. Lupul din poze?

Amândoi bărbații s-au uitat la mine de parcă mă alăturasem lui Bauer în azilul ei privat, probabil gândindu-se că eu ar trebui să fiu cea care ar recunoaște un vârcolac, nu ei.

— Tyrone a adus alea, le-am spus eu mimând toată nonșalanța pe care o puteam încropi. Și-a imaginat c-aș fi în stare să-l identific pe individ, dar n-am reușit. Se pare că a stârnit ceva agitație la un motel.

Acum clar se uitau la mine de parcă eram gata pentru cămașa de forță.

— Nu-l recunoști?! s-a mirat cel de lângă ușă.

Am mimat un ușor căscat.

— Ar trebui?

— Nu-i el partenerul tău?

— Clay?! Nu. N-ar părăsi niciodată masculul Alfa; liderul nostru.

— Atunci de ce...

Paznicul s-a oprit, s-a întors spre partenerul său și i-a șoptit:

— Matasumi știe de asta?

— Ce contează? a spus celălalt paznic fără să se obosească să șoptească. Nu contează cine-i vârcolacul. Dacă-l mai vede careva prin preajmă încă o dată, îl omorâm. Ăsta-i ordinul.

Mâinile mi s-au încleștat, dar m-am forțat să nu fac niciun zgomot, să nu spun niciun cuvânt, să nu pun nicio întrebare. Al doilea paznic a dat din umeri și au plecat amândoi fără măcar să arunce o privire în direcția mea.

Clay era în apropiere. Avusesem dreptate. Venea după mine. Nu puteam să-l las să facă asta. Era prea mult ce nu știa, prea mult pentru care nu era pregătit. Clay dominase patrula lui Tucker destul de ușor, dar aici aveau cel puțin de cinci ori mai mulți gardieni, plus o clădire subterană fortificată cu un sistem de securitate imbatabil, toate înconjurate de o pădure întesată cu capcanele lui Ty Winsloe. Trebuia să-l opresc pe Clay înainte să încerce să mă salveze. Pentru a face asta, trebuia să evadez – rapid. M-am uitat la cușca lui Bauer. Venise timpul să mă port cu mănuși.

*

S-a făcut aproape miezul nopții până să redevină Bauer lucidă. În ultimele două zile, îmi îmbunătățisem abilitatea de a mă prinde când era cineva pe hol. Mă ajutam cu auzul, dar și cu simțul. Deși era dificil să știu dacă cineva ne privea, aveam un mijloc sigur prin care să-mi dau seama dacă ne ascultă. Interfonul. Când îl porneau, făcea un clic, apoi sâsâia încet până când îl închideau la loc. După ce Bauer și-a revenit în simțiri, am așteptat până când paznicii și-au făcut rondul obișnuit, am ascultat cu atenție sunetul interfonului, apoi m-am ridicat în pat.

– Încă te gândești că te vor lăsa să ieși, nu? am strigat eu.

Bauer n-a răspuns, deși eu știam că mă poate auzi.

– Știi, am continuat eu, te putea lăsa cineva afară. Probabil nu te-ar fi lăsat să fii aruncată în celulă de la bun început. Din păcate, ai sfâșiat-o în bucăți.

Bauer a tras aer adânc dar n-a răspuns.

– Știu că-ți amintești, am insistat eu. E așa cum ai spus, o parte din tine rămâne prezentă, o parte sănătoasă, care privește. Îți amintești cum te-ai simțit? Fugărind-o? Văzând confuzia de pe fața ei? Surprinderea? Ascultând-o cum îți cere s-o lași să trăiască? Poți încă să ți-o imaginezi, nu? Privirea de pe fața ei când i-ai sfâșiat gâtul.

Am făcut o pauză.

– Îți amintești ce gust avea?

O zăngăneală din cealaltă celulă. Apoi un zgomot de vomitat. Am așteptat. Bauer stătea în baie.

– Cine te va lăsa să ieși, Sondra? i-am strigat eu. Cine va risca să fie următoarea ta masă? Cui de acolo îi pasă? Unei singure persoane îi păsa iar acum au aruncat-o într-un sac de gunoi... sau mai mulți saci de gunoi.

– Încetează!...

Vocea lui Bauer era tăcută, aproape tremurată.

– Poate plănuiești să evadezi singură. Apoi? Unde te duci? Înapoi acasă, să guști din mami și din tati?

– Încetează!

Mai sonoră, dar tot zguduită.

– Asta se va întâmpla. Nu vei reuși să elimini foamea și Transformările. În cele din urmă te-ai putea abține suficient cât să supraviețuiești, dar cu ce preț? Câți vor muri înainte de asta? Vei începe să omori pentru că trebuie, apoi vei continua pentru că poți, pentru că după o vreme dezvolți un gust pentru asta, puterea și carnea. Asta li se întâmplă corcitilor.

Am făcut o pauză înainte să continui.

– Vorbind de corciți, primul pe care-l întâlnești te va omorî. Bineînțeles, te va viola mai întâi, din moment ce va fi singura lui șansă să i-o tragă unei femei din propria lui specie.

– Taci din gură!

– Îți prevăd viitorul, Sondra. Fără taxă. Numai o persoană te poate ajuta să scapi de toate astea. Masculul Haitei. Întrebarea este, cum obții acest ajutor? Ei bine, dacă scapi de una singură, ai putea să-i bați la ușă, să-i cerșești milă. Va fi foarte încântat în privința asta. Te va invita să intri, îți va lua politicos haina, te va conduce în salon să-ți ofere o cafea. Apoi te va prezenta lui Clayton. Și fața lui frumoasă pe care o admiri va fi ultimul lucru pe care-l mai vezi. Asta dacă eu

mai sunt încă în viață. Dacă eu mor aici, chiar nu ți-aș recomanda să te apropii de statul New York. Iadul prin care treci acum nu e nimic în comparație cu ce-ți va face Clay dacă mor eu.

Ușa de la baie s-a trântit.

– Încerci să mă sperii.

Am râs.

– Cred că știi mai bine, Sondra. L-ai cunoscut pe Patrick Lake. Știi cum sunt corcițiii. Ai aflat de reputația lui Clay. Eu îți ofer o cale de scăpare. Ajută-mă să scap și mă voi asigura că te ajută și Jeremy.

– De ce ar trebui să cred că-ți vei ține cuvântul?

– Pentru că sunt un lup de Haită și nu m-aș degrada mințind o corcită. Pentru mine, asta ești. O corcită, folositoare ce-i drept, dar tot o corcită.

Bauer n-a răspuns. Pentru o oră am stat tăcute fiecare în celula ei. Apoi, în liniște, cu vocea abia deasupra unei șoapte, Bauer a fost de acord. Și ne-am culcat.

EVADARE

Am petrecut amândouă următoarea zi planificând, analizându-le programul de observație, rondurile gardienilor în zona de celule, orele de masă și recidivele de nebunie ale lui Bauer. Ultima ne punea cele mai mari probleme. Dacă Bauer ar fi luat-o razna în timpul evadării noastre? Perioadele ei lucide deveneau mai lungi, dar vor fi ele destul de lungi?

Potrivit lui Bauer, sistemul de securitate al lui Winsloe conținea înregistrate identitățile întregului personal al închisorii. Această înregistrare asigura aproape în întregime imposibilitatea ca un captiv să modifice sistemul, adăugându-și propriile amprente retinale și digitale. Bineînțeles, asta însemna că era la fel de dificil să ștergi o identitate. Ce însemna asta pentru noi? Identitatea lui Bauer avea încă valabilitate. Din moment ce avea maximă libertate, putea intra și ieși de pe orice nivel al închisorii împreună cu un oaspete neautorizat.

Ar pleca Bauer doar cu un însoțitor? Încă nu mă decisesem. Oricât de rău îmi părea de Leah și de Curtis Zaid, nu puteam să-i iau cu mine. Ruth avusese dreptate. Cu cât adăugam mai mulți oameni în planul meu de evadare, cu atât creșteau șansele de eșec. Mai bine să-mi liniștesc conștiința cu promisiunea personală că-i voi elibera când mă întorceam cu ceilalți. Dar Savannah? Ruth îmi spusese s-o las. Oare trebuia s-o ascult? Puteam s-o ascult? Două întrebări foarte diferite. Având în vedere legătura dintre Savannah și moartea lui Ruth, respectiv celelalte incidente, era sigur s-o eliberez? Mă temeam că învățăturile lui Ruth îi intensificaseră copilei și mai mult puterile, c-o făcuseră și mai periculoasă. Era inteligent s-o scot pe Savannah de aici și s-o las în grija unei învățăcele precum Paige? Sau ar trebui s-o las aici, unde puterile ei ar fi menținute în niște limite de siguranță, până am putea face aranjamentele necesare cu celelalte vrăjitoare din Consiliu? Poate Ruth anticipase pericolul și de aceea mă sfătuise să n-o iau pe Savannah când voi evada. Deci ar trebui s-o las aici pe Savannah.

Dar oare mă lăsa inima? Puteam oare să abandonez aici o copilă, știind că i s-ar putea întâmpla ceva înainte să mă întorc? Garantat, copila era capabilă să facă rău, dar fără vină și împotriva voinței ei. Era inocentă. De asta eram sigură. Cum puteam s-o las în urmă? Nu

puteam. Bauer ne putea scoatea pe amândouă prin ieșiri mergând pur și simplu cu câte o persoană pe rând. Ne-ar încetini, dar asta n-ar justifica s-o abandonez pe Savannah. Dacă va fi posibil, aș lua-o pe Savannah. Dar nu i-aș spune lui Bauer despre ea. Nu încă.

*

Plănuiam să evadăm în acea noapte, când gardienii îmi aduceau gustarea de seară la zece și jumătate. Eram pregătite? Probabil că nu, dar nu îndrăzneam să mai aștept. Trebuia să-l opresc pe Clay. Aveam nevoie de ziua de mâine ca rezervă, în cazul în care nu voi putea ieși din celulă în acea noapte.

Am petrecut prima partea a serii odihnindu-mă în pat. Bineînțeles, nu m-am odihnit în totalitate – cel puțin nu mental. Am stat trează îngrijorându-mă despre tot ce-ar putea merge prost. Înainte de venirea gardienilor, îmi voi rupe cojile de pe genunchiul rănit, făcându-l să sângereze din nou, apoi voi profita de derută pentru a-i omorî și a mă elibera. Și dacă trucul cu genunchiul rănit eșua să incite îngrijorarea gardianului? Dacă nu eram destul de rapidă, dacă cel de-al doilea gardian reușea să-și scoată arma în timp ce-l omoram pe primul? Trebuia să-i omor. Nu puteam risca să-și recapete cunoștința înainte să evadăm...

Huș!...

Am înlemnit, recunoscând sunetul înainte ca mintea mea să-l înregistreze. Se deschisese ușa celulei. În loc să sar să văd cine-i acolo, am stat nemișcată, așteptând încordată. Cât era ceasul? Nouă și douăzeci. Prea târziu pentru Matasumi. Prea devreme pentru gustarea mea. Xavier plecase. Mai rămânea Winsloe. Vă rog, nu. Nu în seara asta. Am stat nemișcată, ascultând și adulmecând aerul, sperând că auzisem greșit sunetul.

A trecut un minut întreg fără să aud vreun cuvânt de salut, fără să miros vreun intrus, fără să aud ușa închizându-se la loc. Mi-am ridicat capul de pe pernă și m-am întors spre ușa din spatele meu. Nu era nimeni acolo. M-am ridicat pe coate pentru a mă uita mai bine. Ușa era închisă. Nu, stai. Nu era închisă. Întredeschisă câțiva centimetri, poate chiar mai puțin. Din nou, mi-am luat inima-n dinți. Era oare Winsloe pe hol, dând instrucțiuni de ultim moment lui Ryman și lui Jolliffe? Și totuși nu auzeam și nu miroseam nimic. Am numărat șaizeci de secunde, apoi mi-am lăsat picioarele pe marginea patului și m-am furișat la ușă. Aplecându-mă prin crăpătură, am adulmecat. Am perceput doar mirosuri vechi. Cum era posibil? Cineva deschisese ușa cu numai câteva clipe în urmă. De ce nu puteam să-l adulmec?

Aplecându-mă pe vine, am deschis ușa încă un centimetru, apoi un altul, apoi larg deschisă. Mi-am întins gambele, m-am ridicat pe vârfurile picioarelor și am tras cu ochiul prin ușă. Cineva era pe hol. M-am retras rapid, apoi mi-am dat seama pe cine văzusem și m-am aplecat din nou în afară. Bauer stătea în fața celulei, uitându-se când într-o parte, când în cealaltă. Când m-a văzut, s-a îndreptat.

— Tu ai...? a șoptit ea.

Am scuturat din cap și am pășit în hol. Înainte să pot spune ceva, s-a mai deschis o ușă în capătul celălalt al holului și Savannah a ieșit din celulă, pe jumătate adormită, părul o claie întunecată și ciufulită, un umăr slab ieșind din cămașa ei roșie de noapte. Văzându-ne, și-a șters fața cu mâna și a căscat.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat ea.

I-am făcut semn să tacă și am chemat-o mai aproape. Din moment ce nu puteam mirosi pe nimeni altcineva pe hol, ușile se deschiseseră pesemne automat, un fel de defecțiune mecanică. Prea mare coincidența? Poate, dar n-aveam de gând să ignor ocazia. Da, ar fi putut fi o capcană, dar cu ce scop? Să vadă dacă aș încerca să evadez? Asta ar fi mai degrabă un test de inteligență – oricine ar rămâne într-o închisoare când ușile se deschid e clar că i-ar lipsi niște neuroni. Ar putea fi unul dintre experimentele lui Matasumi, ca atunci când m-a băgat în aceeași cameră cu Patrick Lake. Mai rău chiar, ar fi un alt joc bolnav de-al lui Winsloe. Deci ar trebui să stau în celula mea și să nu fac nimic? Poate c-ar trebui, dar n-aș putea. Dacă era adevărat, aveam șansa să salvez trei oameni a căror siguranță mă îngrijora cel mai mult: Savannah, Bauer și, bineînțeles, eu.

— Plecăm, am șoptit eu aplecându-mă spre Savannah. Bauer... Sondra ne poate scoate. Întoarce-te în celula ta și ia-ți pantofii.

— Plecăm acum? a șoptit Bauer.

— Am ieșit, nu?

În timp ce Savannah se întorcea în celulă, Bauer a stat un pic pe gânduri, confuzia încețoșându-i ochii. Mi-am spus că era doar adormită, dar mă temeam de ce era mai grav. Mintea încețoșată a lui Bauer n-ar răspunde bine la schimbări de rutină. Se gândise că plecăm peste câteva ore, or chiar și această mică deviere de la plan i-ar putea face creierul s-o ia razna. Am zâmbit cât de încurajator puteam și am împins-o spre celula ei.

— Ia-ți doar pantofii, am sfătuit-o eu.

Bauer a încuviințat și s-a întins după clanța ușii. A răsucit-o, s-a încruntat, s-a uitat peste umăr la mine, apoi a smucit clanța și a împins în ușă. Nu se mai deschidea. Dând-o la o parte, am zguduit clanța și-am lovit cu umărul în ușă. Nu s-a clintit.

— Ar trebui să se deschidă, s-a plâns Bauer și panica i se instala în voce. TREBUIE să se deschidă. Nu există nicio încuietoare externă.

— Nu mă pot întoarce în celula mea, m-a anunțat și Savannah alergând înapoi spre noi. Ușa e blocată.

— La fel și asta, i-am spus eu. Presupun că dacă o defecțiune mecanică le poate deschide, tot așa le poate și închide. Va trebui să plecăm cu ce-avem pe noi.

— Dar Leah și domnul Zaid? a întrebat Savannah. N-ar trebui să-i scoatem și pe ei?

— Dacă putem.

N-am putut. Am încercat la Curtis Zaid. Preotul vodoun stătea chircit peste cuvertura patului, dormind dus. Ușa lui era închisă bine.

— Blocată, am anunțat eu.

Savannah a alergat pe hol și a încercat să deschidă ușa lui Leah.

— La fel și asta.

— Vor trebui să rămână în urmă deocamdată, am hotărât eu. Sondra, ieșirea de lângă celula în care a stat Savannah este cea care dă la postul de gardă, corect? Cea de lângă a mea are numai o cameră video conectată la post.

Bauer a încuviințat din cap.

— Perfect.

M-am îndreptat spre ieșirea de pe partea celulei în care stătuse Savannah. Bauer m-a apucat de braț.

— Acolo sunt gardienii, mi-a spus ea.

— Știu.

— Dar nu poți... nu putem... ne vor împușca!

I-am desfăcut mâinile de pe brațul meu și i-am privit ochii dementi.

— Am discutat asta, nu-ți amintești, Sondra? Ambele uși dau într-un culoar comun având la mijloc un lift.

Mă enerva să stau să-i explic pe larg, dar știam că așa ar proceda Jeremy, așa i-ar calma el isteria crescândă.

— Dacă ieșim prin ușa supravegheată, camera video va alerta gardienii. Ne vor vedea pe monitor și ne vor întâlni înainte să putem ajunge la lift. Pe cealaltă ușă, paznicii vor fi chiar de partea cealaltă. Vor avea doar câteva secunde să reacționeze înainte ca eu să trec dincolo. Nu vor avea timp să ceară ajutor. Îi voi omo... scoate din funcțiune și ne vom putea furișa sus.

Am înghiontit-o pe Bauer să meargă înainte și am chemat-o pe Savannah să vină după mine. În timp ce Bauer mergea spre ușă, a căzut ceva din tavan. M-am întins înainte, îndepărtând-o din fața

obstacolului. Obiectul a căzut pe podea spărgându-se în clinchet de sticlă.

— Doar un bec, a remarcat Savannah. Dar te miști repede, nu glumă.

Bauer își revenea, iar eu m-am uitat în sus. Deasupra era un rând de șase becuri, primul doar un fasung gol. Un scârțâit discret mi-a atras atenția și am observat al doilea bec din rând mișcându-se. Privindu-l, becul s-a rotit încet, deșurubându-se din fasung.

— Uau! a exclamat Savannah. Zici că se...

Crac, crac, crac! Întregul rând de becuri s-a sfărâmat de pământ, lăsându-ne în întuneric.

Bauer a țipat.

— Este în regulă, Sondra, am încurajat-o eu. Ochii tăi se vor adapta. Ai vedere nocturnă acum. Lumina de la ușa de siguranță va fi de ajuns. Mergi spre ea și...

Savannah a țipat. M-am întors și am întins mâna în întuneric pentru a o calma. Ceva mi-a gâdilat brațul stâng. Am plesnit cu mâna dreaptă peste zona respectivă și am simțit sânge țâșnind sub palma mea. Bauer a țipat. Un abur alb a zburat spre fața mea și mi-a secerat obrazul. L-am apucat și sticlă ascuțită m-a înțepat în palmă. O altă bucată m-a lovit în frunte. Ochii mi s-au ajustat atunci și-am văzut o tornadă din sticlă spartă zburând în jurul nostru.

— Ușa! am zbierat eu. Sondra! Apucă ușa!

Vag i-am văzut silueta ghemuită lângă celula îndepărtată, cu brațele trase spre ea, capul ferit împotriva atacului violent. Cioburi de sticlă mă înțepau și mă tăiau pe brațele goale în timp ce m-am repezit spre ea. Am apucat-o de braț și am tras-o spre ieșire, așezând-o în fața obiectivului care citea retina. Întinzându-mă să apăs butonul, am observat că ochii îi erau strâns închiși.

— Deschide ochii! m-am răstit eu la ea.

I-a încleștat și mai strâns, ducându-și bărbia în piept.

— Deschide naibii ochi să ți-i scaneze!

Tocmai mă întindeam să-i deschid cu forța când a clipit. Am apăsat butonul. Prima lumină roșie s-a aprins scurt, apoi s-a stins și întregul panou s-a făcut negru. Am apăsat din nou butonul. Nu s-a întâmplat nimic. L-am lovit din nou și din nou, ochii urmărind panoul după un semn de viață. Nimic. Nicio lumină. Niciun sunet. Era mort. M-am întors. La celălalt capăt al holului, o mică luminiță roșie reflecta după colț.

— Cealaltă ușă are curent, am spus eu. Hai să mergem.

— Nu pot! a exclamat Bauer în șoaptă ferindu-și capul de sticla zburătoare. Nu pot!...

Am ignorat-o.

— Savannah, fugi în celula mea. N-am închis ușa. Ascunde-te înăuntru cât timp deschidem noi cealaltă ieșire.

Am apucat-o pe Bauer cu ambele mâini și am cărat-o mai mult târâș pe coridor. Vârtejul de sticlă ne-a urmat, învârtindu-se în jurul nostru, mușcând precum un roi de viespi.

În întuneric și în grabă, am trecut de Savannah și am ajuns la celula mea înaintea ei. Răsuflând ușurată am văzut că ușa mea era încă deschisă. Mi-am amintit că aveam nevoie de pantofi și m-am repezit înăuntru să-i iau. Când m-am întors, piciorul patului meu s-a mișcat. S-a ridicat zece centimetri de la sol, apoi a țâșnit sus în aer și a năvălit spre mine. Abia am avut timp să ies din celulă înainte ca salteaua să lovească în spatele ușii, închizând-o.

— Ce!?... Ce? a bâiguit Bauer.

Am împins-o spre cealaltă ieșire. A răsunat o serie sacadată de plesnituri. Așteptându-mă la împușcături, m-am trântit în genunchi. Holul s-a umplut cu zgomot asurzitor, de parcă cineva dăduse la maxim fiecare interfon. Savannah s-a lipit de mine. I-am strâns umărul și am încercat să-i spun că totul va fi în ordine, dar zgomotul mă acoperea. Am îmbărbătat-o pe Savannah cum am putut mai bine, am apucat-o pe Bauer și am împins-o în fața ușii de siguranță. De data asta, poate realizând că era singura ei cale de a scăpa de sticla zburătoare, Bauer s-a așezat în fața scanerului retinal și a apăsat butonul. Lumina roșie s-a stins și pentru un moment totul a amuțit. Apoi s-a aprins o lumină verde. Bauer a apucat clanța și a doua lumină s-a schimbat din roșu în verde. A împins ușa cu putere și a ieșit grăbită în hol. Știam că permisul de acces al lui Bauer permitea trecerea doar încă unei persoane, așa că imediat ce eu și Savannah am fi ieșit, ar suna alarma peste tot. Nu mă puteam îngrijora de asta. Paznicii ne-ar vedea oricum pe monitor trecând.

Am trântit ușa în spatele nostru. Câteva cioburi rebele de sticlă au căzut inofensive pe podea.

— Ce s-a întâmplat acolo? m-a întrebat Savannah în șoaptă.

— Habar n-am, am spus eu. Sunteți bine amândouă?

Savannah și Bauer au încuviințat din cap. Ei bine, da, fiecare centimetru din pielea noastră goală părea să sângereze, dar nimeni nu primise vreo bucată în ochi sau în vreo arteră importantă, așa că părea să înțelegem că asta ne făcea „să fim bine".

Voci au răsunat din celălalt capăt al coridorului. Savannah și-a ridicat capul.

— Nu vom reuși, a șoptit ea.

— Ba da, vom reuși! a spus Bauer cu hotărâre.

S-a îndreptat de spate, ștergându-și un strop de sânge de deasupra ochiului.

— Nu mă mai întorc înăuntru acolo. Am ieșit și voi rămâne afară. Elena se va ocupa de gardieni. Noi două vom rămâne aici unde suntem în siguranță.

De la o mămăligă tremurândă la conducător de grup în doar șaizeci de secunde? Mă bucur s-o văd pe Bauer redresându-și postura, dar asta nu era genul de schimbare pe care mi-o doream. Nu mai conta. Cel puțin nu se cuibărea într-un colț de frică. Pe lângă asta, eu eram cea care trebuia să se ducă după gardieni. Bauer mai mult mi-ar sta în cale.

Înainte să plec, Savannah mi-a apucat tricoul.

— Te ajut, a șoptit ea. Le fac o vrajă.

Am ezitat, dorind să-i spun să nu se obosească, dar am realizat că, dându-i copilei șansa de a se simți de folos, ar putea să-i calmeze temerile. Pe lângă asta, era doar o neofită de doisprezece ani în ale vrăjitoriei. Ar ști numai cele mai simple vrăji.

— Bine! am acceptat eu. Atâta timp cât le poți face de aici. Stai ascunsă și nu face zgomot.

În timp ce mă furișam înainte, o bubuitură a scuturat culoarul. Apoi alta. Apoi sticlă spartă, mai tare decât becurile care cădeau. Apoi întuneric. Da! De data asta întunericul era binevenit. Mi-ar da un avantaj... atâta timp cât sticla spartă nu începea din nou să zboare.

— La naiba! a șuierat o voce, probabil a unui paznic. Mai întâi, ieșirea numărul 1 moare, apoi camera de la ieșirea doi, acum asta. A naibii cădere de curent.

— Aduc lanterna, a propus o a doua voce.

— O aducem amândoi. Nu rămân aici pe întuneric.

Deci erau numai doi paznici? Din ce în ce mai bine. Mi-am grăbit pasul, am trecut după colț și am apăsat butonul liftului. Apoi m-am dus spre postul de gardă. Pe la jumătatea drumului m-am împiedicat de ceva și când m-am uitat în jos am văzut o apărătoare de la neoane. Am ocolit-o și am călcat cu piciorul gol direct pe niște cioburi de sticlă. Mușcându-mi obrazul să nu țip, am măturat cu talpa în stânga și-n dreapta, eliberându-mi drumul și înaintând cu grijă. Am zărit o rază de lumină venind de după colț. Paznicii își găsiseră lanterna. La naiba!

În spatele meu, ușile liftului s-au deschis. O voce s-a răstit, nu din fața mea, ci din spate. Am încremenit cu piciorul în aer. Paznicii au trecut de colț, raza de lumină ricoșând din pereți. Cineva din spatele meu a strigat. M-am întors, am văzut o armă și m-am aruncat la podea. Împușcături răsunau și din față și din spate. Un glonț mi-a julit piciorul. Am gemut și m-am târât spre marginea culoarului. Un țipăt.

Un strigăt de furie. O înjurătură. M-am uitat în sus. Gardienii trăgeau unii în alții, cei doi de la postul de gardă trăgeau în trei de la lift. Încă doi zăceau pe podea, unul țipând și zvârcolindu-se. Gloanțele șuierau pe lângă mine. M-am ridicat pe mâini și genunchi, m-am aplecat înainte și am fugit în patru labe spre ceilalți. Am trecut chiar pe lângă cel de-al doilea grup de gardieni. Nici nu m-au observat.

— Duceți-vă înapoi! am strigat către Savannah și Bauer. Intrați înăuntru!

ÎNCOLȚITE

Bauer a trecut de Savannah și a repetat secvența de acces. Ieșirea s-a deschis și ne-am bulucit toate trei dincolo. Am trântit ușa în urma noastră. Savannah a strigat că acum era deschisă ușa de la celula liberă de vizavi de mine. Ne-am adăpostit înăuntru.

— Trăgeam cu ochiul după colț, mi-a povestit Savannah în timp ce eu răsuflam obosită. Când au venit paznicii cu lanterna, i-am văzut pe ceilalți ieșind din lift. Am făcut o vrajă de confuzie să poți trece de ei. A funcționat chiar bine, nu?

— Foarte bine! am lăudat-o eu fără să-i menționez că fusesem aproape prinsă în schimbul de focuri.

Ce dracu' o învățase Ruth pe copilă? O vrăjitoare de doisprezece ani ar trebui să facă vrăji pentru a calma pisoii speriați, nu să împingă bărbații înarmați să tragă unii în alții.

— Hei! ne-a strigat o voce de pe coridor. Pe mine nu m-a invitat nimeni la petrecere?

Am sărit toate în sus. Leah a intrat înăuntru, căscând și trecându-și degetele prin părul ciufulit de somn.

— N-o închide! s-a răstit Bauer apucând ușa celulei.

Mai conta acum? Deși n-am comentat nimic, evident că nu mai întrevedeam o altă încercare de evadare în viitorul nostru apropiat. Dacă deschiderea celulelor nu fusese o capcană, nu ne-a adus nici prea mult noroc. Ba din contră, de fapt. Marele meu plan de evadare s-a pierdut în acea furtună de gloanțe de afară. Chiar dacă am scăpat din nebunia aia, Winsloe ar fi trebuit doar să verifice istoricul accesărilor pentru a-și da seama că ne folosisem de Bauer să trecem prin sistemul de securitate. S-ar asigura că nu se va mai întâmpla niciodată. Am încercat să nu mă gândesc la multitudinea de mijloace prin care s-ar asigura de asta.

Leah a mers spre un scaun și s-a așezat în el.

— Mi-am tăiat piciorul umblând pe aici. Sunt cioburi peste tot pe podea. Și cum de ușile sunt deschise? Nu mă plâng dar... Vai de mine, ce s-a întâmplat cu voi, fetelor?

— Cioburi zburătoare, i-am explicat eu.

— Doamne! Nu-mi pare rău c-am lipsit. E cineva rănit? Știu să acord primul ajutor.

— Suntem întregi, a calmat-o Bauer îndreptându-se către pat.

Cât am vorbit noi, Savannah a scos capul pe ușă.

— Nu văd pe nimeni. Au murit cu toții?

— Murit?! a repetat Leah în timp ce eu o îndepărtam pe Savannah de ușa deschisă. Cine a murit?

I-am explicat ce se întâmplase. Pe măsură ce povesteam, Leah continua să arunce priviri discrete spre Savannah, care se așezase pe covor și nu părea să observe.

— Așa că ar trebui să stăm aici, am încheiat eu. Să rămânem calme și să sperăm că și ei fac la fel. Fără mișcări bruște. Nimic care să-i stârnească.

Savannah s-a ridicat de jos.

— Știu o vrajă pentru calmare...

— Sunt sigură că știi, draga mea, s-a opus Leah. Dar poate nu-i o idee așa bună.

Savannah s-a bosumflat. Leah a înconjurat-o cu brațul pe după umeri și a strâns-o în brațe.

— Elena și cu mine ne putem ocupa de gardieni, i-a promis Leah. Vom găsi un loc sigur pentru tine, draga mea, în caz că se întâmplă ceva când ajung gardienii.

Aruncând o privire în lateral, Leah mi-a atras atenția de la Savannah spre cioburile de becuri împrăștiate pe podea. Mi s-a strâns inima. Savannah. Cine altcineva să fi fost responsabilă de vârtejul de sticlă zburătoare? Fuseserăm numai noi trei pe culoar și doar una cu antecedente în aruncarea obiectelor periculoase prin aer. Făcuse un pas mare de la farfurii, dar văzusem deja o demonstrație a puterilor crescute pe care le dobândise Savannah cu ocazia acelei vrăji letale de confuzie. Bineînțeles, n-o făcuse intenționat – fusese rănită la fel de rău ca oricare dintre noi – dar nu asta era idea. Intenționat sau nu, Savannah era periculoasă. Dacă ajungea să fie stresată emoțional, atunci reacționa cu violență.

— Bună idee, am spus eu. Ar trebui s-o ducem pe Savannah într-un loc sigur.

Sigur pentru ea și sigur pentru noi.

— Sondra, ce zici să te duci tu cu Savannah? a propus Leah. Celula mea e deschisă. Ascundeți-vă acolo.

Bauer stătea pe pat, cu genunchii strânși la piept, holbându-se la perete. Redevenise mămăliga tremurândă.

— Mi-e bine, a șoptit ea.

— Ai trecut prin destule, a insistat Leah. Eu și Elena ne putem descurca singure. Ce zici s-o iei pe Savannah și...

— Sunt bine! a mârâit Bauer îndreptându-și capul și strâmbându-și buzele.

Apoi a încremenit, realizând parcă ce făcuse. Și-a închis ochii și s-a scuturat.

— Sunt bine, a spus ea ferm. Vreau să ajut.

— Am putea vorbi cu paznicii, am propus eu. Să le explicăm ce s-a întâmplat. Există vreun interfon, Sondra? O cale să comunicăm cu ei?

Bauer a scuturat din cap. În afara celulei, ceva s-a izbit de ușa de la ieșire. Ne-am oprit toate să ascultăm. Încă două izbituri în succesiune rapidă, apoi liniște.

— Nu pot intra, a șoptit Bauer. Ușa de ieșire, pesemne a picat curentul sau s-a stricat.

— Gata cu speranța c-au murit toți, a comentat Leah. Câți gardieni sunt în total?

— Vreo trei duzine... ba nu, treizeci, și-a amintit Bauer. Am... ei au început cu treizeci și șase, dar au fost ceva victime.

— Slabe șanse. Mă rog, hai s-o scoatem pe Savannah de aici înainte ca lucrurile să se înrăutățească.

Leah s-a întins după Savannah, dar ea s-a ferit și a alergat spre mine.

— Vreau să ajut, a spus ea prvindu-mă cu hotărâre.

De parcă nu mă simțeam destul de vinovată doar suspectând că Savannah stârnise cioburile să zboare! Dar dacă Leah și cu mine urma să ne luptăm, trebuia s-o ducem pe Savannah într-un loc sigur unde s-ar putea calma.

— Nu încercăm să te îndepărtăm, Savannah. Știu că ne poți ajuta. Vraja de confuzie...

Am reușit să scot un zâmbet forțat.

— Ei bine, am fost impresionată, recunosc.

— Dar... a oftat Savannah cu resemnarea îngrijorată a unui copil care poate auzi un „dar" încă înainte să-l pronunți.

— Dar dacă stai, Leah și cu mine vom fi mai îngrijorate pentru tine ca să ne putem concentra asupra pericolului.

— Am fi foarte îngrijorate dacă ai rămâne, m-a susținut și Leah aruncându-mi o privire. Ne-am simți mult mai bine dacă te-ai duce în altă parte... în siguranță. Te duc în celula mea.

— Foarte bine, a acceptat Savannah pe un ton care ne spunea că decizia noastră doar bună nu era.

Leah a vrut s-o apuce de mână pe Savannah, dar copila s-a ferit și a ieșit pe ușă. Leah s-a luat în fugă după ea.

*

Câteva minute mai târziu, Leah a revenit în grabă. Gardienii izbeau încă în ușă.

— E în celula mea, ne-a anunțat Leah. Ascunsă sub pat. Am închis ușa.

Am vrut să încuviințez, apoi m-am oprit.

— Ai închis ușa?! Dacă se blochează? Cum o mai scoatem?

— Acum sunt mai îngrijorată ca Savannah să nu scape singură. Dacă n-o închideam înăuntru, s-ar fi întors aici în două minute, încercând să ne ajute. N-avem nevoie de genul ăsta de ajutor.

S-a uitat la cioburi.

— A ajutat destul deja.

— Dacă Savannah a făcut cioburile să zboare, n-a fost intenționat.

Leah a ridicat din umeri.

— Probabil ai dreptate. Oricum, nu-i vina ei. La ce te poți aștepta, cu o mamă ca Eve?

— Crezi că asta e? Doar pentru că mama ei era interesată de magie neagră nu înseamnă neapărat...

— Eve n-a fost doar vrăjitoare, Elena. Tatăl ei a fost demon, ceea ce-o face pe ea un hibrid semi-demon/vrăjitoare. O combinație brutală. Ce să zic, sunt destul de relaxată. Nu mă sperii așa ușor. Dar Eve m-a speriat rău de tot. Sondra, îți amintești când a ajuns aici prima oară...

Bauer s-a răsucit spre noi.

— Cui dracu' îi pasă, Leah?! Dumnezeu știe câți gardieni înarmați izbesc în ușile de ieșire iar tu dezbați arborele ei genealogic!

— Calmează-te, Sondra. Elena și cu mine avem totul sub control. Suntem obișnuite cu astfel de chestii. Tot ce spun, Elena, este să ai grijă când e Savannah în preajmă. Ține minte, e preadolescentă, începe să producă hormoni și alte probleme. Înrăutățește lucrurile. Cine știe...

— La naiba! a strigat Bauer. O să spargă dracului ușa!

— Crezi că vor intra? m-a întrebat Leah cu calm de parcă Bauer era vreo nebună care țipa singură într-o cameră.

— În cele din urmă, a trebuit să recunosc eu.

A oftat.

— Foarte bine, atunci. E vremea să pregătim ansamblul de întâmpinare.

*

După ce am terminat de plănuit, am stins lumina. Cu vederea noastră nocturnă, Bauer și cu mine ne descurcam, iar Leah a decis

că avantajele întunericului cântăreau mai mult decât dezavantajele personale ale vederii limitate.

Am ieșit tiptil pe culoar, stând după colț în cazul în care paznicii ar fi pătruns trăgând cu armele.

— Alo! a strigat Leah. Suntem prinse înăuntru! Unele dintre noi sunt rănite! Ce se întâmplă acolo? Ne puteți auzi?

N-a răspuns nimeni. Așa cum ne avertizase Bauer, ușa era izolată fonic. Leah a mai încercat de câteva ori, apoi i-am făcut semn să tacă și am ascultat. Puteam să aud numai frânturi de voci înfundate.

— ... când ne... ajunge aici?...

— ... altă ușă... căzut curentul...

— ... stația... iarăși...

— ... cei care au ieșit din tură?... Matasumi, Winsloe?...

Leah s-a aplecat pe umărul meu.

— Poți să-ți dai seama câți sunt?

Am dat din cap cap.

— Trei, poate patru voci, plus cei care nu vorbesc. Așteaptă, aud altceva.

Un șuierat zgomotos a răzbătut din partea cealaltă a ușii. Încercând să identific zgomotul, a crescut brusc într-un huruit asurzitor, destul de tare încât până și un nevârcolac l-ar auzi.

— Lampă cu acetilenă! a recunoscut Leah dispozitivul. Asta o să meargă. Mai bine să fim gata.

N-am avut nicio șansă să ne punem planul în aplicare. Chiar în timp ce intram în celula goală, ușa s-a deschis brusc. Țipetele de surprindere ale paznicilor s-au transformat într-un baraj de comenzi. Leah s-a repezit în prima celulă împreună cu mine. M-am întors să închid ușa, și mi-am dat seama că Bauer nu era cu noi.

— Ne-a lăsat baltă! a exclamat Leah.

— Rahat!

Am deschis furioasă ușa. Bauer alerga pe hol.

— Sondra! am țipat eu după ea.

S-a oprit. În loc să se întoarcă însă, a început să bată la ușa celulei din dreapta ei.

— Deschide! a urlat ea. Lua-te-ar naiba! Lasă-mă să intru!

La început am crezut că o luase razna. Apoi am realizat că bătea la singura celulă rămasă ocupată, cea a preotului vodoun. Bineînțeles, Zaid n-o putea auzi. Peretele era izolat fonic. În ciuda a tot ce se întâmpla afară, bietul individ probabil dormea buștean. M-am aplecat în afară să-i spun să se ascundă, dar ea plecase deja, dispărând în fosta celulă a lui Armen Haig.

Vrând să închid ușa, mi-am dat seama că aveam o problemă. Leah și cu mine ne ascundeam în spatele unui panou din sticlă reflexivă. Orice gardian de pe hol ne-ar fi putut vedea, în schimb noi nu. Nu era bine. Am verificat celula să ne ascundem undeva, deși știam că n-aveam unde. Eram expuse. În orice clipă gardienii s-ar putea ivi de după colț – m-am oprit. De ce nu ajunseseră deja? Când am întredeschis ușa, am auzit țipete frenetice, apoi un țipăt, un strigăt neomenesc care mi-a ridicat părul pe piele.

Am făcut un semn spre Leah să stea în spate.

— Arunc o privire.

— Lasă-te jos! m-a sfătuit ea. Stai sub nivelul privirii.

Ne-am lăsat amândouă pe vine. Am deschis încet ușa. O rază de lumină mi-a ricoșat în ochi și m-am ferit, dar am văzut apoi raza fugind din perete în podea și în tavan, ca și cum cineva agita o lanternă. Peste țipăt, am auzit o voce de bărbat; apoi o alarmă ascuțită a înghițit tot zgomotul. Am adulmecat și am mirosit ceva atât de neașteptat încât mi-a fost teamă de propriile mele simțuri. Mirosul usturător de piele arsă a umplut aerul. Inspirând din nou aerul, încercând să anticipez, un gardian a trecut atât de repede că n-am avut timp să mă retrag în celulă. N-a mai contat. A trecut mai departe, cu gura deschisă într-un țipăt înghițit de sirena care urla. Ceva se bălăngănea în lateral. M-am uitat în întuneric, apoi m-am cutremurat. Era brațul lui, aproape tăiat deasupra cotului, bălăngănindu-se înainte și înapoi în timp ce fugea.

Fasciculul de lumină a continuat să se bâțâie pe pereți. Forme nedefinite pâlpâiau, aruncând umbre contorsionate pe perete. Sirenele s-a văietat lung, poticnindu-se într-un ultim vuiet înecat. După ce a încetat, zgomotele au reumplut aerul: șuieratul aparatului de sudură, strigătele gardienilor de după ușă, țipetele paznicului cu brațul sfârtecat. Un alt gardian s-a împleticit după colț, lampa cu acetilenă scânteind după el. Cum a trecut de celula noastră, a alunecat pe ceva, și picioarele au zburat de sub el. Lampa cu acetilenă a sărit în aer. Apoi s-a oprit. S-a oprit la doi metri deasupra pământului și a plutit în aer, împroșcând o flacără albastră. Paznicul căzut a sărit înapoi în picioare. Lampa a plonjat și l-a tăiat pe spate. Brațele i s-au ridicat și a căzut pe burtă, țipând în timp ce cămașa îi lua foc. Mirosul de carne arsă și țesătură aprinsă a umplut aerul.

— Deschide dracului ușa! a urlat un paznic după colț. Scoate-ne de aici!

— Sunt prinși, am șoptit eu către Leah. Nu pot să văd ce se întâmplă. Lampa cu acetilenă...

Bang! O împușcătură. Apoi încă trei în succesiune rapidă. Patru pocnituri metalice gălăgioase.

— Trag în ușă! a înțeles Leah. Ar trebui să stăm deoparte.

— Crede-mă, nu plec nicăieri.

Un muget brusc a răsunat peste țipete și strigăte.

— Ce a fost asta!? s-a mirat Leah.

Eu știam. Privind pe hol, știam ce urma să văd. Bauer se transformase în lup. Ataca paznicii. Am deschis ușa larg. Leah m-a apucat de braț.

— Paznicii sunt încă după colț, i-am spus eu. O pot opri pe Sondra înainte s-o vadă ei.

— Și apoi?

Bauer s-a dat înapoi când s-a lovit de paznicul în flăcări. Schelălăind, s-a retras și s-a îndepărtat de flăcări. Apoi instinctul uman a preluat controlul asupra celui animal. Întorcându-se, a ocolit corpul în flăcări și și-a continuat atacul pe coridor.

— Lasă-mă doar... am încercat eu.

— Nu! Gândește-te, Elena. N-o poți ajuta.

Bauer a trecut de noi și a cotit după colț. Un paznic a țipat. S-a repezit pe culoar, sângele țâșnind din umărul lui sfâșiat. Bauer a alergat după el. Înainte să fi ajuns măcar la celula noastră, ea și-a luat avânt, sărindu-i în spate. Cum au căzut, și-a înfipt colții în ceafa lui, sfâșiind o îmbucătură. Sânge și carne vie au țâșnit din el.

— Voi folosi această diversiune să fug la cealaltă ieșire, s-a hotărât Leah. Poate acum e deschisă.

— Ce!?... am bâiguit eu apoi mi-am dat seama că ea nu putea vedea ce se întâmplă și n-o afectatase încă.

Leah s-a strecurat pe lângă mine.

— Ai grijă! i-am strigat eu dar ea plecase deja iar Bauer era prea implicată în victima ei de acum ca să urmărească o alta.

Bauer rupea bucăți din umărul și spatele paznicului, aruncându-le în aer. Corpul paznicului a tremurat în convulsii. Fața îi era strălucitor de albă, ochii imposibil de mari și de goi. Un paznic a strigat de după colț, de parcă tocmai realizase că-i lipsea colegul.

Nu mai puteam privi. Am deschis larg ușa și am sărit afară, fără vreun plan în minte altul decât s-o salvez cumva pe Bauer. Merita să fie salvată? Merita viața ei să mi-o risc pe a mea? Ce conta! Era un vârcolac, o femeie vârcolac născută din genele mele. Trebuia s-o protejez.

Când m-am îndepărtat de celulă, un alt paznic a apărut de după colț, cu arma ridicată. A tras. Glonțul a traversat prin întuneric și a nimerit-o pe Bauer în coapsa stângă. S-a aruncat spre el. El și-a ridicat arma, dar ea era deja călare pe el, cu dinții rupând din gâtlejul lui. Alergând spre ei, două forme au apărut din întuneric. Au răsunat

împușcături pe coridor. M-am aruncat într-o parte, răsucindu-mă la timp să văd gloanțele nimerind-o pe Bauer, lovind-o în piept și cap.

În acea secundă, chiar văzând sângele și creierul explodând din scalpul ciuruit al lui Bauer, chiar înainte ca trupul ei să se prăbușească pe podea deasupra paznicului mort, am văzut ușa de ieșire deschizându-se larg. Am văzut-o și mi-am văzut șansa. Singura mea șansă. Am simțit picioarele mișcându-mi-se, corpul întorcându-se. Savannah mi-a trecut prin minte. Nu puteam pleca fără ea. Totuși, chiar gândind asta, am simțit cum corpul mi se avântă spre ușa deschisă. N-aveam timp să mă întorc pentru Savannah. Chiar dacă puteam, oare trebuia? Cine știe de ce era în stare dacă lucrurile se înrăutățeau? Cu Savannah după mine, aș fi putut să nu scap niciodată, doar să mor încercând. Mai bine o las aici, sub pământ, unde puterile ei puteau fi controlate, unde era prea importantă ca să fie ucisă. Mă voi întoarce după ea mai târziu cu ceilalți.

Eram deja pe hol, corpul meu luând decizia chiar pe când creierul meu încă ezita. Și Leah? O abandonam și pe ea? Laș! Dar picioarele au continuat să mă poarte spre lift. Odată ajunsă acolo, am apăsat butonul, lovindu-l încontinuu, simțind durerea făcându-și loc în jos prin brațul meu, dar l-am lovit mai tare, pedepsindu-mi lașitatea.

Ușile liftului s-au deschis. Am pășit înăuntru.

PLECARE

— Elena!

Vocea lui Leah. Am oprit ușa liftului înainte să se închidă. Aplecându-mă în afară am văzut-o pe Leah alergând dinspre cealaltă ieșire.

— N-am putut s-o iau pe Savannah, i-am strigat eu.

— Nici eu. Rahat! S-a dezlănțuit iadul acolo. Nu vom mai intra niciodată înăuntru.

— Grăbește-te atunci.

În timp ce fugea, ușa liftului s-a smucit, încercând să se închidă. Am împins-o cu umărul, dar continua să se închidă, împingându-mă mai tare și mai tare până când a trebuit să mă sprijin cu tot corpul de ea, forțându-mă s-o țin deschisă.

— Haide odată! am strigat eu. Ceva e în neregulă cu ușile.

Când Leah era la ceva mai mult de un metru, ușa s-a smucit violent, izbindu-mă în umăr. M-am împiedicat. Leah s-a întins să mă apuce, dar am căzut în spate în lift. Ușile s-au închis. Am sărit în sus și am apăsat pe buton să redeschid liftul.

— Nu se deschide! am strigat eu. Apasă pe buton!

— Apăs!

Liftul a pornit brusc. A urcat spre etaj, clătinându-se și smucindu-se atât de tare încât aproape că mi-am pierdut echilibrul. Când m-am agățat de mânerul lateral, s-a auzit un hârșâit ascuțit. Am strâns mânerul până mi s-au albit degetele, creierul chinuindu-se să-și amintească ce să facă în cazul prăbușirii liftului. Să-mi flexez genunchii? Să mă las pe podea? Să mă rog? Liftul a încetinit, apoi s-a oprit. Abia am îndrăznit să respir, așteptând ca podeaua să cedeze sub mine. Apoi ușile s-au deschis.

M-am găsit holbându-mă la un perete care îmi venea până la mijloc. Nu, nu un perete. Un plafon. Liftul se oprise între etaje. M-am apropiat să mă uit, dar liftul s-a smucit din nou. Motoarele au scâncit deasupra în casa liftului și cabina a început să se scufunde. Plafonul s-a ridicat de la brâu în sus. Fereastra mea de scăpare dispărea literalmente. Apucând marginea plafonului, am sărit în sus, mi-au alunecat mâinile și am căzut înapoi în cabină. M-am ridicat cu greu în picioare și am

încercat din nou. De data asta am reușit să mă țin bine și să mă strecor chiar înainte ca liftul să dispară în jos.

M-am uitat în jur și am recunoscut etajul superior. Deci liftul mă adusese până sus. Lăudat fie! Dacă mă lăsa undeva la un nivel intermediar, n-aș fi avut nici cea mai vagă idee unde pot găsi o scară.

Am stat o clipă să mă adun și să-mi amintesc încotro era ieșirea. În stânga mea, la capătul culoarului. Când m-am întors, s-au auzit voci răsunând pe coridor, venind spre mine din spate. M-am uitat în jur după un loc unde să mă ascund. Era o ușă la vreo șase metri pe coridor. Am alergat spre ea, am deschis-o și m-am repezit înăuntru când mi-am dat seama că vocile se opriseră. Gardienii rămăseseră în spate la lift. Ascultându-i, i-am auzit certându-se în legătură cu liftul stricat, apoi au decis în unanimitate să predea decizia altcuiva – mai exact lui Tucker. Un minut mai târziu, erau plecați.

Am așteptat până când sunetul bocancilor lor a dispărut în liniște, apoi am ieșit din ascunzătoare, m-am uitat în ambele direcții și am fugit. Coridorul se termina într-o mică antecameră. Înăuntru era ușa spre libertate. Tot ce trebuia să fac era s-o deschid. Și pentru a o deschide, tot ce-mi trebuia era retina și amprenta unei persoane autorizate. La naiba! De ce nu mă gândisem la asta? Să ajung până la nivelul ăsta rezolva doar jumătate din problemă.

Vocile de lângă lift s-au întors. Înapoi deja? Am alergat iar spre odaie. Odată ascunsă înăuntru, am ascultat. Numai două voci de data asta. Își așteptau colegii să se întoarcă împreună cu Tucker. N-aveam vreme să mă gândesc la un plan ideal, nici măcar la vreun plan. N-aveam nicio șansă împotriva a mai mult de doi paznici. Dacă ezitam, aș fi rămas prinsă în odaie până când m-ar fi găsit cineva.

Deschizând ușa, am verificat coridorul și m-am asigurat că nu puteam să văd paznicii – asta însemnând că nici ei nu mă puteau vedea. În cea mai mare liniște, m-am furișat repede spre lift. M-am oprit lângă colț, m-am aplecat și am tras cu ochiul dincolo. Paznicii stăteau cu fața la peretele opus, unul uitându-se în casa liftului, celălalt bombănind despre întârziere. Am tras aer în piept și m-am aruncat asupra primului paznic, îmbrâncindu-l în casa liftului. Brațele au bătut scurt aerul și a dispărut în gol. Aproape că m-am dezechilibrat după el dar am reușit să evit căderea folosind impulsul să mă răsucesc și să sar la cel de-al doilea paznic. Mâna i s-a repezit la armă. Cum a scos pistolul, i l-am smuls din mână și l-am aruncat în casa liftului. Apoi l-am lovit cu palma peste gură și l-am împins puternic. Cum a opus rezistență, l-am ridicat de la pământ și l-am luat pe sus. Picioarele mă loveau frenetic. Unul m-a atins în genunchiul rănit, trimițându-mi așa o cutremurare de durere prin picior încât m-am

dezechilibrat în față. La un milimetru să-l scap, mi-am recăpătat echilibrul și am început să alerg, pe jumătate împleticindu-mă, pe jumătate gonind spre ieșire.

Am târât paznicul lângă ușă. Panoul de acces era la fel ca cele montate în corpul de celule. Am apăsat butonul pe care-l folosise și Bauer și am împins bărbia paznicului înainte. În timp ce obiectivul făcea identificarea, paznicul și-a dat seama ce făceam și și-a închis ochii. Dar era prea târziu. Prima luminiță s-a aprins verde. Am apucat mâna paznicului și l-am forțat să își deschidă pumnul. I-au trosnit oasele. I-am strâns degetele rupte în jurul clanței. A doua luminiță s-a făcut verde. Punându-mi mâna peste a lui am deschis ușa. Apoi i-am sucit gâtul. N-am ezitat, nu m-am întrebat dacă trebuia să-l omor, dacă nu aveam o altă cale. N-aveam timp pentru conștiință. L-am omorât, i-am aruncat cadavrul pe podea, l-am descălțat de bocanci și am luat-o la sănătoasa.

*

Am alergat în pădure, evitând cărările cunoscute și îndreptându-mă spre desișurile groase. Nu s-a luat nimeni după mine. Aveau tot timpul. Întrebarea era cât de departe voi ajunge înainte să vină după mine. Câți kilometri aveam de parcurs până în cel mai apropiat oraș? În ce direcție? Mi-am învins primele semne de panică. Să găsesc civilizația nu putea fi prima mea prioritate. Să ajung undeva în siguranță era mai important. În timp ce omul rezidual din mine identifica locurile publice drept siguranță, știam că orice ascunzătoare cât mai departe de închisoare ar fi fost suficientă. Fugi departe, ascunde-te și recuperează-te. Apoi puteam să mă concentrez pe găsirea unui telefon.

Era o noapte la fel ca cea în care Winsloe îl vânase pe Lake: rece, umedă și încețoșată, luna ascunsă după o perdea de nori. O noapte minunată pentru o evadare din închisoare. Bezna îmi oferea protecție iar răcoarea mă ferea de supraîncălzire. Cum am descoperit curând, totuși, temperatura corpului nu era o problemă. Nu mă puteam mișca destul de repede cât să transpir. Dincolo de poteci, pădurea era deasă ca o junglă tropicală. Fiecare centimetru de pământ era acoperit cu plante cățărătoare și vegetație moartă. Fiecare centimetru de suprafață era acoperit cu tufișuri și copaci înalți, toți îndreptându-se spre petece de lumină nerevendicate de mai bătrânii copaci ai pădurii. Ici și colo m-am împiedicat de poteci făcute de cerbi, dar mă rătăceam de ele când se pierdeau în dâre subțiri aparținând deja sălbăticiei. Un loc pentru animale, nu pentru oameni. Acuma, spre deosebire de

majoritatea evadaților din închisoare, aveam opțiunea să mă schimb în animal, dar nu puteam să pierd zece minute pentru o Transformare. Nu cât timp eram încă atât de aproape de închisoare. Orice gardieni care m-ar urmări ar veni pe jos așa că, deocamdată, îmi puteam permite să le împărtășesc dezavantajul.

Alergând disperată prin pădure, am realizat că aveam unul sau mai multe dezavantaje fizice pe care paznicii nu le aveau. Mai întâi purtam o pereche de bocanci bărbătești mărimea patruzeci și cinci când picioarele mele de femeie aveau mărimea patruzeci și unu. Mai important, eram rănită. Tăieturi îmi acopereau brațele și fața, usturând de fiecare dată când o creangă se lovea de mine. Mă dureau încă un milion de alte răni care se vindecau, dobândite în ultima săptămână. Puteam supraviețui totuși din asta. Strânge din dinți și fii o doamnă. Genunchiul meu era o altă problemă. Din momentul în care Bauer mi-l sfâșiase în infirmerie, focul se transformase într-o arsură monotonă, constantă. Loviturile paznicului au reaprins flăcările iar alergarea prin pădure adăuga parcă oxigen flăcării. După douăzeci de minute, șchiopătam. Șchiopătam grav. Sânge fierbinte îmi curgea pe tibie iar carnea vie se freca de pantaloni, anunțându-mă că mi se desfăcuseră cusăturile lui Tucker. Trebuia să mă Transform. O aritmetică simplă: un picior rănit din patru era de două ori mai bine decât unul din două.

Am încetinit, mișcându-mă mai cu grijă acum ca să nu las o urmă evidentă. După ce am mers în zigzag cinci minute, am găsit un desiș, m-am târât înăuntru și am ascultat. Încă niciun zgomot de la urmăritori. Mi-am dezbrăcat hainele și m-am Transformat.

*

Încă mă chinuiam cu ultimele etape ale Transformării când ceva m-a trântit la pământ. Ridicându-mă, mi-am întors fața să-mi înfrunt atacatorul. Un rottweiler stătea la un metru de mine, mârâind, o stalactită de bale atârnând din buza superioară ridicată. La stânga lui aștepta un ogar mare. Un câine de urmărire și unul ucigaș. Nici unul nu scăpase de la vreo fermă din apropiere. Veneau de la închisoare. La naiba! Nici nu-mi dădusem seama că aveau vreun câine. Cotețul trebuie să fi fost pe afară. Dacă m-aș fi oprit un pic înainte să fug în pădure, aș fi mirosit câinii și m-aș fi pregătit. Dar nu-mi făcusem timp.

Transformarea mea odată încheiată, m-am ridicat la întreaga mea înălțime. Ogarul a făcut stânga-mprejur și a luat-o la fugă, nu atât intimidat cât confuz, văzând un câine dar mirosindu-l om. Rottweilerul

a rămas pe loc și m-a așteptat să fac eu următorul pas în dansul ritual de intimidare. În schimb, am sărit direct pe el. La naiba cu ritualul. Acum nu era vreme să stau la ceremonii. Câinii de urmărire însemnau paznici care mă urmăreau, iar paznicii care mă urmăreau însemnau arme de foc. Am preferat să-mi asum șansele cu rottweilerul.

Atacul meu brusc l-a surprins pe câine cu garda jos și am apucat să-mi înfig dinții în coapsa lui înainte ca el să se smulgă. S-a întors să mă apuce, dar m-am ferit de el. Când am sărit din nou era pregătit, dându-se înapoi să mă întâlnească la jumătatea saltului. Ne-am ciocnit, amândoi luptându-ne pentru înhățarea crucială de gât. Dinții lui mi-au zgâriat falca inferioară. Prea aproape să fie confortabil. Am scăpat și m-am ridicat în picioare. Rottweilerul s-a împleticit și a sărit la mine. Am așteptat până în ultima clipă, apoi l-am fentat spre stânga. A aterizat pe pământ, desfăcându-și picioarele pentru a evita alunecarea. Am apărut în spatele lui și i-am sărit în spinare. În timp ce cădea, s-a sucit, cu fălcile înhățându-mi piciorul din față. Durerea m-a pătruns, dar am rezistat pornirii să mă trag. Am mușcat din gâtul lui neprotejat, colții sfâșiind prin blană și carne. Rottweilerul s-a zvârcolit, arcuindu-și spinarea să se elibereze de mine. Capul meu a coborât din nou spre el, de data asta apucându-i gâtul rănit și pironindu-l la pământ. Am așteptat până s-a oprit din zbătut, apoi i-am dat drumul și am fugit.

Deja urletul unui ogar reverbera prin aerul nopții. Pământul vibra cu lăbuțe alergând. Trei câini, poate patru. Ogarul își redescoperise curajul într-o echipă de sprijin. Puteam să mă lupt cu patru câini? Nu, dar experiența m-a învățat că unul sau doi vor fugi din calea unui vârcolac, cum o făcuse ogarul. Puteam să mă ocup de cei care rămâneau? Cum mă întrebam asta, cineva a strigat, luând o decizie în locul meu. În timpul în care aș fi pierdut vremea să mă întrec și să lupt cu câinii, paznicii ar fi pe noi. Opțiunile mele s-au redus la două: să amețesc ogarul să-mi piardă urma, sau să duc câinii departe de stăpânii lor. Pe oricare o alegeam, trebuia să fug.

Cea mai bună metodă să scap de ogar ar fi să fug prin apă. Winaloo menționase un râu. Unde era? Aerul nopții era atât de umed, încât totul mirosea a apă. Am fugit o jumătate de kilometru când am simțit conținutul de umiditate din vântul vestic trimplându-se. Virând spre vest am găsit o potecă și am luat-o pe acolo. Viteza era acum o grijă mai mare decât s-o iau pe o potecă dificilă. Pe poteca deschisă, am alergat în ritm maxim, cu capul jos, cu ochii mijiți împotriva vântului. Am trecut peste un petic spongios de pământ, traversându-l din trei salturi. Când labele din față au atins terenul uscat, pământul din spatele meu a cedat brusc. Luptându-mă după ceva de care să mă

prind, mi-am înfipt ghearele din față în sol în timp ce picioarele din spate pedalau în aer. În spatele meu, corpul îmi dispăruse în bezna unei gropi adânci. Mi-am amintit ce spusese Winsloe despre Lake care alerga spre râu: „... dacă o ia pe drumul mai ușor, se va trezi într-un bârlog de urs. De ce n-am putut să-mi amintesc asta acum cinci minute?

Lătratul ogarului a crescut, apoi s-a rupt în două voci. Doi ogari. Amândoi apropiindu-se foarte, foarte mult. Laba mea dreaptă din spate a atins ceva pe marginea bârlogului, o piatră sau o rădăcină. M-am împins în ea, susținându-mă sufiecient cât să-mi arunc picioarele din spate aproape afară din bârlog. Blestemând lipsa degetelor, m-am prins de pământ cu ghearele din față și mi-am înfipt ghearele din spate în marginea gropii, reușind să-mi scot partea dorsală. Un câine a lătrat bucuros în spatele meu. Nu m-am întors să văd cât de aproape era. Mai bine să nu știu.

Am fugit spre râu. Un urlet asurzitor s-a auzit din stânga mea, atât de aproape că i-am simțit vibrația. Am virat spre dreapta și mi-am continuat drumul. Tunetul de lăbuțe care alergau scutura pământul. M-am aplecat și am prins viteză. Eram mai rapidă decât orice câine. Tot ce trebuia să fac era să stau departe de ei destul de mult cât să mă depărtez. Câtă vreme nu mai picam în alte capcane, puteam s-o fac. Sunetul apei curgătoare s-a intensificat până când a acoperit gâfâitul câinilor. Unde era râul ăla? Puteam să-l miros, să-l aud... dar nu puteam să-l văd. Tot ce puteam să văd era poteca întinzându-se încă vreo douăzeci de metri. Și dincolo de cei douăzeci de metri? Nimic. Însemnând că pământul se prăbușea în râu. Cât de adâncă era coborârea? Un mic mal sau o stâncă de treizeci de metri? Vroiam să-mi asum riscul și să continui să alerg până cădeam? Apa se auzea foarte aproape deci nu putea să fie o coborâre prea abruptă. Trebuia să-mi asum riscul. Fără să încetinesc, am alergat spre capătul cărării. Apoi, la mai puțin de zece metri o siluetă s-a avântat din marginea pădurii și s-a proțăpit în calea mea.

FUGĂ

Toate cele patru picioare ale mele s-au întins în față, precum frânele unei mașini scăpată de sub control. Am surprins o imagine de blană, o strălucire de canini și m-am pregătit de atac. O burtă ridată a trecut peste mine. Ce câini proști! N-au avut niciodată o țintă prea bună. M-am întors să-mi resping atacatorul pe rever dar am văzut numai un smoc de blană din coadă în timp ce fugea. Hm! Mă rog, a mers cam simplu. Când am început să alerg spre malul râului, un răcnet de furie a spart aerul nopții și din nou m-am oprit alunecând. Cunoșteam acel răcnet. Adulmecând, am prins mirosul atacatorului meu și am înțeles de ce nu mă atacase.

Întorcându-mă l-am văzut pe Clay sărind pe o haită de cinci câini. Am rupt-o la fugă după el. Înainte să pot să acopăr cei cincisprezece metri dintre noi, ambii ogari și un rottweiler au făcut cale întoarsă și au fugit. Asta însemna că mai trebuia să ne luptăm cu doi câini, un rottweiler și un ciobănesc german. Perfect! Hei, stai așa – Clay alerga după lași, lăsându-mă pe mine cu ambii câini rămași. La naiba! Nu putea pur și simplu să-i lase să se ducă? Dintre toți egoiștii din lume – rottweilerul s-a întors spre mine, scurtându-mi tirada mentală. Când m-am întors să-l înfrunt, ciobănescul s-a repezit în cârca mea. Rottweilerul și-a înfipt colții în umărul meu. Am sărit înapoi, încercând să-l scutur de pe mine. Ciobănescul a sărit la gâtul meu, dar am văzut strălucirea colților și mi-am lăsat capul în jos pentru a-mi proteja gâtul. Când ciobănescul s-a retras, i-am apucat urechea între dinți și am strâns, rupând-o. El a schelălăit și s-a retras. Rottweilerul m-a înhățat iar de umăr și m-a scuturat. Picioarele mele s-au luptat să stea drepte. Durerea mi-a pătruns în umăr. Genunchiul meu trădător s-a încins, dublând agonia. În timp ce piciorul meu bun din spate pipăia pământul, m-am sprijinit, am prins ceva echilibru și m-am rostogolit, dezechilibrând rottweilerul. Ne-am prăbușit, dându-ne peste cap împreună, mușcând orice apărea în apropierea colților. Apoi, în timp ce ne rostogoleam, rottweilerul a zburat de pe mine. Literalmente a zburat. Într-o clipă dinții lui se înfigeau în blana stufoasă din jurul gâtului meu, apoi în următoarea zbura spre cer. Sângele mi-a împroșcat ochii. Orbită, m-am împleticit scuturându-mi capul să-mi limpezesc privirea. Primul lucru pe care l-am văzut a fost rottweilerul

atârnând între fălcile lui Clay. Apoi am observat mișcare în dreapta mea. Ciobănescul. Se arunca asupra lui Clay. M-am răsucit, prinzându-l în zbor, și i-am rupt gâtul înainte măcar să atingem pământul. Corpul încă i se zbătea când am auzit strigătele paznicilor.

Am alergat spre malul râului. Clay mi-a tăiat calea și m-a îndreptat spre pădure. Când am mârâit la el, am văzut cadavrele celor doi ogari mai departe pe cărare și am înțeles. Clay se dusese după lași să se asigure că nu puteau să se regrupeze și să ne ia urma. Cu ogarii morți, nu trebuia să ne mai îndreptăm spre apă.

Ne-am aruncat în boscheți și am ocolit spre nord, ajungând la zece metri de paznicii care alergau spre râu. Nu s-au oprit, nici ei nici rottweilerul care gonea pe lângă ei. Făceau destul zgomot încât să-l acopere pe al nostru, iar vântul dinspre sud-vest îndepărta mirosul nostru de câini.

L-am urmat pe Clay doi kilometri prin pădure, îndreptându-ne spre nord-est. Când s-a oprit, am căutat cu nările mirosul unui drum dar am mirosit numai pădure. Când am adulmecat briza, s-a dat pe lângă mine, frecându-se destul de aproape încât să-i simt căldura corpului prin balnă. M-a înconjurat, apoi s-a oprit lângă umărul meu rănit, l-a lins de două ori și mi-a dat iar târcoale. De data asta s-a oprit lângă piciorul meu stâng din spate și mi l-a tras de sub mine, forțându-mă să mă așez în fund. Mi-a mirosit rotula julită, apoi s-a apucat s-o lingă. M-am îndreptat, forțându-mă înainte, indicând că trebuia să continuăm să fugim, dar el mi-a tras din nou picioarele de sub mine, mai puțin gentil de data asta și s-a întors înapoi la genunchiul meu înainte să-și mute atenția asupra umărului meu. La fiecare câteva minute, își mișca botul spre obrazul meu, respirând aer cald peste fața mea, mângâindu-mă, apoi întorcându-se să-mi curețe rănile. Lăsându-l să mă îngrijească, urechile mele pivotau constant, ascultând după paznici, dar n-au mai venit. În cele din urmă, Clay m-a împins să mă ridic pe picioare, s-a frecat de mine încă o dată, apoi s-a îndreptat spre nord-est alergând ușor. L-am urmat. O jumătate de oră mai târziu am adulmecat un miros distant de drum. Vremea să ne Transformăm.

*

Chiar după ce m-am Transformat la loc, am rămas în ascunzătoare. În timp ce Clay a ieșit dincolo de desiș, m-am lăsat pe vine acolo, ascultând foșnetul frunzelor moarte sub picioarele lui și întrebându-mă ce naiba făceam. Timp de nouă zile n-am știut dacă o să-l mai văd vreodată pe Clay. Timp de o noapte nesfârșită, m-am gândit chiar că putea fi mort. În clipa în care mi-am terminat Transformarea, ar fi

trebuit să fug la el. În schimb am îngenuncheat la pământ, cu inima bătând, nu cu anticipare, ci mai mult de frică. Nu știam cum să dau ochii cu Clay. Era ca și cum un străin mă aștepta și nu eram sigură cum să reacționez, dorind nimic mai mult decât să mă ascund aici până când pleca. Nu era vorba că vroiam să plece Clay. Pur și simplu... Îmi doream ca Jeremy să fi fost acolo. Nu era îngrozitor? Dorind un fel de tampon protector între mine și reîntâlnirea cu bărbatul pe care-l iubeam? Clay era singura persoană lângă care m-am simțit vreodată complet confortabil. Iar acum mă simțeam de parcă mă confruntam cu un străin? Ce cretinătate era asta? Dar chiar dacă mă mustruluiam singură pentru comportamentul meu bizar, nu puteam să-mi fac curaj să mă duc la el. Mi-era teamă. Teamă că voi vedea ceva lipsind din ochii lui, că voi vedea urme din privirea pe care mi-o aruncase atunci când a crezut că sunt Paige.

Clay s-a oprit din plimbat.

— Elena? m-a chemat el blând.

— Mmm... nu am nimic de îmbrăcat.

Dintre toate lucrurile stupide pe care le puteam spune, ăsta era în vârful listei. M-am așteptat de la Clay să cadă pe spate de râs. N-a făcut-o. N-a scos un sunet, doar s-a întins în desiș și mi-a dat mâna. Am închis ochii, am luat-o și l-am lăsat să mă tragă afară.

— Nepotrivit moment pentru glume, nu? am spus eu într-o doară.

Dar nu zâmbea. În schimb stătea acolo, cu ochii căutându-mi fața, ezitant, aproape nesigur. Apoi m-a tras lângă el. Genunchii mei au cedat și m-am împiedicat în brațele lui, îngropându-mi fața în umărul lui, adulmecându-i mirosul în timp ce un sunet înspăimântător de aproape de un suspin a ieșit de pe buzele mele. Am respirat mirosul lui, umplându-mi creierul cu el, alungând orice altceva. Corpul meu s-a cutremurat, apoi a început să tremure. Clay m-a îmbrățișat strâns, cu o mână prinsă în părul meu, cu cealaltă frecându-mă pe spate.

Când m-am oprit din tremurat, mi-am îndoit genunchii, aplecându-ne spre pământ. Mâinile i-au alunecat pe spatele meu, protejându-l de pământul rece. Mi-am atins buzele de ale lui, timid, de parcă exista șansa să se retragă, să mă respingă. Buzele lui s-au mișcat pe ale mele, fin, apoi apăsat, crescând în presiune și intensitate până când n-am mai putut respira și nici nu mi-a mai păsat. Mi-am ghidat șoldurile spre el și l-am tras în mine.

*

După aceeea, stând pe pământul umed, am căutat să aud zgomote de oameni și am auzit numai ropotul inimii lui Clay, încetinindu-se

cu fiecare bătaie. Ce noroc pe mine să ne găsească paznicii chiar acum, zăcând în iarbă la cinci metri de libertate, amânându-ne scăparea pentru a face dragoste. Era asta maximul de curaj, iresponsabilitate sau pur și simplu stupiditate? Probabil o combinație din toate trei. Să nu se spună niciodată că eu și Clay am făcut vreodată ceva atât de convențional cum ar fi să încheiem o evadare din brațele morții înainte să ne permitem o partidă rapidă de sex de regăsire.

— Ar trebui să mergem, am propus eu.

Clay a chicotit.

— Crezi?

— Probabil. Doar dacă n-ai adus și ceva de mâncare. Am încropi un picnic înainte să plecăm, să privim răsăritul.

— Îmi pare rău, dragă. Fără hrană. E un oraș la șaisprezece kilometri de aici. Vom lua micul dejun acolo.

— N-are rost să ne grăbim. Sex. O masă relaxantă. La naiba, poate găsim timp pentru o plimbare înainte să plecăm.

Clay a pufnit în râs.

— Mi-e teamă că singura vizită locală pe care o vom face este la primul restaurant drive-in. M-am cam grăbit să plec încoace și n-am apucat să iau haine de schimb. Va trebui să împărțim ce avem. Bineînțeles, asta va ușura lucrurile dacă decidem să ne mai oprim pentru sex după micul dejun.

— Du-mă acasă, i-am cerut eu.

— Aș vrea să pot, dragă.

— Vroiam să spun, du-mă oriunde sunt Jeremy și ceilalți.

A încuviințat și și-a recuperat hainele de după un copac din apropiere. Apoi mi-a dat cămașa lui, boxerii și șosetele, lăsându-l pe el cu blugii și pantofii. Odată ce ne-am îmbrăcat – pe jumătate îmbrăcat – m-a dus în brațe până la mașina care ne aștepta. Nu, nu era vreun mare gest romantic. Pământul era umed și mi-aș fi udat șosetele dacă mergeam pe jos. Plus că genunchiul încă mă durea când îmi lăsam greutatea pe el. Sau poate era romantic până la urmă. Un romantism practic. Genul la care ne pricepeam cel mai bine.

*

Eram în Maine. Nu la mare, pe plaja din Maine, ci în mijlocul regiunii izolate din nord. Înainte ca el să plece de lângă Jeremy și să mă caute pe mine, ceilalți micșoraseră posibila mea localizare la nordul statului Maine. În absența lui Clay, Jeremy mutase pe toată lumea la New Brunswick, considerând-o cea mai sigură locație de unde să ne caute pe amândoi. Clay a aflat asta sunându-l pe Jeremy de la un

telefon de pe drum. Jeremy încă avea celularul meu și a fost capabil să-i dea indicații.

Pe drum spre New Brunswick am ales cât am putut trasee lăturalnice, dar în acea parte din Maine, drumurile secundare erau în majoritate atât de nesemnificative încât nu puteam să le găsim pe hartă. Ne-am întors în curând pe I-95. Patruzeci de minute mai târziu am ajuns la granița dintre Houlton și Woodstock. Ca de obicei, trecerea graniței în Canada era o nimica toată. Tragi mașina la ghișeu și răspunzi la câteva întrebări simple. Cetățenia? Destinația? Durata ședерii? Aduceți arme de foc/alcool/alimente proaspete? Bucurați-vă de ședere. Speram să putem.

Jeremy îi dusese pe ceilalți la un motel la câțiva kilometri de autostrada Trans-Canada, aproape de Nackawic. De ce alesese Jeremy zona de vest din New Brunswick ca bază? Din două motive. Primul, era în afara Statelor Unite. Tucker și paznicii săi erau americani și știa că noi toți – mai puțin eu – eram americani, așa că presupuneau că vom sta în State, chiar dacă granița spre Canada era la doar câteva ore distanță. În cel de-al doilea rând, în zona de vest din New Brunswick se vorbea în principal franceză. Asta ar putea părea un obstacol – și Jeremy spera să fie – dar în realitate bariera lingvistică era la fel de ușor de traversat ca și granița internațională. Jeremy și cu mine vorbeam amândoi franceză și chiar dacă n-am fi făcut-o, majoritatea localnicilor erau bilingvi. Era dificil să locuiești în Canada și să nu vorbești măcar un pic de engleză, în ciuda bilingvismului nostru oficial. Dacă lui Tucker i-ar trece măcar prin minte să trimită o patrulă peste graniță, ar gravita spre părțile vorbitoare de engleză la est de New Brunswick. Așa că, deși eram la mai puțin de trei sute de kilometri de închisoare, eram mai în siguranță aici decât dacă am fugi în jos pe coastă până în Florida.

Pe toată durata călătoriei Clay și cu mine abia dacă am vorbit. Oricine altcineva m-ar fi descusut cu întrebări despre cei care mă capturaseră, despre închisoare, despre evadarea mea. În cele din urmă va trebui să răspund și la aceste întrebări, dar deocamdată nu vroiam nimic altceva decât să mă las în scaun, să privesc peisajul trecând pe lângă noi și să uit ce lăsasem în urmă. Clay m-a lăsat să fac asta.

Am ajuns la motel la nouă și jumătate. Era unul vechi dar bine întreținut cu un totem uriaș care ne ura „Bine ați venit" în franceză și engleză. Doar o jumătate de duzină de mașini se vedeau în parcare. La venirea serii, s-ar umple cu oameni în vacanță care fac traseul de la Ontario și Quebec spre Maritime, dar deocamdată toată lumea era plecată, trezită devreme și plecată imediat după micul dejun.

— Ăsta-i locul? am întrebat eu. Recunoști vreo mașină închiriată?

— Nu, dar le-au schimbat deja cu altele. În schimb îl recunosc pe individul ăla de lângă gard.

Jeremy stătea în fața unei cuști cu cocoși de munte și fazani, întors cu spatele spre drum. Am deschis larg portiera și am sărit jos înainte ca mașina să se oprească.

— Înfometat? am strigat alergând spre Jeremy. Arată destul de durdulii.

Jeremy s-a întors, arătându-mi un pic de zâmbet, la fel de nesurprins dacă aș fi stat în spatele lui tot timpul. Probabil că ne-a văzut venind și a stat aici, privind păsările. Odată, nu atât de demult, consideram atitudinea lui ca pe un afront, și-mi petreceam ore întregi agonizând asupra întrebării de ce n-a venit să mă întâmpine. Dar eu știam că Jeremy nu mă ignorase. Așteptase. Jeremy n-ar veni alergând să mă întâmpine și nici nu m-ar cuprinde într-o îmbrățișare de urs să-mi spună că i-a fost dor de mine. Oricine altcineva din Haită ar face așa, dar nu era în firea lui Jeremy, și nici nu va fi vreodată. Totuși, când mi-am aruncam brațele în jurul lui și l-am sărutat pe obraji, m-a îmbrățișat și a murmurat că era fericit să mă vadă. Pentru mine acum era destul.

— Ai mâncat? m-a întrebat el.

Din nou, tipic pentru Jeremy. Petrecusem nouă zile închisă într-o celulă iar prima lui grijă era dacă mă hrăniseră cum trebuie.

— Am luat micul dejun, a răspuns Clay venind și el aproape. Dar probabil că-i mai e foame.

— Lihnită! am exclamat eu.

— E un restaurant la vreun kilometru și jumătate, a spus Jeremy. Luăm masa cum trebuie acolo. Mai întâi, totuși, vă sugerez să mai puneți niște haine pe voi. Amândoi.

M-a condus spre motel.

— Mergem la mine în cameră. Trusa mea de prim ajutor e acolo. Judecând după cum arată genunchiul tău vom avea nevoie de ea.

S-a deschis ușa de la o cameră și s-a ivit Paige, dar Jeremy a continuat să mă conducă spre celălalt capăt al motelului. Am reușit să afișez un zâmbet rapid și să-i fac cu mâna înainte ca Jeremy să mă grăbească în camera lui.

— Sunt nerăbdători să te vadă, a spus el. Dar să mai aștepte.

— De preferat până fac și un duș, am adăugat eu.

— Mai întâi, îngrijire medicală. Apoi duș, mâncare și odihnă. Nu-i nicio grabă să vorbim cu oricine.

— Mulțumesc.

— Genunchiul e cel mai grav, i-a indicat Clay când mă așezam. Umărul arată rău, dar e o ruptură de suprafață. Rana de la genunchi e foarte adâncă. Parțial vindecat apoi lovit din nou. Tăieturile de pe brațe și față sunt superficiale, dar au nevoie să fie curățate. La fel și cu tăietura de pe mână și arsurile de glonț de pe umăr și coaste. Mai sunt de asemenea niște răni vindecate de înțepături în stomac pe care ar trebui să le verifici.

— Serios? l-a contrat Jeremy.

— Îmi cer scuze.

Știam că acum Clay își cerea scuze nu pentru că-i dădea lui Jeremy instrucțiuni medicale ci mai mult pentru ultimele zile, când a plecat pe cont propriu. Nimeni n-a mai scos o vorbă cât mi-a examinat Jeremy rănile. În timp ce se apleca peste genunchiul meu, stomacul meu a ghiorțăit. Jeremy i-a aruncat o privire peste umăr lui Clay.

— Restaurantul e pe partea estică a autostrăzii. Îndreaptă-te spre sud în jurul curbei. Ar trebui să aibă clătite.

— Et le jambon, s'il vous plait[1], am adăugat eu.

— Se vorbește și engleză, a spus Jeremy cu buzele tremurând.

Clay ezita lângă ușă. Jeremy a scos cu grijă o jumătate de duzină de fire rupte din rotula mea înainte să adauge:

— A spus fata că vrea și șuncă. Naturellement[2].

— Corect, a înțeles Clay.

Și a plecat.

---

[1] Și șuncă, te rog.

[2] Evident.

RECUPERARE

După examinarea și curățarea nenumăratelor mele răni, Jeremy mi-a recusut piciorul. Sigur, v-ați putea întreba cum se făcea de avea ac chirurgical și ață la îndemână, dar Jeremy ar fi plecat într-o călătorie mai degrabă fără periuța de dinți decât fără trusa medicală – or el era foarte conștiincios în legătură cu igiena orală. Din experiențele trecute, Jeremy învățase să ia trusa medicală aproape de fiecare dată când ieșea cu Clay sau cu mine. Aveam un obicei în a transforma și cele mai inofensive evenimente în urgențe medicale, ca atunci când ne-am dus la operă și-am sfârșit cu clavicula fracturată – prostia mea sincer, dar Clay începuse.

L-am convins pe Jeremy să nu-mi bandajeze încă rănile. Un duș fierbinte era mai important. Îndată ce m-a cusut și m-a avertizat să nu le ud „prea tare", am sărit în baie. Am așteptat ca apa să fie opărită înainte să intru sub duș. Câteva minute am stat nemișcată, lăsând apa fierbinte să curgă peste mine, îndepărtând toate rămășițele săptămânii trecute. Când ușa de la duș s-a deschis, nu m-am întors. Sigur, văzusem „Psycho", dar niciun intrus cu cuțitul n-ar fi trecut de Jeremy iar eu știam că nu ar fi deschis Jeremy ușa – un intrus cu cuțitul ar fi mai probabil să-mi întrerupă dușul. O piele rece s-a frecat de picioarele mele goale. După ce s-a închis ușa de la duș, degete m-au gâdilau pe șolduri. Am închis ochii și m-am spijinit de Clay, simțindu-i corpul alunecând pe conturul spatelui meu. L-am simțit aplecându-se înainte, întinzându-se după șampon. Când mi-am ridicat fața în sus sub apa curgând, mâinile lui s-au îndreptat spre părul meu, degetele trecând prin cârlionții mei, mirosul puternic de săpun parfumând aburul. Mi-am întins capul pe spate în mâinile lui, aproape torcând de plăcere.

Când a terminat cu părul meu, s-a mișcat pentru o clipă, apoi a revenit. Mâinile lui săpunite mi-au mângâiat brațele, apoi au alunecat în jos spre exteriorul picioarelor mele, făcând cercuri acolo înainte să se miște gradat spre interiorul coapselor mele. Mi-am desfăcut picioarele și Clay a chicotit, sunetul reverberând pe spatele meu. Și-a trecut buricele degetelor în mici zigzaguri în sus și în jos între coapsele

mele, incitându-mă, apoi le-am simțit lunecând în mine. Am gemut și m-am arcuit spre el. Cu mâna liberă m-a cuprins de talie și m-a tras mai aproape, erecția lui împungându-mă în spate. M-am ridicat pe vârfuri și m-am unduit, încercând să-l ghidez în mine. El în schimb m-a întors cu fața și m-a ridicat pe el. Mi-am lăsat capul pe spate sub apă, trăgându-l și pe Clay după mine când mă săruta. Apa se răcise și mă stropea pe față. Ridicându-mi mâinile, mi-am prins degetele în buclele umede ale lui Clay, simțind șiroaie de apă gândilându-mi încheieturile. A făcut un zgomot din gât, un fel de geamăt, un fel de mârâit, apoi s-a împins în mine, aproape răsturnându-ne în cadă. Apoi a tremurat și s-a retras.

— Te rog, nu-mi spune că ai terminat, l-am apostrofat eu încă atârnând pe spate în brațele lui.

Clay a râs.

— Ți-aș face eu una ca asta? Eu sunt bine, dar ți se răcește micul dejun.

— Crede-mă că nu sunt îngrijorată.

M-am întins să-l trag din nou în mine, dar el s-a sustras, m-a prins mai bine de mijloc, a deschis ușa dușului și m-a purtat afară. Ajunși în dormitor, m-a aruncat pe pat și a intrat în mine înainte ca salteaua să se oprească din săltat.

— Mai bine așa? a întrebat el.

— Mmm, mult mai bine.

Am închis ochii și m-am arcuit în el. Cum mă mișcam, mirosul micului dejun de pe noptieră adia între noi. Am ezitat o fracțiune de secundă. Stomacul îmi ghiorțăia.

— Scos din scenă de șuncă și clătite, a declarat Clay. Din nou.

— Abia aștept.

Clay s-a înfipt în mine cu un mârâit ironic.

— Ești prea drăguță, dragă.

Mi-am împins șoldurile în ale lui. Stomacul meu a ghiorțăit și a hârâit. Clay s-a mișcat în sus și înainte. M-am întins să-l trag înapoi, dar el nu s-a retras, întinzându-se în schimb după ceva de deasupra capului meu. Cum mi-am închis ochii din nou, am simțit grăsime picurându-mi pe obraz și o felie de șuncă presată de buzele mele. Mi-am deschis gura și am înfulecat-o din câteva îmbucături, apoi am oftat și mi-am ridicat șoldurile să-l întâlnesc pe Clay.

— Mmmm!...

— Asta-i pentru mine sau pentru șuncă? mi-a șoptit el în păr.

Înainte să pot să-i alin egoul, mi-a mai împins o altă felie de șuncă în gură, apoi și-a aplecat capul să lingă grăsimea scursă, limba lui făcând cercuri pe obrazul meu. Ne-am mișcat împreună pentru câteva minute și am uitat mâncarea. Sincer. Apoi Clay s-a întins din nou, de data asta întorcându-se cu o clătită împăturită. Mi-am îngropat dinții în partea de jos și am împins restul în sus spre gura lui. El a râs și a luat o înghițitură. Când am terminat, mi-am ridicat capul și am lins fărâmele de pe buzele lui. A luat o altă clătită și a scuturat-o deasupra mea. Mi-am ridicat capul să o prind. Dinții mei au prins ceva ce nu-mi oferise.

— Au! a exclamat el scuturându-și degetul rănit.

— Atunci nu mai agita mâncarea, am mormăit eu cu gura plină de clătită.

Clay a mârâit și și-a lăsat fața în jos pe marginea laterală a gâtului meu, mușcând ușor un loc sensibil. Am chițăit și am încercat să mă eliberez, dar m-a pironit și s-a înfipt adânc în mine. Am tremurat și am gâfâit. Apoi chiar am uitat de mâncare.

*

Douăzeci de minute mai târziu, stăteam cuibărită lângă Clay, cu un braț peste spatele lui, desenând în traspirația dintre omoplați în timp ce el îmi dezmierda golul dintre gât și umăr. Am căscat, mi-am deschis picioarele, apoi le-am încolăcit în jurul lui.

— Somn? a întrebat el.

— Mai târziu.

— Vorbim?

— Nu încă.

Mi-am îngropat fața în pieptul lui, am inspirat și am oftat.

— Miroși atât de bine.

El a chicotit.

— Ca șunca?

— Nu, ca tine. Mi-a fost așa dor de tine.

A răsuflat surprins. O mână s-a dus spre părul meu, dându-l la o parte de pe urechea mea. Nu vorbeam așa de obicei. Dacă spuneam că mi-e dor de el, urma de obicei și o poantă. Dacă spuneam că-l iubesc, o făceam aproape mereu în timp ce făceam dragoste, când nu mai puteam fi trasă la răspundere pentru ce spuneam. De ce? Pentru că mi-era teamă, teamă că recunoscând cât de mult însemna pentru mine, îi voi da puterea să mă rănească chiar mai rău decât o făcuse

mușcându-mă. Ceea ce era stupid, bineînțeles. Clay știa exact cât de mult îl iubeam. Singura persoană pe care o prosteam eram eu însămi.

— Mi-a fost teamă, am recunoscut eu.

Un alt lucru pe care uram să-l recunosc, dar atâta timp cât mă pornisem...

— La fel și mie, mi-a spus el sărutându-mă pe creștet. Când am realizat că ai dispărut...

Cineva a ciocănit la ușă. Clay a înjurat în barbă.

— Cară-te, a murmurat el prea încet să-l audă vizitatorul.

— Ar putea fi Jeremy, am spus eu.

— Jeremy nu ne-ar deranja. Nu acum.

— Elena? m-a strigat Paige. Eu sunt!

Clay s-a ridicat în brațe.

— Pleacă!

— Vroiam doar să văd cum se simte Elena...

— Nu!

Oftatul lui Paige a fluturat prin ușă.

— Nu mai striga, Clayton. N-am de gând s-o hărțuiesc. Știu c-a trecut prin multe. Vroiam doar să știu...

— O s-o vezi odată cu ceilalți. Până atunci, așteaptă.

— Poate ar trebui să vorbesc cu ea, am șoptit eu.

— Dacă-i deschizi ușa, n-o să plece până nu stoarce fiecare strop de informație de la tine.

— Te-am auzit, Clayton! l-a avertizat Paige.

A mârâit spre ușă și a mormăit în sinea lui. Ceva îmi spunea că Paige și Clay nu se împrieteniseră rapid în absența mea. Ca să vezi!

— Hmmm, Paige? am strigat-o eu. Sunt destul de obosită, dar dacă-mi dai un minut să mă îmbrac...

— N-o să plece, a insistat Clay. Ai nevoie de timp să te relaxezi. Nu trebuie să răspunzi la întrebări în fața unui grup de străini.

— Nu sunt un străin! l-a apostrofat Paige. Poți fi ceva mai puțin bădăran, Clayton?

Clay avea dreptate. Dacă o lăsam pe Paige să intre, va dori să știe tot. Nu eram pregătită pentru asta. Nici nu vroiam să zac aici în timp ce Clay și Paige se ceartă printr-o ușă închisă.

M-am dat jos din pat și i-am aruncat lui Clay blugii. Când și-a deschis gura să protesteze, am ridicat un deget indicând spre fereastră, apoi l-am dus spre buze. El a înțeles. În timp ce eu alunecam în tricoul și boxerii lui Clay, el a deschis încet fereastra și a desfăcut oblonul.

Apoi, în timp ce Paige aștepta răbdătoare să deschidem ușa, am scăpat în pădurea învecinată.

*

— Asta n-a fost probabil prea frumos, am spus eu afundându-ne mai adânc în pădure.

Clay a pufnit.

— N-o să mă vezi că nu dorm de grijă.

— Știu că Paige poate fi dificilă, dar...

— E o pacoste, dragă. Și asta spus cu generozitate. Copila abia a terminat școala și se crede lider, implicându-se în toate, certându-se, corectându-l pe Jeremy. Până să te întâlnească pe tine în Pittsburgh, nu trecuse nici măcar la milimetru de vreun pericol real și brusc a devenit expertă.

A dat din mână.

— Nu mă stârni.

— Aparent am făcut-o deja.

— Nț! Asta nu-i nimic, dragă. Dă-mi câteva ore și-ți voi spune ce cred cu adevărat despre Paige Winterbourne. Nimeni nu vorbește cu Jeremy așa, mai ales o fetiță cu un simț exagerat al propriei ei importanțe. Dacă era după mine, Paige ar fi fost trimisă acasă pachet de săptămâna trecută. Dar îl știi pe Jeremy. Nu se pune cu nimicurile ei, dar nici nu-l afectează.

A trecut printr-o încrengătură de crengi de copaci.

— Unde mergem?

— Ce zici de o alergare? Nici chiar Paige n-ar deranja un lup.

— Nu m-aș baza pe asta.

*

După ce am alergat, am făcut dragoste. Din nou. După aceea am stat întinși în iarbă, sorbind soarele târziu de vară care pătrundea prin perdeaua de copaci de deasupra noastră.

— Simți mirosul? a întrebat Clay.

— Hmm?

— Miros mâncare.

— Vie sau moartă?

Clay a râs.

— Moartă, dragă. Moartă și gătită.

S-a ridicat și s-a uitat în jur, apoi mi-a făcut semn să aștept și a dispărut în pădure. O jumătate de minut mai târziu s-a întors cu un coș de picnic. Mă rog, o cutie de carton de fapt, dar mirosurile ieșind din ea erau clar de picnic. Lăsând-o în iarbă, a despachetat brânză, pâine, fructe, o farfurie învelită cu pui, o sticlă de vin și niște tacâmuri asortate din hârtie și plastic.

— Zâna picnicului? am întrebat eu apoi am prins un miros care mi-a răspuns la întrebare. Jeremy.

Am apucat un copănel și am mușcat o bucată din el.

— Sunt răsfățată.

— O meriți.

Am rânjit.

— Așa e, nu?

Am terminat mâncarea și vinul în mai puțin de zece minute. Apoi m-am întins pe iarbă și am oftat, mulțumită și sătulă pentru prima dată în aproape două săptămâni. Am închis ochii și prima încercare seducătoare de somn m-a cuprins. Somn. Somn neîntrerupt. Finalul perfect al unei zile perfecte. M-am rotit spre Clay, zâmbind somnoroasă și lăsând valuri de somn să mă toropească. Apoi m-am dezmeticit.

— Nu putem dormi aici, am spus eu. Nu suntem în siguranță.

Buzele lui Clay mi-au mângâiat fruntea.

— Voi sta treaz, dragă.

Am deschis gura să comentez, dar vocea lui Jeremy s-a auzit de la distanță.

— Puteți dormi amândoi. Sunt eu aici.

Am ezitat, dar Clay m-a tras din nou jos, cuprinzându-mă cu picioarele și sprijinindu-mi capul de brațul său. M-am cuibărit în el și am adormit.

*

Se făcuse după-amiază târziu când Jeremy a tras de noi să ne trezim. Clay a mormăit printre sforăieli dar nu s-a mișcat. Eu am căscat, m-am răsucit și am continuat să mă rostogolesc până m-am întors pe partea cealaltă, unde am adormit imediat la loc. Jeremy ne-a scuturat mai tare.

— Da, știu că sunteți încă obosiți, a spus el auzindu-l pe Clay mormăind ceva neinteligibil. Dar Elena trebuie să vorbească cu ceilalți astăzi. Nu mai pot amâna până dimineață.

Clay a mormăit în barbă.

— Da, știu c-aș putea, l-a aprobat Jeremy. Dar ar fi nepoliticos. Au așteptat toată ziua.

— Trebuie să ne... am început eu.

— V-am adus îmbrăcăminte.

— Trebuie să mă spăl pe dinți...

— Am adus un pieptene și apă de gură împreună cu hainele. Nu, nu vă întoarceți înapoi în cameră sau mi-e teamă că nu vă voi mai vedea pe niciunul până dimineață. Ne întâlnim în cincisprezece minute. O să-i țin din scurt.

*

Întâlnirea trebuia să aibă loc în camera lui Kenneth și a lui Adam. Traversând parcarea, am văzut-o pe Paige măsurând aleea nerăbdătoare. Brațele ei erau încrucișate, probabil împotriva aerului rece al nopții, dar părea că ține un baraj de întrebări pe care așteptase jumătate de zi să mi le adreseze. Exact ce aveam nevoie – Nu, asta nu-i frumos. Bineînțeles, Paige era nerăbdătoare să vorbească cu mine. Fusesem în tabăra inamicului. Văzusem cu ce ne confruntăm. Era de înțeles că avea să răbufnească cu întrebări despre închisoare, despre răpitorii mei, despre ceilalți prizonieri – o, Dumnezeule! Ruth. Paige nu știa despre Ruth. Ultima săptămână a fost așa un talmeș-balmeș încât uitasem complet că Paige mă contactase ÎNAINTE să moară Ruth. Ultima dată când o auzise, mătușa ei era vie. La naiba! Cum am putut să fiu atât de lipsită de sensibilitate? Paige așteptase vești despre mătușa ei. Se abținuse cât timp Jeremy mi-a tratat rănile, dându-mi timp să fac duș, apoi a venit să mă întrebe despre Ruth. Și ce făcusem eu? Mă furișasem pe fereastra dormitorului.

— Trebuie să vorbesc cu Paige, am spus eu.

— Stai la vedere! mi-a strigat Clay văzându-mă alergând de lângă el.

Când m-am apropiat, Paige s-a întors și a încuviințat, luând cunoștință de prezența mea, dar nespunând nimic. Fața ei era lipsită de expresie, iar supărarea ascunsă sub o fațadă de bune maniere.

— Cum te simți? a întrebat ea. Jeremy spune că rănile tale nu sunt prea rele.

— În legătură cu mai devreme, am început eu. Am... Nu m-am gândit... A fost o zi de coșmar.

Mi-am scuturat capul.

— Îmi pare rău, a fost o scuză jalnică. Ai vrut să știi despre mătușa ta. Nu m-am gândit nicio clipă... ar fi trebuit să...

— A murit, nu-i așa?

— Îmi pare rău. S-a întâmplat după ce am pierdut contactul și am uitat că tu nu știai.

Ochii lui Paige s-au mutat de la mine, întorcându-se să privească în gol peste parcare. M-am chinuit să spun ceva, dar înainte să pot să mă gândesc la ceva, a vorbit ea, privirea încă fixată într-un punct îndepărtată.

— Am știut, a spus ea cu vocea la fel de distantă ca privirea. Am simțit că a pierit, deși am sperat să mă fi înșelat.

A făcut o pauză, a înghițit, apoi și-a scuturat capul puternic și s-a întors înapoi spre mine.

— Cum s-a întâmplat?

Am ezitat. Acum nu era un moment propice pentru adevăr. Nu până nu vorbeam cu Jeremy mai întâi.

— Atac de cord, am spus eu.

Paige s-a încruntat.

— Dar inima ei nu...

— Bine ai revenit! a țipat Adam din partea cealaltă a parcării.

M-am întors și l-am văzut alergând spre mine, rânjind.

— Arăți bine! mi-a spus Adam. Mă rog, cu excepția tăieturilor ălora. Le dăm noi pe cocoașă pentru asta. Cum îți sunt brațele? Arsurile, vreau să spun. N-am apucat niciodată să-ți explic. N-am vrut, ceea ce presupun că ți-ai dat seama, din moment ce Clay nu m-a omorât pentru asta. Oricum, îmi pare rău. Teribil de rău.

— Ca să fiu sinceră, uitasem cu totul episodul.

— Bun. Atunci uită că l-am menționat.

S-a întors când l-a văzut pe Clay ajungând la noi.

— Cum de nu m-ați luat și pe mine? Aș fi putut ajuta la salvare.

— N-a fost nicio salvare, a spus Clay înconjurându-și brațul peste talia mea. În timp ce eu încercam să găsesc o cale înăuntru, Elena a evadat. Tot ce am făcut a fost să-i ofer mașina de fugă.

— Vezi? a spus Cassandra când ni s-a alăturat. Ți-am spus eu că Elena este o fată cu multe resurse.

Paige și-a dat ochii peste cap la folosirea termenului „fată", dar Cassandra a ignorat-o.

— Felicitări, Elena! mi-a spus ea lăsându-și o mână rece pe brațul meu. Mă bucur să te văd scăpată și întreagă.

Părea că vorbește din suflet. M-am oprit. De ce n-ar vorbi din suflet? Pentru că visasem că-i sfătuise pe ceilalți să mă abandoneze pe mine și jucase teatru în fața lui Clay? Un vis, mi-am reamintit. O mani-

festare a propriilor mele nesiguranțe. Zâmbetul de bun venit al Cassandrei era destul de sincer. Dacă brațul lui Clay părea să se strângă în jurul meu, ei bine, asta era probabil coincidență. Sau imaginația mea.

— Ar trebui să începem întâlnirea, ne-a îndemnat Paige. Va fi cât se poate de scurtă. Sunt convinsă că ești extenuată, Elena. Nu te vom deranja pentru detalii în seara asta. Promit.

DEVOTAMENT

La întâlnire, Jeremy a sintetizat povestea evadării mele, adăugându-o astfel la ce știam până atunci. Combinând informațiile mele cu cele ale lui Clay, ne-am făcut o imagine bună asupra geografiei interne și externe a complexului. Poate cel mai important, știam unde să ne găsim dușmanii. Având în vedere dimensiunea și complexitatea operațiunii, era puțin probabil să-și mute tabăra prea curând. Așa că, s-a gândit Jeremy pe bună dreptate, am putea să stăm să planificăm o strategie de infiltrare, să desființăm permanent pericolul și s-o eliberăm pe Ruth și pe ceilalți.

Auzindu-l pe Jeremy spunând asta, mi-am dat seama că toată lumea presupunea că Ruth este încă în viață. Și de ce nu? Nu le spusesem contrariul.

— Ruth... ăăă... n-a supraviețuit, am spus eu.

— Ce!? a fulgerat-o Adam cu privirea pe Paige. Vrei să spui că a...

— A murit, a confirmat Paige cu vocea goală și înceată.

— Rahat!

Adam a mers spre Paige și și-a pus brațul în jurul umerilor ei, apoi s-a uitat la mine.

— Ce s-a întâmplat?

Mă prinseseră la mijloc. Aș fi mințit în fața întregului grup, știind că vor afla adevărul după ce-i explicam totul lui Jeremy? Sau aș fi povestit sincer făcând-o astfel pe Paige să se întrebe de ce am mințit-o cu câteva minute înainte? Cum am intrat într-o astfel de situație jenantă? Mai bine să-mi mărturisesc păcatul acum înainte să mă afund și mai rău.

— Păi e... ăăăă... complicat, am început eu.

— Au omorât-o, nu-i așa? a întrebat Paige. Știu că răpirea trebuie să fi fost stresantă, dar era într-o stare de sănătate excelentă.

Cu alte cuvinte, Paige nu înghițise povestea cu atacul de cord. I-am mulțumit în adâncul sufletului meu pentru că-mi dădea șansa să am o scăpare grațioasă și să nu-mi dezvăluie minciuna.

— De fapt, nu, i-am contrazis eu. N-au omorât-o. Cel puțin nu oamenii care ne-au răpit. Unul din cei captivi. Dar n-a fost vina ei.

Paige s-a încruntat.

— Un accident?

— Hmm, un fel de, dar nu chiar, am spus eu apoi mi-am luat inima în dinți. Ruth nu ți-a spus totul când te-a contactat. Mai era o altă vrăjitoare acolo. O fetiță.

Le-am spus întreaga poveste: cum o instruise Ruth pe Savannah, cum au început evenimentele inexplicabile din închisoare, despre atacurile asupra gardienilor, apoi moartea lui Ruth și în sfârșit despre tămbălăul pe care Savannah l-a iscat în timpul tentativei noastre de evadare.

— Deci spui că fetița este diabolică? a înțeles Adam.

— Nu, nu este! l-am contrazis eu. Pur și simplu stârnește...

— ... fapte diabolice, a încheiat Cassandra. Îmi pare rău, Elena, dar asta mie mi se pare diabolic. Dacă-i intenționat sau nu, nu asta-i ideea. Trebuie să luăm în considerare prudența de a elibera o copilă cu o astfel de capacitate de distrugere. Din câte am auzit, mă îndoiesc sincer că vreunul dintre noi e capabil s-o controleze. Mai ales Consiliul.

Cassandra i-a aruncat o privire lui Paige. Obrajii tinerei ardeau și și-a mișcat gura vrând parcă s-o contrazică, apoi s-a răzgândit.

— Ne-am înțeles, atunci, a conchis Cassandra. Nu ne putem face griji de fată...

— Savannah n-a făcut lucrurile alea, a spus Paige încet.

Cassandra a oftat.

— Înțeleg de ce ți-ar plăcea să crezi asta, Paige. Nimeni nu vrea să creadă că o copilă este capabilă de lucruri diabolice, cu atât mai puțin s-o condamne la moarte, dar faptele rămân...

— N-a făcut-o ea! a insistat Paige mai puternic acum. O vrăjitoare nu poate face astfel de lucruri. Pur și simplu nu putem. O vrajă de mișcare a unui obiect neînsuflețit? Da. Dar să mișcăm obiectul cu destulă forță pentru a sparge craniul cuiva? Clar nu. Ce poate face în cel mai rău caz o vrăjitoare este să răstoarne o farfurie de pe masă, nu s-o azvârle prin cameră.

— Dar Eve era pe deasupra și un semi-demon, i-a amintit Adam. Eram doar copii când a plecat, dar îmi amintesc asta.

— Tatăl ei era un Aspicio, a spus Paige. Asta înseamnă că puterile lui Eve se limitau la vedere. Avea o vedere îmbunătățită și putea cauza orbire temporară. Atâta tot. Pe lângă asta, puterile de semi-demon nu se transmit urmașilor. Știi asta.

S-a scurs un minut lung de pauză.

— Uite ce e, a continuat Paige. Cassandra are dreptate. Nu vreau să cred că-i ceva în neregulă cu fata asta. Dar aș minți doar ca s-o salvez știind că asta ar însemna să-i pun în pericol pe ceilalți? Bineînțeles că nu. Acordați-mi credit pentru un pic de bun simț. Dacă Savannah a putut s-o omoare pe Ruth, m-ar putea omorî și pe mine.

— Mai era o teorie, am intervenit eu. Unii oameni credeau că e un... ăăă... poltergeist.

— Un ce?! s-a mirat Clay.

I-am aruncat o privire încruntată.

— Repet doar ce am auzit, bine?

— N-a fost un poltergeist, s-a opus Paige. Și da, Clayton, astfel de lucruri există, dar nu așa se manifestă. Altcineva din închisoarea aia a fost responsabil. Ce alte ființe supranaturale erau acolo?

— Din tabăra opusă? am întrebat eu. Semi-demonul care se teleportează pe care l-am întâlnit în Pittsburgh, dar el a plecat acum câteva zile. Plus că se presupunea că au în echipă un vrăjitor pe nume Isaac Katzen, deși eu nu l-am întâlnit niciodată pe tip.

— Un vrăjitor ar fi putut să facă astea, a comentat Adam.

— Parte din ele, a spus Paige. Să deschidă ușile celulelor, să se joace la interfon, să blocheze ușile. Toate vrăji posibile pentru un vrăjitor. Dar să arunce obiecte și să deșurubeze becuri? În niciun caz. Asta cere un anume talent.

— Telechinezia, am murmurat eu.

— Exact, a confirmat Paige. Mai multe rase au diverse grade de puteri telechinetice, cum ar fi...

— Cum ar fi un semi-demon telechinetic, am completat eu și un sloi de gheață mi s-a așezat în stomac. Dar ne-a spus... La naiba!

Am tras aer în piept.

— Era unul în închisoare. O captivă. Ne-a spus că nu-i capabilă de lucruri din astea. Iar eu am crezut-o. Știu că sună incredibil de stupid, dar toată lumea a crezut-o. Ba mai mult, nu era nici măcar pe aproape când s-au întâmplat evenimentele.

— Asta nu contează, a explicat Paige. Un Volo, cel mai înalt nivel de semi-demon telechinetic, nu trebuie să fie neapărat prezent să-și exercite puterile. Mi-amintesc că am auzit despre un caz în care un Volo a putut să găsească o săgeată în camera alăturată și s-o arunce în țintă drept la muscă cu atâta forță încât a rupt săgeata în așchii.

Am închis ochii.

— Cum am putut să fiu atât de oarbă?

— Nu e vina ta, m-a consolat Paige. Precum ai spus, toată lumea a crezut-o. Când oamenii se gândesc la telechinezie, își imaginează o persoană care îndoaie o linguriță, dar în realitate Volo ar putea fi la fel de bine cel mai periculos tip de semi-demon. Ar putea arunca o persoană de la etajul al zecelea fără să-și miște un deget.

M-am dojenit pentru că-i înghițisem povestea lui Leah despre fata din vecini, scenele de îngrijorare, ofertele de ajutor, sugestiile de prietenie. O crezusem pe Leah. O ascultasem țesând o pânză de minciuni și înșelăciuni în jurul unei copile nevinovate, împrăștiind rădăcinile îndoielii până când și Savannah însăși ajunsese să creadă că ea era vinovată. Aflase Leah de instruirea lui Ruth? O omorâse ca s-o oprească? Oricare ar fi fost ordinea de zi pregătită de Leah, o implica pe Savannah. Iar eu le-am lăsat împreună.

Brusc, nu puteam să respir. M-am clătinat pe picioare și am ieșit fugind din cameră.

*

L-am auzit pe Clay în spatele meu. Neîncetinind, am ocolit motelul și m-am îndreptat spre pădure. N-a strigat să mă opresc sau să aștept, a alergat doar pe lângă mine în timp ce eu intram în pădure.

— Paige are dreptate, a spus el după câteva minute. N-a fost vina ta.

— Ba da, este. Am vrut s-o scot și pe Savannah. Dar n-am făcut-o. Când a venit momentul m-am împotmolit. Mi-am spus că făceam ce trebuie lăsând-o acolo, dar în adâncul sufletului știam mai bine. Am văzut ocazia să evadez și am profitat. La naiba cu ceilalți.

— Nu cred așa ceva. Dacă ai lăsat-o în urmă, ai făcut-o pentru că ai fost nevoită. O s-o scoatem de acolo când ne întoarcem.

— Dar se pare că nu ne vom întoarce prea curând.

Jeremy ne-a ajuns din urmă.

— Ne vom întoarce imediat ce suntem pregătiți, Elena. Tu ești în siguranță, așa că nu mă voi grăbi.

— Dar Savannah...

— Principalul nostru scop este să-i oprim pe acești oameni, nu să salvăm neapărat pe cineva.

— Dar plănuiați să veniți după mine.

— Asta-i cu totul altceva. Clay și cu mine doream să ne asumăm acest risc. Toți ceilalți erau liberi să ia propria lor decizie. Nu voi risca viața ta sau a lui Clayton grăbindu-ne să salvăm un străin. Chiar și un copil.

— Și dacă decid să-mi asum riscul singură?

— Nu ești liberă să iei decizia asta, Elena. Câtă vreme faci parte din Haită, eu sunt îndreptățit să iau decizii pentru tine, or în cazul ăsta îți interzic să te întorci.

— Asta nu-i...

— Nu-i corect, mi-a luat Jeremy vorba din gură. Da, am mai discutat asta înainte. Dar este legea Haitei. Și nu amenința că părăsești Haita pentru că mă voi asigura că nu te duci înapoi în închisoarea aia singură, orice drepturi de auto-determinare ai revendica. Îmi asum eu responsabilitatea pentru această decizie. Vom face toate eforturile să salvăm copila când ne întoarcem. Dacă se întâmplă ceva cu ea înainte să ajungem acolo, să dai vina pe mine, nu pe tine.

Am vrut să-l contrazic, dar Jeremy pleca deja.

*

Nu m-am luat după Jeremy pentru a continua discuția. După zece ani de trai sub același acoperiș cu el și cu regulile lui, știam ce funcționa și ce nu. Să insist nu funcționa. Odată ce Jeremy se hotăra, singura cale să se răzgândească era să elimin obstacolele cu logică și convingere. Vino cu berbecii de atac și ar dubla fortificațiile. Trebuie să recunosc, răbdarea nu-i una dintre virtuțiile mele, dar m-am resemnat acordând ceva timp de gândire subiectului. Câteva ore cel puțin. Poate toată noaptea.

*

— Deci sistemul de securitate cere atât verificarea amprentelor cât și scanarea retinei? a întrebat Jeremy.

Era așezat la măsuța minusculă din camera noastră. Clay și cu mine eram întinși pe pat, Clay moțăind, eu încercând cu greu să nu-i urmez exemplul.

— Ha? Corect! am îngăimat eu.

A scrijelit ceva pe hârtiile lui.

— Degetul arătător?

— Ha? A, nu. Scuze. Trebuie amprenta palmară, nu digitală. Apuci clanța și-ți citește amprenta mâinii.

— Nu trebuie să facem asta în noaptea asta. Vom avea destul timp mai târziu.

Nu dacă aveam și eu un cuvânt de spus.

— Vreau s-o facem acum, cât mi-e proaspătă în minte.

— Am mâncat de cină? a răzbătut dintre perne vocea adormită a lui Clay.

— Ce?!

Se întors pe spate.

— Număr mesele. Am luat micul dejun în Maine, apoi un alt mic dejun aici. Sau a fost o gustare? Dacă-i așa, picnicul ce-a fost, prânz sau cină?

— Eu îl iau ca pe un prânz, am spus eu.

— Bun, atunci hai să luăm cina.

*

Jeremy a insistat să fie politicos și să-i invităm și pe ceilalți să ni se alăture. Când Clay a ciocănit la ușa lui Kenneth și a lui Adam, ușa vecină s-a deschis și Adam a ieșit de acolo, întorcându-se să spună câteva cuvinte cuiva din interior. Când Kenneth a deschis ușa lui, Clay a intrat. Am așteptat afară după Adam.

– Mergem să cinăm, l-am anunțat eu. Ați mâncat?

– Nu. Tocmai vroiam să vă întreb același lucru. Stai să-mi iau cheile de la mașină.

– Aia era Paige? m-am interesat eu arătând spre cealaltă cameră.

– Da. E destul de cătrănită.

– Ar trebui s-o întreb și pe ea dacă vrea să vină?

El a ridicat din umeri.

– Poți s-o întrebi, dar nu cred că se simte în stare. Dacă nu, spune-i că-i aduc eu ceva.

Mi-ar fi mai bine dacă ar întreba-o Adam pe Paige, dar el a dispărut în camera lui, lăsându-mă pe mine. Eram probabil ultima persoană pe care ar fi vrut Paige s-o vadă. Mătușa ei murise iar eu nu avusesem nici măcar decența s-o anunț imediat. Mi-am luat inima în dinți, m-am apropiat de ușa ei și-am ciocănit ușor, sperând să nu mă audă. După o secundă de liniște, m-am întors să plec. Apoi am auzit clinchetul lanțului de siguranță și s-a deschis ușa.

— Hei, salut! a spus Paige reușind să afișeze un zâmbet palid. Ești încă trează? Cum te simți? Am ceva ceaiuri pentru dormit dacă ai probleme.

Cum mă simt? A, cu vreo doi centimetri mai înaltă. Ochii lui Paige și nasul îi erau roșii, de parcă petrecuse ultimele câteva ore plângând, dar era îngrijorată că n-aș putea eu să dorm?

— Îmi pare sincer rău, am spus eu. În legătură cu mătușa ta. Nu vreau să mă bag în sufletul tău, dar ne ducem să cinăm și mă întrebam dacă te simți în stare să ni te alături.

— Nu, a refuzat ea. Mulțumesc, dar nu pot.

— Adam a spus că-ți aduce ceva.

A încuviințat neatentă, a făcut o pauză, apoi a spus rapid:

— Ai putea... nu vreau să fiu o povară. Serios. Știu că ești obosită și suferi și urăsc să te deranjez, dar ai putea să treci pe la mine când te întorci? Am...

S-a oprit și s-a uitat peste umărul meu. Am auzit pașii lui Clay în spatele meu. Paige a tăcut, apoi s-a îndreptat de parcă se îmbărbăta, și a continuat.

— Clayton, tocmai o rugam pe Elena dacă ai putea să te lipsești de ea un pic în seara asta. Treizeci de minute cel mult. Promit.

— Nu vii cu noi la cină? a întrebat el.

— Mai bine nu.

— Nu rămâne nimeni singur, a insistat el. Asta e regula lui Jeremy.

I-am aruncat o privire scurtă, avertizându-l să fie mai sensibil, dar nu s-a prins și a continuat.

— Cassandra va sta cu tine.

— O, va fi foarte fericită, a acceptat Paige.

— Dacă nu-i plac regulile, poate pleca.

— Unde n-ar da norocul peste noi, a murmurat Paige în barbă. Serios totuși. Nu trebuie să lași pe cineva în urmă pentru mine. Am destule vrăji de protecție.

— Astea sunt regulile, a spus Clay hotărât. Nimeni nu rămâne singur. Oricum Cassandra nu mănâncă.

S-a întors să plece, apoi a adăugat:

— Dacă Elena se simte în stare, se poate opri la tine cu ceva de mâncare. Douăzeci de minute. Apoi trebuie să se odihnească.

— Doamne, asta înseamnă că am permisiunea ta? am strigat după el.

— Nu răspund la asta, a spus el fără să se întoarcă.

— Deștept bărbat!

M-am uitat la Paige.

— Stăm un pic după ce mâncăm.

— Mulțumesc. Apreciez gestul.

ÎNCORONARE

La ora zece m-am întors în camera lui Paige, cu un pachet cu mâncare caldă în mână. Am găsit-o singură.

— Unde-i Cassandra? am întrebat eu.

— A ieșit. Se plimbă să găsească ceva de mâncare sau companie. Refuz să fiu prima variantă și nu mă calific nici pentru cea din urmă. Sunt al gen.

— Nimeni nu trebuie să rămână singur. Jeremy știe că pleacă de lângă tine?

— Nu și n-o părăsc, așa că să rămână între noi. Personal, mă simt mai bine c-a plecat. Un vampir nu e chiar alegerea ideală pentru o colegă de cameră. O dată-i vine pofta de-o gustare nocturnă și m-a terminat. Aș fi dormit în același pat cu Adam, dar să împartă camera cu Cassandra ar fi fost un stres prea mare pentru nervii lui Kenneth, așa că am schimbat.

— Deci tu și Adam sunteți... împreună?

S-a încruntat, apoi a înțeles ce-am vrut să spun și a râs.

— O, Doamne, nu. Suntem prieteni de când eram mici. Crede-mă, ne cunoaștem prea bine pentru orice altceva.

A mers spre minibar.

— Pot să-ți ofer ceva de băut? Am apă îmbuteliată, suc dietetic. Nimic mai tare, din păcate.

— E în ordine.

— Să-i dau drumul, corect?

— N-am vrut să spun...

A făcut un semn cu mâna.

— Nu te îngrijora. Știu că ești obosită și, încă o dată, îmi cer scuze că te deranjez. Doar că, ei bine, lucrez la detalii, schițe și altele pentru închisoare. Știu că nu avem nevoie de ele imediat dar, ei bine, vreau să-mi umplu timpul. Îmi vine mai ușor...

Și-a mușcat buza inferioară, s-a uitat în altă parte.

— Îmi vine mai ușor dacă am ceva de făcut, să-mi țin mintea ocupată cu ceva.

Am înțeles la ce se referea. Anul trecut când doi dintre frații mei de Haită au murit, numai acțiunea mi-a alinat durerea. M-am aruncat cu totul în complotul împotriva corcitilor care-i omorâseră, parțial din răzbunare și parțial să nu plâng pentru moartea lor. Pregătind ofensiva împotriva celor care au omorât-o pe Ruth, Paige făcea la fel. Am înțeles asta.

— În mare parte am cam terminat, mi-a spus ea înmânându-mi un carnet de pe masă. Mai am nevoie doar să completezi tu câteva lipsuri.

Am răsfoit notițele.

— De fapt, Jeremy are mare parte din astea. Ai putea...

— Aș putea să le iau de la el. Corect. Bineînțeles.

S-a întors, dar nu înainte să văd dezamăgirea pe fața ei.

— Presupun c-ar fi trebuit să știu că e cu doi pași înaintea mea. Bine atunci, mă rog, asta-i tot ce vroiam. Îmi pare rău. Nu m-am gândit.

— Stai, așteaptă! Sunt câteva lucuri aici pe care Jeremy nu le-a întrebat – am mințit eu. Hai să facem așa. Nu sunt încă obosită. Ce zici să completez eu tot ce-ți lipsește. Chiar dacă i-am spus deja lui Jeremy, nu strică niciodată să ai două cópii.

— Așa?

Pentru prima dată de când am venit, zâmbetul i-a cuprins ochii.

— Asta-i minunat. Mulțumesc.

Precum am spus, știam ce simțea. Mă rog, nu știam exact ce simțea, neavând nici cea mai vagă idee cât de apropiată fusese de mătușa ei, dar am înțeles că avea nevoie de o ocupație, ceva care s-o facă să simtă că face ceva. S-o ajut în acest sens, măcar atât puteam face.

Când am terminat, m-am oferit să petrec noaptea în camera lui Paige, argumentând că oricum Cassandra părea să nu se grăbească să se întoarcă iar Jeremy împărțea cu noi camera, deci nimeni n-ar fi fost singur dacă rămâneam. Paige m-a refuzat. M-a asigurat că vrăjile ei pentru încuietori țin afară majoritatea vizitatorilor și că vrăjile ei de protecție ar fi avertizat-o dacă trecea cineva de încuietori. Am bănuit că vroia să rămână singură cu durerea ei, așa că n-am insistat.

*

În acea noapte am visat că evadam din închisoare. Încă o dată și încă o dată. De fiecare dată împrejurările erau altele, dar rămânea constant un element. O lăsam pe Savannah în urmă. Uneori uitam de ea până când ajungeam afară și era deja prea târziu. Alte dăți vina mea era mai evidentă. Alergam pe lângă celula ei și nu mă opream.

O auzeam strigându-mi numele și nu mă opream. O vedeam pe Leah întinzându-se s-o apuce... și nu mă opream. În cele din urmă când visul se repeta a nu știu câta oară, alergam spre ușa de la ieșire. Atunci Savannah apărea de partea cealaltă, încurajându-mă. Mă opream. Mă întorceam și fugeam în direcția opusă.

M-am ridicat în capul oaselor, gâfâind după aer. Clay se trezise, ținându-mă în brațe, ștergând părul ud de transpirație de pe fața mea.

— Vrei să vorbim despre asta? m-a întrebat el.

Când mi-am scuturat capul, brațele lui s-au strâns în jurul meu, dar nu l-am privit în ochi. Nu vroiam s-o fac. Asta nu era ceva ce puteam să discut cu el. Ar încerca numai să mă convingă c-am făcut ce trebuia ieșind în siguranță. Dacă situația ar fi fost invers, aș fi vrut eu ca el să-și riște viața salvând un străin? Bineînțeles că nu. Dar ideea ar fi prea ipotetică din moment ce Clay nu și-ar asuma niciodată vreun risc să salveze un străin. S-ar arunca în fața unui glonț să-și protejeze Haita, dar nu s-ar opri să ajute victima unui accident. Dacă eram și eu în preajmă, ar ajuta ca să-mi facă mie pe plac, dar dacă era doar el singur, nu l-ar bate niciodată gândul ăsta.

Nu mă așteptam ca lui Clay să-i pese de Savannah. Mă rog, poate că încă speram să-și dezvolte și el o conștiință socială, dar am învățat că o asemenea schimbare se regăsea imediat lângă pacea mondială în lista dorințelor bine intenționate dar naive. Lui Clay îi păsa de Haita lui și numai de Haită. Cum m-aș putea aștepta eu să înțeleagă vina mea față de Savannah?

Când m-am lăsat înapoi în brațele lui Clay, l-am văzut pe Jeremy în partea cealaltă a camerei, proptit în cot, privindu-mă de pe pat. Și-a ridicat sprâncenele cu o întrebare nerostită. Vroiam poate să vorbesc cu el? Am dat din cap scurt și m-am lăsat pe pat. Îi simțeam pe amândoi că mă privesc, dar mi-am închis ochii și m-am prefăcut că adorm. În cele din urmă în cameră s-a așternut liniștea. Când s-a întâmplat asta, m-am întors pe spate și am stat acolo în întuneric, gândindu-mă.

Mă grăbisem să trag concluzii mai devreme, când am decis că Leah stârnise scandalul și o acuza pe nedrept pe Savannah? Ce s-ar fi întâmplat dacă-l convingeam pe Jeremy să atacăm mai devreme, apoi să descopăr că greșisem? Dacă ar muri și alții din cauza acelei greșeli? Dar dacă nu făceam nimic și Savannah murea din cauza ACESTEI greșeli? Trebuia să găsesc o soluție de mijloc. Dacă aveam destule informații, să acționăm rapid ar fi în avantajul nostru. Aflasem destule? Sau, mai exact, care erau șansele să aflăm mai multe? Destul de slabe. Aveam informațiile pe care le adunasem eu din interiorul închisorii,

plus ce aflase Clay cercetând locul, plus ce au descoperit ceilalți în cercetările lor. Indiferent ce nu știam până acum, cel mai probabil nu vom afla niciodată. Trebuia să ne concentrăm pe formularea unui plan...

Afară o ușă învecinată a scârțâit. M-am încordat și am tras cu urechea. Grupul nostru ocupa toate camerele din partea asta. Ieșea cineva? Nu, stai. Probabil era Cassandra care se întorcea. M-am uitat la ceas. Trei fără douăzeci și cinci. Aha, minunat. O rugăm să aibă grijă de Paige și ea pleacă jumătate din noapte. Paige poate că nu vrea s-o părăsească, dar eu am s-o spun. Jeremy trebuia să știe că nu ne putem baza pe Cassandra s-o sprijine pe Paige.

Când m-am lăsat din nou pe pernă, am auzit pantofi pe asfaltul de afară. M-am uitat la Clay și la Jeremy. Dormeau buștean. M-am ridicat discret din pat și m-am apropiat tiptil de fereastră. Ridicând un colț de draperie, m-am uitat afară și-am văzut-o pe Paige trecând prin parcare, cu valiza într-o mână, carnețelul în cealaltă. Rahat!

Atentă să nu trezesc băieții, mi-am tras blugii și cămașa pe mine și m-am furișat afară pe ușă. Paige a trecut de cotețul de păsări și a dispărut în întunericul de dincolo. Desculță, m-am furișat după ea, cu un ochi după fugară, cu celălalt pe asfalt, având grijă să nu calc în cioburi. Când am ajuns la cotețul de păsări, un fazan s-a ridicat, a deschis un ochi somnoros, apoi a țipat și a sărit în sus. La naiba! Uneori ai niște dezavantaje majore când ești vârcolac. Chiar plecând în fugă de lângă coteț, alte păsări s-au trezit și au stârnit mai multă hărmălaie. S-a dus abordarea mea discretă. Am alergat prin desimea de copaci unde o văzusem ultima dată pe Paige și am găsit-o într-o parcare auxiliară. Stătea lângă o mașină, încruntându-se în direcția păsărilor panicate. Când m-a văzut, s-a fâstâcit cu cheile, deschizând ușa cu greu înainte să ajung eu.

— Hei, bună! a spus ea mimând un zâmbet larg. Ai ieșit târziu.

— Te duci undeva? am luat-o eu la întrebări.

— Hmm, doar să iau ceva de mâncare.

S-a așezat mai bine în scaunul șoferului.

— Ce mi-ai adus tu s-a răcit și m-am gândit să mă duc să văd dacă găsesc un non-stop, ceva.

— Atunci nu te superi dacă te însoțesc și eu, am spus deschizând portiera din dreapta și urcându-mă înăuntru.

Am gesticulat spre valiza ei.

— A naibii poșetă ai acolo.

Și-a pus mâinile pe spițele volanului, a tăcut, apoi s-a uitat la mine.

— Plec, Elena. Știu că e un mod urât de a o face, dar mi-era teamă că cineva ar încerca să mă oprească. E prea mult pentru mine. Renunț.

— Îmi pare rău pentru mătușa ta.

— Ea... a bâiguit Paige privind prin parbriz. Nu era mătușa mea.

— Mă rog, sora ta de Consiliu sau ce-o fi fost...

— Era mama mea.

— Mama?!

— Așa se procedează în Consiliu, mi-a explicat Paige menținându-și privirea pe parbriz. Sau cum obișnuia să se procedeze. Obicei din bătrâni, din vremea mamei mele. Vrăjitoarele nu se căsătoreau, deci evitau stigmatul mamei singure crescându-și fiicele drept nepoate. Nimeni din afara Consiliului nu știa adevărul. În cazul meu știe Adam, dar cam atât. Când era mama tânără, era prea ocupată pregătindu-se să devină lider în Consiliu ca să se gândească la o moștenitoare. După ce a devenit lider, și-a dat seama că vechiul Consiliu se dezbina și a decis că are nevoie de o fiică, cineva pe care ar putea-o instrui și pregăti în felul ei. Așa că atunci când a împlinit cincizeci și doi de ani, a folosit magia să aibă o fiică. Pe mine.

— Deci asta înseamnă că ești...?

— Noul lider oficial al Consiliului.

Buzele i s-au strâmbat într-un zâmbet sardonic.

— Ar fi nostim dacă n-ar fi așa ridicol. O fată de douăzeci și doi de ani lider.

A inspirat adânc și și-a scuturat capul.

— Nu contează. Ideea este că am fost instruită pentru asta. Să-mi asum responsabilitatea. Nu mă pot aștepta ca Jeremy sau Kenneth sau Cassandra să mă accepte deja ca lider, dar știu că pot să mă descurc. Deocamdată, însă, trebuie să mă întorc acasă. Am lucruri de făcut, aranjamente de pregătit.

— Pricep.

M-am aplecat peste poala ei și-am ridicat carnețelul pe care-l lăsase să cadă între scaun și ușă.

— Dar dacă te duci acasă n-ai nevoie de ăsta.

Mi-a smuls carnetul din mână.

— De fapt, am. Pentru arhivele Consiliului.

— Nu te duci acasă, Paige. Te duci la închisoare.

A râs forțat.

— Singură? Ce, am înnebunit!?

— Așa cred și eu. Înțeleg că trebuie să-ți dorești răzbunare pentru mama ta și-ți promit c-o vei obține când ne întoarcem, dar nu așa...

Văzând confuzia de pe fața ei, am înțeles că nu răzbunarea era motivația ei. Apoi mi-am amintit avertizarea lui Ruth, spunându-mi să n-o las pe Paige să afle despre Savannah sau va insista s-o salveze pe copilă.

— Te duci după Savannah! am exclamat eu.

— Sunt obligată, a recunoscut ea încet.

— Pentru că așa-ți cere Consiliul să faci?

— Nu, pentru că-mi cer EU. Cum pot fi lider în Consiliu dacă o las pe fata asta să moară? Cum aș putea trăi cu mine? Uite ce-i, nu sunt proastă și nu sunt sinucigașă. Nu mă duc acolo, făcând vrăji, distrugând locul. Oricum n-aș putea face asta. Tot ce vreau este Savannah. Voi fi atentă. Nu mă voi grăbi, voi cerceta locul și voi găsi o cale să ajung la ea. Voi nu trebuie să vă îngrijorați din cauza mea. E o treabă de vrăjitoare. Eu...

Portiera lui Paige s-a deschis brusc, aproape aruncând-o la pământ. Clay și-a vârât capul în mașină. Paige a sărit și s-a ferit spre mine.

— Ce se întâmplă? s-a interesat el.

— Paige vrea să se ducă după Savannah.

— Ete, draci!

A trântit portiera și a venit pe partea mea.

— Lasă-mă să ghicesc. Se duce după copilă și are nevoie de ajutorul tău.

— Eu n-am... a început Paige.

— Nu mi-a cerut ajutorul, am apărat-o eu ieșind din mașină. Vrea să meargă singură.

— Așa că a decis să-ți spună ție mai întâi? Te-a chemat aici, să-ți spună ce are de gând și să creadă c-o vei lăsa să meargă singură? Rahat. Mizează pe compasiunea ta. Vei insista să te duci cu ea și...

— Nu m-a chemat ea, i-am oprit eu tirada. Am urmărit-o eu.

Paige a ieșit din mașină, s-a îndreptat de spate și l-a privit în ochi pe Clay.

— Voi face asta pe cont propriu, Clayton. Nu cer și nu accept vreun ajutor.

— Te-ai țăcănit?!

El s-a dus spre ea și a încercat să-i ia din mână cheile de la mașină, dar ea s-a dat câțiva pași înapoi. El s-a oprit și a întins mâna.

— Dă-mi-le, Paige! Nu te duci nicăieri.

Ea s-a uitat de la Clay la mine, evaluându-și parcă șansele de scăpare.

— Nici-o șansă! am avertizat-o eu. Suntem doi. Te putem prinde. Te putem doborî. Dacă n-ai cumva o vrajă de apocalipsă pe mânecă, nu pleci.

S-a uitat peste umăr și părea pregătită să-și încerce norocul când a apărut Jeremy din tufișuri în spatele ei. Ea a ezitat. Apoi umerii i-au căzut și cheile i-au alunecat din mână.

— Vino înăuntru, a domolit-o Jeremy. Să discutăm.

*

— Trebuie s-o eliberez pe Savannah, a insistat Paige pe când intram în camera noastră de motel. Voi nu înțelegeți. Nici nu mă aștept să înțelegeți. Cum îi spuneam și Elenei, este o treabă de vrăjitoare.

— Înțelegem că te îngrijorezi pentru ea, a început Jeremy.

Paige s-a întors să-l înfrunte.

— Îngrijorată? Sunt înspăimântată pentru ea!

A răsfoit în carnețelul ei și s-a oprit cu degetul pe o pagină.

— Uite, am scris tot ce s-a întâmplat în noaptea în care a evadat Elena. Am divizat evenimentele în potențial produse de un vrăjitor, respectiv de un semi-demon telechinetic. Câteva se întrepătrund, dar împreună ei doi acoperă totul. Ia gândiți-vă, care ar fi șansele ca acest vrăjitor și acest semi-demon să fi decis independent unul de altul să stârnească iadul în închisoare în aceeași noapte? Sigur, este posibil ca unul să fi început lucrurile iar celălalt să se fi alăturat, dar mă îndoiesc. Acest semi-demon lucrează împreună cu un vrăjitor.

— De acord, am spus eu.

Privirea lui Paige a trecut peste fețele noastre.

— Vedeți? Nu pricepeți. Nu puteți.

— Explică-ne atunci, a acceptat Jeremy.

Ea a inspirat adânc.

— Vrăjitorii urăsc vrăjitoarele. Și viceversa. Cea mai lungă vrășmășie din istoria raselor supranaturale. Propria noastră versiune de regaliști și republicani. Numai că vrăjitorii sunt cei care fac tot răul. Suntem o amintire urâtă...

Paige și-a tras un pic sufletul.

— Voi n-aveți nevoie de o lecție de istorie. Aveți măcar încredere în mine în legătură cu asta. Dacă Leah lucrează împreună cu Katzen și o învinuiește pe Savannah pentru crimă, atunci asta înseamnă necazuri. Mari necazuri. Nici nu mă încumet să le deslușesc motivele, dar știu că Savannah este în pericol. Doar într-o noapte, Winsloe și cohortele lui au pierdut ambii vârcolaci și au suferit pagube

inimaginabile în incinta lor. Cine va purta vina pentru toate astea? Copila vrăjitoare. Nu așa ți-a spus Leah înainte să evadezi? Că Savannah a făcut-o?

— N-o vor ucide pe Savannah, m-am împotrivit eu. E prea importantă.

Chiar în timp ce pronunțam acele cuvinte, mi-am auzit propria îndoială. Cu Bauer și Carmichael moarte, Winsloe și Matasumi erau singurii șefi rămași. Matasumi ar putea s-o vrea pe Savannah vie, dar el era doar un om de știință. Winsloe avea banii, deci el era la conducere. Mi-am amintit conversația pe care o auzisem dintre Matasumi și bărbatul care am presupus că era Katzen. La momentul respectiv, Winsloe începuse deja să-și arate importanța, alegând și punând mâna pe genul de captivi pe care-i vroia. Winsloe n-avea niciun interes în vrăjitoare. Știam asta. Savannah rămăsese singură, nici măcar cu Xavier care s-o protejeze.

— Astea-s speculații, a comentat Clay.

— Ceea ce recunosc întru totul, a spus Paige. De aceea nu pun în pericol altă viață decât pe-a mea.

— Nu poți face asta, s-a opus Jeremy. Dacă tu ești noul lider al Consiliului, trebuie să iei în considerare cele mai bune interese ale Consiliului. Ce se întâmplă dacă o pierd și pe Ruth și pe succesoarea ei? Ai o responsabilitate să rămâi în viață, fie și numai până ți-ai ales și ți-ai instruit următorul lider.

— Dar...

— Hai să vedem ce putem face, a propus el. Dă-mi și notițele tale și vom trece în revistă ce informații avem.

REVENIRE

Două zile mai târziu, plecam de la motel. Ne întorceam. Petrecusem ultimele două zile planificând. În cele din urmă Jeremy acceptase că aveam toate informațiile pe care le puteam obține și n-avea sens să mai amânăm revenirea. Paige se enervase că întârziem, dar nu încercase să ne mai tragă clapa, probabil pentru că Jeremy și cu mine stătusem cu ea aproape douăzeci și patru de ore pe zi, asigurându-ne că nu fugea. Mă mutasem chiar în camera ei, lăsând-o pe Cassandra să-și închirieze propria ei cameră, ceea ce nu numai că mă ajutase să mă asigur că Paige nu dispare în noapte dar mă liniștise și în ceea ce privea siguranța ei personală. Cât despre Cassandra, ei bine, ea putea să-și poarte singură de grijă.

Pentru drumul până la complex, am despărțit grupul în două mașini, bazându-ne pe cele două grupuri pe care le formam la sosire. Planul era ca Jeremy, Cassandra și Kenneth să aștepte în spate în timp ce Clay, Adam, Paige și cu mine intram și curățam locul de orice rezistență inițială. Dezbătusem în care grup s-o includem pe Paige. Ca lider al Consiliului – și neobișnuit fiind să se lupte – ar fi trebuit să rămână în urmă cu Jeremy. Cu toate astea, ne-a convins că vrăjile ei s-ar putea dovedi de neprețuit în protejarea grupului din prima linie. Ar putea descuia ușile, ne-ar proteja, ar crea confuzie printre atacatori, ar păstra mental legătura cu Kenneth – și lista putea continua. Pe lângă asta, vroia într-adevăr să se implice, spre deosebire de Cassandra, care nu-și dăduse interesul să-și asume un rol mai activ. În cele din urmă, insistența lui Paige fusese răsplătită și am fost de acord ca ea să se alăture grupului nostru.

Am condus cea de-a doua mașină, pentru că Paige refuza să pună piciorul în vreun vehicul avându-l pe Clay la volan iar Clay refuza să stea pe bancheta din spate având la volan o vrăjitoare începătoare – lider în Consiliu sau nu – așa că dacă aveam de gând să plecăm vreodată din parcare, sarcina de-a conduce mi-a revenit mie. Înainte să ne urcăm în mașină, l-am observat pe Clay aruncând priviri îngrijorate spre Jeremy care se urca în cealaltă mașină.

— Poți să mergi cu el dacă vrei, i-am propus eu.

— Nu, a refuzat Clay. Are dreptate. Trebuie să discutăm strategia pe drum, așa că n-are sens. Și-apoi, doar l-am mai lăsat singur și cu alte ocazii.

— Îmi pare rău.

— În legătură cu ce?

— C-am plecat atunci înainte. Că n-am fost atentă. Că m-am lăsat răpită. C-am pierdut contactul cu voi. Că te-am făcut și pe tine...

Și-a presat buzele peste ale mele, tăindu-mi-o scurt.

— Nu m-ai făcut nimic. Eu am ales să vin după tine.

— Da, numai că urăsc să...

Am deviat și am dat din umeri.

— Știi tu, să te pun într-o poziție în care să...

I-am aruncat o privire lui Jeremy și am răsuflat.

— Să ai de ales.

Clay a râs.

— Să am de ales!? Drăguță, trăim cu tipul ăsta. Împărțim casa, conturile, chiar și vacanțele. Nu suntem niciodată singuri și nu te-am auzit niciodată exprimându-ți nemulțumirea. Nu mi-ai cerut NICIODATĂ să aleg și n-ai idee cât de recunoscător îți sunt pentru asta, pentru că dacă aș avea de ales vreodată, te-aș alege pe tine, orice ar însemna asta pentru Haită.

— Nu ți-aș face niciodată asta ție.

— De aceea știu cât de mult mă iubești. Da, mă simt ca naiba că l-am abandonat pe Jeremy, dar el înțelege iar eu nu regret, chiar dacă ai evadat fără ajutorul meu.

S-a retras să se uite la mine.

— Ce zici, ești în regulă cu asta? Să intri înapoi? Că dacă nu...

— Sunt bine. Vreau să trec peste asta. Vreau să terminăm treaba, să le spun la revedere oamenilor ăstora drăguți și să ne ducem acasă, la casa noastră, la paturile noastre și să fim singuri.

— Rezonabil de singuri, a adăugat Clay cu o altă privire spre Jeremy.

— Cât de cât.

— Hai la treabă, atunci.

*

Când Clay și cu mine am scăpat de pe terenurile închisorii, folosisem principalul drum de acces care se bifurca în partea de vest a proprietății. Evident nu era cea mai sigură rută, dar Clay n-a reușit să găsească o alta. De data asta foloseam un drum neîngrijit și uitat

probabil de câteva generații de proprietari. Paige îl descoperise spărgând actele de cadastru și unele prospecții vechi. Da, am spus spărgând, ca în spărgând rețele de calculatoare. Când mi-a spus cum a obținut informația am rugat-o să-mi repete de câteva ori. Poate prejudecățile mele erau prea evidente, dar când îmi imaginam un hacker, mă gândeam la un individ ca Tyrone Winsloe, numai că fără bani și cu o igienă mai proastă. Paige m-a corectat repede: nu era hacker; era programator profesionist de calculatoare care știa cum să spargă rețele. Mi s-a părut că despică firul în patru, dar mi-am ținut gura. Indiferent cum obținuse informația, îi eram recunoscătoare. Cu toții eram... chiar și Clay. Vechile prospecții ne arătaseră toate drumurile care traversau proprietatea închisorii. Am verificat mai multe și am ales unul care nu arăta nici abandonat, nici prea accesibil. Am condus câteva sute de kilometri de-a lungul lui, apoi am tras pe dreapta așteptând întâlnirea finală înainte de asalt cu Jeremy.

*

Douăzeci de minute mai târziu, ședeam pe o buturugă veche de copac vorbind cu Paige în timp ce Clay și Adam analizau hărțile. Jeremy ne dăduse instrucțiunile și acum discuta ultimele detalii cu Kenneth. Paige și Kenneth urmau să facă o legătură telepatică între cele două grupuri, permițându-ne să comunicăm fără stații radio sau celulare. Legături telepatice. Expresia s-a formulat așa repede în mintea mea! Înspăimântător, într-adevăr. Vrăji de legătură, vrăjitorie, proiecții astrale, telepatie, telechinezie, teleportare – mă așteptasem vreodată să aud termenii aceia în afara unui episod din Dosarele X? Acum stăteam într-o viroagă în pădure împreună cu o vrăjitoare, un semi-demon, un vampir și un șaman, plănuind să punem capăt unui complot malițios de a ne uzurpa puterile și a altera calea omenirii. Dacă tot vorbim despre teoriile conspirației!

După câteva minute de vorbit cu Kenneth, Jeremy i-a făcut semn lui Paige să se apropie. Am rămas pe loc.

— Te deranjează? a întrebat Cassandra, venind spre mine. Să vii înapoi aici?

Am ridicat din umeri. Nu prea vorbiserăm în ultimele zile. Alegerea mea. Orice ar fi făcut sau nu Cassandra în absența mea, abandonarea lui Paige într-un moment atât de sensibil era de neiertat. În ciuda a ce credea Clay despre Paige, eu o plăceam. Avea suflet și un altruism profund pe care-l admiram cu adevărat. Până și Clay începuse s-o lase în pace în ultimele zile, ceea ce făcea ca grosolănia

Cassandrei să fie și mai de neînțeles. Chiar după ce-i spusesem Cassandrei, direct, că mă mut cu Paige pentru că ea și-a ignorat responsabilitățile, nu arătase vreo urmă de remușcare. Și eu care l-am acuzat pe Clay de egoism.

— Să ai grijă acolo, a continuat Cassandra. Amintește-ți ce-a spus Jeremy. Nu știi ce măsuri suplimentare de siguranță ar fi putut lua după evadarea ta. Am vorbit serios înainte să fii răpită. Mi-ar plăcea să te cunosc mai bine, Elena. Hai să ne asigurăm că avem șansa asta.

Și-a pus o mână pe brațul meu și a zâmbit, cu ochii strălucind sălbatic.

— Trebuie să recunosc că abia aștept asta. Nu am multe ocazii de bucurie în viața mea în ultimul timp.

Paige ni s-a alăturat.

— Ei bine, Cass, dacă vrei ceva distracție și adrenalină, ai putea oricând să te răzgândești și să ni te alături în linia întâi. A, dar nu la asta te-ai referit, corect? Vrei un tărăboi controlat, lipsit de riscuri.

— Puterile mele sunt mai potrivite pentru al doilea val de atac, a spus Cassandra zâmbind la Paige ca și cum ar fi făcut pe plac unui copil obraznic.

S-a apropiat și Clay.

— Iar eu nu vreau printre noi pe cineva care nu vrea să fie aici.

M-a luat de braț, eliberându-mă deloc subtil de Cassandra.

— Jeremy are niște instrucțiuni de ultim moment pentru tine, drăguță.

— Lasă-mă să ghicesc, l-am imitat eu glumind. Ai grijă. Nu te da în spectacol. Nu-ți asuma riscuri inutile.

Clay a rânjit.

— Nț! Jeremy are încredere în tine. O să-ți spună mai degrabă așa: „Vezi să aibă grijă Clay; vezi să nu se dea în spectacol; vezi să nu-și asume riscuri inutile". Instrucțiuni pentru dădacă.

Mi-am dat ochii peste cap și m-am dus la Jeremy. Era singur, aplecat peste o hartă întinsă pe capota mașinii. Când m-am apropiat, a împăturit harta fără să se uite la mine.

— Tu vei conduce acolo, Elena! m-a instruit el întorcându-se.

— Cunosc rutina. Am grijă de Clay. Eu dau tonul. Mă asigur că-și păstrează controlul.

— Tu dai ordinele. El știe asta.

— Dar Adam și Paige? Ei știu asta?

— Nu contează. Adam se va ține după Clay. Paige va ști că nu-i cazul să se certe cine conduce pe câmpul de luptă. Preia controlul și ei te vor urma.

— Am să încerc.

— Încă un lucru. Stai lângă Clay. Dacă vă despărțiți, veți fi prea îngrijorați unul pentru celălalt să vă mai concentrați asupra sarcinilor voastre. Oricât de mult se înrăutățesc lucrurile, rămâneți împreună. Nu vă asumați riscuri.

— Știu.

— Vorbesc serios.

S-a întins și a scuturat un fir rebel de păr de pe umărul meu.

— Știu că te-ai săturat să mă tot auzi spunând, dar nu-ți asuma riscuri inutile. Te rog.

— Voi avea grijă de el.

— Nu asta am vrut să spun. Știi doar.

Am dat din cap și l-am sărutat pe obraz.

— Voi avea grijă. Pentru amândoi.

*

Pasul unu: inspectați terenului.

Clay, Paige, Adam și cu mine am urmat drumul vechi de servitute vreo trei kilometri, după care drumul o cotea spre nord, departe de închisoare, însemnând că trebuia să ne continuăm călătoria mergând vreun kilometru pe jos prin tufișuri dese. Îndată ce-am ajuns destul de aproape încât să zărim complexul, ne-am oprit și am dat roată perimetrului, ascunzându-ne cât de mult puteam în pădure astfel încât să vedem și fâșia defrișată care înconjura clădirea. Ne-am uitat, am ascultat și am adulmecat după careva în afara zidurilor închisorii. Potrivit lui Clay din observațiile lui precedente, oamenii veneau afară numai din trei motive: să fumeze, să hrănească dulăii și să părăsească proprietatea. Să părăsească proprietatea însemna să conducă unul dintre cele patru vehicule de teren parcate în garajul din apropiere. Nimeni nu pleca pe jos și nimeni nu ieșea la plimbare prin pădure. Nu erau iubitori de natură indivizii ăștia. Plimbarea noastră în jurul perimetrului ne-a confirmat că nu era nimeni afară.

Pasul doi: ucideți câinii.

Pe parcursul recunoașterii precedente făcută de Clay, găsise canisa. Era o construcție din cărămizi ascunsă la vreo treizeci de metri în pădure, parcă amplasată special departe de incintă pentru a elimina zgomotul. Câinii erau folosiți pentru urmărire și omor, nu

pentru pază. Apropiindu-ne de canisă, am văzut și de ce. La fiecare câteva minute unul dintre dulăi începea un scandal infernal, lătrând la ceva din pădure, lătrând la un vecin de cușcă sau doar lătrând din plictiseală. Deși câinii n-ar alerta pe nimeni de prezența noastră, tot trebuia să scăpăm de ei. Îi văzusem de ce erau în stare să-mi facă atunci când am luat forma de lup. Nu vroiam să mă gândesc cât rău mi-ar fi putut face cât eram în formă de om. Odată ce paznicii vor realiza că suntem în complex, careva ar aduce câinii iar ei ar făce exact ce fuseseră antrenați să facă, mai exact să ne sfâșie în bucăți.

Am ocolit canisa dinspre sud, mișcându-ne în direcția vântului. Clădirea era largă de șase pe trei metri, având și o curte îngrădită cât jumătate din suprafața custii. Așa cum descoperise Clay în vizita lui precedentă, nu era postat niciun paznic la canisă. Nici nu aveau instalate alte măsuri de securitate. Doar o încuietoare obișnuită de grădină asigura poarta.

Odată ce-am ajuns în partea cealaltă a canisei, am numărat câinii separându-le mirosurile. Trei. În timp ce Caly, Adam și cu mine ne furișam înainte, Paige a făcut o vrajă de acoperire. Era aceeași vrajă pe care o făcuse și Ruth pe aleea din Pittsburgh, însemnând că deveneam invizibili doar dacă rămâneam nemișcați. Când ne mișcam, imaginile noastre erau distorsionate, dar vizibile. A funcționat bine la câini, creând suficientă confuzie încât să-i dea timp lui Clay să desfacă încuietoarea și să intrăm toți trei înăuntru. Clay și cu mine ne-am ucis țintele destul de ușor. Adam s-a încurcat în strangularea pe care i-o arătasem noi. Nu era vina lui. Majoritatea oamenilor nu sunt experți în ruperea gâtului. Câinele a reușit să-i zgârie patru brazde pe braț lui Adam înainte să termine Clay treaba. Paige a încercat să inspecteze rana, dar Adam s-a ferit și l-a ajutat pe Clay să ascundă cadavrele câinilor în clădirea canisei.

Pasul trei: scoateți vehiculele din uz.

Asta era o treabă pe care Clay și cu mine n-o puteam face. De ce? Pentru că eram amândoi atât de incapabili să facem ceva mecanic încât rar ne puneam singuri benzină de frică să nu stricăm ceva și să ne in mașina foc în fața noastră. Asta a fost șansa lui Adam să recupereze pentru strangularea ratată. După ce am desfăcut încuietorile, Adam a ridicat capotele, a trase de niște fire și obiecte metalice și a declarat vehiculele inutilizabile. Tot ce puteam eu și Clay să facem era să privim. Mai rău, l-a sfătuit și Paige pe Adam în legătură cu câteva moduri prin care să facă paguba mai greu detectabilă, astfel încât nici cei mai iscusiți mecanici să nu poată stabili și repara rapid stricăciunile. Nu

că eram invidioasă. Cui îi păsa dacă puteai schimba uleiul de motor când puteai să rupi gâtul unui rottweiler în 2,8 secunde? Asta abilitate practică.

Pasul patru: intrați în incintă.

Bine, acum lucrurile deveneau grele. În filme, eroii intră mereu în clădiri aparent impenetrabile printr-o conductă de încălzire sau un burlan de aerisire sau o intrare de serviciu. În viața reală, dacă cineva își dă toată silința să instaleze un sistem elaborat de securitate, păi n-are un burlan de aerisire larg de un metru asigurat doar de un grătar de metal prins în patru șurubele. Decât dacă sunt foarte, foarte proști. Or indivizii ăștia nu erau. La naiba, n-aveau nici aerisirile alea masive de aer condiționat cu ventilatoare rotindu-și încet elicele foarte ascuțite care ne-ar tăia în bucăți dacă n-am trece printre lame exact la momentul potrivit. Nu. Nimic din glumele astea. Nici măcar ferestre clasice. Doar o singură cale de intrare și ieșire. Ușa din față.

*

Când Clay a inspectat terenul în timpul captivității mele, descoperise că paznicii se angajau în acel ritual sacru al muncitorilor de pretutindeni – gașca de la fumoar: fumători înrăiți condamnați să se îngrămădească unii în alții împotriva elementelor naturii. Evident chiar și proiectele sinsitre ultrasecrete interziceau fumatul în ultima vreme. Determinând că aveam o singură cale de acces în închisoare, aveam nevoie să trecem de sistemul de securitate. Asta însemna că aveam nevoie de o mână validă și de o retină. Din moment ce n-aveam nevoie și de o pereche de plămâni sănătoși, unul dintre fumători se va potrivi perfect.

Ne-am așezat în pădure lângă ușa de ieșire și am așteptat. Douăzeci și cinci de minute mai târziu, doi gardieni au ieșit și și-au aprins câte o țigară. Clay și cu mine ne-am ales câte unul și l-am omorât. Nu ne-a văzut nici unul dintre ei măcar, fiind poate prea prinși în primul val de nicotină. Abia terminaseră un sfert din țigări înainte să-i vindecăm noi de un obicei prost.

Le-am târât cadavrele treizeci de metri în pădure. Apoi Clay l-a lăsat pe al lui jos și a scos un sac de gunoi împăturit din buzunar.

— N-o să încapă în ăla, s-a mirat Paige.

Clay a scuturat și a deschis sacul.

— Câteva părți din el vor încăpea.

— Doar n-ai de gând...

Paige a pălit și aproape că am văzut trecându-i prin minte secvențe din incidentul cu „capetele decapitate în sac".

— De ce nu poți pur și simplu să-l ții în sus în fața obiectivului de scanare?

— Pentru că, așa cum a spus Elena, va trebui să trecem de mai multe uși înăuntru, și dacă vrei să cari după tine un cadavru de nouăzeci de kilograme, te rog frumos.

— Nu înțeleg de ce...

Adam a început să fredoneze. Paige s-a întors furioasă spre el, iar eu am recunoscut melodia.

— Domnișoara nu greșește! am murmurat eu și cu greu m-am abținut să nu râd.

Adam a rânjit.

— Clay i-a spus așa o dată când ai lipsit tu. Dacă începe să facă pe șefa, cântă-i asta. O face să tacă de fiecare dată.

— Încearcă să mai cânți o dată și o să vezi ce se întâmplă, l-a amenințat Paige.

Rânjetul lui Adam s-a lărgit.

— Ce-o să-mi faci, mă transformi în broscoi?

Paige a pretins că nu l-a auzit.

— Elena, știai că una dintre acuzațiile grave împotriva vrăjitoarelor în timpul inchiziției a fost că provocau impotență?

— Hmmm, nu! am spus eu.

— Nu doar impotență psihologică, a explicat Paige. Bărbații acuzau vrăjitoarele că literalmente le scoteau penisurile. S-au gândit că le adunăm în cutiuțe unde viermuiau și mâncau ovăz și porumb. Există chiar și o poveste în „Malleus Maleficarum" despre un tip care a mers la o vrăjitoare să-i ceară penisul înapoi. Ea l-a îndemnat să se urce într-un copac, unde va găsi câteva într-un cuib de pasăre. Omul s-a urcat și, bineînțeles, a încercat să-l ia pe cel mai mare, dar vrăjitoarea i-a spus că nu-l poate avea pe acela pentru că aparține părintelui paroh.

Am râs.

— Bărbații! a comentat Paige. Ar acuza femeile de orice.

A făcut o pauză și i-a aruncat o privire lui Adam.

— Bineînțeles că fiind o acuzație atât de ciudată, oricine s-ar întreba dacă nu există și un sâmbure de adevăr în ea.

Adam a înghițit în sec.

— Personal, aș prefera să fiu un broscoi.

— Atunci renunță la cariera de cântăreț dacă nu vrei să fii soprană.

Am râs și m-am uitat la Clay. Își ținea brațul drept întins și susținut cu mâna stângă. Transpirația curgea pe fruntea lui când mușchii de sub braț au început să pulseze.

— Ce te-ai apu...? a început Paige.

I-am făcut semn să tacă. Acum chiar nu era momentul să-l deranjeze pe Clay. Cum nu puteam să cărăm după noi o ladă cu scule, trebuia să improvizăm o cale de a îndepărta capul și mâna mortului. Adam s-a holbat la mâna lui Clay care începea să se transforme într-o gheară.

— Asta trebuie să fie cel mai tare lucru pe care l-am văzut vreodată. Sau cel mai scârbos.

— Vino încoace, am tras-o deoparte pe Paige. Nu vrei să vezi așa ceva.

Ne-am dus mai adânc în pădure. Paige își ținea privirea pe un copac în depărtare, cu obrazul tremurând de parcă încerca fără succes să nu se gândească la ce se întâmplă în spatele nostru. S-a auzit un sunet umed de ruptură, apoi o lovitură înfundată când capul paznicului s-a prăbușit la pământ.

— Nu, s-a corectat Adam. Asta a fost cea mai scârboasă. Mâinile jos.

— Capetele jos, a declamat Clay sec. Urmează și mâna.

Adam s-a grăbit lângă Paige și lângă mine.

— Știi? a spus Paige uitându-se la Adam. Am crezut mereu că „a te face verde" e doar o expresie. Acum văd că nu.

— Râzi tu, râzi! a înfruntat-o Adam. Ăsta e un avantaj al puterilor mele, totuși. Carnea friptă miroase ea oribil, dar cel puțin eu n-o fac în sânge.

— Gata! ne-a anunțat Clay venind din desiș. Am pregătit tot. Putem să intrăm.

INFILTRARE

Ne-am îndreptat spre intrare, verificând mai întâi ca nu cumva să mai fi ieșit careva la o porție de nicotină. Odată ajunși acolo, Clay a scos țeasta și mâna din sac. Eu am luat mâna. Când el a ținut capul în fața obiectivului, eu am poziționat mâna încă neracită deasupra clanței ușii, pregătită să apuc de ea imediat ce prima lumină se făcea verde. În schimb, indicatorul a rămas roșu și s-a auzit un bip. M-am întors și am văzut o tastatură numerică montată pe perete. „Numărul de identificare_?" clipocea pe ecranul minuscul.

— Rahat! am exclamat eu. O parolă de acces. Cum de-am ratat-o oare?

— Pentru că tu evadai, drăguță, nu intrai prin efracție! a subliniat Clay. N-am observat nici eu. Probabil o măsură suplimentară de securitate adăugată pentru a pătrunde înăuntru.

— Nicio problemă, a intervenit Paige. Hai să analizăm logic. Mai întâi, numărul de cifre.

A început să apese tasta „9".

— Oprește-te! s-a repezit Adam apucându-i mâna. Dacă apăsăm codul greșit, am putea declanșa vreo alarmă.

— Știu asta. Tot ce fac este să văd câte cifre conține codul. Se pare că cinci. Bun. Deci hai să ne întoarcem la cadavrul tipului ăsta și să vedem dacă putem găsi un număr din cinci cifre.

— Poate-i tatuat pe piept, a glumit Adam.

— Nu-i nevoie să fim sarcastici, l-a respins ea blând. Ar putea avea o cartelă sau ceva cu numărul marcat pe ea. Chiar dacă e secret, ca un PIN, mulți oameni îl scriu pe ceva și-l ascund în portofel. Ne uităm doar după numere din cinci cifre.

— Ce stupid! a mormăit Adam.

— Ba nu! am susținut-o eu. Este logică, așa cum a spus Paige. Alerg eu înapoi...

— N-avem timp!

— Ne vom face timp, a hotărât Clay. Voi doi treceți în pădure și stați ascunși.

Clay și cu mine ne-am întors la cadavrul decapitat și l-am scotocit prin buzunare, negăsind însă nici portofel, nici altceva pe care să aibă

vreun număr sau cod. Când ne-am întors, Adam umbla de colo colo la marginea pădurii.

— Nimic, corect? ne-a luat el în primire.

Am încuviințat, apoi m-am întors spre Paige.

— Mă rog, deci știm că-i un număr din cinci cifre. Poți să pătrunzi în sistem? Să spargi codul?

— Nu fără un laptop și mult timp.

S-a uitat la Adam, care se depărtase și n-o putea auzi, apoi ne-a spus șoptit:

— E cam întârâtat. Nu cred c-a dormit suficient astă-noapte.

— O să-i treacă, am comentat eu. Hai să mai verificăm o dată tastatura aia.

Ne-am întors la ușă.

— Ei bine? a spus Adam. Ați găsit deja un plan?

— Încă lucrăm la el, am mințit eu.

— Dar voi doi? și-a amintit Paige. Nu puteți să vă transformați în vârcolaci și să ne băgați înăuntru?

— Cum? a întrebat Clay. Să scâncim și să zgâriem la ușă până o deschide cineva?

— Asta-i tot ce avem!? a izbucnit Adam. Cum e cu planul de rezervă?

— Calmează-te! l-a domolit Clay. Lucrăm la el.

— Lucrați la el!? Adică n-avem unul?

Paige și-a pus mâna pe brațul lui Adam. El s-a scuturat.

— Atunci ce dracu' mai stăm pe-aici?! a exclamat el nervos.

Vocea i s-a încordat, abordând o notă stridentă de panică.

— Trebuie să ne grăbim! Când am accesat sistemul s-a declanșat probabil o alarmă. Chiar dacă nu, cineva tot o să vină până la urmă după cei doi paznici. La naiba!...

Albul ochilor lui Adam s-au umplut cu roșu, în timp ce furia înlocuia panica. Mirosul de foc aprins a invadat aerul. Clay l-a apucat pe Adam de spatele cămășii exact când pumnul lui Adam lovea ușa. S-a auzit o pocnitură puternică. Ușa s-a luminat. Clay l-a tras pe Adam înapoi și l-a aruncat la pământ, apoi ne-a împins pe Paige și pe mine la o parte și s-a așezat peste Adam.

— Controlează-te, Adam! l-a liniștit Clay. Concentrează-te!

Adam stătea cu fața în pământ. Și-a făcut palmele căuș, strângând în pumni smocuri de iarbă și pământ. Iarba a sfârâit și a fumegat. Când Adam a încercat să se ridice, Clay l-a fixat cu piciorul apăsat pe spate.

— Te controlezi? l-a verificat Clay. Nu te las să te ridici până nu te liniștești.

Adam a încuviințat spășit și Clay s-a dat la o parte, dar a rămas încordat. Adam s-a ridicat, și-a îngropat fața în palme și a gemut ca un student din anul întâi după o beție zdravănă. Apoi și-a scuturat capul puternic și s-a uitat la noi.

— Îmi pare rău, fraților! și-a cerut el scuze. N-am vrut să...

A ridicat din cap uimit.

— Eu am făcut asta?!

I-am urmărit privirea și-am văzut că ușa de la intrare era deschisă. Am clipit, m-am uitat din nou și am văzut că nu era deschisă. Nu mai era deloc. Doar o grămadă de cenușă în locul ei.

— Sfinte Sisoe! a șoptit Paige înmărmurită. Ai incinerat-o!...

— Așa am făcut?!

Adam s-a ridicat, s-a dus la ușă și a atins marginea, apoi a chițăit și și-a tras mâna ca ars. Urme roșii îi ornau buricele degetelor. A rânjit.

— Uite, mami, ușa buba!

A tras un pumn în gol și a sărit în sus.

— Se pare că nu sunt doar un demon mediocru al focului. Vezi ușa asta, Paige? Amintește-ți de ea data viitoare când mă mai dojenești.

— Felicitări! l-a împuns Clay sarcastic. Acum hai să intrăm dracului înăuntru!

Adam a dat din cap și a încercat să afișeze o față serioasă, dar îi scăpa rânjetul. Clay i-a făcut semn să le deschidă drumul. Când a trecut peste mormanul de cenușă, s-a oprit și și-a trecut degetele prin ea, apoi s-a întors spre Paige și a rânjit, cu ochii strălucind. Ea i-a întors zâmbetul, apoi l-a împins prin ușă. Intraserăm.

*

Următoarea noastră sarcină era să dezactivăm alarma și sistemul de comunicație radio. Din vizitele mele la infirmerie, știam că centrul de comunicații era localizat la nivelul al doilea, după colț de la lift. Mai mulți gardieni făceau de serviciu tot timpul, manevrând echipamentul. Biroul lui Tucker era alăturat corpului de gardă. Cu puțin noroc, ar fi fost și el acolo. Să-l omorâm pe Tucker era încă o prioritate. Dintre toți cei rămași, Tucker era cel mai periculos, nu pentru vreo calitate personală – nu-l cunoșteam pe individ destul de bine încât să presupun asta – ci pentru că el comanda trupele. Când cineva ar fi descoperit că ne infiltrasem în închisoare, Tucker i-ar trimite la acțiune. Fără Tucker și fără sistemul de comunicații, orice

fel de simț al ordinii între paznici s-ar rupe – cel puțin așa speram noi. Singura persoană care ar mai putea controla paznicii ar fi Winsloe. Gardienii s-ar putea să nu-l placă sau să-l respecte prea mult pe Winsloe, dar el le plătea salariile, fără de care ar rămâne imediat dacă-l lăsau baltă și fugeau la primul semn de pericol. Deci Winsloe va fi următorul pe lista noastră de ținte.

Odată ce Winsloe și Tucker vor fi morți, ne-ar îngrijora doar lupta cu paznicii în sine decât să ne batem capul cu personalul rămas. A, sigur, Tess ar putea să ne facă un dosar, dar mă gândesc că m-aș ocupa eu de ea. Mai rămânea Matasumi, un individ care nu putea să iasă nici dintr-o baie blocată. A, corect, uitam pe cineva. Vrăjitorul. Paige m-a asigurat că l-ar recunoaște pe Katzen dacă l-ar vedea. Vrăjitoarele recunoșteau intuitiv vrăjitorii... sau așa auzise, deși ea nu întâlnise niciodată unul. Foarte reconfortant.

Plănuisem să nu ne grăbim să ne ducem de la ieșire direct la corpul de gardă, ci să evităm confruntările deocamdată, folosind rute ocolitoare dacă era cazul. Doar ușa incinerată de la intrare ne strica planul. Trebuia să mergem la centrul de comandă și să dezactivăm stațiile radio înainte ca cineva să vadă stricăciunea.

Din fericire, am ajuns la centrul de comunicații fără incidente. Norocul nostru a continuat când am descoperit numai doi paznici la post. Unul înfuleca dintr-un baton de cereale. Celălalt completa cuvinte încrucișate într-un ziar vechi de o săptămână. Le puteam vedea numai siluetele din profil, dar a fost de ajuns să mă treacă un fior. Am zâmbit. Uite doi paznici pe care-i recunoșteam, doi pe care n-aveam să-i uit niciodată: Ryman și Jolliffe, indivizii care l-au ajutat pe Winsloe să-l vâneze pe Lake, care au jucat un rol crucial în moartea lui Armen, și care găseau o plăcere mândră și răutăcioasă în munca lor. Iar acum acest cuplu atât de dedicat era foarte prins în munca lor încât eu și Clay am reușit să ne furișăm pe la spatele lor fără ca vreunul să ne observe. Tentația de a striga Bau! și de-ai vedea cum sar în sus și dau cu capetele de tavan era aproape prea mare. Dar ne grăbeam. Așa că Clay l-a prins pe Ryman de gât iar eu i-am frânt gâtul lui Jolliffe în timp ce-și frământa creierii să găsească un cuvânt din șapte litere sinonim pentru prostie. Trebuia să păstrăm un paznic viu și l-am ales pe Ryman, sperând să aibă gura prea plină de cereale ca să țipe. Era plină. Din păcate, era atât de plină încât atunci când Clay l-a apucat de gât, s-a înecat atât de rău încât a fost nevoie de o dezbatere despre cum se execută corect manevra Heimlich. Uite ce situație tristă, să fii nevoit să salvezi viața cuiva înainte de a i-o lua.

În cele din urmă Ryman a tușit o masă de ovăz, apoi a dat drumul unui șir de vulgarități.

— Asta nu prea sună a mulțumire! a spus Clay astupându-i gura lui Ryman.

— Uite o mulțumire pentru tine! i-am propus eu lui Clay.

M-am aplecat peste fața lui Ryman.

— Îți mai aduci aminte de mine?

Fața i s-a albit. Am rânjit, arătându-i dinți.

— Aștia sunt cei doi despre care ți-am povestit! i-am spus lui Clay.

Ochii lui au strălucit și mi-a răspuns tot cu un rânjet.

— Aaa, bun așa!

Ryman a scos un zgomot pe care l-am bănuit a fi un plânset. I-am aruncat un ultim zâmbet, apoi m-am retras, lăsându-l pe mâna lui Clay. În timp ce Adam deconecta echipamentul de telecomunicații, am spart încuietoarea de la biroul lui Tucker, m-am aplecat înăuntru, m-am uitat și am adulmecat.

— Se pare că norocul nostru se încheie aici, am anunțat eu. Nici urmă de colonel.

— De-aia îl avem pe ăsta.

Clay l-a trântit pe Ryman cu capul și pieptul de birou, dărâmând o sticlă de apă minerală.

— Hai să nu ne întindem prea mult. Unde-l găsim pe Tucker?

Sângele a țâșnit din nasul lui Ryman. A clipit, dezorientat, apoi și-a dres glasul și și-a ridicat capul.

— Paul Michael Ryman! a declarat el cu vocea segmentată, robotică. Fost caporal în armata Statelor Unite. În prezent servind sub comanda Colonelului R. J. Tucker, Serviciul Operațiuni Speciale.

— Ce dracu' spui acolo!? s-a minunat Clay.

Paige și-a înăbușit un râset.

— He-hm... Cred că-i versiunea lui de prezentare, numele, rangul și numărul de ordine. Scuze, Paul, dar asta nu ne e de ajutor.

Clay s-a aplecat, a așezat palma întinsă a lui Ryman pe masă, apoi a zdrobit-o cu pumnul. S-a auzit un trăsnet deranjant, ca cel de oase de pasăre rupte. Ryman a urlat, cenzurat la jumătatea notei de mâna lui Clay astupându-i gura.

— Doctorii vor avea mult de furcă să te repare, l-a avertizat Clay. Aș numi asta o reducție. Pe mâna stângă. Următoarea va fi pe dreapta. Unde-i Tucker?

— Paul Michael Ryman! a gâfâit Ryman când Clay i-a descoperit gura. Fost caporal în armata Statelor Unite. În prezent servind sub comanda Colonelului R. J. Tucker, Serviciul Operațiuni Speciale.

— Ei, ai milă de noi! l-a îndemnat Paige. Hai, Paul. Apreciem toți loialitatea ta, dar crede-mă că nu-i pasă nimănui. Spune-i omului ăsta ce vrea să afle și hai să terminăm.

— Paul Michael Ryman! Fost caporal în armata Statelor Unite. În prezent servind sub comanda Colonelului R. J. Tucker, Serviciul Operațiuni Speciale.

— Ce oameni! a mormăit Paige dând îngrijorată din cap.

Clay a întins și mâna dreaptă a lui Ryman pe birou. Un pârâit venind din difuzoare m-a făcut să tresar. Clay doar s-a uitat la Adam.

— Scuze, a spus Adam. Sunt aproape gata.

A coborât volumul într-un difuzor care pârâia, apoi s-a aplecat să se uite la cablurile celuilalt.

— Bine, a revenit Clay. Ultima șansă. Unde...

Difuzorul încă funcțional a izbucnit într-o văicăreală asurzitoare. Înainte ca Adam să-l închidă, a răzbit o voce.

„Jackson către bază! Baza, mă auzi? Repet, avem o breșă de securitate! Terminat!"

— Așteaptă! i-a șoptit Clay lui Adam înainte să-l închidă.

Mi-a făcut semn să-l țin pe Ryman nemișcat și tăcut, apoi a luat microfonul de la Adam.

— Cum funcționează ăsta?

— Apeși pe buton ca să vorbești. Îl eliberezi ca să asculți. Nu pot auzi nimic dacă butonul nu e apăsat.

Clay a dat la maxim volumul difuzorului deconectat. Pârâitul a umplut camera. A apăsat butonul de emisie.

— Baza către Jackson! s-a răstit Clay înghițindu-și accentul. Ryman aici! Avem probleme cu echipamentul. Repetă! Terminat!

"Rahat, Paul!" a revenit vocea din difuzor. „Abia pot să te aud. Am spus că avem o breșă! Nenorocita de ușă a fost aruncată în aer! Presupun că explozibili, dar ce rahat! Ar trebui s-o vezi! N-a mai rămas decât cenușă. O bombă dată naibii!"

— Nu, a rânjit Adam. Un semi-demon dat naibii!

Clay i-a făcut semn să tacă, apoi a apăsat pe butonul microfonului.

— Unde-i Tu... Colonelul Tucker?

„Ultima dată când l-am văzut era la nivelul doi, făcând inventarul în rastelul de arme. Nu răspunde la stație?"

— Mai încerc o dată. Menține-ți poziția! Trimit întăriri!

Clay i-a dat înapoi microfonul lui Adam, apoi a gesticulat de la mine la Ryman.

— Îl vrei? m-a întrebat el.

Am întâlnit ochii lui Ryman cu o privire rece.

— Nu prea. Poți să-l omori.

Ochii lui Ryman s-au bulbucat. Gura i s-a deschis dar înainte să iasă ceva, Clay i-a rupt gâtul. După ce Adam a reușit să deconecteze tot echipamentul de comunicații și sistemele de securitate, ne-am îndreptat spre rastelul de arme.

*

Acum, habar n-aveam unde să găsim rastelul de arme. Paznicul spusese la nivelul doi, ceea ce restrângea cumva aria căutării. Din excursiile mele la infirmerie, aflasem că etajul al doilea era aproape similar cu nivelul inferior, un corp mare cu un singur coridor în buclă unindu-se la lift. Asta ne ușura sarcina. Tot ce trebuia să facem era să începem la un capăt și să verificăm fiecare cameră până-l găseam pe Tucker. Să-l facem pe Ryman să divulge locația exactă a rastelului de arme ar fi durat prea mult.

În căutarea noastră, am găsit și am omorât doi angajați de la bucătărie. Nu, nu ne-au amenințat. Nu, nu i-am perceput ca pe o amenințare. Adevărul neplăcut era că trebuia să ucidem pe toată lumea. Oricât de inofensivi ar putea părea, chiar și cel mai nesemnificativ membru al personalului poseda cea mai periculoasă armă dintre toate: informația. Știau că existăm și pentru asta nu li se putea permite să părăsească încinta.

*

În timp ce-l căutam pe Tucker, l-am găsit pe Matasumi într-o cameră încuiată – sau mai bine spus, l-am mirosit dincolo de o ușă încuiată. Am ascultat un moment, apoi Paige a făcut o vrajă mică să deschdă ușa. A recunoscut că vraja funcționa numai pe încuietori simple, dar din moment ce era silențioasă, am decis să încercăm clanța înainte să apelăm la tehnici mai fizice. Funcționase, așa c-am împins ușa încet. M-am uitat înăuntru și l-am văzut pe Matasumi așezat la computer. Era singur. Am închis ușa încet, lovind-o în barbă pe Paige care-și lungea gâtul să vadă înăuntru.

— Liber! am șoptit eu. Lucrează la computer. Nu pare să realizeze măcar c-ar fi vreo problemă.

— Știe! mi-a spus Paige. Ai văzut discurile? Rucsacul? Își arhivează datele și șterge hardul înainte să fugă.

— Și se va lovi de o eroare fatală! a spus Adam rânjind. Vă deranjează dacă mă ocup eu de ăsta?

— Am zărit o armă pe masă, l-a avertizat Paige. Una mare. Probabil a luat-o pe cea mai mare pe care a găsit-o.

Clay s-a uitat la mine.

— Mă îndoiesc că are vreo idee cum s-o folosească, am încuviințat eu spre Adam. Sigur, ocupă-te. Te acoperim noi. Doar ai...

— Grijă! a completat Adam. Știu.

Am deschis ușa. Matasumi se uita spre perete. Degetele lui zburau peste tastatură. Când Adam a intrat în cameră, Matasumi se apleca să pună un alt disc în unitate. L-a văzut pe Adam și a încremenit, apoi a tras cu ochiul spre arma de pe colțul biroului. Și-a întins mâna spre ea, dar Adam a apucat carabina înainte ca Matasumi să ajungă la ea. Adam a agitat arma amenințător și a fluierat.

— Asta-i un fier tare al naibii! Ai permis pentru așa ceva, doctore?

Matasumi a înlemnit iar, cu mâna încă întinsă.

— Mă gândeam că nu! l-a mustruluit Adam. Nici eu, deci ce zici să scăpăm de ea înainte să rănim pe careva?

Adam a vrut să arunce arma spre Clay, apoi s-a gândit mai bine, a lăsat-o pe podea și a împins-o spre noi cu piciorul.

— Adam Vasic, a murmurat Matasumi.

— Îmi știi numele?! Mă flatezi.

Adam i-a apucat mâna lui Matasumi și a scuturat-o amabil. Matasumi a țipat ca ars și și-a tras mâna înapoi. S-a uitat la băsicile mari și roșii de pe palma lui, apoi a căscat gura la Adam, parcă nevenindu-i să creadă că-l opărise.

— Hopa! a exclamat Adam. Îmi pare rău, doctore. Nu prea reușesc să-mi controlez chestia asta cu focul.

Adam s-a întors spre computer.

— La ce lucrezi? Uite ce echipament bestial! Paige, ai văzut ce-are aici? Ce este?

Adam s-a aplecat și s-a uitat la carcasă. A întins mâna și a atins-o. Au zburat scântei. Circuitele au pocnit. Matasumi s-a dat înapoi.

— La naiba! a exclamat Adam. Asta pare grav. Crezi că poți să-l repari, Paige?

— Îmi pare rău, nu sunt tehnician.

Adam a dat încet din cap.

— Atunci cred că ne-am stricat la noroc, doctore. Îmi pare rău. Oricum, ce făceai aici? Descărcai fișiere?

Adam a extras discul din unitate. A sfârâit, apoi s-a topi precum ceara între degetele lui.

— Hopa! Sper că ți-a făcut cópii de siguranță.

Ochii lui Matasumi au fugit scurt spre raftul încuiat de deasupra. Clay a păşit înainte şi l-a deschis. Adam a scos de acolo un teanc de discuri. De data asta se dezintegrau la atingerea lui, rămânând doar bucăţi de plastic şi metal.

— Vezi? a spus el arătându-i lui Clay pumnul de cenuşă. Asta se întâmplă când mă ajuţi să-mi întăresc puterile. Chiar mai rău decât blestemul regelui Midas. Şi cel puţin la fel de valoros ca şi aurul.

S-a întors spre Matasumi şi a ridicat din umeri.

— Îmi pare rău, doctore, dar aşa-i mai bine. Nu putem lăsa informaţiile astea să iasă dincolo de pereţii ăştia, ce zici? A, stai! Mai am o unitate de memorie pe care trebuie s-o şterg. Scuzele mele în avans.

Adam a smuls un cablu din computer şi l-a încolăcit în jurul gâtului lui Matasumi. Pentru o clipă, Matasumi n-a părut să înţeleagă ce i se întâmplă. Apoi mâinile i-au zburat spre gât. Prea târziu. În timp ce Adam încolăcea cablul tot mai strâns, acesta a luat foc, a făcut flamă, apoi scrum şi Matasumi s-a prăbuşit pe-o parte, garotat.

— Te-ai bucurat prea mult de asta, l-a dojenit Paige.

Adam doar a rânjit.

— La ce te aşepţi? Sunt un demon.

— SEMI-demon.

— Eh, un demon întreg l-ar fi torturat pe amărât mai întâi. Cel puţin eu i-am arătat milă.

— Termină de distrus fişierele şi computerul, l-a îndemnat Clay. Apoi mergem mai departe.

*

— Ar trebui să-l contactez pe Kenneth acum? a întrebat Paige când păraseam camera.

Clay a dat din cap şi a continuat să meargă înainte.

— Dar Jeremy a spus să-i anunţăm imediat ce am pătruns înăuntru şi am distrus sistemele.

— Nu, a spus să-i anunţi când îţi spune Elena.

Paige s-a uitat la mine. Am dat şi eu din cap.

— Încă nu.

— Dar ne-am putea folosi de ajutorul lor.

— Al cui ajutor? s-a mirat Clay oprindu-se brusc şi întorcându-se spre ea. Al lui Kenneth? Nu poate lupta. Cassandra? Ea ar putea lupta, dacă are chef. Îi chemăm când e liber.

— Dar...

— Dar nimic, s-a încruntat Clay la Paige. Îmi ceri să pun un mascul Alfa într-o poziție potențial periculoasă unde este nu numai singurul luptător, dar mai e și responsabil pentru alte două persoane. Nu fac asta.

— Îmi pare rău, a murmurat Paige după ce Clay a pornit înainte.

Clay s-a răsucit iar spre ea.

— Ce?

— Am spus că-mi pare rău! s-a apărat ea.

Clay a ezitat, a încuviințat brusc, apoi a făcut semn spre noi să tăcem și a pornit iar înainte.

*

Am găsit rastelul de arme. Spre surprinderea mea era chiar un depozit întreg. Hei, eu n-am făcut armata. Aud termenul „rastel de arme" și-mi imaginez un dulap de liceu plin cu AKM-uri și grenade în loc de șosete mirositoare și sandvișuri cu șuncă veche.

M-am furișat până la o ușă deschisă, m-am uitat după colț și l-am văzut pe Tucker scrijelind pe un clipboard. Nu numai că era singur, dar era și întors cu spatele spre noi. Poate Bauer avea dreptate când a ținut discursul despre suprabazarea pe tehnologie în epoca postindustrială. Indivizii ăștia erau așa convinși de impenetrabilitatea sistemului lor de securitate de înaltă tehnologie încât, atâta timp cât alarmele tăceau, se simțeau în siguranță. Tucker nu era nici măcar înarmat. Serios, unde mai era provocarea?

M-am dat la o parte de la ușă și am făcut semn spre Clay. A venit pe partea mea, s-a uitat după ușă și apoi a dat din cap. Am început să comunicăm prin semne. Apoi eu am încuviințat, am făcut un pas înapoi, și le-am făcut semn lui Adam și lui Paige să meargă mai departe. Clay s-a deplasat în tăcere pe lângă ușă, pantofii tăcuți pe linoleum. Când Adam a încercat să-l urmeze, mi-am întins mâinile să-l opresc. Clay putea să se ocupe singur de ăsta. Mai bine noi să stăm ascunși.

Am închis ochii să-mi ascut auzul și am urmărit șoapta respirației lui Clay, cartografiind-o cu a lui Tucker. Distanța dintre ei s-a micșorat. Apoi, așteptând foșnetul atacului, două clicuri sonore au spart liniștea. Arme.

M-am repezit prin ușa deschisă. Paige m-a prins de spatele cămășii, oprindu-mă exact când doi gardieni au ieșit din ascunzișurile lor, cu armele îndreptate spre capul lui Clay.

ANIHILARE

Clay a încremenit cu un picior în aer. A privit scurt când la un paznic când la celălalt, dar nu s-a mișcat, nici măcar nu și-a încheiat pasul. Tucker s-a întors cu fața spre el, zâmbind.

— Deci TU erai! a exclamat Tucker. Bruta care mi-a omorât oamenii lângă Augusta. Dacă nu găseam camera foto, n-aș fi crezut. Trei dintre cei mai buni oameni ai mei. Omorâți de un câine turbat.

Clay nu i-a răspuns nimic. Adam, Paige și cu mine stăteam în ușa deschisă. Tucker ne-a ignorat.

— N-a fost o idee rea, dezactivarea radioului și a alarmei! l-a felicitat Tucker. N-a fost rea, dar nici strălucită. Ați subestimat cât de bine mi-am instruit oamenii. Imediat ce Jackson a realizat că avem o breșă, a trimis o echipă să mă avertizeze personal.

Paige m-a apucat de braț. În timp ce Tucker vorbea, m-a strâns. Gândindu-mă că e înspăimântată, n-am dat-o la o parte. Apoi m-a ciupit atât de tare încât a trebuit să-mi muște buzele să nu țip. Când m-am uitat în jos la ea, mi-a indicat aproape imperceptibil cel mai apropiat paznic. Am răspuns cu o scuturare din cap aproape la fel de discretă. În nici un caz n-aveam de gând să pun în pericol viața lui Clay atacând un paznic. Paige mi-a strâns brațul mai tare și mi-a arătat o privire nerăbdătoare. I-am evitat privirea.

Tucker și-a continuat tirada.

— Da, văd că acum sunteți patru la trei. N-avem șanse excelente de partea noastră, dar mă aștept ca ele să se îmbunătățească în orice moment. Unul dintre oamenii mei strânge chiar în aceste momente întăriri.

Și-a ridicat capul.

— Aud pași? Cred că da. Dar tu ești cel cu auzul bionic. Spune-mi câți oameni se apropie? Patru? Șase? Zece?

Paige a murmurat ceva în barbă. Nu părea engleză... Rahat! Făcea o vrajă. Înainte s-o pot opri, paznicul care era mai departe de noi s-a încordat din tot corpul. S-a uitat dintr-o parte în alta, doar ochii mișcându-i-se, înecați încet de panică. Am înțeles atunci ce a făcut Paige: o vrajă de legare. Paige mi-a dat drumul la braț iar eu m-am

aruncat spre cel mai apropiat paznic. Când m-am izbit de el, a tras un foc în tavan. Am apucat arma din mâinile lui prăbușindu-ne amândoi la podea. Al doilea paznic își revenea acum, vraja ruptă.

Adam a sărit peste mine și a aruncat celălalt paznic în perete. Clay l-a apucat pe Tucker de gât. Când mi-am adâncit pumnii în stomacul țintei mele, genunchiul lui mi-a lovit pieptul, îndoindu-mă. Mirosul pielii arse a umplut camera. Celălalt paznic a urlat. Auzind sunetul, paznicul meu a ezitat îndeajuns de mult încât să-mi trag sufletul. L-am aruncat peste cap într-un set de rafturi grele din metal. A dat cu ceafa de colțul raftului de sus. A rămas acolo un minut, suspendat în aer. Ochii lui au clipit o dată, apoi s-a prăbușit cu fața pe podea, sângele țâșnind din crevasa din spatele craniului său. Clay a verificat pulsul paznicului în timp ce eu mă ridicam.

— Mort! a declarat el.

O privire spre Tucker și celălalt paznic mi-a spus că și ei suferiseră de aceeași boală.

— Auzi pe cineva venind, drăguță? m-a întrebat Clay.

— Tucker blufa mai devreme, i-am spus eu. Dar acum vin. Cel puțin patru. Nu mai mult de șapte. Ar trebui să fugim.

— Să fugim?! s-a opus Adam. Șapte ai lor față de patru ai noștri? Sunt șanse decente.

— Vreau excelente, nu decente. Șapte la patru aproape garantează o pierdere din partea noastră. Te oferi voluntar?

Adam s-a uitat la Clay.

— Elena are dreptate, m-a susținut Clay. Fugim acum și sperăm să se despartă. Dacă n-o fac, alegem noi câmpul de luptă. Aici, suntem încolțiți.

Am părăsit rastelul de arme.

*

Deși puteam să aud paznicii venind, nu erau încă în raza vizuală. Am reușit să ajungem după colț. Apoi ne-am ascuns după o ușă deschisă.

— Au ajuns la rastelul de arme, am șoptit eu ascultând. Vorbesc... îl văd pe Tucker. Unul, nu, doi rămân să verifice semnele vitale. Restul continuă să ne caute. Și-au încetinit pasul, dar vin încoace.

— S-au despărțit, a murmurat Clay. Dar nu pentru multă vreme.

M-am întors spre Paige.

— Poți face o vrajă de acoperire?

— Sigur, a spus ea.

— Putem s-avem încredere... că funcționează?

Fața i s-a întunecat.

— Bineînțeles... m-a asigurat ea. Va funcționa. Este o vrajă de nivelul trei. Sunt un învățăcel de nivel patru. Legarea este de nivel patru, de aceea îmi cam dă de furcă.

— Perfect! Voi trei așteptați în ușă. Paige va arunca o vrajă de acoperire. Stați nemișcați și nu vă vor vedea. Nu mă acoperi și pe mine, Paige. Eu voi fi momeala și-i voi conduce dincolo de voi trei. Clay și Adam pot ataca din spate. Odată ce atenția paznicilor, și a armelor lor, s-a îndepărtat de mine, intru și eu în luptă.

Paige s-a opus dând din cap.

— Voi fi eu momeala.

— N-avem timp să ne certăm, a spus Clay.

— Tu, Adam și Elena sunteți luptători. Eu nu sunt. Mai bine să vă am pe voi trei care atacați. În plus, Elena poate nu arată prea amenințător, dar când mă vor vedea pe mine gardienii, cuvintele „vă sparg țestele" nici nu le vor trece prin minte. Nu se vor aștepta la o luptă.

— Are dreptate, a fost Clay de acord.

Am ezitat.

— Suntem chiar aici, a șoptit Clay spre mine prea încet pentru ca ceilalți să audă. Va fi bine.

— La locuri toată lumea! ne-a anunțat Paige. Uite-i că vin.

*

În bătălia care a urmat, Adam a primit un glonț în umăr. Dureros, dar nu cât să-l facă neputincios. Gardienii au murit. Toți – cei patru care veniseră de după colț, plus cei doi care rămăseseră să-l verifice pe Tucker, plus încă trei care apăruseră înainte ca Paige să termine de făcut o vrajă de vindecare pentru a opri sângerarea lui Adam. Nouă gardieni. Toți morți. Când s-a terminat totul, Paige a stat între paznicii morți, s-a uitat în jos la cadavre și și-a cerut scuze. A petrecut următoarele câteva minute într-o cameră goală. N-am deranjat-o. Nu era singura care văzuse destulă moarte în acea zi. Gândindu-mă la toate crimele care urmau să aibă loc, la gardienii și restul personalului cu care nu ne-am întâlnit încă, propria mea decizie începea să se șubrezească. Era prea mult. Da, ucisesem și înainte, dar aceia fuseseră corciți, ucigași cu sânge rece, iar morțile lor se înșirau peste toți anii mei ca vârcolac. Să ucid atât de mulți oameni, într-un timp atât de scurt... știam că voi avea coșmaruri despre ziua aceea, că le voi vedea

fețele, că mă voi întreba dacă avuseseră soții, prietene, copii. Mi-am spus că nu puteam să mă gândesc la asta. Trebuiau să moară ca să ne protejăm secretele. Au înțeles pericolul când au intrat în acest proiect. Știind asta nu ușura deloc situația. Cadavrele se adunau iar eu vroiam cu disperare să găsesc o cale să evit crimele. Dar nu era altă cale. Toți trebuiau să moară.

Adam, Clay și cu mine n-am schimbat un singur cuvânt cât timp Paige a stat deoparte. Când s-a întors, fața îi era palidă dar hotărâtă.

— Hai să terminăm odată! ne-a îndemnat ea.

Adam a clipit și s-a uitat în jur confuz, ca un somnambul care se trezește în curte. Fața lui era la fel de palidă ca a lui Paige. Șocul împușcăturii. Clay s-a uitat de la Paige la Adam apoi la mine. Și-a pus degetele pe brațul meu și s-a întors parțial, uitându-se spre mine.

— Voi încheia eu, a propus el. Vouă v-a ajuns. Arată-mi unde să caut și acoperă-mi spatele. Voi face eu restul.

I-am întâlnit ochii. Arăta la fel de obosit cum mă simțeam eu. Nu extenuat fizic, ci mental. I-a ajuns și lui. Când i-am atins mâna, mi-a strâns degetele.

— Hai să găsim un loc sigur pentru ei, am murmurat eu încet să nu mă audă Paige și Adam. Apoi tu și cu mine vom încheia.

Clay a ezitat.

— Jeremy ne-a spus să rămânem împreună, am subliniat eu. Nu te las să te lupți singur.

Clay mi-a cercetat fața, apoi a răsuflat încet.

— Bine, drăguță. Hai să încheiem aici ca să putem merge acasă.

*

I-am lăsat pe Paige și pe Adam în urmă. Paige a fost de acord fără comentarii. Adam a protestat, dar l-am luat deoparte și i-am explicat că eram îngrijorați în legătură cu Paige și n-am îndrăzni s-o lăsăm fără cineva care să stea de pază. Cred că Adam știa mai bine, dar după ce a văzut o cale de ieșire din acțiune cu demnitatea intactă, a acceptat schimbarea de planuri și a escortat-o pe Paige într-o cameră goală.

Clay și cu mine am acoperit întregul etaj de două ori. Când am descoperit că nu era urmă de Winsloe, am mers sus, am ieșit din închisoare și am verificat ca nu cumva să fi scăpat careva. Toate cele patru vehicule erau în garaj. Am ucis doi paznici care se chinuiau frenetic să pornească un Bronco stricat. Apoi am încercuit perimetrul închisorii, ascultând și adulmecând după oricine ar fi putut să fugă în pădure. Nimic. Nici aici n-am găsit vreo urmă de Winsloe.

Când ne-am întors la Paige și la Adam, i-am cerut lui Paige să-l contacteze pe Kenneth. Venise timpul ca Jeremy să ni se alăture. Ar dura cel puțin treizeci de minute ca să traverseze prin pădure. Până atunci, vom fi pregătiți pentru ajutorul lor la curățenie și distrugerea dovezilor. Totuși, mai întâi, ne rămăsese o ultimă sarcină: să eliberăm celulele.

EMANCIPARE

Paige și Adam au insistat să ne însoțească jos. După câte-mi dădeam eu seama, majoritatea paznicilor erau deja morți, așa că i-am lăsat să vină și ei. Așa cum m-am așteptat, erau doar cei doi gardieni obișnuiți la postul de gardă din zona de celule. Clay și cu mine ne-am descotorosit de ei, apoi ne-am îndreptat spre celule. Munca lui Adam să dezactiveze sistemul însemna că toate ușile de securitate erau acum deschise, deci am putut să scăpăm de sacul cu bucăți de cadavru pe care-l adusese Clay de afară.

Înainte să intrăm în blocul de celule, Clay și cu mine ne-am despărțit. Da, Jeremy ne avertizase să n-o facem, dar am înțeles că nu vroia să spună să nu ne separăm deloc. Avea încredere în mine să fiu discretă, iar discreția mea îmi spunea că era mai bine pentru amândoi să intrăm în corpul de celule pe uși diferite. Am fost separați doar câteva secunde când am trecut de pe coridor spre blocul de celule. Intrând prin uși separate însemna că nimeni nu putea să scape pe partea cealaltă dacă noi intram pe o singură parte. O precauție inutilă. Winsloe nu se ascundea în holul celulelor. Nimeni nu se ascundea. Paige și cu mine am intrat de pe partea postului de gardă și cum am trecut de ușă, Adam și Clay se îndreptau deja spre noi din capătul celălalt.

— Ar trebui să eliberăm pe toată lumea! le-am strigat eu când se apropiau.

Clay a încuviințat.

— Avem astfel ocazia să verificăm celulele după Winsloe.

— Ea e? a șoptit Paige.

M-am întors și-am văzut-o că se oprise în fața unei celule. Înăuntru, Savannah se juca pe un Game Boy, cu nasul încrețit de concentrare.

— Este bine, am răsuflat eu ușurată. Bun!

— Putem s-o eliberăm acum? a spus Paige încă șoptind, de parcă Savannah putea să ne audă.

Am dat din cap.

— Hai s-o verificăm pe Leah mai întâi. Să ne asigurăm că este închisă în celula ei.

Celula lui Leah era încă cea învecinată, și din păcate era încă vie și nevătămată, stând într-un scaun, cu picioarele cocoțate pe masă, citind Cosmopolitan.

Adam s-a uitat în celulă.

— Ea e? Diabolica Leah? N-arată prea periculoasă pentru mine. Aș putea să mă ocup de ea.

Paige și-a dat ochii peste cap.

— Incredibil! O ușă dezintegrată și băiețelul cu focul se crede regele demonilor.

— Băiețel!? a izbucnit Adam. Sunt cu un an mai mare ca tine.

— Mișcați-vă de-aici! a intervenit Clay. Atâta timp cât e închisă, o vom lăsa acolo până când Jeremy decide ce trebuie făcut.

Adam i-a aruncat o ultimă și lungă privire lui Leah apoi s-a întors către mine.

— Atunci ce facem?

— Tu și Clay puteți verifica câte celule mai sunt ocupate în timp ce Paige și cu mine intrăm să vorbim cu Savannah.

În timp ce Adam și Clay s-au ocupat de celule, Paige și cu mine ne-am apropiat de celula lui Savannah. Înăuntru, copila tot se mai juca cu jocul ei video. Ne-am oprit o clipă în fața ușii.

— A apucat mama să-i spună lui Savannah despre mine? s-a interesat Paige.

Am încuviințat.

— Știe la ce să se aștepte, c-o vei căuta. Sau, ăsta era planul, deși presupun că atâta timp cât o duci înapoi la Consiliul vostru, ar fi destul de bine. Mă îndoiesc că Ruth se aștepta cu adevărat ca tu să adopți o fetiță de doisprezece ani.

— Se aștepta, a spus Paige. Deși nu sunt sigură ce va crede Savannah despre idee.

— A, o să fie bine.

M-am întins după clanță.

— Ești gata?

Ceva asemănător cu panica s-a instalat pe fața lui Paige. Apoi a expirat, și-a îndreptat cămașa și și-a trecut o mână prin bucle, parcă pregătindu-se pentru un interviu de angajare.

— Gata! s-a hotărât ea.

A trecut de mine, a deschis ușa și a intrat în celulă.

— Bună, Savannah!

Savannah a sărit din pat, jocul căzând pe podea. Ochii ei au trecut de Paige și m-au văzut pe mine. Zâmbind cu gura până la urechi, a alergat spre mine și m-a cuprins cu brațele.

— Știam că o sa te întorci! a exclamat ea.

Au! Asta a durut. Chiar m-a durut. Dar mă întorsesem, nu? Mi-am dorit numai să fi avut destulă convingere și să n-o abandonez de la început.

— Ea e Paige Winterbourne, am făcut eu prezentările eu. Fiica lui...

— Ruth, a completat Paige.

Savannah s-a întors spre Paige. Erau de aceeași înălțime.

— Asta-i vrăjitoarea care trebuie să mă ia pe mine?

Savannah s-a uitat de la mine la Paige și apoi înapoi spre mine.

— Câți ani are?

— Am douăzeci și doi de ani, a răspuns Paige zâmbind.

Ochii copilei s-au mărit de groază.

— Douăzeci și doi?! Abia dacă-i mai mare ca mine!

— O să discutăm asta mai târziu, am intervenit eu. Acum...

— Cine e ăla?

A arătat spre Clay, care stătea în ușă, apoi și-a dat seama că arăta cu degetul și și-a schimbat gestul într-un salut.

— Clayton, am spus eu. El e...

— Ruth mi-a povestit despre el. Soțul tău, corect?

— Ăă... exact.

Savannah l-a măsurat scurt pe Clay, ca o adolescentă, adică privirea n-a coborât mai jos de gâtul lui. A încuviințat aprobator, apoi s-a aplecat în față, aproape împiedicându-se de mine.

— Dar el cine e?

— Adam Vasic, s-a prezentat Adam intrând în cameră cu o plecăciune hazlie.

Savannah și-a reținut un râset.

— Ruth mi-a povestit și de tine. Demonul-focului. Asta nu sună prea rău, dar ce poți face? În afară de a stârni incendii?

— Mai bine ne-am... începu Paige.

— Ești Savannah Levine, nu-i așa? a întrebat Adam.

Savannah a încuviințat. Adam și-a întins mâna cu entuziasm, s-a oprit, apoi și-a pus degetul pe perete. Peretele uscat a fumegat. Folosind degetul, a scrijelit S. L., apoi a desenat o inimă în jurul lor. Fața copilei s-a luminat, dar s-a chinuit să se ascundă sub un voal de indiferență.

— Nu-i rău! Dar oricine poate face asta cu o lupă. N-ai nicio putere ADEVĂRATĂ?

— Mai târziu, i-a întrerupt Clay. Mai avem încă două celule de eliberat.

Adam a pășit într-o parte s-o lase pe Savannah să treacă, ținând ușa deschisă pentru ea. S-a prefăcut că-l ignoră, dar n-a putut

ascunde zâmbetul mic și o ultimă privire spre opera lui de pe perete. Sărmanul Xavier. Atât de repede scos de la porția de afecțiune de Savannah și înlocuit cu un semi-demon mai tânăr, mai puternic. Cât de capricioasă este inima unei fetițe de doisprezece ani! După ce Savannah a trecut de Adam, s-a oprit în Clay care bloca ieșirea.

— Ea rămâne aici, a ordonat el. Paige poate să aibă grijă de ea.

Savannah a vociferat sonor.

— Ar fi trebuit s-o eliberăm pe ea ultima, ne-a avertizat Clay. Ar putea să mai fi rămas paznici. Nu vreau ca ea să se plimbe pe aici.

— Nu mă plimb!...

Clay a întrerupt-o severă. S-au măsurat în priviri, apoi Savannah și-a lăsat ochii în jos.

— Biii-ne, a acceptat ea.

S-a răsucit pe călcâie, s-a dus spre pat și s-a trântit pe el, cu brațele încrucișate și fața la perete.

— Adam, rămâi cu ele, i-a ordonat Clay. Stai de pază.

— N-am nevoie de nimeni care să mă apere! a comentat Savannah întorcându-se și ridicându-se în capul oaselor, indignarea dispărând văzându-l pe Adam apropiindu-se. Dar poți avea grijă de ea!

Și-a ridicat bărbia spre Paige.

— Arată ca și când ar avea nevoie de ajutor.

— Ce-o să ne mai distrăm! a murmurat Paige doar pentru sine. Nu mi-ai putut găsi o vrăjitoare adorabilă de opt ani?

— Putea fi și mai rău, i-am spus eu. Dacă avea șaisprezece ani.

— Într-o zi, va avea.

*

Doi prizonieri rămăseseră. Curtis Zaid, preotul vodoun, și un nou captiv în celula de vizavi de vechea mea celulă.

— Ce crezi că este? l-am întrebat eu pe Clay înclinându-mi capul să-l studiez pe noul venit. Am auzit că încercau să captureze un vampir, dar tipul ăsta nu pare prea anemic, nu?

Asta era puțin spus. Bărbatul din celulă avea cel puțin un metru nouăzeci, cu umeri lați și mulți mușchi, scoși în evidență de un tricou fără mâneci și niște blugi uzați. Clar nu era anemic.

— Poți să nu mai salivezi, drăguță? m-a apostrofat Clay.

Am făcut o față spre el și m-am uitat înapoi la străin.

— Crezi că-i un vampir?

— Vrei să-mi bag gâtul înăuntru ca să aflăm?

— Poate mai târziu. Deocamdată ar trebui să-l lăsăm unde este. Ca să fim siguri.

Am mers la celula lui Curtis Zaid. L-am privit prin peretele din geam reflexiv, încercând să-i evaluez stabilitatea mentală.

— El arată în ordine, am confirmat eu. Fără scandal și blesteme. Cred că sărmanul și-a pierdut mințile, dar nu-i periculos. N-are nicio putere reală. Mai probabil să fie o belea decât o amenințare.

— Hai să-l scoatem, atunci! a acceptat Clay deschizând ușa.

Când am intrat în celulă, Zaid s-a întors și a scos ceva din cap. Căști, conectate la un CD player de pe masă. A închis cartea și a pus-o pe un video. CD-uri? Video? La naiba, tot ce am primit eu de la ei au fost niște cărți vechi și un televizor cu două posturi și alea cu purici. Poate c-ar fi trebuit să mă apuc și eu să-i blestem.

— Te vom elibera, Curtis, l-am anunțat eu.

Zaid n-a părut niciun pic surprins. Poate că era prea dus. Ignorându-ne, s-a ridicat în picioare și s-a îndreptat spre ușă. Ne-am dat la o parte să-l lăsăm să iasă. A ieșit pe hol, s-a oprit o clipă, s-a uitat în jur așteptând parcă o capcană. Apoi s-a îndreptat spre ieșire.

— Știi, nu trebuie să pleci chiar acum! am strigat după el. E cale lungă până la cel mai apropiat oraș!

Zaid a continuat să meargă.

— Lasă-l să plece! mi-a spus Clay. N-o să ajungă departe. Îl găsim înainte să plecăm.

Savannah a ieșit alergând din celula ei. Adam s-a răsucit brusc din poziția lui de pază și a încercat s-o apuce de braț dar a scăpat-o.

— Ați terminat? ne-a strigat ea. Putem merge acum? Hei, ăla e domnul Zaid?

S-a oprit la câțiva metri de Zaid, s-a zgâit în sus la el, apoi s-a dat un pas mic înapoi.

— Ăsta nu-i un voodoo...

— Savannah! a strigat-o Paige alergând și ea afară din celulă. Ți-am spus să stai...

S-a oprit scurt. I-am urmărit privirea spre Zaid, care se oprise și se întorcea încet cu fața la cele două vrăjitoare. Paige s-a albit. Albă precum creta. Zaid și-a ridicat mâna în aer parcă salutând. Picioarele lui Savannah au zburat de sub ea. S-a ridicat în zbor prin aer.

— Savannah! a țipat Paige și s-a aruncat după fetiță.

Corpul lui Savannah a plutit în aer pentru o secundă, apoi s-a repezit spre noi ca piatra dintr-o praștie. Nu, nu spre noi. Spre peretele din spatele nostru. Clay și cu mine ne-am întors amândoi, cu brațele întinse s-o prindem. Corpul ei m-a lovit în umăr destul de dur pentru

a mă proiecta în perete. Clay s-a aruncat spre noi, prinzându-ne pe amândouă înainte să ajungem la pământ.

M-am uitat peste umărul lui Clay și am văzut-o pe Paige stând la mai puțin de doi metri de Zaid. Se înfruntau, amândoi tăcuți. Buzele lui Zaid s-au curbat într-un zâmbet mititel.

— A trecut mult timp de când am avut plăcerea să am de-a face cu o vrăjitoare, a enunțat el. Și iată că am două deodată. Păcat că sunt doar învățăcei. Am fi putut să ne distrăm.

Și-a fluturat o mână și genunchii lui Paige s-au înmuiat. S-a împleticit, dar s-a redresat.

— Mai bine o vrăjitoare învățăcel decât un vrăjitor laș! l-a înfruntat ea.

— Katzen! am șoptit eu uimită.

În timp ce mă lăsam pe vine la podea ținând-o pe Savannah, Adam și Clay se îndreptau spre Katzen din direcții opuse. El s-a uitat la ei și a desenat cu mâna un cerc prin aer. Clay s-a oprit brusc, clipind. S-a întins în față. Mâna lui părea să lovească ceva dur dar invizibil. A lovit cu pumnul, dar mâna i s-a oprit în aer. Katzen a aruncat de sus o privire plictisită spre noi.

— Nu vă obosiți! ne-a avertizat el. Asta e între mine și vrăjitoare. Bucurați-vă de spectacol, dar nu vă faceți prea comozi. Nu va dura mult.

S-a întors spre Paige.

— Mă simt mărinimos astăzi, vrăjitoare! Acceptă înfrângerea și te voi lăsa să pleci.

— Nu-mi convine târgul! l-a refuzat Paige. Dar dacă aceepți tu înfrângerea, te voi lăsa eu să pleci.

Katzen și-a sucit încheietura. De data asta Paige a murmurat câteva cuvinte și i-a oprit mâna. El și-a flexat degetele, rupând cu ușurință vraja de legare, dar când a încercat să facă gestul din nou, Paige a făcut o altă vrajă, oprindu-i mâna înainte să termine mișcarea.

— Bună încercare! a spus el. Dar mă faci să pierd vremea. Nicio vrăjitoare, cu atât mai puțin un învățăcel, nu poate spera să doboare un vrăjitor. Sunt sigur că-ți cunoști istoria. Voi vrăjitoarele sunteți atât de bune să vă amintiți trecutul. Tot ce v-a mai rămas cu adevărat. Destul de trist.

— Știu lecțiile mele de istorie! i-a răspuns Paige. Orice puteri adevărate ar avea vrăjitorii le-au dobândit de la vrăjitoare. Noi v-am învățat tot, dar când a început inchiziția, ne-ați protejat? Nu. Imediat ce v-ați simțit în pericol, ne-ați smuls capetele și le-ați oferit pe o tavă de argint. Noi v-am dat putere iar voi ne-ați trădat.

— Poate că am greșit, s-a corectat Katzen. Istoria nu e tot ce v-a rămas. Mai e și amărăciunea. Amărăciunea și invidia.

Kazen și-a ridicat ambele mâini. Buzele lui Paige s-au mișcat, dar înainte să poată pronunța vreo vrajă, a sărit în aer. A lovit pământul rostogolindu-se de la impact, apoi a dispărut. A dispărut! Katzen a verificat podeaua.

— O vrajă de acoperire. Ce original!

S-a întors, a călcat violent cu piciorul, s-a întors din nou, a călcat iar violent, de parcă încerca să strivească o furnică.

Bariera lui Katzen îl înconjura pe el și pe Paige, blocându-l pe Adam în partea îndepărtată a culoarului. Ochii lui Adam străluceau roșii izbind în barieră, dar nici măcar puterile lui nu puteau răzbate. Clay se învârtea în partea noastră, trecându-și mâinile pe peretele barierei, încercând să găsească o breșă. Am acoperit-o pe Savannah verificând-o să nu aibă oase rupte. Părea bine, doar zgâriată și ametită.

Katzen a continuat să calce violent podeaua, mișcându-se câțiva centimetri la fiecare lovitură.

— Spune-mi când mă apropii, vrăjitoare! Știi că te voi găsi! Tot ce trebuie să faci este să te miști și ești prinsă. Asta e ghinionul cu vrăjile vrăjitoarelor, nu-i așa? Poți doar să te aperi pe tine. Nu poți lupta.

O formă a tremurat la un metru de Katzen. Paige, buzele i se mișcau.

— Paige! am strigat eu avertizând-o că se dădea de gol.

Înainte să se poată întoarce Katzen, o minge de foc a coborât din tavan, l-a lovit în piept și a explodat. S-a împleticit în spate, tușind, cu hainele pârlite. Și-a întors capul într-o parte și-n cealaltă, căutând-o pe Paige. Una dintre șuvițele sale scurte s-a aprins și i-a fript obrazul, lăsând o mare pată roșie. A mârâit și a stins focul cu lovituri scurte, apoi s-a uitat din nou în jur. Paige dispăruse.

— Bine lucrat, vrăjitoare! a provocat-o el. Ai citit grimoarul vrăjitorilor?

A vrut să spună mai multe, apoi s-a oprit, întorcându-se de parcă ceva îi atrăsese atenția. Buzele i s-au curbat într-un mic rânjet. L-am urmărit cum se uită spre celula lui Leah. Rânjetul lui Katzen s-a lărgit și și-a răsucit mâna, murmurând câteva cuvinte. S-a auzit un clic, prea încet pentru urechile oamenilor. Apoi ușa lui Leah s-a crăpat câțiva centimetri. Înăuntru ea s-a ridicat, revista alunecând pe podea. A mers spre ușă, a deschis-o și a pășit pe coridor.

DEMONSTRAȚIE

— Pierzi toată distracția, draga mea! a invitat-o Katzen pe Leah când a ieșit din celulă. De ce nu duci fata undeva în siguranță în timp ce eu mă ocup de cealaltă?

Leah a clipit, momentan dezorientată pe când se uita pe culoar, privirea trecând peste figurile necunoscute ale lui Clay, Adam și Paige. Am lăsat-o pe Savannah jos din poala mea și m-am ridicat. Leah a văzut mișcarea și s-a întors.

— Ar fi trebuit să ghicesc! a exclamat ea. Bine ai venit înapoi, Elena.

Clay se apropia de noi, încercând să nu-i distragă atenția până era destul de aproape să sară. De partea cealaltă a barierei invizibile, Adam se învârtea și el ca un animal în cușcă, cu ochii arzând. Am făcut un pas în fața Savannei.

— Nici să nu te gândești! am avertizat-o eu pe Leah.

— Leah? a chemat-o Savannah încă ametită.

S-a chinuit să se ridice în picioare în spatele meu.

— Poți... poți să ne ajuți?

Leah i-a zâmbit.

— Bineînțeles că pot.

M-am aruncat spre Leah. Ceva m-a lovit în moalele capului. Când am căzut în față, totul s-a făcut negru. Mi-am revenit când m-am lovit de podeaua de ciment. Brațele lui Clay mă înconjurau, trăgându-mă în sus.

— Savannah! am chemat-o eu clătinându-mă pe picioare.

M-am împleticit, încă ametită de la lovitură. Camera se învârtea. Sângele îmi picura fierbinte pe ceafă. Clay a încercat să mă echilibreze, dar l-am împins.

— Ajut-o pe Savannah! l-am trimis eu.

Clay s-a întins spre Savannah, care stătea acum în fața noastră. Dar mâna lui n-a reușit s-o apuce. S-a oprit imediat, ca atunci când a atins bariera invizibilă din jurul lui Katzen și Paige.

— Fără obstrucții din partea ta, omule-lup! l-a avertizat Katzen. N-avem nevoie de specia ta sau de demonul de foc. Ia-ți prietenul și

partenera și plecați de aici înainte ca vrăjitoarea asta să-mi crească apetitul pentru o provocare mai serioasă.

M-am dezechilibrat în față și am lovit bariera care o înconjura pe Savannah și Leah. Capul încă mi se învârtea. Când am lovit cu pumnii în peretele invizibil, ricoșeul loviturilor mele m-a aruncat înapoi. Când m-a prins Clay, am văzut ceva pe podea. O carte, probabil din celula lui Katzen. Colțul era pătat cu sânge. Sângele meu. M-am holbat la ea. O carte. Leah mă lovise cu o carte normală, aruncată destul de tare încât să mă doboare și să-mi dea sângele. M-am uitat la Savannah și m-a cuprins frica.

— Las-o să plece! am spus eu. E numai o copilă.

Leah și-a rotit ochii nemulțumită.

— Nu mă lua pe mine cu chestia asta cu „copila inocentă", Elena. Savannah are doisprezece ani. Cu greu mai e o fetiță. Și cu greu inocentă.

A zâmbit către Savannah.

— Dar mie nu-mi pasă. Voi avea grijă de tine.

Savannah s-a uitat de la mine la Leah, confuză încă. În acel moment am înțeles ce pusese la cale Leah, înscenând acele evenimente cu obiectele zburătoare și dând vina pe Savannah. Încercase să se facă singurul aliat al copilei, singura care ar accepta-o orice ar fi făcut. În plus, Leah se aliase într-un fel cu Katzen, așa cum suspectase Paige. Împreună înscenaseră întregul spectacol de groază din noaptea când am evadat. Dar cu ce scop? Nu mai conta! Acum tot ce conta era că Paige fusese prinsă de Katzen, iar Savannah era în pericol să plece cu Leah. Nu puteam să fac prea multe în legătură cu prima parte, dar cu a doua...

— Dar e inocentă! am insistat eu. Inocentă în legătură cu tot ce s-a întâmplat aici. De ce nu-i spui cine a atacat într-adevăr paznicii, cine a omorât-o cu adevărat pe Ruth Winterbourne? Obiecte zburătoare... semi-demon telechinetic? Hmmm, ar putea fi o legătură?

— Dar... a clipit Savannah uitându-se nedumerită de la mine la Leah. Nu... ai face asta.

— Bineînțeles că n-aș face! s-a apărat Leah. Nu te-aș răni niciodată, Savannah.

— Nu?! m-am mirat eu. Ce zici de cioburile zburătoare? Crezi că alea ne-au gâdilat? Dar tu n-ai fost cu noi, nu? Ai apărut convenabil după ce se terminase totul.

Privirea lui Savannah se plimba de la Leah spre mine și înapoi.

— Bine, a spus copila încet. Dacă ești prietena mea, Leah, atunci dă-le drumul. Spune-i s-o lase pe Paige să plece. N-a greșit cu nimic. Dă-le drumul și vino cu noi.

— Nu pot face asta, Savannah! a refuzat Leah. Ei nu te înțeleg. Te vor duce departe și când lucrurile se vor strica, nu vor înțelege. Eu sunt singura care...

— Nu! a țipat Savannah.

Corpul ei s-a smucit drept. Pentru moment, am crezut că o prinsese Katzen din nou. M-am aruncat spre barieră, apoi am văzut privirea de pe fața lui Savannah. Ochii ei străluceau iar trăsăturile îi erau contorsionate de mânie. Buzele i s-au mișcat.

Leah s-a întins după fată, apoi a înlemnit în mijlocul gestului. Confuzia s-a aprins în ochii ei, apoi înțelegerea rapidă, apoi cea mai slabă urmă de frică. Nu s-a mișcat. Nici n-a clintit vreun mușchi. M-am uitat la Savannah. Ochii ei erau fixați pe Leah.

— Dumnezeule! a șoptit Paige. A legat-o.

Katzen nu părea să observe că Paige reapăruse, rupându-și singură vraja de acoperire. În schimb se holba la Savannah, apoi a început să râdă.

— Uite acolo putere! a lăudat-o el.

S-a uitat în jos la Paige care ședea pe podea.

— Așa se face o vrajă de legare, vrăjitoare! Poate ar fi trebuit să-i ceri niște lecții înainte să te decizi să te dai la mine. Mare păcat. Mi-ar fi plăcut un antrenament adevărat.

A mișcat scurt din încheietură și Paige a zburat înapoi spre perete. A lovit podeaua rostogolindu-se și a dispărut. Katzen și-a reînceput căutarea călcând violent în dreapta și-n stânga. Înapoia lor, Savannah a stat cu spatele spre luptă, legând-o pe Leah. Adam, Clay și cu mine ne uitam, neajutorați, atenția noastră împărțită între cele două confruntări.

Paige a tremurat făcând o vrajă. Katzen s-a rotit la timp ca s-o vadă la jumătate de metru în spatele lui și piciorul a zburat spre ea, lovind-o în stomac înainte să termine cuvintele. Șuierând, Paige s-a rostogolit din calea lui și s-a chinuit să se ridice în picioare. A repetat vraja. O altă sferă de foc a erupt de nicăieri, lovindu-l pe Katzen între omoplați și îngenunchindu-l. În cădere, și-a ridicat amândouă mâinile și Paige a fost catapultată în aer, repezindu-se neputincioasă spre tavan. A pronunțat ceva și vraja vrăjitorului s-a rupt brusc, aruncând-o la podea și zguduindu-i oasele. S-a rostogolit și a dispărut sub o altă vrajă de acoperire.

— Un repertoriu impresionant dar trist de limitat! s-a răstit batjocoritor Katzen, ridicându-se în picioare. Mingile tale de foc nu mă pot omorî, vrăjitoare! Doar știi asta.

— Vai, dar știu! a recunoscut Paige apărând la câțiva metri în spatele lui.

Katzen s-a întors cu fața spre Paige. Ea stătea cu picioarele încrucișate pe podea, fără să dea vreun semn c-ar vrea să se ridice.

— Dar pun pariu că eu te pot ucide, l-a provocat ea. De fapt pot s-o fac fără să te ating, fără ca măcar să mă ridic în picioare.

Katzen s-a pus pe râs.

— A, ia te uită! Bluful. Dă ce poți mai bun, vrăjitoare! Apoi îți voi da și eu.

Paige și-a închis ochii și a pronunțat câteva cuvinte. Katzen s-a pregătit să se apere. Mi-am ținut respirația. Dar nu s-a întâmplat nimic. Katzen a ezitat, apoi a început să râdă. Paige și-a întors capul și l-a căutat cu privirea pe Clay. El s-a uitat în ochii ei și a încuviințat, apoi a făcut un pas în lateral spre peretele invizibil... și a trecut direct prin el. Bariera era distrusă. Katzen n-a remarcat.

— La naiba! a mormăit Paige. Mă lași să... încerc din nou?

Katzen a mugit de râs. Am sărit în picioare și m-am aruncat spre el. Clay și Adam au sărit și ei în același timp și toți trei l-am izbit pe Katzen deodată. Mâinile i s-au ridicat în sus să facă o vrajă. I-am apucat încheieturile, strângându-le atât de tare încât oasele i-au pocnit. Katzen a rămas fără aer. Clay l-a apucat de cap și i l-a sucit. Corpul vrăjitorului a zvâcnit, lovindu-l pe Adam în partea rănită și aruncându-l în spate. Apoi Katzen s-a muiat. Clay i-a verificat pulsul, a așteptat ca inima să i se oprească, apoi l-a lăsat să cadă.

— E mort.

Anunțul n-a venit de la Clay, ci din partea cealaltă a holului. De la Savannah. Ne-am întors toți și am văzut-o ținând-o încă pe Leah sub vrajă, cu spatele la noi. Nu se întorsese. Nu văzuse lupta, incapabilă să-și ia ochii de la Leah fără ca vraja să se rupă.

— E mort! a repetat ea și am înțeles că vorbea cu Leah. S-a terminat.

Leah s-a albit la față. Mânia și frustrarea i-au inundat ochii. Un huruit a umplut camera. Un pocnet puternic. Apoi altul. O bucată de tencuială s-a desprins din peretele din spatele meu. Becurile au explodat. M-am repezit spre Savannah văzând un scaun aruncat din celula lui Katzen. A lovit-o pe Savannah în spate și ea s-a încovoiat. M-am grăbit spre ea, dar nu destul de repede. S-a prăbușit pe podea.

Paige și cu mine am prins-o în același timp. Cioburi s-au învârtit în jurul nostru, amestecându-se cu un vârtej de praf de la tencuiala desprinsă. Clay a strigat. Apoi Adam. Paige și cu mine ne-am aplecat peste Savannah, apărând-o de furtuna de resturi. Apoi, la fel de brusc cum începuse, s-a oprit. Iar Leah dispăruse.

*

Clay și cu mine i-am luat urma până afară, dar n-am ajuns departe înainte ca o voce cunoscută să ne salute. Jeremy ieșea din pădure, Cassandra și Kenneth venind mai în spate.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Jeremy admirându-ne hainele acoperite de praf și pielea înțepată de cioburi.

Întinzându-se spre mine, mi-a șters o dâră de sânge de pe obraz. M-am sprijinit cu spatele de el, închizând ochii să mă liniștesc într-un scurt moment de pace.

— Ești bine? a murmurat el.

— Întreagă, am răspuns eu. Toată lumea e.

I-am dat lui Jeremy un raport complet, terminând cu evadarea lui Leah. Deși vroiam să mă iau imediat după ea, Jeremy mi-a refuzat planul. Era mai îngrijorat să-l oprească pe Tyrone Winsloe și să găsească ultimii membri din personal care scăpaseră. Dacă Leah fugise, nu reprezenta niciun pericol imediat. Era cale lungă până la cel mai apropiat telefon. Puteam s-o oprim mai târziu. Acum trebuia să ne asigurăm că niciun om nu părăsea închisoarea luând cu el secretele noastre.

— Clay și cu mine mergem să-l căutăm pe Winsloe, am stabilit eu.

— Vin cu voi! s-a înscris Cassandra. Noi am găsit doar un paznic iar Jeremy s-a ocupat de el. Tyrone Winsloe poate fi ultima mea șansă la o luptă adevărată.

— Elena și cu mine ne putem ocupa singuri, a refuzat-o Clay. Dacă vrei să faci ceva, Cassandra, du-te furișează-te la etajul doi, vezi dacă găsești ceva hrană caldă.

Cassandra doar a zâmbit.

— Nu, mulțumesc, Clayton. Îl aștept pe Winsloe. O să mai fie destul de cald când termini tu cu el.

— O, bine că mi-ai adus aminte! am spus eu. Mai e un captiv rămas. Ar putea fi un vampir, dar nu suntem siguri. Te superi dacă arunci o privire, Cassandra? Dacă e un vampir, tu poți să spui dacă e sigur să-l eliberăm. Adică știi, nu?

Ea a încuviințat.

— N-au mai rămas prea mulți vampiri în America de Nord. Dacă e unul dintre noi, ar trebui să-l recunosc.

După ce ne-am întors toți în corpul de celule, am condus-o pe Cassandra pe culoar spre captivul rămas. În timp ce mergeam, am încercat să mă gândesc la o cale s-o refuz pe Cassandra să ne însoțească pe Clay și pe mine în căutarea lui Winsloe. Nu vroiam să vină și ea. Winsloe era al meu. Îi eram datoare pentru tot ce făcuse, tot ce amenințase să facă. Moartea lui ar fi o chestiune privată, ceva ce aș împărți numai cu Clay.

Am ajuns la celulă înainte să găsesc un plan. Cassandra s-a uitat la omul dinăuntru și a clipit. Des.

— Îl cunoști? am întrebat-o eu.

A tăcut, părând să dezbată dacă să mintă sau nu.

— Este vampir.

Am dedus din ce a spus că-l știa.

— E periculos?

— Nu prea. Dar nici foarte folositor. Nu m-aș grăbi să-l eliberez prea curând. Ne va sta numai în cale. Putem să ne întoarcem mai târziu.

S-a întors să plece. I-am apucat brațul. Pielea ei era rece la atingere, ca cineva care stă toată ziua într-un birou cu aer condiționat.

— Dacă se întâmplă ceva și nu putem să-l eliberăm mai târziu? am provocat-o eu. Sau e un risc pe care ți-l asumi, ca atunci când m-au ținut pe mine captivă?

Cuvintele mi-au ieșit pe gură înainte să-mi dau seama. Cassandra s-a întors și mi-a studiat fața.

— Deci ți-a spus Clayton! s-a mirat ea. Mă gândeam c-o să vrea să te menajeze. N-a fost așa, Elena. Ești vârcolac. Războinică. O războinică inteligentă și plină de resurse. N-aveai nevoie de ajutorul meu ca să evadezi. Nu puteam să te ajut cu nimic.

— Dar ceilalți? I-ai sfătuit să nu mă ajute. Să mă lase să putrezesc aici.

Cassandra a oftat.

— N-a fost așa, Elena.

— Și chestia cu Clay? Să te dai la el înainte ca partea mea de pat să se răcească?

— N-aș zice că m-am „dat" la el. Clayton este un bărbat foarte interesant. Poate că m-a interesat pe mine un pic mai mult, dar poți să mă învinuiești pentru asta? Acum te-ai întors. E bărbatul tău. Respect asta. Nu trebuie să te îngrijorezi în privința mea.

Am zâmbit, arătându-mi dinții.

— Crede-mă, Cassandra, n-am fost îngrijorată.

M-am uitat la bărbatul din celulă.

— Dar sunt îngrijorată în legătură cu acest sărman. Îi dau drumul.

Cassandra s-a albit, apoi și-a revenit repede.

— Fă cum vrei.

S-a întors și a plecat pe coridor, mergând mai repede decât am văzut-o vreodată mișcându-se. Își lua tălpășița? Hmmm. Am deschis ușa celulei. Bărbatul s-a întors și mi-a aruncat o privire precaută.

— Da? s-a interesat el, politicos dar rece.

— Bună, eu sunt Elena! l-am salutat și mi-am întins mâna. Salvatorul tău de astăzi.

— Aha?

La fel de rece. Cu sprâncenele arcuite. Fără efort să dea mâna cu mine.

— Vrei să ieși? l-am întrebat eu.

El a zâmbit, o atingere de căldură dezghețând sloiul.

— De fapt, începusem să mă acomodez aici, dar dacă insiști, presupun că m-aș putea desprinde.

— Avem o veche prietenă de-a ta cu noi. Este nerăbdătoare să te vadă.

— Prietenă?!

— Cassandra... Nu sunt sigură de numele de familie. Păr roșiatic. Ochi verzi. Vampir.

— Cassandra? și-a mijit el ochii. Unde?

— Afară pe culoar.

M-am aplecat prin ușă. Bărbatul a trecut de mine și s-a grăbit pe culoar.

— Cassandra! a zbierat el.

La jumătatea drumului, Cassandra s-a întors. Încet.

— Aaron! l-a chemat ea.

Buzele i s-au întins într-un zâmbet larg în timp ce se îndrepta spre noi.

— Doamne, chiar tu ești!? Cât a trecut? Atâția ani și știi, nu te-ai schimbat deloc.

— Foarte nostim! a spus Aaron. Acum, Cass...

Ea i-a strâns palmele în ale ei și i-a mângâiat obrazul.

— Nu-mi vine să cred! Când te-am văzut ultima dată? O mie nouă sute șaptesprezece, nu-i așa? Philadelphia?

— O mie nouăsute treizeci și unu, România! a corectat-o Aaron gutural, desfăcându-se din îmbrățișare. A cincea oprire în marele nostru tur. Am fi putut să mergem la Praga, Varșovia, Kiev, dar nu, trebuia să te oprești într-o înfundătură românească pentru a te putea amuza interpretându-l pe Dracula pentru țărani. Și sunt sigur c-ar fi fost foarte amuzant dacă te-ar fi încuiat pe TINE în beciul bisericii timp de trei zile unde să te îneci într-un vas cu apă sfințită.

— A fost o greșeală! a murmurat Cassandra.

— Greșeală?! M-ai lăsat acolo!

— Te-a abandonat? m-am mirat eu. Ca să vezi!

— A, nu! m-a corectat Aaron trecând cu privirea prin Cassandra. Nu doar că m-a abandonat. M-a dat pe mâna lor! Mica ei glumă a scăpat de sub control iar când a năvălit mulțimea, s-a salvat pe ea predându-mă pe mine.

— N-a fost chiar așa, s-a apărat Cassandra.

— Sunt convinsă că n-a fost, am repetat eu sarcastic. Ei bine, presupun că voi doi aveți multe de povestit. Depănați amintiri, Cassandra. Clay și cu mine ne putem ocupa de Winsloe singuri.

Când am plecat, Cassandra a încercat să mă urmeze, dar Aaron a apucat-o de braț. Încă se reacomodau când eu și Clay am părăsit corpul de celule ca să-l găsim pe Winsloe.

RĂZBUNARE

Câinele era în cușcă.

L-am mirosit pe Winsloe imediat ce am ajuns la șase metri de clădirea exterioară. Am cercetat perimetrul și i-am șoptit un plan lui Clay. Înainte să termin, s-a întins după brațul meu, oprindu-mă.

– Ești sigură de asta, drăguță? m-a întrebat el surprins.

– O, sunt sigură! Tu nu?

Clay m-a tras aproape și mi-a ridicat bărbia spre el.

– Sunt sigur că vreau și sunt al naibii de sigur că nenorocitul o merită. Este clar justiție poetică. Dar asta vrei tu într-adevăr?

– Asta vreau eu.

– Bine, atunci. Dacă-i vreo belea, totuși, îl dobor.

– Nu, lasă-mă pe mine.

Clay a ezitat.

– Bine, drăguță. Dacă avem de ales, al tău e. Dar nu mă va reține nimic dacă te pune în pericol.

– De acord.

Ne-am îndreptat spre canisă.

*

Winsloe ședea în spatele adăpostului pentru câini. Spatele lipit de perete, genunchii la gură, pistolul îndreptat spre ușă. Îndată ce i-am determinat poziția uitându-ne prin ferestrele prăfuite, am stabilit cursul acțiunii. Evident, să dăm năvală pe ușă ieșea din discuție. Nu eram rezistenți la gloanțe. Din moment ce intrarea era în stânga lui Winsloe, am ales fereastra cea mai apropiată din dreapta lui. Clay m-a ridicat iar eu am desfăcut cu grijă balamalele, am scos fereastra și i-am dat-o lui Clay. Deschiderea era abia de jumătate de metru, prea mică pentru Clay, așa că trebuia să intru singură. M-a ridicat mai sus iar eu m-am strecurat mai întâi cu picioarele, chinuindu-mă să-l aud pe Winsloe jos, pregătită să mă arunc afară dacă se mișca numai. Nu a făcut-o. Odată ce trupul meu a trecut prin fereastră, am pucat partea de sus a ramei cu ambele mâini, m-am balansat în lateral și am sărit aterizând pe capul și umerii lui Winsloe. El a țipat speriat.

I-am apucat arma și am aruncat-o prin gardul de sârmă în cușca învecinată.

— Frumos țipăt, Tyrone, i-am spus eu în zeflemea scuturând niște paie de pe blugi. Foarte macho.

Clay a năvălit pe ușă.

— Mie mi-a sunat mai mult ca un scherlăit, drăguță.

Winsloe s-a smucit ca să se uite la Clay.

— Da, el e Clayton! i-am confirmat eu. Arată destul de bine pentru un mort, ei?

Cum Winsloe se chinuia să se ridice în picioare, Clay s-a repezit spre el, l-a înșfăcat de gât, l-a lovi de perete și l-a luat la control.

— N-are arme, a conchis el lăsându-l pe Winsloe să cadă.

— Cum!? m-am mirat eu. Fără grenade? Fără ciocan pneumatic? Și te numești vânător!

— Cât vreți? ne-a întrebat Winsloe.

Vocea îi era sigură, marcată mai mult de furie decât de teamă.

— Cât valorează o viață în zilele noastre? Un milion? Două?

— Bani?! am râs eu. N-avem nevoie de bani, Tyrone. Jeremy are destui și e mai mult decât dispus să-i împartă.

— Un venit net combinat de aproximativ două milioane de dolari? a pufnit Winsloe. Asta nu-i nimic. Uite cum facem. M-ai prins corect. Sunt dispus să-ți plătesc o recompensă. Zece milioane.

Clay s-a încruntat.

— Despre ce vorbim? N-ai pomenit niciodată nimic de vreo înțelegere, drăguță. Mi-ai promis o vânătoare.

— Îmi pare rău, Ty, m-am scuzat eu. Clay are dreptate. I-am promis o vânătoare și dacă nu i-o dau, o să stea bosumflat pe mine zile întregi.

— Vânătoare? un tremur i-a cutreierat ochii lui Winsloe dar a scăpat de el repede. Vreți o vânătoare? Bine. Foarte corect. Precum spuneam, m-ați prins. Uite care-i înțelegerea, atunci. Lăsați-mă să-mi iau echipamentul și vom avea o vânătoare adevărată. Dacă vă omor pe amândoi, câștig. Mă încolțiți voi, vă luați cincisprezece milioane.

— Bărbatul are tupeu, drăguță! s-a minunat Clay. Trebuie să recunoști.

L-a apucat pe Winsloe de cămașă.

— Vrei o înțelegere? Uite o înțelegere! Te lăsăm să pleci. Alergi să-ți scapi viața asta nenorocită. Ajungi să ieși de pe câmpul de joc și-ți dăm drumul. Te prindem primii, te ucidem. Ce zici?

— Nu e corect, a ripostat Winsloe.

Clay și-a dat capul pe spate și s-a pornit pe râs.

— Auzi la el, drăguță? Nu e corect! Nu astea erau regulile tale? Regulile pe care plănuiai să le aplici dacă o vânai pe Elena. Ar fi fost eliberată și vânată de o echipă de profesioniști antrenați. Dacă scăpa de pe terenul de joc, ar fi trăit. Altfel, ar fi murit. Îmi scapă ceva?

— Nu-i același lucru, s-a împotrivit Winsloe cu flăcări în priviri. Eu nu sunt vârcolac. Un om nu poate lupta fără arme.

— N-ai zis că ți-ai plantat rastele cu echipament? l-am provocat eu.

— Sunt încuiate.

— Bine, am oftat eu. Hai să fie „corect", atunci. Nu ne-ar plăcea prea ușor. Fără provocare, nu-i distractiv.

Am mers în cușca alăturată și am cules arma de pe jos. Am examinat-o și mi-am dat seama cum să deschid încărcătorul și am împrăștiat gloanțele pe jos. Apoi m-am întors spre Winsloe și i-am întins arma descărcată.

— Ce naiba să fac cu ăsta? a întrebat el.

Clay a dat din cap.

— Am crezut că tipul ăsta se presupune c-ar fi inteligent. Hai să ne gândim un pic. Trebuie să ne Transformăm ca să te vânăm. Asta înseamnă că vom fi ocupați o perioadă. Nu te vom lăsa cu o armă încărcată pentru ca tu să ne împuști în timp ce ne Transformăm.

— Ai putea să ne găsești și să ne lovești peste cap cu pistolul descărcat, i-am spus eu. Dar nu ți-aș recomanda. Ne vom Transforma pe rând. Dacă te apropii de noi, te vom ucide. În timp ce noi suntem ocupați, vei avea timp să faci ceva. Cât timp? Ei bine, nu-ți voi spune cât. Îți voi spune în schimb că ai timp să faci ceva. Poți fugi să-ți scapi viața. Sau te poți întoarce în incintă și să găsești muniție pentru armă. Sau poți alerga la cel mai apropiat rastel cu echipament și să încerci să spargi lacătul. Sau poți merge în garaj să vezi dacă poți porni vreuna dintre mașini.

— Na, ți-am dat mură-n gură! a încheiat Clay. Destul de corect?

Winsloe l-a fixat pe Clay cu privirea.

— Douăzeci de milioane.

— Douăzeci de secunde, i-a întors-o Clay.

— Douăzeci și cinci de mil...

— Nouăsprezece secunde.

Winsloe și-a reașezat falca, s-a uitat de la Clay la mine, apoi a ieșit nervos din canisă.

— Rezistă destul de bine, am comentat eu după ce a plecat Winsloe.

— Dezamăgită? m-a întrebat Clay.

— Trebuie să recunosc, sperasem c-o să facă în pantaloni. Dar până la urmă nu-i deloc rău. Cel puțin va încerca. O provocare mai mare.

Clay a rânjit.

— O distracție mai mare.

*

Nu eram proști să ne Transformăm în canisă. Ne-am dus afară și am găsit un luminiș la vreo cincisprezece metri în pădure. Clay s-a Transformat primul în timp ce eu am stat de pază. Apoi am schimbat rolurile. Când am terminat și eu, ne-am întors la canisă, unde am adulmecat mirosul lui Winsloe și i-am luat urma.

Winsloe nu se întorsese în incintă. Nici nu încercase garajul. Se dusese direct în pădure, fie fugind să-și scape viața, fie încurajat de speranța emoționantă c-ar putea sparge lacătul unui rastel cu echipament înainte să-l ajungem din urmă. Mai grav – cel puțin pentru Winsloe – o luase pe poteca principală. Dacă-și croia drum prin desișuri, ne-ar fi încetinit. Pe poteca largă, puteam alerga la viteză maximă, unul lângă altul. Ceea ce am și făcut. Nu era nevoie să fim atenți. Doar cu un pistol gol, cel mai rău lucru pe care putea să-l facă Winsloe era să se ascundă în tufișuri și să-l arunce în noi când treceam pe lângă el. Nu era tocmai un motiv de îngrijorare.

Am trecut de foișorul de pândă. La jumătatea drumului de la punctul de eliberare doi am prins un miros de metal. Memoria mea a trecut în revistă vânătoarea inițială cu Lake și mi-am amintit următorul reper: un rastel cu echipament. Deci ăsta era planul lui Winsloe? Dacă nu avea un șperaclu la îndemână, urma să aibă parte de o mare surpriză. Iar noi de o vânătoare foarte scurtă.

Am trecut de colț și am văzut rastelul în față. Nici urmă de Winsloe. Renunțase și fugise? Cum mă apropiam mai mult de adăpost, am observat ceva pe pământ. Ochelarii cu vedere nocturnă. Lângă ei, o cutie de muniție. Și un binoclu. M-am oprit. Ușile dulapului erau deschise. Lumina soarelui strălucea în cheia de metal din încuietoare. Winsloe avusese cheia tot timpul sau știa unde să găsească una. Acum era înarmat cu Dumnezeu știe ce tip de artilerie.

Cum mă holbam la dezastru, Clay s-a izbit de umărul meu, aruncându-mă în tufiș. O rundă de focuri de armă au spart liniștea. Clay m-a împins mai departe în tufe. Când nu m-am mișcat destul de repede, m-a mușcat de coapsă. M-am târât în tufișuri, cu burta ștergând pământul. Clay m-a urmat. O altă rundă de foc automat a scuipat un evantai de gloanțe mult deasupra capetelor noastre. De unde se ascundea, Winsloe nu ne putea vedea și țintea doar după sunet.

Am încetinit și m-am târât, alunecând fără zgomot prin tufe. Când am ieșit din raza lui, am găsit un desiș și m-am oprit. Clay a venit în urma mea. M-a adulmecat pe trunchi, apoi pe gât, căutând sânge. Când a terminat, l-am verificat eu pe el. Scăpasem amândoi neatinși... deocamdată. Câte arme avea Winsloe acum? Câtă muniție? Vreo grenadă sau alte surprize? Când spusesem că vreau o provocare, nu la asta mă referisem.

Ne-am înghesuit în desiș, nu atât cât să ne ascundem cât mai ales să stăm nemișcați și în siguranță în timp ce găseam locația lui Winsloe. După câteva minute, Clay mi-a împuns umărul și mi-a indicat cu botul spre nord-est. Mi-am ridicat nasul, dar vântul venea dinspre sud. Clay și-a mișcat urechile. Ascultă, nu adulmeca. Am închis ochii, m-am concentrat și am auzit un mic foșnet, zgomotul de fibră frecându-se de fibră. Winsloe era la nord-est, la cel puțin treizeci de metri distanță, înapoi la rastelul cu echipament. Judecând după sunet, își aranja echipamentul sau se muta într-o poziție mai avantajoasă, dar rămânând aproape de un punct. Bun. I-am indicat lui Clay că ar trebui să ne despărțim și să-l încercuim. A fornăit încet și a ieșit din desiș. Până am ieșit eu, el plecase.

După mirosul lui Clay, puteam să-mi dau seama că o luase spre stânga, așa că eu am mers spre dreapta. Dându-i lui Winsloe spațiu suficient, m-am târât prin tufiș până am calculat că eram direct la nord față de el. Apoi am încetinit, m-am lăsat în jos și m-am îndreptat spre sud. Acum vântul era în favoarea mea, aducând mirosul lui Winsloe în nările mele la fiecare adiere. Ar fi trebuit să-l trimit pe Clay pe aici. Mirosul lui era mai slab decât al meu și vântul l-ar fi ajutat. Nu conta. Clay s-ar descurca foarte bine și fără ajutorul suplimentar. Întotdeauna o făcea.

Încă vreo șase metri m-au adus destul de aproape încât să văd frânturi din jacheta gri a lui Winsloe care se mișca. Lăsându-mă la pământ, am adulmecat după Clay și i-am găsit mirosul. Urmărindu-l, m-am uitat printre copaci și am văzut o vagă strălucire de blană aurie prin tufișuri. Clay era mai aproape de Winsloe decât eram eu, așa că m-am furișat înainte până am recuperat diferența. Acum puteam să-mi bag nasul prin tufișuri și să-l văd pe Winsloe clar. Stătea pe vine într-un luminiș, cu mâinile prinse în jurul unei arme automate, cu ochii privind când la stânga, când la dreapta. Privindu-l, și-a schimbat poziția, întorcându-se spre sud, cercetând pădurea, apoi rotindu-se spre nord și verificând din acel punct de observație, nelăsându-și niciodată spatele către o direcție prea mult timp. Inteligent. Foarte inteligent. Când s-a mișcat, am cercetat luminișul să văd dacă mai avea alte arme, dar

am zărit doar arma automată. Eram sigură că avea mai multe arme, ascunse probabil în sau sub jachetă.

Privindu-l, am auzit un mârâit ușor în stânga mea. Era Clay, avertizându-mă că venea pe acolo, decât să apară brusc lângă mine și să mă sperie de moarte. Cum m-am întors, a străbătut ultimul rând de copaci dintre noi. Asta nu făcea parte din plan. Am pufnit și m-am uitat urât la el. Și-a scuturat capul. Cu o privire, știam ce vrea să spună. Jocul se încheiase. Winsloe era înarmat din greu, trăgând balanța în favoarea lui. Trebuia să-l ucidem rapid. Clay a făcut un cerc cu botul în aer, apoi a arătat spre Winsloe. Din nou, am înțeles. Folosim rutina obișnuită, plictisitoare, dar de încredere. Clay se va duce din nou spre sud. Eu îl voi speria pe Winsloe și-l voi arunca în ghearele lui Clay. Am scos un oftat canin și m-am așezat să aștept până ajungea Clay în poziția lui. Dar n-a plecat. În schimb m-a împuns pe mine în picioare și a făcut semne de la Winsloe spre mine. Aha, o schimbare de rutină. Clay l-ar fi împins pe Winsloe dinspre sud în ghearele mele. Pentru prima dată, m-am gândit uite ce atent era Clay, oferindu-mi prada pe care o cerusem. Apoi am realizat că el vroia să schimbăm rolurile pentru că cel care-l speria pe Winsloe ar fi fost într-un pericol mai mare decât cel care-l omora. Mă rog, presupun că tot atent era, nedorind ca eu să fiu împușcată sau rănită. Aș fi putut să combat această părere, dar vroiam prada prea mult.

Clay a dispărut în pădure. I-am urmărit șoapta picioarelor sale. Când a trecut prin dreptul lui în drum spre ascunzișul lui Winsloe, Winsloe s-a ridicat brusc în picioare. Am înlemnit. Îl auzise oare pe Clay? Încordându-mă pentru atac, am ascultat. Tot ce auzeam erau ciripelile și trilurile normale ale pădurii. Totuși, dacă Winsloe doar își îndrepta arma în direcția lui Clay, aș fi țâșnit printre tufișuri într-o secundă, la naiba cu toată grija. Winsloe s-a îndreptat de spate, și-a rotit umerii să și-i dezmorțească, apoi a privit în sus spre copaci, întinzându-și gâtul și cercetând cerul. Ajunsese oare Clay în poziție? Dacă da, ăsta ar fi momentul perfect să atac. Dar nu l-am adulmecat pe Clay în briza ușoară, deci trebuia să fie încă pe drum. La naiba! Winsloe și-a frecat ceafa, apoi și-a verificat arma, s-a mai uitat o dată în jur și a ieșit din luminiș, îndreptându-se spre vest.

M-am dus mai aproape spre luminișul acum vacant. Când am ajuns în perimetru, l-am văzut pe Clay pe partea de sud-est, parțial ascuns în tufișuri. Văzându-mă, s-a retras și a dispărut. Câteva secunde mai târziu, a reapărut pe partea mea. M-am uitat la el. Și acum? Prada noastră se pusese în mișcare. Să-l speriem și să-l ghidăm în direcția potrivită va fi de zece ori mai dificil. O ambuscadă ar fi cea mai bună

opțiune a noastră, dar asta însemna să-l încercuim pe Winsloe prin față, să-i ghicim calea pe care o urma și acolo să găsim un loc bine ascuns unde să-l așteptăm să pice în capcană. Destul de dificil când știam terenul, aproape sinucigaș dacă nu-l știam. După privirea din ochii lui Clay, nu se putea gândi nici el la un plan decent. În cele din urmă a pufnit, s-a șters de mine, apoi s-a îndreptat în direcția lui Winsloe. Îl vom flanca din lateral.

*

Am trecut din luminiș într-un pâlc de pădure. În față, jacheta lui Winsloe se bâțâia printre copaci. Mișcându-ne cu atenție să evităm zgomotul produs de frunzele moarte, ne-am furișat după el. Nu s-a întors. Se mișca repede. Prinzând viteză, pădurea să rărea. Lumina după-amiezii târzii pătrundea prin coroana deasă de deasupra, pictând pământul cu pete tot mai mari de lumină. Pădurea se termina. Am grăbit mai mult pasul. Winsloe a dispărut într-o mare de lumină. O poiană. O poiană mare. Am adulmecat aerul. Apă. Ajungeam la râu. M-am uitat la Clay. A mârâit comunicându-mi c-a adulmecat apa și nu era îngrijorat. Se gândea Winsloe că ne poate pierde în râu? Să înoate sau să-și piardă urma? Nu-i va merge. Puteam înota la fel de bine, fără îndoială cu mult mai bine decât Winsloe. Cât despre pierderea urmei, era adevărat că nu puteam să-l urmărim prin apă, dar eram atât de aproape că nu conta. Chiar dacă-l pierdeam din vedere, puteam să-i găsesc mirosul în aer.

Winsloe s-a dus spre marginea apei, s-a oprit și s-a întors repede, cu arma pregătită. Văzând că nu era nimic în urma lui, s-a întors spre râu, s-a uitat în sus și în jos, apoi a început să umble pe mal. Clay răsufla nerăbdător. Atât timp cât Winsloe era la zece metri de marginea pădurii, nu îndrăzneam să ne apropiem pentru c-ar avea timp să ne împuște înainte să-l doborâm. Dacă intra în apă și începea să meargă, ne puteam deplasa pe lângă el, stând după copaci până când pădurea se apropia mai mult de malul râului, aducându-ne destul de aproape să putem ataca.

Winsloe s-a oprit în sfârșit din mers. A stat la baza unui stejar imens, și-a lăsat capul pe spate și și-a pus mâna streașină la ochi să se uite în sus la copac. Apoi a apucat cea mai joasă creangă și a tras de ea experimental. Când și-a agățat arma peste umăr, Clay a țâșnit din pădure. Winsloe n-a observat. Cu spatele spre noi, a apucat din nou creanga și s-a tras în sus. Atunci am înțeles ce făcea Winsloe. Se cățăra în copac. Bine, deci stau mai încet cu înțelegerea. Până am sărit eu din ascunzătoare, Winsloe era la trei metri deasupra. Încă alergând,

Clay și-a luat avânt și a sărit. Abia atunci l-a văzut Winsloe. A privit peste umăr cu o fracțiune de secundă înainte ca dinții lui Clay să se înfigă în genunchiul lui. Winsloe a gemut. A dat din piciorul liber, lovindu-l pe Clay în tâmplă. Clay s-a ținut în continuare. Sângele îi împroșca botul în timp ce Winsloe se zbătea, țipând și luptându-se să se mențină de copac. Eu eram încă la mulți metri depărtare, alergând cu toată viteza. Puteam să văd brazde adânci în pulpa lui Winsloe acolo unde dinții lui Clay rupseseră din piciorul lui până la os. Pe măsură ce carnea se rupea, Clay a început să-și piardă priza. Dansa cu picioarele dindărăt, neîndrăznind să-i dea drumul lui Winsloe ca să se agațe mai bine. Am acoperit ultimul metru și-am sărit la piciorul liber al lui Winsloe. M-a lovit exact la momentul potrivit, nimerindu-mă cu pantoful drept în ochi. Am schelălăit și am căzut înapoi. Când m-am ridicat în picioare, mușcătura lui Clay alunecase deja spre pantoful lui Winsloe. Înainte să pot sări iar la Winsloe, pantoful i-a alunecat și Clay s-a rostogolit pe spate. Winsloe și-a balansat picioarele în aer, a apucat următoarea creangă și și-a apucat arma. Am luat-o amândoi la fugă. A răpăit un șir de gloanțe după noi, dar am scăpat și ne-am ascuns din nou în pădure.

Ne-am oprit în spatele unui desiș de copaci. Clay mi-a făcut semn să stau acolo, apoi s-a întors și s-a dus să se uite mai bine la situație. Nu l-am urmat, nu pentru că-mi interzisese Clay – nu fusesem niciodată bună la acceptarea ordinelor – ci pentru că era mai sigur să se aventureze doar unul dintre noi afară. Deși mă enerva să recunosc, Clay era urmăritorul mai bun. Dacă încercam să-l ajut, aș multiplica probabilitatea de a face zgomot și am muri împușcați.

Winsloe cățărat în copac ridica o problemă. Una mare chiar. Data viitoare, voi fi mult mai atentă când solicit o provocare. Știam că Winsloe era deștept, dar nu mă așteptam să rămână atât de calm sub tensiune. Având în vedere ce văzusem până atunci la Winsloe – acea importanță arogantă de sine mascând un orgoliu ușor de rănit – m-am gândit că s-ar panica atunci când și-ar da seama că viața îi e în pericol. Poate că nu se gândea la pericol. Poate că ăsta era încă un joc pentru el. Din păcate pentru noi, era un joc pe care-l câștiga. Vorbind de rănirea orgoliului. Mai întâi, ne-a păcălit și s-a înarmat. Acum se urcase într-un copac, singurul loc unde nu puteam să-l urmăm. Copacul nu numai că-i oferea siguranță, dar devenea înălțimea perfectă de unde să tragă. Cum am putea să ne apropiem, măcar...

Liniștea pădurii a explodat într-o ploaie de focuri de armă. Am sărit din ascunzișul meu, apoi m-am oprit scurt. N-ar trebui să mă duc acolo. Eram mai în siguranță aici. Clay era mai în siguranță dacă mă știa

pe mine aici. Oare ce se întâmplase? Trăgea Winsloe la întâmplare? Sau îl văzuse pe Clay?

O altă rundă de focuri rapide. Apoi liniște. Am stat acolo, cu picioarele tremurând în timp ce ascultam. Când Winsloe a tras din nou, aproape c-am sărit din ascunzătoare. Asta a pus capac. M-am lăsat pe rampa spre luminișul de lângă râu. Mai multe focuri. M-am oprit la marginea luminișului, m-am aplecat și m-am târât până puteam să văd ce se întâmplă. În fața mea se ridica stejarul bătrân cu Winsloe cocoțat la șase metri pe crengile lui, privind spre sud, cu arma pregătită. Mai mult de atât, luminișul era gol. Gol și tăcut. Brusc un foșnet de frunze a rupt tăcerea. Mi-am întors capul spre nord. O urmă de auriu s-a strecurat printre copaci. Winsloe s-a întors într-acolo și a tras, împușcând spre zgomot. Clay plecase de mult. O risipă de gloanțe. Am înțeles atunci că asta era ideea. Să-l facă pe Winsloe să-și golească arma trăgând în fantasme. Un plan bun, evident unul la care m-aș fi gândit și eu... până la urmă.

M-am gândit să mă retrag în ascunzișul meu, dar n-am putut. Știam că era mai sigur să-l las pe Clay să facă treaba asta de unul singur, dar aș înnebuni de grijă dacă nu puteam să văd ce se întâmplă. La scurt timp, Clay m-a mirosit acolo. A venit și a încercat să mă împingă mai adânc în pădure, dar nu m-am clintit. Am stat jos, mi-am pus capul pe labele din față și m-am holbat în luminiș. A prins ideea. Trebuia să privesc, să fiu sigură că el era în siguranță. S-a mulțumit cu un gest de tandrețe rapid, apoi mi-a prins pielea de pe spatele gâtului cu fălcile, fără să mă muște dar țintuindu-mi capul, spunându-mi să stau aici și să stau jos. Am mârâit aprobator. Și-a șters botul de al meu, apoi a dispărut în pădure.

Winsloe și-a golit repede arma automată, reîncărcând-o de câteva ori. Apoi a scos un pistol de sub jachetă. Era mai atent acum, mai puțin dornic să irosească gloanțe pe sunete vagi din pădure. Așa că acum Clay trebuia să fie mai îndrăzneț. Mai întâi, se apropia de marginea luminișului, permițându-i lui Winsloe să-i vadă o bucată de blană. În cele din urmă, însă, nici măcar asta n-a mai funcționat și a trebuit să iasă la lumină. În acel moment, ochii mei erau ferm închiși. Inima îmi bătea atât de tare încât aproape că mă așteptam ca Winsloe s-o audă. În cele din urmă, totuși, s-a încheiat. A tras și ultimul foc. După mai multe minute, Clay a ieșit din pădure. A stat acolo, în câmp deschis, cu mușchii încordați și a așteptat. Winsloe a aruncat pistolul gol spre el și l-a înjurat. Clay s-a dat mai aproape, încet, reprezentând ținta perfectă dacă Winsloe ar fi avut o altă armă ascunsă sub jachetă. Nimic. Winsloe era terminat.

Acum aveam un plan. Și încă unul bun, sau orgoliul meu ar fi fost mai mult decât doar rănit. Asta era vânătoarea mea și nu făcusem aproape nimic, niciun plan, niciun risc. Era rândul meu. În timp ce Clay se asigura că Winsloe își epuizase muniția, m-am furișat mai departe în pădure, am găsit un loc potrivit și am început Transformarea.

După mai puțin de zece minute, am mers la marginea luminișului și am fluierat. Capul lui Winsloe s-a ridicat și a cercetat pădurea.

— Auzi? a strigat el spre Clay. Vine cineva! Cred că n-ai omorât chiar toți gardienii până la urmă.

S-a aplecat peste creanga copacului și s-a uitat în jos, dar Clay plecase. Câteva secunde mai târziu Clay ieșea dintre copaci și se uita la mine. Ochii lui exprimau o întrebare. Vroiam să se Transforme și el? Mi-am scuturat capul, am îngenuncheat și i-am șoptit un plan. Cum vorbeam, s-a dat mai aproape, cu blana frecându-se de pielea mea dezgolită. Fără să mă gândesc mi-am trecut degetele prin blana lui deasă. După ce am terminat de povestit, mi-am dat seama ce făceam și m-am oprit. Fața mi s-a roșit. În rare ocazii când situația era inversată și eu eram lup atunci când Clay era om, mă speriam al naibii dacă mă atingea. Era... ei bine, era prea ciudat. De data asta, când m-am retras, Clay mi-a găsit mâna și m-a lins între degete, spunându-mi că e în ordine. Și era. Clay era Clay orice formă ar fi luat. Încă un pas mic spre acceptarea propriei mele dualități.

— Sună bine? l-am întrebat în șoaptă când i-am explicat planul.

Și-a înclinat capul într-o parte, gândindu-se, apoi și-a exprimat aprobarea. Am rânjit.

— Nici n-aveai cum să comentezi, nu?

Mi-a oferit un mârâit ironic și mi-a prins mâna, apoi m-a împuns să mă ridic. M-am ridicat și ne-am dus spre stejarul bătrân.

*

Până am ieșit eu din pădure, Winsloe coborâse jumătate din copac, stând agățat la trei metri deasupra pământului, evident gândindu-se că Clay fugise dar nedorind să coboare de tot până nu venea ajutorul. Când m-a auzit venind a strigat:

— Aici!

Apoi a văzut cine era. Dezamăgirea apăru pe fața lui. Nu frica, doar dezamăgirea. Văzându-l pe Clay lângă mine, s-a urcat pe următoarea creangă.

— Cât plănuiești să stai acolo? i-am strigat eu.

— Cât e nevoie.

Ochii lui s-au plimbat peste corpul meu gol și a reușit să afișeze un zâmbet deloc amuzat.

— Speri să mă ademenești acum?

— Dacă aș putea înghiți gândul să te seduc, aș fi făcut-o cât eram captivă în celulă.

Gura i s-a schimonosit. Incredbil! Chiar și cocoțat în copac din calea a doi vârcolaci, Winsloe era mai îngrijorat de mândria lui decât de viața lui. M-am dus la baza copacului și am apucat ramura cea mai joasă. El doar m-a privit. Era încă un joc pentru el.

M-am balansat și m-am ridicat pe prima creangă. El s-a urcat mai sus. Am trecut pe următoarea creangă. La fel a făcut și el. Sub noi, Clay dădea târcoale copacului. Încă trei metri mai sus și piciorul descălțat a lui Winsloe a alunecat. Craca pe care o ținea a cedat și el a apucat trunchiul copacului pentru sprijin. După ce s-a reechilibrat, s-a uitat la restul crengilor de deasupra.

— Nu-ți vor ține greutatea, l-am avertizat eu. Dar nu mă crede pe cuvânt.

Nu m-a crezut. A apucat o creangă și a tras. S-a rupt în mâna lui. A ezitat, apoi s-a lăsat încet pe creanga de sub picioarele lui până când s-a așezat pe ea. Când m-am apropiat destul de mult, m-a lovit cu piciorul. De parcă n-aș fi prevăzut asta. M-am ferit cu ușurință și i-am apucat piciorul rănit. A gemut și s-a smucit, aproape dezechilibrându-se de pe creangă.

— Vrei să te lupți cu mine, haide! l-am provocat eu urcându-mă pe creanga lui. Dar ai face bine să ai o armă de rezeervă sub jachetă dacă speri să câștigi.

El n-a spus nimic. M-am urcat cu atenție pe creangă, găsindu-mi echilibrul. Winsloe a stat nemișcat, parcă resemnat. Apoi mâna i s-a întins brusc și mi-a lovit glezna. Am apucat creanga de deasupra și m-am stabilizat. Creanga de sub noi s-a legănat.

— Nu mai face așa, l-am sfătuit eu. Dacă creanga asta se rupe, eu pot să sar la pământ. Dar tu, chiar dacă supraviețuiești căderii, nu vei supraviețui cu ce te-așteaptă la bază.

Winsloe a mormăit ceva și a dat semne că se liniștește, apoi m-a lovit cu ambele maini în pulpă. L-am apucat de gulerul cămășii, l-am ridicat în picioare și l-am izbit cu spatele de trunchiul copacului.

— Vrei să te lupți? m-am răstit eu. Bine, hai să ne luptăm!

Nu s-a mișcat. S-a uitat pe furiș în jos. L-am lovit cu capul de copac.

— Te gândești să-mi seceri picioarele? Nu te obosi. Încearcă doar și cădem amândoi. Deocamdată, în cazul în care n-ai observat, nu încerc să te omor. De fapt, n-am pus mâna pe tine până să mă provoci, nu?

O strălucire de cacealma i s-a aprins în ochi.

— Vrei să negociezi!

— Poate.

— Cincisprezece milioane.

— Parcă ajunsesem la douăzeci și cinci?

— Atunci douăzeci.

— Aha, deci așa merge treaba? Odată ce arăt ceva interes, oferta coboară. Un adevărat om de afaceri.

Și-a strâns gura.

— Bine! Douăzeci și cinci.

M-am prefăcut să mă gândesc.

— Știi, Clay avea dreptate. N-avem nevoie de bani. Avem destui. Când vrei mai mulți înseamnă lăcomie.

— Treizeci de milioane.

L-am apucat de gulerul cămășii și l-am aruncat într-o parte. Picioarele i s-au dezechilibrat căutând sprijin, dar găsind numai aer. M-am dat într-o parte și mi-am lipit spatele de copac. Când s-a întins să mă zgârie, l-am împins în afară la o lungime de braț.

— Oferă-mi mai mult! i-am cerut eu.

Gura i s-a strâmbat. L-am lăsat să-mi alunece printre degete. S-a zbătut, cu membrele smucind, zvâcnind, întinzându-se să se agațe de ceva. Am început să-mi slăbesc strânsoarea.

— Cincizeci de milioane! a strigat el.

— Nu-i destul! l-am lăsat eu să mai cadă un centimetru. Oferă-mi totul!

— Ce?!

Mi-am desfăcut o mână de pe gulerul cămășii lui.

— Bine, bine! Foarte bine!

L-am apucat și l-am stabilizat. El a înghițit aer, apoi a privit neîncrezător spre pământ și l-a apucat tremuratul.

— Hai să ne lămurim, am propus eu. Ce oferi mai exact?

— Proprietatea mea. Toată.

— Proprietatea ta personală? Nu-i de-ajuns. Vreau și afacerile. Fiecare dolar, fiecare acțiune, fiecare lucrușor pe care-l deții. Oferă-mi toate astea.

— Din... din ce-aș mai trăi?

— Ai porni de la zero. Ești un tip deștept. Ai putea să-ți câștigi existența. Cel puțin ai trăi. Asta-i mai mult decât pot spune despre Lake sau Bryce, nu?

— Îți dau acțiunile mele de peste tot mai puțin de la „Focul Prometeic".

Mi-am desfăcut încleștarea mâinilor. El a urlat, cu brațele rotindu-se precum o moară de vânt. Înainte să cadă, l-am apucat de fața cămășii, l-am ridicat și m-am aplecat deasupra lui.

— Vrei să mai încerci o dată? i-am propus eu.

Cămașa i s-a rupt doar câțiva centimetri, dar sunetul a rupt liniștea precum un fierăstrău.

— Tot! a strigat el exasperat. Lua-te-ar naiba! Ia tot!

— Fiindcă nu-i nimic mai rău decât moartea, corect? Spune-mi, Ty, ce-ai fi făcut dacă Armen Haig ți-ar fi făcut aceeași ofertă? Dacă ți-ar fi promis tot ce avea? L-ai fi lăsat în viață?

Cămașa lui Winsloe s-a mai rupt un centimetru. El s-a holbat la mine, cu ochii mari, buzele mișcându-se fără să scoată vreun sunet.

— Dă-mi voie să răspund eu în locul tău, Ty. Răspunsul este „nu". Ți-ar fi putut oferi milioane și tot l-ai fi omorât. De ce? Pentru că moartea lui era mai prețioasă decât toți banii pe care ți-i putea da. Cele câteva secunde de amuzament pe care moartea lui ți le oferea erau mai valoroase.

— Te rog! a implorat el. Te rog, o să...

— Să cazi? Ha! Prea ușor. Te las să cazi. Clay îți rupe gâtul. Jocul se încheie.

— Nu e un nenorocit de joc!

Mi-am pus mâna pâlnie după ureche.

— Ce spui, Ty? Cred că nu te-am auzit bine.

— Am spus că nu e un nenorocit de joc. E viața mea!

— Nu, e moartea ta. Hei, uite o idee. Nu doar un joc, ci un joc-spectacol. ASTA-I MOARTEA TA. Acum trebuie să recunosc, sunt un pic prea tânără să fi văzut „Asta e Viața Ta". Știu doar titlul, deci va trebui să improvizez. Să combin cu ce-mi amintesc c-am văzut copil fiind. „Hai să Facem o Înțelegere".

L-am tras înapoi pe creangă și l-am ajutat să-și recapete echilibrul, ținându-mi mâinile prinse de pieptul cămășii lui.

— Vrei... vrei să negociezi.

Și-a șters transpirația de pe frunte și a înghițit sonor.

— Bine. Bun. Hai să negociem.

— Să negociem? La naiba, nu! Facem o înțelegere în legătură cu modalitatea de execuție pentru tine, Ty. Vei muri. Asta-i clar. Singura întrebare este CUM?

— N-nu, nu! Stai! Hai să vorbim...

— Despre ce? Deja mi-ai oferit tot ce deții. Nu mai ai nimic de oferit, nu?

El s-a holbat, cu gura mișcându-se mută.

— Mi-ai oferit totul. Am respins oferta aia. Deci vei muri. De ce? Pentru că înțeleg în sfârșit punctul tău de vedere. M-ai convins. Prinvind cum moare cineva poate fi mai valoros decât toți banii din lume.

I s-a scurs tot sângele din obraji, gura deschizându-se și închizându-se ca un pește pe uscat.

— În spatele ușii cu numărul unu avem cea mai evidentă șansă. Cazi din copac. Numai că mă asigur că nu te omoară Clay. Și nu te voi scăpa, te voi arunca. Destul de tare cât să-ți rupi fiecare oscior, dar nu destul de tare cât să te omor. Apoi te legăm la gură și te lăsăm să mori, încet și dureros. În spatele ușii cu numărul doi...

— Nu... s-a împotrivit el cu vocea aproape tăcută. Nu. Te rog nu...

— Hei, abia mă încălzesc. Știi ce admir eu la tine, Ty? Creativitatea ta. Ingeniozitatea. Cum a fost să-mi dai de ales între a-l ucide pe Armen sau a fi violată în grup. M-ai inspirat spre noi punți de creativitate, așa că taci și ascultă. Opțiunea doi. Ții minte caseta pe care ai văzut-o cu mine luptându-mă cu Lake? Cea în care-mi transform mâna într-o gheară? Drăguță șmecherie, nu? Ei bine, iată ideea. Îmi transform mâna și-ți sfâșii burta. Nu mult, destul cât să iasă un pic de intestin, să înceapă o sângerare constantă. Știi ce se spune despre rănile provocate prin împușcare? Că rana în stomac e cea mai urâtă. Durează o veșnicie să mori și doare ca flăcările iadului. Ceea ce, dacă mă întrebi pe mine, ar fi un bun precursor pentru ce te poți aștepta de la eternitatea ta. Îmi cam place varianta asta. Foarte potrivită. La naiba cu jocul, o aleg pe asta.

Mi-am presat mâna în stomacul lui. El a zvâcnit și un miros puternic, acru a urcat spre mine. M-am uitat în jos și am văzut o pată de umezeală lărgindu-se în jos pe cracul pantalonului.

— La naiba, Ty! Glumeam doar.

Mi-am fluturat mâna în fața lui.

— Încetează, a șoptit el. Încetează odată...

— Nu se poate. Îți amintești de „Hai să Facem o Înțelegere", nu? Ești cam de vârsta mea, deci trebuie să-l fi văzut când erai copil. A mai rămas ușa numărul trei. Iar în spatele ei avem... hmm!

M-am uitat în jur, apoi am văzut ceva în înaltul cerului.

— Uite acolo! Vezi pasărea aia zburând spre est? Știi ce-i aia? Un vultur pleșuv. Cunoscut ca un prădător. Un necrofag. Asta este ultima opțiune. Moartea provocată de un necrofag. Te dau jos din copac și te înfig într-o țeapă pe pământ. Apoi te tai felii. Multe feliuțe mici și neletale, destul cât să curgă sânge. Nu după mult timp, vei vedea de aproape fiecare necrofag din pădurea ta. Ah, și voi fi nevoită să-ți tai

și limba ca să nu țipi. O îmbunătățire clar sadică peste sufocare, nu crezi? Ar trebui să fii mândru de mine, Ty. Sunt eleva ta premiantă. Așa, și dacă tot vorbim de elevi, nu te voi lega la ochi. Astfel poți vedea vulturii și câinii sălbatici cum se ospătează din tine. Mă rog, până când vulturii îți vor scoate ochii...

— Încetează!

Vocea i s-a ridicat, aproape de un tril.

— Știu ce faci. Vrei să te implor pentru viața mea. Să-ți ofer mai mult.

— Mai mult, ce? Mi-ai oferit totul, Ty. Și-am spus nu.

Ochii i s-au rotit în cap, turbați de frică și refuz.

— Nu! Nu mă vei ucide. Sunt prea valoros.

— Nu valorezi nimic. Numai moartea ta înseamnă ceva pentru mine.

— Nu! N-o vei face, Elena. Știu că n-o vei face. Vrei să mă sperii, dar n-ai face niciodată...

— Niciodată?!

— N-ai în tine...

— Opțiunea unu, doi sau trei. Alege acum!

— Mă torturezi. Asta-i tot. Vrei doar să mă vezi târându-mă. N-ai în tine...

L-am apucat de gât și l-am ridicat în aer. Apoi mi-am lipit fața de a lui.

— Nu-mi spune tu mie ce n-am în mine!

Am mârâit. Am văzut teroarea din ochii lui și m-am îmbătat cu ea. Apoi i-am dat drumul să cadă. Clay i-a rupt gâtul înainte ca trupul să lovească pământul.

CURĂȚENIE

După ce l-am omorât pe Winsloe, Clay s-a Transformat înapoi în om și ne-am întors la hainele noastre. N-aveam timp de pierdut. Era încă mult de făcut în incinta complexului. Fiecare dovadă trebuia găsită și distrusă. Apoi trebuia să ștergem toate urmele prezenței noastre. În cele din urmă cineva ar găsi închisoarea și cadavrele dinăuntru. Pentru a scădea probabilitatea unei investigații criminalistice pe scară largă, Paige pătrunsese de dimineață în sistemul de computere și transferase actul de proprietate unui cartel de droguri columbian. Nu mă întrebați cum de știa numele lordului sud-american al drogurilor. Unele întrebări mai bine să fie lăsate fără răspuns. Cât despre Winsloe, scăpasem de cadavrul lui într-un mod care ne asigura că nu va fi găsit niciodată. Cum? Ei bine, asta e încă una din acele întrebări. Ideea era că nimeni nu-l va găsi vreodată pe Winsloe și nici nu va face vreo legătură între el și complex, ceea ce va evita scandalul media legat de moartea lui.

— Savannah arăta în regulă din punctul tău de vedere? am întrebat după ce ne-am îmbrăcat hainele. S-a izbit de peretele ăla destul de tare.

— Mi s-a părut întreagă. Jeremy va avea grijă de ea.

— Crezi că Paige va reuși să se ocupe de ea?

— Dacă Paige s-a putut ocupa de vrăjitorul ăla, se poate ocupa și de o copilă de doisprezece ani. Va fi bine, drăguță. Amândouă vor fi.

— Sper.

Clay a împins o cracă din calea mea.

— Privindu-te pe tine cu Savannah, mă gândeam...

— Nu te gândi!

— N-am spus nimic!

— Bun. Nu spune!

— Mă gândeam...

— Fără copii!

El a râs și și-a pus mâna în jurul meu.

— Asta sună radical.

— Așa și e. Eu, mamă?!

M-a trecut un fior.

— Îmi pot imagina un singur lucru mai rău. Tu, tată!

— Mulțumesc al dracului de mult. Aș fi... un tată destul de bun. Și dacă nu, mai e și Jeremy. El e un părinte extraordinar. Ar compensa lipsurile mele.

— Bună idee! Noi facem copii și aruncăm responsabilitatea asupra lui. Cât i-ar plăcea asta!

— Nu s-ar supăra.

Am gemut.

— Fără copii!

Clay a parcurs câțiva metri mai departe, apoi a rânjit.

— Hei, mai știi ceva? Dacă am face copii, n-ai putea pleca. Ai rămâne cu mine. Asta idee!

— Ești... e... Ha!

Mi-am aruncat mâinile în sus și mi-am luat tălpășița. Râsul lui Clay a răsunat cu ecou prin pădure. A alergat după mine, m-a ridicat de la pământ și m-a gâdilat.

— Îmi ascund anticonceptionalele, l-am avertizat gâfâind după aer.

— Discutăm asta mai târziu.

— Nici...

M-a întrerupt cu un sărut. Câteva minute mai târziu, s-a auzit un foșnet în tufișuri.

— Se sărută!

O voce tânără. Savannah. M-am întors și l-am văzut pe Jeremy trăgând-o pe Savannah înapoi. Apoi s-a uitat și el discret printre tufe.

— A, sunteți îmbrăcați! a spus el și i-a dat drumul Savannei.

M-am desprins din mâinile lui Clay.

— Bineînțeles că suntem îmbrăcați. Când ne-am oprit noi vreodată în mijlocul unei situații periculoase să facem... – m-am uitat la Savannah –... plajă?

Jeremy și-a rotit ochii ironic.

— L-ați omorât pe Winsloe? ne-a întrebat Savannah.

— Să-l omorâm pe... m-am înecat eu. Hm, nu, noi... ăăă...

— Au avut grijă de el, a corectat-o Jeremy. Acum cred c-ar trebui să te ducem înapoi la Paige înainte să...

— Iată-te! a răsuflat ușurată Paige ivindu-se din tufișuri cu fața strălucind de sudoare. Ți-am spus să stai pe aproape.

— Am stat aproape! s-a apărat Savannah. N-ai specificat lângă cine trebuie să stau.

— Am venit pe aici încercând să iau urma lui Leah, ne-a explicat Jeremy. Nu e nici urmă de ea. Poate că voi doi puteți face o treabă mai bună.

— Merg cu Elena, a declarat Savannah. Dacă o găsim pe Leah, pot să-mi folosesc din nou vraja de imobilizare.

Paige și cu mine am deschis amândouă gura să protestăm, dar Jeremy ne-a luat-o înainte.

— De ce nu mergem noi să-l găsim pe Adam? a propus el. Poate reușim să-l ajutăm.

Ochii lui Savannah au strălucit la menționarea lui Adam, dar a dat din umeri presupunând că asta ar fi o alternativă acceptabilă. Când Jeremy s-a îndreptat spre închisoare, Savannah l-a urmărit din spate.

Paige a oftat.

— S-ar putea să fi întâlnit în sfârșit o provocare pentru care nu sunt pregătită. Slavă Domnului că am surorile din Consiliu. Vor fi probabil șocate când voi recunoaște c-am nevoie de ajutor.

— Vrei să vii cu noi s-o căutăm pe Leah? am întrebat eu. Să faci o pauză?

— Nu, mergeți voi doi. Aveți grijă.

Eu am rânjit.

— Și-atunci, care ar mai fi distracția?

Paige a râs și a pornit în fugă după Jeremy și Savannah.

*

Când am părăsit incinta închisorii a doua zi la răsărit, nu exista nicio dovadă care să sugereze că se întâmplase ceva ieșit din comun acolo. Mă rog, o clădire plină de cadavre nu e chiar un loc normal, dar nu era nicio dovadă de ceva supranatural. Înainte să plecăm, Adam a început o serie de focuri mici, nu prea mari încât să fie văzute din avioanele care survolau zona, dar destul cât să umple incinta cu un fum gros, distrugând mai departe orice ar mai fi rămas.

A, dar Leah? N-am mai dat de ea. Am petrecut două ore cercetând terenurile din afara incintei. Dacă plecase, ar fi trebuit să pot adulmeca o urmă. Din moment ce n-am găsit nimic, am presupus că se ascunsese undeva în închisoare, unde va fi, până la urmă, doborâtă de fum. Și dacă a reușit să scape? Ei bine, hai să spunem că nimeni nu plănuia să viziteze statul de unde provenea, Wisconsin, în viitorul apropiat.